

Fatih Öcal

MAYIS

			1	2	3	4
			8	9	10	11
5	6	7	15	16	17	18
12	13	14	22	23	24	25
19	20	21	29	30	31	
26	27	28				

can
roman

FATİH ÖCAL

MAYIS

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2014, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul
Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2201-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

FATİH ÖCAL

MAYIS

ROMAN

can

FATİH ÖCAL, 1965 yılında Akşehir'de doğdu. Ortaokul ve liseyi yatılı okudu. 1989'da Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olduktan sonra bir süre Hakkâri, Akşehir ve İstanbul'da hekimlik yaptı. Yaklaşık yirmi yıldır ilaç sektöründe çalışıyor. *Mayıs*, yazarın ilk romanıdır.

Aaaaaaa..

1 Mayıs 2008
Perşembe

1 Mayıs günü hayatım tamamen değişti. Yıllardır kalbimi, beynimi, tüm enerjimi sonuna kadar kullanarak kurduğum dünyam darmadağın oldu. O gün birileri karımı öldürdü. Biricik karımı, ailem olarak tanımlayabileceğim tek kişiyi, deli gibi sevdiğim kadını elimden aldılar. Otuz dört yıllık gencecik bir hayat, yaşayacaklarını yaşayamadan aktı gitti yerküreden.

O güne kadar ölmekle öldürülmek arasındaki farkın bu kadar derin olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun parçalanmış cesedini bana gösterdikleri ilk anda göğsümü mengene gibi sıkan, içimi yakan o derin acının hemen ardından kapıldığım utancı üzerimden atmam çok uzun zaman aldı. Karım freni patlamış bir kamyonun altında kalmış ya da çok sevdiği Bozcaada şaraplarıyla kafayı bulduğu bir akşam balkondan düşüp boynunu kırmış olsa yine üzüntüden geberiyor olurdum ama kendimi böylesine utanç içinde hisseder miydim? Sanmıyorum. Bir anda beni saran bu utancın ardından daha büyüğüyle sarsılacağımı, öfke nöbetleriyle kavrulacağım günler yaşayacağımı henüz bilmiyordum. Fakat o ilk utanç, daha saf, daha masumdu. Kanlar içindeki cesedi evin içinde salondaki ağır, pahalı maun masanın üzerinde çırılçıplak yatan karım adına utanıyordum. Asıl farkı, birkaç gün

sonra karımla ilgili haberleri okumak için eski gazeteleri karıştırırken anladım. Kalp krizinden ölen tanınmış bir şahsiyetin haberini ilk sayfadan okuduğumda içimde fazla bir merak uyanmıyordu. Haberin devamını okumaya bile gerek duymuyordum. Bir şekilde meşhur olmuş, çoğu zaman zengin olmayı da başarmış biri hayatın nimetlerini daha fazla götüremeyecekti, o kadar. Zaten sıradan bir insanın hastalık nedeniyle ölümü haber değeri taşımazdı. Oysa sarhoşken küfrettiği daha sarhoş bir arkadaşı tarafından kalbinden bıçaklanan sıradan bir adamın ya da aldatma şüphesiyle kocası tarafından sokak ortasında vurulan bir kadının üçüncü sayfada çıkan haberi farklıydı. İnsan meraklanıyor, devamını okuma ihtiyacı duyuyordu. Ölen sarhoş, öldüren sarhoşun karısını götürüyor olabilir miydi? Aldattığı iddia edilen kadın gerçekten başka birine vermiş miydi? Öyleyse kimle, kimin yatağında kocasını boynuzlamıştı? Uğruna öldüğü adama âşık mıydı, romantik bir yasak aşk mıydı yaşananlar yoksa sırf çiftleşmek için miydi her şey? Yoksa iktidarsız, korkak bir kocanın aşağılık duygularını tatmin etmek uğruna kurban ettiği ya da tek suçu hakaret ve şiddet dolu bir evden, kendini ve çocuklarını kurtarmaya çalışmak olan masum bir kadın mıydı? Öldürülen bu insanların yakınları hangi duyguyu daha yoğun yaşıyorlardı; acı mı, utanç mı? İtiraf ediyorum, ben utandım. Bana özel olması gereken o güzel vücut, parçalanmış ve çırılçıplak, savunmasız, öylece polislerin, savcının, kâtibin önünde sergilenince çok utandım. Böğrüme saplanan o tarifsiz acı hızla utanca dönüştü. Günler geçtikçe utanç tekrar acıya dönüştü. Ta ki daha büyük bir utanç dalgası öfkeye bulanıp içimdeki ateşle kızarıncaya dek canım yandı.

1 Mayıs'ın berbat geçeceği günler öncesinden belliydi. İşçi sendikaları "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız!" diye tutturmuşlardı, artık ne bok varsa Taksim'de... Buna

karşılık vali televizyonda, "Nah çıkarsınız Taksim'e!" gibi bir şeyler yumurtlayınca ortalık bir anda geriliverdi. Ulan çıksınlar Taksim'e kutlasınlar, ne olacak yani? Otuz sene geçmiş katliamın üzerinden, hâlâ mı korkuyorsun? Hâlâ mı insanları korumaktan âcizsin?

Gazeteler, televizyonlar havadaki elektriğin kokusunu alır almaz akbabalar gibi Taksim semalarında dönmeye başladı. Sendika ağalarının, "Engellenirsek ortalığa sıçarız," şeklinde özetlenebilecek konuşmalarını yayınlıyorlar, ardından valinin ve polis şefinin ortalığa sıçmaya niyetlenen kalabalıklara, sokmaya kararlı göründükleri copları gösteriyorlardı. Kısacası, 1 Mayıs'ın yıllar önceki gibi kana bulanması için medya, devlet ve sendikacılar ellerinden geleni yaptılar. Sonuçta onlarca eylemcinin kemikleri kırıldı, yüzlercesi polisin attığı gaz bombalarından zehirlendi ama kimse öldürülmedi. O gün sadece benim sevgili karım öldürüldü, o da sokaklarda değil, evimizde, nadiren misafir ağırladığımız o koca yemek masasının üzerinde...

Sabahları erken kalkmam gerekmiyordu; patron olmanın sayısız faydasından biri... Ama yetimhanede büyümüş olmanın getirdiği alışkanlıklar da var. Geç de yatsam, yorgunluktan geberiyor da olsam, zilzurna sarhoş da olsam erkenden uyanırım.

Uyandıktan sonra yapmam gereken bir ödevim vardı, kendi kendime verdiğim bir ödev: Sigarayı bıraktığımdan beri giderek belirginleşen göbeğimi eritmek için geçen ay bir koşu bandı almış, her sabah yarım saat koşmaya karar vermiştim. Neyse ki başka birine söz vermemişim. Yarım saat koşmak yerine yatakta kalıp karımı seyretmeyi tercih ediyordum. Bir kadının güzel olup olmadığı ancak sabahki haliyle anlaşılır, derler, bilemem. Benim karım uyuduğunda, uyandığında, gündüz, gece,

her zaman güzeldi. Koşu bandı sayesinde edindiğim "sabahları karımın güzelliğini seyretme" ritüeli güne iyi başlamamı sağlıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi, onunla nasıl gurur duyduğumu, onunla evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her sabah yeniden fark ediyordum. Bir de işten ayrıldığından beri, son altı aydır iyiden iyiye soğuyan ilişkimizin yine toparlanmaya başlamasına seviniyordum. Gerçi yedi yıllık evliliğimizde bu tür gelgitleri defalarca yaşamıştık. Aniden başlıyordu, önceden uyarı falan vermeden. İlla özel bir durum olması gerekmiyordu. İlla kavga etmemiz de gerekmiyordu. Ama akşam eve girdiğim anda elektriğin kokusunu alıyordum. Dışarı çıkma planları belirsiz tarihlere öteleniyordu. Yemekte fazla konuşmuyor, televizyona ya da kitaplara gömülüyorduk. Zaten az sonra o kanepede uyukluyor, ben de yapacak bir şey kalmayınca bilgisayarı açıp çalışmaya başlıyordum. Bu dönemlere bir de isim vermiştim: Buz devri! Buz devri başlayınca sevişmelerimiz bitiyordu. Bir ay, iki ay, üç ay... Bu tatsız dönemlerin bitişi de başlaması gibi aniden olurdu. Yılbaşı, doğum günü ya da bir arkadaş toplantısından sonra yalnız kaldığımızda şakalaşmaya, gülmeye başlardık. Ardından soğuk gecelerin acısını çıkarıncaya kadar hayvanlar gibi sevişmeye...

Sonuncu buz devri altı ay önce başlamıştı. Kasım ayı başlarıydı, bir akşamüzeri eve döndüğümde onu kanepeye uzanmış televizyonda saçma bir evlilik programı izlerken bulmuştum.

"Bugün gazeteden ayrıldım," dedi.

"Ne, nasıl?" Gerçekten anlayamadığımı umarak soruyordum.

"İstifa ettim, bağımsız çalışacağım."

"İyi, sen bilirsin," diyerek aldırmaz bir yanıtla son buz devrini başlatmış oldum.

Oysa cidden şaşkınlık içindeydim. Sonradan, sarf et-

tiğim bu üç salak kelime üzerinde çok düşündüm. Onunla biraz sohbet edip neden hayatını adadığı işinden ve gazeteden ayrılmaya kalktığını sorgulasaydım, belki de onu ölüme götüren süreci anlayıp engelleme şansını yakalayabilecektim.

Sekiz yıldır Türkiye'nin en büyük gazetesinde çalışıyordu. Çalışmak ne kelime, başarılı olmak için resmen kıçını yırtıyordu. Muhabirliği seviyordu, iki yıldır hafta sonları tam sayfa röportajları yayımlanmaya başlanmıştı. Üstelik uyduruk tiplerle değil, başarılı işadamları ve sanayicilerle, giderek sivrilen politikacılarla, uluslararası skandallara imza atmış ya da bunlardan ustalıkla sıyrılmayı başarmış diplomatlarla daha yükseklere göz dikmiş yüksek bürokratlarla yapıyordu bu röportajları. "Gazeteciliğin özü" olarak nitelediği muhabirlikten de vazgeçmemiş, tanınan bir gazeteci olup çıkmıştı. Yakında genel yayın yönetmeninin ona bir köşe vermesini beklerken istifa etmesi tuhaftı. Şaşırmıştım ama o anda üzerinde durmadım çünkü galiba işime geliyordu. Gece yarılarına kadar çalışmasına, durmadan seyahat etmesine hiç alışamamıştım. Üstelik artık bok gibi param vardı, para kazanmak için çalışmasının anlamı zaten yoktu. Galiba işten ayrılmasına gizliden gizliye sevindim. Ama sevindiğimi belli etmemek için göz göre göre "buz devri"ne girmemize seyirci kaldım.

O gece başlayan "buz devri" üç ay sürdü. Şubatın ilk günlerinde bitti. Gazetenin düzenlediği bir müzik ödülleri törenine gittik. Müthiş bir geceydi, gazeteciler, politikacılar, sanatçılar... Törenden önce verilen kokteylde gazetenin genel yayın yönetmeni yanımıza geldi, benimle nezaketen ve yalancıktan birkaç cümle konuşup hatunumu kaçırdı. Ancak törene geçerken tekrar bir araya gelebildik, keyfi yerindeydi karımın. Adam doğruca patrona götürmüş, ikisi birlikte benimkini gazeteye dönme-

si için epey zorlamışlar. O da sene sonunda dönmeye söz vermiş, üstelik köşe yazarı olarak. Çok mutlu olmuştu.

Tören ünlü şarkıcılardan müzik ziyafeti şeklinde geçti. Sonra eve döndük, kapıdan girer girmez sevişmeye başladık. Karımla böyle sevişebilmemin bedeli işe dönmesiyse, ne yapayım, o bedeli ödemeye razı oldum.

1 Mayıs sabahı, o uyurken güzelliğini mutlulukla seyrettim. Bukle bukle dökülen uzun kumral saçlarını, içinde kaybolmaya bayıldığım mavi gözlerini örten gözkapaklarını, uzun, siyah kirpiklerini, hafif kalkık minik burnunu, gel beni öp, diyen dudaklarını, ama illa ki, daha kalın, daha anlamlı altdudağını, yumuşacık bir kıvrımla yüzünden ince, uzun narin boynuna dönen çenesini, bembeyaz gerdanını, ince geceliğinin altında çok da iri olmayan göğüslerinin yuvarlaklığını ve fındık tanesi iriliğindeki göğüs uçlarının isyanını beynime kazıdım. Daha fazlası kaz tüyü yorganımızın altında kaldığı için başka bir sabaha erteleyerek gittim, keyifle duşumu aldım. Sonra onu uyandırmamak için giysilerimi alıp aşağı kata, salona indim. Ama yatak odasından çıkmadan önce bir kez daha baktım, birkaç saniye süren son bir bakış. O an onu canlı olarak son kez gördüğümü bilemezdim.

Evim bana göre büyüktü. Üç yüz metrekare falan. Daha büyüğünü de alabilirdim ama hem Nişantaşı'nda daha büyüğünü bulmak zordu hem de karım istemedi. Üst katta banyolu, giyinme odalı yatak odamız, şimdilik –çocuğumuz oluncaya kadar– spor odası niyetine kullandığımız bir oda ve okumak, çalışmak, bazen dinlenmek ve televizyon izlemek için kullandığımız kütüphanemiz vardı. Yatak odamız karımın küçük ağaçlar ve süs bitkileriyle ormana çevirdiği büyük bir terasa açılıyordu. Bazı yaz akşamları terastaki şöminede balık pişirir, ay ışığı altında, aşağıda asla uyumayan caddenin gürültüsüne aldırmadan yemeğimizi yer ve şezlong minderlerini yere

indirip sevişirdik. Alt katta otuz-kırk konukla parti düzenleyebileceğimiz büyüklükte bir salonumuz vardı. Bir kez onun gazeteden arkadaşları, birkaç defa da benim şirket çalışanları için parti vermiştik. Arada bir gelen küçük arkadaş grupları ve karımın anne babası dışında çok misafirimiz olmazdı. Zaman bulduğumda yemek konusundaki hünerimi gösterdiğim geniş mutfağımız, büyükçe bir banyo, bizim çamaşır odası olarak kullandığımız hizmetçi odası ve iki misafir yatak odamız bu kattaydı. Kayınpeder ve kayınvalide Boğaz'ın diğer yakasından bize geldiklerinde karım yatıya kalmaları için ısrar eder, her defasında biraz nazlansalar da davetini kabul ettirir ve kayınpederin meşhur horultusu yüzünden ikisini ayrı odalarda yatırırdı. Misafir odalarını sıkça kullanan iki kişi daha vardı; biri karımın Notre Dame de Sion'dan arkadaşı Candan, diğeri benim yetimhaneden arkadaşım Cemil.

Karım ve Candan arasındaki ilişki aslında onlar doğmadan önce başlamış. Ama yakınlıkları lisede perçinlenmiş. Lise bitince farklı üniversitelere gitmişler, karım hukuk okumuş, Candan ise uluslararası ilişkilerden mezun olmuş. Sonra gazeteye birlikte kabul edilmişler. Candan önceleri dış haberler servisinde çalışıyordu ama birkaç yıl önce genel yayın yönetmeninin yönlendirmesiyle magazine geçti. Altyapı güçlü olunca başarı kendiliğinden geliyor, bir yıl önce gazeteyle aynı gruba bağlı bir televizyon kanalında magazin programı yapmaya başladı. Benzerlerinden farklı olarak, temelde magazin programı olmasına rağmen ciddi bir programdı. Her defasında o aralar popüler olan tek konuğu oluyor, cıvıtmadan soru cevap formatında ilerliyordu. Candan, yaptığı işin paparazzi programına dönüşmemesine özellikle dikkat etmişti. Program beklenenin ötesinde reyting aldı. Candan'ın programı aracılığıyla oyuncular, şarkıcılar çok tanınmadıkları farklı ama geniş bir izleyici grubuna kendilerini ve

oynadıkları filmleri, dizileri ya da çıkardıkları son albümü anlatma fırsatını yakaladılar. Candan'ın kanalını izlemeyen ama magazin dünyasını çok seven daha geniş bir diğer izleyici kitlesi de programı takip etmeye başlayınca Candan kısa sürede haklı bir şöhrete kavuştu.

Evimi seviyordum. Hatta sevgiden öte bir değeri vardı benim için. Evim karımdan sonra ikinci gurur kaynağımdı. Karım gibi değil elbette ama "ev" kelimesi benim için birçoklarından farklı bir anlam taşıyordu. Bu iki konu: karım ve evim, benim için kutsal kavramlardı. Üniversite yıllarıma kadar evim olmadı. Yani ne kiralık bir ev ne gecekondu ne mağara, hiç evim olmadı. Karım, karım olduğu kadar, onunla evlenene dek hiç sahip olmadığım ailemdi de. Bu ev ise daha önce hiç olmayan evim, yuvam, barınağım, sığınağım oldu. Ev bir simgeydi, benim başarı abidemdi. Hayatta nereye ulaştığımın göstergesiydi. Anası babası olmayan, yetimhanede büyümüş pısırık bir çocuğun kadere karşı kazandığı zafer, ulaştığı zirveydi. Bana kalsa içini Fransız sarayları gibi dekore ettirecektim ama karım, "Görgüsüzlüğün âlemi yok!" diyerek Feng Shui tarzı döşetti. Zaten Polonezköy yolunda villa fikrime de karşı çıkmıştı. "Şehirden uzakta değil şehri yaşamak istiyorum," demişti. Böylece gurur abidemi Nişantaşı'nda oluşturdum. Nişantaşı'nın ilginç bir büyüsü var, insan ancak orada yaşayınca anlıyor. Bu semt eskimiyor! Sonradan Etiler'i, Ulus'u, Asya yakasında Bağdat Caddesi'ni yarattılar, güzelim ormanı kazıyıp Kemerburgaz villalarını diktiler ama Nişantaşı'nın Avrupalılığını asla yakalayamadılar. En fazla, Amerikan tarzı doymak bilmez zenginliğin, sonradan görmeliğin podyumlarından ibaret kaldı oralar. Gerçi karım olmasa ben de sonradan görme bir dallama olarak *crème de la crème*[1] arasında ken-

1. (Fr.) Kaymak tabaka. (Y.N.)

dime bir yer açmaya çalışacaktım kuşkusuz... Ama onun önce diplomat babasının, sonra New York ve Paris'te geçen çocukluğunun, İstanbul'a döndüğünde Dame de Sion'da geçen yıllarının kazandırdığı birikim beni de derinden etkiledi.

Ofise giderken genelde ceketle tamamladığım yakası düğmeli spor gömlek, keten pantolon şeklinde serbest iş kıyafetleri giyerim ama o gün koyu renk takım elbise içine beyaz gömlek giymem, bordo kırmızı renk arası kravat takmam gerekiyordu. Dubai'deki dev ekranlarda iyi görünmeliydim. Ortadoğu'nun sonradan olma kentinde yapılması planlanan bir otel ve alışveriş kompleksi için açılan uluslararası ihaleye katılacaktık. Verdiğimiz teklifin çok uygun olduğunu düşünüyordum. Önerdiğimiz mimari proje şahaneydi, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için gece gündüz çalışmıştık. Finansal açıdan, küçük bir pazarlık payı bırakarak mümkün olan en alt sınıra kadar inmiştik. Gerekirse, video konferans sistemiyle yapılacak olan ihalenin son aşamasında o pazarlık payını da gözden çıkarmaya hazırdım. Şirketi kurduğumdan beri talip olduğumuz en büyük projeydi ve mutlaka kazanmak istiyordum. Video konferansta bizzat ben görünecektim. Tabii kameranın arkasındaki masada proje müdürüm, mimari grubun başındaki müdür ve en önemlisi finans müdürüm gerektiğinde yardımcı olmak üzere hazır bulunacaklardı.

Salonda hızla giyinip dışarı çıktım. Güvenli bir apartmanda olmamıza rağmen kapıyı kilitlemeyi alışkanlık edinmiştim ama birkaç aydır karım evde kaldığı için gerek duymuyordum. Asansörle doğruca garaja indim. Karımın hiç sevmediği oysa benim bayıldığım karizmatik Mercedes'imi sattıktan sonra aldığım Maserati'min el yapımı deri koltuğuna kurulup kontağı çevirdim. Uzaktan kumandayla garaj kapısını açıp gaza dokundum. Altım-

daki canavar kendine özgü hafif bir homurtu çıkarıp Valikonağı Caddesi'ne açılan dik yokuşu hiç zorlanmadan çıkıverdi. Valikonağı'ndan Ihlamur'a inip Yıldız Yokuşu'na, oradan da Barbaros Bulvarı'nın üst tarafına çıkmayı ve Büyükdere Caddesi üzerinden Maslak'ta yeni yapılan bir gökdelenin dört katını kaplayan ofisime ulaşmayı planlıyordum. Henüz kendi şirket binamı dikememiştim ama olsun, bu da hiç fena değildi. Dubai'deki ihaleyi alabilirsem hayalimdeki şirket merkezi için gerekli arsayı alabileceğimi düşündüm.

Fakat Valikonağı'ndan aşağı doğru ancak elli metre kadar gidebildim. İki polis otomobili yolda enlemesine park etmiş, caddeyi her iki yöne kapatmıştı. İyice yavaşlayıp yaklaştım. Genç bir polis memuru araçtan inip eliyle camı açmamı işaret etti.

"Yol kapalı beyefendi."

Yolun kapalı olduğunu ben de görebiliyordum.

"Maslak'a gideceğim, geçebilir miyim?"

"Geçemezsiniz beyefendi, burası kapalı. Geri dönün."

"Yukarısı açık mı ki?"

Polis sorduğum soruyu gülünç bulmuş olmalı, gülerek, "Hayır, orası da kapalı," dedi.

"Ee, nereden gideceğim?"

"Gidemeyeceksiniz," dedi suratına iyice yayılan sırıtışla. "Bugün 1 Mayıs, gösteriler var, her yer kapalı."

Kızmaya başladım, sesimi yükselttim:

"Ben de 19 Mayıs demedim zaten. Bu arabayla gösteriye katılacak halim yok herhalde. Yolu açarsanız Ihlamur'a inip oradan Maslak'a, işime gideceğim arkadaşım!"

Genç polisin suratındaki sırıtık ifade bir anda silindi.

"Ben senin arkadaşın değilim. Yolu da açmıyorum. Şimdi nereden çıktıysan oraya dön," dedi gayet sert bir sesle.

"Oha be!" diye düşündüm. "Zorlama nezaketi buraya kadarmış."

Adamın bireysel hedefi doğrudan ben oluyordum ama kurumsal hedef işçiler olduğu için, gün içinde dayak yiyen ben değil, o polisten daha zor şartlarda yaşayan bir işçi ya da çulsuz bir öğrenci olacaktı. Başka bir zaman olsa çıktığım yer olarak yakın bir akrabasının vajinasını anlatırdım ama video konferansa yetişmem gerekiyordu. Yine de dayanamadım:

"İsminizi alabilir miyim?"

"Sebep?"

"Müsait bir zamanda sizi bulup çıktığım yeri tarif etmek isterim..."

Galiba dediğimi anlamadı ya da anladı ama bu güzel lafa verecek yanıt bulamadı. Üstüme atlayacakmış gibi gerildi, birkaç saniye öylece baktı, tam bir şeyler söylemek için ağzını açıyordu ki, arkasındaki araçtan çıkan daha yaşlı bir polis genç arkadaşını kolundan yakalayıp geriye çekti. Sevgili ülkemizde altında Maserati olan birinin, altında polis otomobili olan birine verebileceği zararı bilecek kadar zeki ve tecrübeli olmalıydı.

İkinci polis bana doğru yaklaştı, cama eğildi:

"Beyefendi bize verilen emirleri uyguluyoruz, yapabileceğimiz bir şey yok. Üstelik Ihlamur tarafı her iki yönde tıkanmış durumda. Yerinizde olsam, çok mecbur değilsem dışarıya çıkmazdım ama Yıldız Yokuşu'nun başına kadar yürüyüp orada bir taksi bulmak için şansınızı deneyebilirsiniz."

Neyse, kibar bir adamdı, üstelik haklıydı.

"Bakın, şurada boş yer var," dedi, park etmiş iki otomobilin arasında kalan boşluğu göstererek. "Aracınızı oraya bırakabilirsiniz."

"Teşekkür ederim memur bey, eve bıraksam daha iyi, evim yakın," dedim. Böyle bir günde yarım milyon do-

larlık Maserati'yi yola bırakamazdım. Apartmanın otoparkına döndüm çaresiz. Otomobilimi, yirmi dakika önce aldığım yere, karşı duvarında plaka numarasının yazılı olduğu bir plaket çakılı özel alanına tekrar park ettim. Yan koltuktaki çantamı kapıp aceleyle kapıyı açtım. Acele edince mutlaka bir terslik olur: Kapı karımın alt kısmı siyah, üstü beyaz Mini'sine çarptı. "Hassiktir!" çekip ikisini de kontrol ettim. Neyse ki çizik falan yoktu. Mini bir haftadır yatıyordu. "Aküsü tükenmeden bir ara çıkarıp dolaştırsam iyi olacak," diye geçirdim içimden. Asansörle lobiye çıktım. Apartman görevlimiz Hasan Efendi'nin masası boştu. 1 Mayıs kutlamalarına gitmiş olabilir miydi? Meydanlara çıkıp, "İşçinin emekçinin bayramı!" diye bağırıyorsa götümle gülerdim doğrusu. Sırf aldığı bahşişler bile doktor maaşından fazladır bu herifin! O meydanlarda üç kuruş maaşlı polislerin coplarından kaçmakla meşgul bir kuruş asgari ücret alan gerçek emekçilere ayıp olurdu. "Cidden, bu ülkede bir gün polisler zavallı işçilere saldırmayıp onlarla birlikte yürüyecek olursa, yemin ediyorum Maserati'mi polis teşkilatına bağışlayacağım!" diye geçirdim içimden. Üç kuruş maaşa talim edip her gün ölümle dans eden, toplumdaki en iğrenç tiplerle uğraşmak zorunda kalan, bayram seyran demeden çalışan o polislerin, yoksul insanlar yoksulluklarına isyan ediyor, diye onları eşek sudan gelinceye kadar pataklamasının mantığını asla çözemedim. Haftalardır görüşemediğim sevgili dostum Cemil'i kızdırmak için iyi bir konu bulduğumu düşünüp sevindim. Apartmanın giriş kapısını açıp kendimi Valikonağı Caddesi'ne attım ama atar atmaz hıyarın tekiyle çarpıştım. "Dikkat etseniize!" diye höykürdüm adama ama galiba suç bendeydi. Özür dilemek için kafamı kaldırdığımda tuhaf bir tiple göz göze geldim. Bu güneşli havada ayaklarına kadar inen uzun siyah bir pardösü giymiş, başına alınlığında

kocaman "L.A. Lakers" amblemi işlenmiş siperlikli bir şapka takmıştı. Hortlak görmüş gibi korkuyla bana bakan siyah gözlerinden ürktüm nedense. Özür dilememe fırsat vermeden arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Canıma minnet... Kolumdaki saate baktım, 08.30'u gösteriyordu. Video konferans saat 11.00'de başlayacağına göre yetişmek sorun olmayacak gibi görünüyordu. Sabahki polislerle tekrar karşılaşmamak için Akkirman Sokak'tan aşağıya yürüyerek Ihlamur'a indim. Yaşlı polisin dediği gibi Ihlamur her iki yönde tıkanmıştı. Sürücüler boşuna kornaya basıp yolun açılmasını bekliyorlardı. Çaresiz, yürümeye başladım. Neyse ki şahane bir hava vardı; ne soğuk ne de sıcak. Haberlerde yağmur beklendiğini söylemişlerdi ama gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. Cinnet geçirmek üzere olan sürücülerin neden olduğu korna çılgınlığına aldırmadan güneşin tadını çıkararak Beşiktaş'a doğru yürümeye başladım. Şansım yaver gitti. Yıldız Yokuşu'nun başında birkaç taksi durmuş, benim gibi çaresiz müşterileri bekliyordu.

Şirkete ulaştığımda ihalenin başlamasına kırk beş dakika kalmıştı. Odamın girişinde sekreterim Belgin karşıladı. Mini etek mevsimini açmış, güzel bacaklarını izleyenlerin takdirine sunmuştu. Doksanlık göğüsleri, omuzlarını açıkta bırakan ama boğazına kadar yükselen bluzundan fırlayacak gibi duruyordu. Giyim konusunda bir prensibi vardı: üstü açıksa altı kapalı, altı açıksa üstü kapalı. Her gün nasıl bu kadar bakımlı olabiliyor, asla anlayamadım. Hani bir gün de insan uyanamaz, makyaj yapmadan işe gelmek zorunda kalır değil mi? Yok, bu kadında farklı bir büyü vardı.

"Günaydın efendim, kahvenizi getireyim mi?"

"Günaydın Belgin, toplantı odasına getir lütfen. Bir de kaşarlı tost ayarlayabilir misin, kahvaltı yapmadım."

Karımı hiç aldatmadım ama Belgin bir gün niyetimi

bozacak, diye korkuyordum doğrusu. Maaşı müdürlerin maaşına yakın bir seviyeye gelmişti ama bir zam daha yapmaya karar verdim. Her sabah beni böyle bir güzelliğin karşılaması için değerdi. Odama girip çantamı masamın önündeki misafir koltuğuna fırlattım. İstanbul Teknik Üniversitesi ve Harp Akademisi kampüslerine bakan pencereme yüz vermeden özel banyoma geçip işedim. Sonra kapının arkasındaki boy aynasında üstümü başımı düzelttim. Araplar iş verecekleri adamın giyimine, ciddiyetine dikkat eder. Kendileri entari giyer, o ayrı... Bir alt kattaki toplantı odasında her şey hazırdı. Dolgun maaşlı müdürlerim masadaki yerlerini almış, üzerinde defalarca çalıştığımız ihale dosyası önüme konmuştu, yeni işe aldığımız bilgisayar uzmanımız video konferans sisteminin son kontrollerini yapıyordu. Omuzlarına kadar uzattığı saçlarını at kuyruğu yapan bu oğlanı hepimiz yadırgamıştık önceleri ama tanıdıkça, her türlü eleştiriye şiddetle karşı çıkan insan kaynakları müdürümün haklı çıktığını görerek utandım.

"Caner, her şey yolunda mı? Hazır mıyız?"

"Hazırız efendim, ekranda Dubai'deki salonu görebilirsiniz. Onlar da sizi görüyorlardır sanırım. Gerçi salonda şimdilik sadece teknisyenler var gibi. Görüntüyü aynı zamanda perdeye yansıtmaya çalışıyorum..." Bir an için cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemedi, sonra kayıtsızca devam etti. "Müdürleriniz için."

Koltuğuma oturduktan birkaç dakika sonra Belgin geldi, tostumu ihale dosyasının üzerine, kahvemi dosyanın yanına bırakıp hepsi erkek olan müdürlerimin ve tabîî benim, o şahane poposuna kilitlenen bakışlarımıza aldırmadan salınarak odadan çıktı. Bakışlarımızı tekrar masadaki işe çevirip hazırlıklarımızı son kez gözden geçirdik.

İhale tam saat 11.00'de başladı. Finale kalan beş firmadan biriydik. İlk çekilen, tanınmış bir Türk firması ol-

du. Herhalde proje onlar için yeterince kârlı değildi. Sonra arka arkaya önce bir Türk-İtalyan ortaklığı sonra Fransız firması çekildi. Sona kalan Çinlilerle kıyasıya bir mücadele başladı ve sonunda biz kazandık. Aslında böyle durumlarda soğukkanlıyımdır ama sistemi kapattığımızda elim ayağım titriyor, kıçıma kadar terlediğimi hissediyordum.

"Bunu kutlayalım arkadaşlar, Belgin Hanım bize bir yer ayarlasın, cuma akşamı buluşalım. Bunun için çok çalıştık, eğlenmeyi hak ettik. Ayrıca hepinize birer kombine!" Kimin hangi takımı tuttuğu umurumda bile değildi. Ben Fenerbahçeliysem onlar da Fenerbahçeli olmak zorundaydı. Doğrusu bu konuda asla demokratik olamadım.

İçerideki gürültüden video konferansın, yani ihalenin bittiğini anlamış olacak ki, Belgin toplantı odasına girdi. Elinde ceptelefonum vardı.

"Aldınız mı ihaleyi?"

"Aldık, aldık," diye yanıtladım coşkuyla. "Cuma akşamı kutlayacağız, siz de gelin!"

"Gelirim tabii," dedi inci dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, sonra ekledi. "Cemil Bey aradı. Daha doğrusu, defalarca aradı, toplantıda olduğunuzu söyledim ama çok acilmiş," dedi ceptelefonumu uzatarak.

Cemil benim iki can dostumdan biriydi. Dost ne kelime, kardeşten öte bir ilişkiydi bizimki. Ben, Cemil ve Nurettin, yetimhaneye birkaç aylık bir dönemde çok kısa aralıklarla bırakılmışız. Üçümüz de küçük bebeklermişiz. Çocuğu olmayan aileler falan zaman zaman kimsesiz çocuklara talip olurlardı. Bizim millet genelde çocukları erkek olsun ister ama nedense iş evlatlık almaya gelince kızlar tercih edilir. Bizi, siyah saçları alabros kesilmiş, kara kaşlı, kara gözlü, kara kuru çelimsiz üç oğlanı isteyen fazla kimse olmadı. Gerçi benim birkaç talibim

çıktı ama onları da ben istemedim. Biz üç oğlan, birbirimizi büyüttük. Sonuç eski Türk filmlerinden alınmış bir senaryodan farksızdı: ben önce inşaat mühendisi, sonra zengin bir işadamı oldum, Cemil polis akademisini bitirdi, önce polis, sonra istihbaratçı oldu. Nurettin ise sıra dışı bir sektörde kariyer yapmayı seçti, mafya babası oldu. Nereden geldiğimiz düşünüldüğünde oldukça tuhaf olan işlerimize rağmen, bebeklikten beri süregelen o tarifsiz bağ, zamanla değişebilen mesafelerde olsa da daima sımsıkı düğümlü kaldı.

Kutlamayı erteleyerek odama geçtim. Telefonumun rehberinden Cemil'i bulup arama düğmesine basarken sevgili dostumun 1 Mayıs stresini atmak için hafta sonu buluşma önereceğini düşünüyordum. Doğrusu ihaleyi kazanmış olmanın keyfiyle harika bir akşam olabilirdi benim için. Cuma akşamı şirketimin müdürlerine söz verdiğime göre cumartesi olabilirdi.

"Cemil, n'aber koçum, nerelerdeydin?" diye, neşemi olduğu gibi yansıtan coşkulu bir sesle açılışı yaptım ama karşıdan yanıt gelmedi. Yanlışlıkla başka bir numarayı çevirdiğimi düşünerek şansımı bir kez daha denedim: "Alo?"

Bu kez yanıt geldi. Cemil'in sesiydi ama çok donuk bir ses:

"Merhaba Ayhan... Nasılsın?"

"Ben iyiyim de sana n'oluyor lan? Sesin iyi gelmiyor, hayırdır? Kötü bir şey mi oldu?"

O coşkulu ses tonumdan eser yoktu bu defa. Çünkü Cemil'de bir tuhaflık vardı.

"Yani... eee, öyle gibi. Bir problem var aslında..."

"N'oldu oğlum, söylesene ya!" Başı dertte olmalıydı, ciddi bir durum olabilirdi.

"Sen bugün arabayla gitmemişsin şirkete..."

O anda anladım konuyu. Sorun Cemil'le değil benimle ilgiliydi. Sabahki genç polis olayı büyütmeye karar vermişti anlaşılan. Rahatladım, kendi kendime sırıttım.

"Beni sana mı şikâyet ettiler lan? Oğlum, trafik sorunları, asayiş sorunları falan, ne zamandan beri istihbarata gidiyor? Neyse, bir şey yok yahu; sabah sizin gençlerden biriyle biraz atıştık. Arabayla geçmeme izin vermedi diye... Ama öyle hakaret falan yok. Aslında ben şikâyetçi olacaktım ama ismini, numarasını falan almayı unuttum. Zaten artık önemi de kalmadı."

"Ayhan, senin için şirkete bir polis arabası göndermiştim. Sen şimdi hemen aşağıya in. Onlarla geleceksin."

"Hoppala! Yahu o kadar ciddi bir şey olmadı ki, ne bu şimdi yaa? Hem ben şirket araçlarından biriyle gelirdim, polis arabası göndermene gerek yoktu... Tutuklayacak mısın lan yoksa?" Güzelim zafer günümde tadımı kaçırmayı başarmıştı Cemil.

"Saçmalama Ayhan. Ortalık ana baba günü şimdi. Malum, 1 Mayıs kutlamaları... Polis aracıyla daha kolay gelirsin, diye düşündüm."

"Ulan acemi çaylak..." diye geçirdim içimden. Genç polis, günümü mahvetmeye kararlıydı anlaşılan. "Ben de ona hayatının dersini vermezsem adam değilim!" Şirket avukatını da alıp gitmeyi düşündüm bir an. Ama Cemil'e ayıp olurdu. Şimdi büyük ihtimalle o genç çaylakla beni barıştırmaya çalışacaktı.

Toplantı odasına dönüp müdürlere aldığımız ihaleyle ilgili öncelikli olarak yapmaları gerekenleri söyledim. Belgin'e devam eden işler hakkında talimatlarımı verdim ve çantamı toplayıp binanın lobisine indim. Üniformalı bir polis memuru beni bekliyordu. Kendimi tanıttım, birlikte otomobile bindik. Sürücü başka bir polisti. Cemil'e nereye gitmem gerektiğini sormamıştım. Otomobildeki polislere de sormadım. Herhangi bir yer

olabilirdi. Çünkü Cemil'in çalıştığı bina konusunda hiçbir fikrim yoktu. Akademiden mezun olunca komiser yardımcısı rütbesiyle Konya'ya tayin edilmişti. Orada bir yıl kadar çalıştıktan sonra üstleriyle başını derde sokmayı başarmıştı. O aralar ben Boston ve Urfa arasında bir yerlerdeydim. Hem konum hem çevre hem de maddi olarak şimdi geldiğim seviyenin çok uzağındaydım. Sevgili ülkemin azizliği işte, devreye Nurettin girince, siyasi, yasal ve kanundışı alanların kesiştiği bölgenin çok farklı renklerden oluştuğunu ben de, Cemil de şaşkınlıkla anlamıştık. Önce Cemil'in Konya'daki görevi değişti; narkotikten siyasi şubeye alındı. Böylece o kadar sakin bir adam olmasına rağmen onu çileden çıkarmayı başaran amirlerinin etki alanından çıkmış oldu. Ardından komiser oldu, tayini İstanbul'a çıktı. Bir süre sonra istihbarat teşkilatına geçtiğini söyledi. İşiyle ilgili söylediği son şey bu oldu. Sonrasında ne o bu konuyu açtı ne de biz. Fakat yetimhaneden çıkıp casusluğa kadar olan yolu bir çırpıda aşan can dostumla her zaman gurur duydum.

Maslak'tan Levent'e inişte, şehrin yaşadığı karmaşaya inat, yol oldukça sakindi. Araç Barbaros Bulvarı'na yaklaşırken Beşiktaş Adliyesi'ne gideceğimizi düşündüm. Ama birden Yıldız'a kıvrıldık. Dik yokuştan Fulya'ya doğru inmeye başladık. Belki de Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'nde buluşacaktık.

Fulya'da felaket bir trafik bizi karşıladı. Saat 14.00'ü biraz geçiyordu ve anlaşılan 1 Mayıs'ı kutlama savaşları halen devam ediyordu. Dikkaldırım'a çıkan yolun altındaki kavşağa gelince aracı kullanan polis sireni açtı. Tiz sesi duyan diğer sürücüler öne arkaya sıkışarak yolu açmaya çalıştılar. Aracımız trafiğin içerisinde açılan dar koridora girdi, yolundan çekilen otomobillerin boşluğuna dalıp yavaş da olsa inatla ilerledi ama Şişli ya da Gayrettepe yönüne değil, tam karşıya, Beşiktaş Evlendirme Da-

iresi ile Ihlamur Kasrı'nın arasından Teşvikiye'ye çıkan yokuşa yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Nişantaşı'na," diye yanıtladı polislerden biri saygılı bir tavırla. "Cemil Komiser'im sizi orada bekliyor."

Anlam veremedim. Bir şeyler ters gidiyordu ama içimden daha fazla soru sormak gelmedi. Maçka'nın ara sokaklarından ilerleyerek önce Teşvikiye Caddesi'ne, oradan Valikonağı'na çıktık. Caddeyi kapatan bir polis arabası kenara çekildi, bize yolu açtı. Birkaç dakika sonra evimin bulunduğu apartmanın önünde park etmiş resmî ve sivil polis araçlarının arasında durduğumuzda önde oturan iki polis tek kelime etmeden arkaya dönüp, "İn!" dercesine bana bakmaya başladılar. Ben de ağzım açık, şaşkınlıkla önce onlara, sonra apartmanın girişine baktım. Telaşla bize doğru koşan Candan'ı görünce şaşkınlığım iyice arttı. Aracın kapısını açmayı bile akıl edemedim. Candan sağ elimi tutup beni dışarı çekti. Gözleri kızarmıştı, ağlamış gibi duruyordu. Birden Candan'ın arkasında sabahki genç polisle arabulucu yaşlı polisi fark ettim. Üzgün bir ifadeyle, acıyan bakışlarla beni süzüyorlardı. Sorunun sabah olanlarla ilgili olmadığını anlayabiliyordum. Anladıkça korkmaya başladım.

Candan beni doğruca apartmana sürükledi. Lobide bir polis memuru asansörün kapısını açmış bekliyordu. Bizden sonra o da kabine girdi, en üstteki düğmeye bastı. Defalarca kullandığım asansör tanımadığım bir kutuya dönüşüyor, kabinin ahşap duvarlarına ustalıkla gizlenmiş hoparlörlerden sızan klasik müzik nameleri bacaklarımın titremesini engelleyemiyordu. Asansör yükselirken Candan'la göz göze geldik. Bakışlarımdaki soru işaretlerini gördü ama yanıtlamak yerine iki avucunun arasına aldığı sağ elimi sıkmakla yetindi. Yukarıda ilk dikkatimi çeken, dairemin açık kapısından görünen kalabalık oldu. Tanı-

madığım insanlardı, üniformalı polisler, koyu takım elbiseli adamlar, baştan aşağı beyaz kostümlere bürünmüş kadınlar ve erkekler... Sonra kalabalığın arasından Cemil'in sıyrıldığını, bize doğru geldiğini fark ettim. Kanımın başına kötü bir şey geldiğini aşağıda, Candan beni otomobilden çektiğinde anlamıştım. Ama beynimde şimşek gibi çakan tüm olasılıkları aynı hızla siliyor, düşünmemeye, bir şekilde kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Fakat artık gerçekle yüzleşme zamanı gelmişti.

"N'oluyor oğlum burada?" Kelimeler zorla, hırlar gibi çıkıyordu boğazımdan. Sesim titriyordu. Kanımın yüzümden, elimden, ayağımdan çekildiğini hissediyordum.

"Ayhan, önce bir otur istersen şuraya..."

"Ne oturması lan, n'oluyor burada diyorum?" Bu defa sesim oldukça yüksek bir perdeden çıkmış olmalıydı. Evdeki onca insanın uğultusu bir anda kesildi, herkes durdu, dönüp en boktan bakışlarını bana diktiler. Cemil'i kenara itip kalabalığın arasından kendime yol açarak salona yaklaştım. Salonun girişinde yüzü hariç, başından ayağına kadar beyaz, kâğıt gibi hışırdayan tuhaf bir kumaştan yapılmış, tulum giymiş genç bir kadın dikiliyordu. Arkasında yine beyaz tulumlar içerisinde, ince lastik eldivenler takmış birkaç kişi daha vardı. Ben duraklayınca Cemil arkamdan yetişti, beni kolumdan yakaladı.

"Arkadaşlar, lütfen salonu boşaltabilir misiniz?" diye seslendi beyaz tulumlu erkeklere ve kadınlara. Sonra kulağıma yaklaşarak, "Onu kaybettik Ayhan..." gibi bir şeyler fısıldadı.

İnsanlar salondan çıktı, artık söz geçiremediğim dizlerime yüklenip zorla bir iki adım attım, mermer eşiğin üzerinde, salonun tamamını görebildiğim noktada öylece kalakaldım. Sanki iri bir lokma gelip boğazımı tıkadı. Nefes alamadım, ağzım açık, göğsüm oksijen açlığıyla inip kalkmaya başladı. Başımdan aşağıya dökülen kaynar su-

larla haşlanıyor gibiydim. Alnımdan sızan ter damlaları gözümü yaktı. Canım yanıyordu ama vücudumun neresi ağrıyor, tenim neden acıyor, anlayamıyordum. O müthiş acıyla birlikte beni ezen, küçücük bırakan aşağılayıcı bir utanç dalgası her yanımı kapladı. Sonunda keskin bir acı ve kalın bir utanç tabakası dışında her şey yoğun kan ve et kokusunun ardında silinip gitti. Karım ve ben kaldık geriye.

Karım büyük yemek masasının üzerinde yatıyordu. Çırılçıplaktı. Giysileri, çamaşırları, salonun ortasına gelişigüzel fırlatılmıştı. Başı hafifçe yana dönmüş, gözleri kapalı, huzur dolu bir uykuya dalmış gibiydi. Kolları sanki boşluğu kucaklamak istiyormuş gibi iki yana açılmış, elleri masanın kenarından taşmış, avuçları yaşamını göklere sunuyormuş gibi yukarıya bakıyordu. Bacakları masadan aşağı sarkmış, ayakucundan damlayan kan ahşap parkelerin üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu. Karnında kocaman bir kesik vardı.

"Ne yapmışlar karıma böyle ya?" diye hırladım önce, ardından, "Nil! Niil! Niiil!" diye haykırarak ona doğru atıldım ama bir sürü el beni kollarımdan, boynumdan, belimden yakaladı. Karıma ulaşamadım.

Sessiz diyaloglar I

"Uyanmak istemiyorum ama biliyorum, sensizliğe uyanacağım. Korkuyorum sensizlikten, sensiz yaşamayı başaramamaktan... Sensiz bir hayatın anlamını anlayamayacağımdan korkuyorum. Bir anlamı olacaksa tabii... En iyisi, kimse uyandırmasın beni bu derin uykudan, seninle kalayım sonsuza dek. Kim istiyorsa onun olsun bu dünya."

"Sen duvarlarını yıktığında ben yoktum yanında. Zirvelerini tırmanırken yalnızdın. Kendine kurduğun hayata ortak oldum sadece. Bensiz başarmıştın, bana ihtiyacın yoktu aslında."

"Fakat vardın! Hayatıma girdiğin andan sonrası oldu hayatım, öncesini unutturacak kadar vardın. Doldurduğun boşluk öyle derinmiş ki, bir gün mutlaka o uçurumlara düşüp kaybolacaktım, eğer girmeseydin hayatıma... Olmaz! Sensiz olamaz! Al beni de yanına!"

"Dönmeye mecbursun ama, yalnızlığı tekrar öğrenmeye... Kolay olmayacak yeni bir hayata daha başlamak. Böyledir işte, kimse bilmez sırasını. Oysa sıralıdır ölümler, bazen sıranın bozulduğunu düşünsek de sıralıdır. Sırayı bizler belirleyemediğimizden öfkeleniriz, o da bazı ölümlere. Kim bilir, vardır bir sebebi, diyemeyiz isyan ederken. Bırakır gider sırası gelen ve kalanlar kendilerine

gelmesini bekler sıranın. Evet, bazen ölümü karşılaması zordur insanın, ölen kendi değilse. Hayatında açılan boşlukla yaşamak imkânsız gibi gelir. Sana olan da bu işte. Fakat döneceksin hayatına, yere yayılmış duran her bir tuğlayı tekrar dizeceksin. Tek tek, bıkmadan, sabırla hatta tutkuyla. Bin bir bahane bulacaksın tekrar tutunmak için hayata. Ve öyle bir zaman gelecek, iyi ki, diyeceksin, iyi ki yaşamışım! Yoksa nasıl tadardım bu mutluluğu? İşte o an aklına düşeceğim belki de. Burnunda bir sızı olarak anımsayacaksın beni. En güzel anlar canlanacak gözünde ama beni net göremeyeceksin, belki anılarım ayıran bir buzlucamın ardında gördüğünle yetineceksin. Bir tebessüm yerleşecek dudaklarına. Beni özlediğini bilerek tekrar tekrar döneceksin yaşamaya."

2 Mayıs 2008
Cuma

Bir uğultu vardı, tuhaf boğuk sesler geliyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum. Uyandım ama gözümü açamadım. Önce diğer duyularımın yerli yerine oturması gerekti. Kapanan bir kapının sesinden sonra uğultu hafifledi. Ayak sesleri... Odada biri vardı, olasılıkla topuklu ayakkabı giymiş biri, bir kadın...

"Nil, sen misin?"

İlaç ya da kimyasal kokularının karmaşasını hafiften bastıran, bahar çiçeklerini andıran hoş bir kadın kokusu... Pahalı bir parfüm olmalıydı. Pahalı bir parfüm kullanan, yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşan bir kadın vardı bulunduğum yerde. Ama Nil değildi o, Nil'in kokusu değildi.

"Ayhan nasılsın?"

Yüzünü hâlâ seçemiyordum ama Candan'ın sesini tanıdım. Ve sorduğu o iki kelimelik basit soru beynimdeki şalteri kaldırıverdi, her şey aydınlandı. Ya da bembeyaz karardı. Nil'in kanlı görüntüsü canlandı zihnimde. O görüntünün gerçek olduğunu biliyordum ama bir umut, küçücük bir umut...

"Nil öldü değil mi?" diye mırıldandım.

Candan yanıt vermek yerine elimi avuçlarının arasına alıp sıktı.

"Başım çok kötü."

"Ağrıyor mu?"

"Hayır ama ağırlık var. Çok ağır. Beton dökmüşler gibi."

Gözyaşlarım süzülmeye başladı. Ağladığım için utandım, başımı çevirdim.

"Çok üzgünüm," dedi. Sonra hıçkırıklarını duydum. O da ağlıyordu. Burnunu çekerek devam etti. "Cemil, savcıyla birlikte gelen doktora ilaç hazırlamasını rica etmişti. Sen kendini kaybedince adam iğne yaptı."

"Adli tabip mi iğne yaptı? Ölü doktoru o be!"

"E ne yapsaydı Cemil? Oradaki tek doktor oydu."

"Ben gelmeden ilacı hazırladılar ha?"

"Cemil seni çok iyi tanıyor."

Cemil beni iyi tanırdı, o ve Nurettin. Kardeşlerim... Bir de Nil, o kadar iyi tanırdı beni. Yine içimde bir yerler kanamaya başladı. Ve utanç; Nil'in o savunmasız, çırılçıplak vücudu, onca insanın önünde, öylece... Bir de herkesin ortasında histeri krizleri geçirmek... Candan gözlerimden süzülen yaşları kâğıt mendille sildi, saçımı okşadı.

"Sen neden evdeydin?"

"Cemil aradı. Sana nasıl söyleyeceğini bilememiş. Bana haber vermek istemiş, hem en yakın arkadaşıyım hem de senden önce orada olursam... Biz çok yakındaydık, haberci arkadaşlarla Şişli'de sendika binasını izliyorduk."

"Şimdi neredeyiz?"

"Amerikan Hastanesi'nde. Doktor iğneyi yapınca hemen bayıldın. İlacın etkisi geçinceye kadar gözetim altında kalman gerekiyormuş. En yakın hastane burasıydı."

"Ne zamandır buradayım?"

"Öğlen olmak üzere. Yani..." Hesaplamak için birkaç saniye duraklayıp gözlerini tavana dikti. "Yaklaşık yirmi bir saattir uyuyorsun."

"Yuh, herif öldürecekmiş beni az daha." Artık gözle-

rimi açabiliyordum, Candan'ın üzerinde koyu renk, şık bir elbise vardı. Makyaj yapmıştı, taze görünüyordu. "Sen hep burada mıydın?"

"Sabah gün doğarken eve gittim. Duş aldım, geri geldim."

"Sağ ol."

"Boş ver. Şimdi doktoru çağıracağım, seni muayene etsin. Cemil de uyandığında haber vermemi istemişti."

Candan'ın sözü ürkekçe tıklatılan kapının sesiyle kesildi. Hâlâ elimi tutmakta olduğunu o zaman fark ettim. Gidip kapıyı açtı, Belgin içeriye süzüldü.

"Ayhan Bey, ne diyeceğimi bilemiyorum, çok üzüldüm. Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim Belgin."

Candan'ın doktoru çağırmak için çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Bütün ihtişamıyla yatağın kenarında dikilip alev fışkıran gözleriyle kadını baştan aşağı süzmeye başladı.

"Arkadaşlar da gelecekler ama..."

"Gelmesinler!" diyerek sözünü kestim. "Sonra şirkette görüşürüz onlarla." Bakışlarımı Candan'a çevirip devam ettim. "Çantam nerede biliyor musun Candan? Ceptelefonum, cüzdanım, arabanın anahtarları..."

"Haa, onları polisler aldı galiba."

Tabii ya, her şeyi araştıracaklardı doğal olarak. Kurbana en yakın kişi olarak ilk şüpheli ben olmalıydım.

"Tamam o zaman, Belgin, Ahmet'i ara lütfen. Cipi alıp buraya gelsin. Bir de ceptelefonu getirsin. Biraz da para... Ayarlayabilirsen sevinirim."

Candan, Belgin gidinceye kadar bekledi. Ancak ondan sonra çıktı, az sonra bir doktor, bir de hemşireyle geri döndü. Kısa bir muayeneden sonra doktor yatağın baş kısmını yukarı kaldırdı. Tansiyonum hâlâ düşükmüş. Bir şeyler yedirdikten sonra beni kaldırıp yürüteceklerini, sonra ne zaman istersem gidebileceğimi söyledi.

Az sonra portakal suyumu yudumlarken Candan, Cemil'i aradı. Merhabalaştıktan sonra telefonu bana uzattı.

"Nasılsın?" diye sordu ilk. Sesi yine çekingendi.

"Dayak yemiş gibiyim."

"Doktor çıkabileceğini söylemiş?"

"Bir-iki saat sonra çıkabilirim sanıyorum."

"İyi öyleyse, sana bir araba göndereyim. Rutin prosedürler için Vatan Caddesi'ne, emniyet müdürlüğüne gelmen gerekiyor."

Canım sıkıldı ama o prosedür her neyse bir an önce olup bitsin istiyordum.

"Gelirim ama araç falan gönderme. Benim şoför gelecek az sonra, o getirir."

Ahmet araç parkından sorumluydu. Sorumluluk alanında hem şirket otomobilleri hem de iş makineleri vardı. Arada bir benim özel şoförlüğümü de üstlenirdi. Özellikle şantiyelere gitmem gerektiğinde tercih ediyordum. Maserati'yle şantiyeye dalmak görgüsüzlük gibi geliyordu bana. Ayrıca aracı kendim kullanmıyorsam, yolda çalışma fırsatı buluyordum. Bazen iş görüşmelerine de Ahmet'le giderdim. Parasını alacağım insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakıyor, ceplerindeki paracıkları kendi cebime aktarmam kolaylaşıyordu. Tabii o zaman Ahmet dört çeker değil, Maserati'yi kullanırdı. O gelinceye kadar ayağa kalkmayı ve giyinmeyi başardım. Giyinirken, başka elbisem olmadığını, hatta yedek donum bile olmadığını fark ettim. Eve gidemezdim. Mutlaka gitmem gerekecekti ama daha sonra, hazır olunca. Bu durumda akşam kalacak yerim de yok, demekti.

Ahmet'ten benim için getirdiği ceptelefonunu istedim.

"Ahmet, bu telefonda şirket numaraları kayıtlı mı?"

"Hayır efendim, telefonu buraya gelirken satın aldım. Kart bile yeni. Kontörlü."

"Senin üzerine mi kayıtlı?"

"Kardeşimin üzerine..." Utanmış bir ifadeyle devam etti. "Belgin Hanım acil olduğunu söyleyince kardeşimden yardım istedim de..."

"İyi yapmışsın, sağ ol. Belgin Hanım'ın numarasını bana söyler misin? Akşama benim için bir otel falan ayarlamasını isteyeceğim."

Sözlerimi duyan Candan gülümsedi. "Saçmalama, her şeyi düzene sokana kadar bende kalacaksın. Koca ev. Sen emniyetteyken ben odanı hazırlarım, merak etme."

Daveti duyunca içim ısındı. Belki o kadar da kimsesiz değildim.

Vatan Caddesi'ndeki emniyet müdürlüğü binasında oldukça iyi karşılandım. Beklediğim gibi gergin bir ortam yoktu. Cemil'in tanıştırdığı bir komiser on dakikada bir ısmarladığı çayların eşliğinde ifademi aldı. Soruları özenle seçtiği kelimelerden oluşuyor, kırıcı olmamaya dikkat ediyordu. "Durumunuzu anlıyorum ama sormak zorundayım..." gibi kalıpları sürekli tekrarlıyordu. Kendimi bok gibi hissetmesem kesin gülerdim. Görüşme iki saat kadar sürdü. Sonra komiser beni odada Cemil'le yalnız bırakıp ifademden çıkış almak için başka bir odaya gitti.

"Artık binada sigara içilmiyor, dışarı çıkalım mı?"

Sigaraya tekrar başlamak için uygun bir zamandı. Asansörle üç kat inip emniyet müdürlüğünü oluşturan bina kompleksinin ortasında kalan geniş avluya çıktık. Polis ve sivillerden oluşan bir kalabalık koşuşturuyordu. Güneşten korunmak için daha geniş bir kapının önündeki gölgelik alana yürüdük. Ama orası da tuhaf bir lisan konuşan bir grup tarafından işgal edilmişti.

"İkinci katta yabancılar şubesi var. Türkiye'de oturma izni alabilmek için her gün yüzlerce yabancı buraya gelir," diye açıklama gereği duydu Cemil. "Bizimkiler batıya gitmenin peşinde onlar da buraya..."

"Onlara göre biz batıyız herhalde," diye mırıldandım umutla kıvranan insanlara bakarak.

"Avlunun karşısında bir kafeterya var," dedi Cemil. "Haydi, oraya gidelim."

Avlunun bitiminde, çıkış kapısının sağındaki merdivenden birkaç basamak aşağıya inince kalabalıktan kurtulmayı başardık. Cemil oturmam için kafeteryanın dışındaki bir masayı işaret etti. Sonra içeriye girip iki teneke kolayla geri döndü. Düşüncelere dalmış bir halde sigara yaktı. Paketi cebine koyarken beni anımsadı, bir tane de bana ikram etti. Sigarayı bıraktığımı, aylardır içmediğimi bilmiyordu. Sigarayı alıp sessizce dudaklarıma yerleştirdim, yakması için suratımı Cemil'e uzattım. Birkaç dakika için konuşmadan, konuşmayı nasıl başlatacağımızı düşünerek sigaralarımızdan tüten dumanı seyrettik. Sonunda konuşmayı başlatan ben oldum.

"Nil'i nereye götürdüler?"

"Adli tıbba. Otopsi için... Yarın alırız sanıyorum."

"Katil belli mi?"

"Hayır, henüz elimizde fazla bir şey yok."

Dayanamadım, suratına yaklaşarak dikkatle gözlerine baktım:

"Cemil, doğru dürüst anlatacak mısın? Karım öldürüldü ve beni yirmi saat uyuttunuz. Katili bilmiyoruz, diyorsun ama burada benim ifadem alınıyor. Tek şüpheliniz ben miyim lan? Bir bok anlamıyorum, bir bok bilmiyorum, kafayı yemek üzereyim!"

Cemil soğukkanlılığını koruyarak sigarasından derin bir nefes çekti. Anlatacaklarını kaldırabileceğimden emin olmadığını gösteren bir bakışla beni süzdü.

"Haklısın ama sabırlı olmak zorundayız. Kimsenin seni katil yerine koyduğu falan yok. Ama Nil'in en yakınındaki adamsın, kocasısın. Polisler de sizin kırk yıllık aile dostunuz değil. O nedenle işlerini yapmaya çalışıyorlar. Seni araştırıp ifadeni bir kenara koyacaklar, o kadar."

Sadede gel, diyen gözlerime bakıp devam etti:

"Arkadaşlar şu âna kadar delilleri toplamaya çalıştılar, henüz incelemeye geçildiğini sanmıyorum. Bak, aslında tamamen polis teşkilatının dışındayım artık, biliyorsun... Ama merak etme, buralarda da sözümüz geçiyor. Bizim birimden de biraz çekinirler. Her neyse, durum şu; apartmanın girişindeki ve otopark çıkışındaki kameralar çok işimize yaradı. Görüntüler hem seni aklıyor hem de katili gösteriyor."

Cemil'in suratına nasıl baktıysam, aceleyle devam etme gereği duydu.

"Sen sabah otomobilinle çıkıyorsun. Ama biraz sonra geri dönüp arabayı bırakıyor ve yaya olarak yine çıkıyorsun. Önce arkadaşların kafası karışmış ama sonradan caddede görevli polislerle takıştığını öğrendik, durum anlaşıldı. Bu arada sen tam apartmandan çıkarken muhtemelen katille karşılaşıyorsun."

"Ne?"

"Görüntüleri sana izlettireceğiz. O zaman anımsarsın. Hatta yüzünü tarif edebilirsen çok işe yarayacaktır. Dur şimdi, sen apartmanın kapısından çıkarken adam geliyor. Apartman girişine yönelmişken seni görür görmez vazgeçip kaldırıma geri dönüyor. Sen fark etmiyorsun bile... "

Katili görmüşüm ha! Ve hiçbir şey yapmadan gitmişim!

"Sen çıktıktan on beş dakika sonra adam tekrar geliyor. Zili çalıyor ve kapıda Nil'le konuşuyor, kendini tanıtıyor. Bizim arkadaşlar kapıcıyla konuşmuşlar, adam o sırada dairesindeymiş, zilini çalan olmamış. O nedenle Nil'le konuştuğu kesin gibi. Sistemde kamera da var. Yani büyük olasılıkla Nil, adamla hem konuşmuş hem de adamı görmüş. Tanıdığı biri olma ihtimali büyük. Maalesef zil kamerasının kayıt özelliği yok. Yüzünü göre-

medik. Apartman girişindeki kamera gayet iyi bir açıdan görüyor ama adamın şapkası var. Kep gibi bir şey... O kameradan yüzü görünmüyor. Sonra kapı açılıyor, adam elini kolunu sallaya sallaya apartmana giriyor, asansöre biniyor. Asansörün göstergelerinden gayet net bir şekilde en üst kata çıktığını anlıyoruz. Senin katta başka daire yok. Saat 9.30'da giriyor, saat 11.30'da çıkıyor. Yaklaşık iki saat kalmış içeride."

Cemil yeni bir sigara yakıp devam etti.

"Sen saat 10.00'u biraz geçe ofisine gelmişsin. Bu sürede ofisinde olduğun kesinleşti. Yani o adam sen değilsin."

'Anlıyorum," diye mırıldandım. "Her şeyi düşünmüşsünüz."

"Salon haricinde evin hiçbir odasında karışıklık yok. Adam orada işini görmüş, gitmiş. Diğer odalara girmemiş gibi görünüyor. Parmak izlerinin çoğu sana, Nil'e ve size temizliğe gelen kapıcının karısına ait."

"Doğru," dedim. "Kapıcı Hasan Efendi'nin karısı Semiha Hanım haftanın dört günü, öğleden sonraları bize temizliğe gelir. Bazen yemek de yapar. Neden dört gün, neden öğleden sonraları bilmiyorum. Nil öyle istemişti."

"Çalınan bir şey yok gibi. Sadece evde bilgisayar bulamadık. Nil'in bilgisayarı var mıydı?"

"Evet, bir tane var, dizüstü, küçük olanlardan. Evdeydi, ben çalışma odasında çalışırım ama Nil'in bilgisayarı genelde salonda ya da yatak odasında olur. Benim bilgisayar ofiste. Sen çağırınca ofiste bıraktım."

"Arkadaşlar senin bilgisayarını ofisten aldılar, inceliyorlar."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Niye?" diye bağırınca diğer masalarda çay içen üniformalı polisler dönüp bize baktı. Aldırmadan tekrar sordum. "Niye ya? Ne alakası var?"

"Prosedür diyelim," diye geçiştirdi Cemil. "Sonuçta Nil'in bilgisayarını bulamadık. Galiba adamın evden götürdüğü tek şey o. Eve girerken eli boştu. Ama çıkarken elinde plastik bir torba taşıyordu. Bilgisayar içinde olmalı." Cemil bir an gözlerini havaya dikti, düşündü, sonra devam etti. "Adam hırsızlık için girseydi evdeki değerli eşyaları da alırdı. Bilgisayar hariç. Ondan da emin değiliz. Sanki tek amacı Nil'i öldürmekmiş gibi duruyor. Sence bir düşmanı var mıydı? Yani gazeteciydi, ne bileyim işte..."

Cemil sesli düşünüyor sandım ama bana bakınca yanıt beklediğini anladım.

"Ben ne bileyim, polis olan sensin, sen bulacaksın!"

"Haklısın," demekle yetindi. Nil'in çalınan bilgisayarı ya da çalınmayan mücevherleri umurumda bile değildi. Aklımı kurcalayan konu başkaydı, daha fazla bekleyemedim.

"Tecavüz?" derken gözlerimin yaşarmasını engelleyemedim.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Cemil bakışlarını kaçırarak. "Otopside anlaşılacak. Ama ihtimal dahilinde. Çünkü özellikle genital bölgeyle uğraşmış."

"Karımı parçalamış orospu çocuğu!" Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Neyse ki o anda Cemil'in telefonu çaldı. İfademi alan komiser bizi çağırıyordu. Binaya geri döndük. Söylediğim her şeyi dikkatle yazmışlardı. Okuduktan sonra her sayfanın altını ve son sayfada ismimin yazılı olduğu bölümü imzaladım. Ayrılmadan önce komiser çantamla birlikte sarı bir zarf verdi. Zarfta ceptelefonum ve otomobilimin anahtarı vardı.

"Arabanız apartmanınızın otoparkında. İşimiz bitti, alabilirsiniz. Bilgisayarınızı gelecek hafta içinde ofisinize göndeririz. Evinizde de işimiz bitti. İsterseniz önce temizletin..."

Hemen temizletmeyecektim. Önce görmem gerekiyordu. O hayvanın karıma yaptıklarının izlerini görecek, o izleri karımın son görüntüleriyle birlikte hafızama kazıyacak, onu bulacak ve onun karıma yaptıklarını fazlasıyla ben ona yapacaktım.

Sessiz diyaloglar II

"Çok zor bırakmıştın sigarayı, başlamana bahane oldum değil mi?"

"Ne zararı olabilir bundan sonra? Sağlığım mı bozulur, hayatım mı kısalır? Kaybetmekten korktuğum sen vardın, şimdi ne kaldı hayatımda?"

"Bulmak için araman lazım, içine bakmayı öğrenmen lazım. Öyle çok güzellik bulacaksın ki şaşıracaksın."

"Tek gördüğüm koyu bir karanlık, içime baktığımda. Fakat karanlıkta da görebiliyorum; sonsuz hüznü ve sınırsız öfkeyi..."

"Karanlığı değil, iyiliği görmelisin. Mutlaka bekliyor bir yerde."

"Iyilik ve kötülük... Herkesin içinde her zaman var ikisi de... Sinsice ortaya çıkmayı beklerler, her zaman birbirleriyle kavga ederler, iki yaramaz kardeş gibi. Bazen biri kazanır, bazen diğeri... Boş laf, kötü felsefe! Kötülükle karşılaştığında insan, bıraktığı iz öyle derin, öyle acılı ki, dünyanın tüm iyilikleri yetersiz kalıyor silmeye. Kötülüğe karşı tek çare var bence; daha kötü olmak! Acıyı yok etmese de merhem olur hiç değilse."

"Kötülüğe kötülükle verirsen yanıtı, ne farkın kalır ilk yapandan?"

"Yitip giden hayatını geri alabilmeyi ne çok isterdim

bir bilsen... Biliyorum, dönemezsin gittiğin yerden. İşte sırf o yüzden, kötülüğü kendinde gösteremezsem kötünün, ne anlamı kalır yaşamamın ya da ölmemin?"

"Ateşi ateşle söndüremezsin. Su vermelisin ki hayat yeniden başlasın."

"Gölleri, nehirleri içsem söndüremem içimdeki yangını. Varsın yansın o ateş, hiç değilse acın bana kalsın. Yoksa yaşamak umurumda mı sanıyorsun?"

3 Mayıs 2008
Cumartesi

Biyolojik saati yeniden ayarlamak kolay olmuyordu; yılların alışkanlığı sadece bir gün ara verdikten sonra yine kendini gösterdi, sabahın köründe uyandım. Yataktan hemen kalkmayıp bir süre tekrar uyumayı denedim ama olmadı. Şimdi, uyanır uyanmaz boğazıma yerleşen yumruyla uyumam mümkün değildi. Artık hiçbir zaman Nil'in yanında uyanamayacaktım. Acıyla birlikte yavaş yavaş yükselen bir öfke beynimi ele geçiriyordu. Yatakta zaman geçirerek elde edebileceğim tek şeyin çaresiz bir acı ve öfke bulamacı olduğuna karar verince kalkıp banyoya gittim. Duş almak, böyle bir ruh haliyle bile işe yarayabiliyordu. Candan'ın benim için hazırladığı odaya dönerken hemen yan taraftaki yatak odasının aralık kapısına yaklaşıp kulak kabarttım. Derinden de olsa düzenli nefes alıp verişini duyunca odama döndüm. Uyuyordu, haklıydı. Önceki gece getirttiği yemeklere fazla dokunmamıştım ama litrelik viski şişesini yarım saatte yarıladığımı anımsıyorum. Sonrası bulanıktı, daha ne kadarını içtim, Candan bana ne kadar eşlik etti, odaya ne zaman geçtim, nasıl soyundum, hiçbirini anımsamıyordum.

Odamda giyindim. Üç gündür aynı don, aynı fanilayla dolaşıyordum. Üzerime aynı pantolonu, aynı gömleği ve aynı çorapları giydim. Aynı ceket, dairenin girişindeki

vestiyerde asılı olmalıydı. Salona yürüdüm. Boşalmış viski şişesi sehpanın üzerinde duruyordu. Şişenin yanındaki sigara paketini kontrol ettim. Benimki tükenmişti ama Candan'ın ince kadın sigaralarından birkaç tane buldum. Kahve yapmak için mutfağa geçtim. Salondan Candan'ın sigara paketini ve çakmağı aldım, tahmin ettiğim gibi vestiyerde asılı duran ceketimin ceplerinde telefonumu aradım. Elime önce Ahmet'in getirdiği telefon geldi. Ama ceketin iç cebinde kendi telefonumu da buldum. İkisini de alıp balkona çıktım. Sabah serinliği biraz daha açılmamı sağladı. Hava kasvetliydi. Gökyüzünde karabulutlar bir araya gelmeye çalışıyorlardı. Boğaz'ın suları koyu mavi, yeşil arası tuhaf bir renk almaya başlamıştı. Ulus sırtlarındaki bu evin şahane Boğaz manzarasına hayrandım.

Candan'ın şeceresi Osmanlı dönemine kadar uzanıyordu. Şimdilerde çok az örneği kalan İstanbullu bir aileye mensuptu. Saraya yakın bir paşa olan büyük büyük dedesi, cumhuriyet dönemine de uyum sağlamayı başarmış, ilk mebuslardan olmayı becermişti. Böylece korumayı başardığı muazzam servet, zamanla azalsa da Candan'ın torunlarını bile hiç çalışmadan ömür boyu rahat yaşatacak düzeydeydi. Etiler'deki Boğaz manzaralı apartman dairesi kendi kazandığı paranın değil, çok genç yaşta kendisine kalan büyük mirasın küçük bir parçasıydı sadece.

Kahvemden bir yudum aldım, sigaradan birkaç nefes çektim, titreyen parmaklarımla telefonun fihristinden aradığım ismi bulup çevirme düğmesine bastım. Üzgün, yorgun, uykusuz, zayıf bir ses, "Alo?" dedi. Nil'in babasıydı.

"Ferit Amca, benim."

"Merhaba oğlum."

"Daha önce arayamadım sizi, pek iyi durumda değildim."

"Anlıyorum oğlum."

"Ben çok üzgünüm Ferit Amca. Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Neden oldu, kim yaptı bilmiyorum. Neden Nil, niye bizim başımıza geldi bilmiyorum."

"Ayhan, oğlum, görüşebilir miyiz?"

"Bugün size gelmek istiyordum."

"Tamam, ne zaman istiyorsan buyur gel. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Nil'in cenazesini Karacaahmet'ten kaldıralım. Ben konuştum, bir yer ayarlayacaklar. Güzel bir yer..."

Yaşlı adamın sesi titremeye başlamıştı. Benim hiç düşünmediğim detaylardan bahsediyordu. Nil artık cenazeydi ve kaldırılması gerekiyordu. Gözlerim doldu.

"Tamam Ferit Amca," dedim. Gözyaşlarımı salıverdim. Ağlıyordum. Benimle birlikte İstanbul da ağlamaya başladı, iyice ağırlaşan bulutlar şiddetli bir sağanak halinde dökülüyordu. Telefonun diğer ucunda yaşlı diplomatın hıçkırıklarını duydum. O da tek çocuğunun, biricik yavrusunun ardından ağlıyordu. Hepimiz ağlıyorduk. Kocası, babası ve çok sevdiği şehri onun için ağlıyorduk. Telefonu kapattığımda ağlayan bir kişi daha olduğunu fark ettim. Candan balkon kapısına dayanmış beni izliyordu. Yanımdaki sandalyeye oturdu, bir sigara yaktı.

"Kahvaltı yapalım, Ferit Amcalara beraber gideriz."

"Sağ ol Candan," dedim, gözyaşlarımdan utanarak. "İnan, hiçbir şey yiyecek halim yok."

"Olmaz, dün de yemedin. Hiç değilse bir tost yapayım sana."

Candan'ın hazırladığı kaşarlı tostu, ikinci kahve eşliğinde yerken telefonum çaldı. Cemil arıyordu. Anlaşılan bugün herkes erken uyanmıştı. Adli tıbbın, Nil'i bize bugün verebileceğini söyledi. Ferit Amca'nın cenaze işlerini ayarladığını söyleyince saat on birde Karacaahmet'te buluşmaya karar verdik. Nil'in cenazesini Cemil getirecekti oraya.

Ahmet'i aradım. Maserati'nin anahtarını önceki gün ona vermiştim. Arabayı Nişantaşı'ndan alıp Etiler'e getirmesini söyledim.

Ahmet, saat 10.00'da aşağıda, apartmanın açık otoparkında beni bekliyordu. Candan'la birlikte arka koltuğa oturduk, Karacaahmet Mezarlığı'nın morguna doğru yola çıktık. Yol boyunca hemen hiç konuşmadık. Boğaz Köprüsü'nü geçtik, Karacaahmet Mezarlığı'nın duvarlarının üzerinden bizi izleyen mezar taşlarının hüznüne eşlik ederek mezarlığın ana kapısından girdik. Morgun bulunduğu binanın önündeki otopark boştu. Ahmet otomobili rahatça park etti.

Biraz beklememiz gerekti. Saat 11.30'da doğru, önde bir polis otomobili, arkasında bir ambülans ve son olarak Cemil'in kendi kullandığı Toyota'sı otoparka girdi. Üniformalı iki polis binaya girerken Cemil otomobilinden indi, yanımıza geldi. Cemil bana sarıldı. İkimiz de söyleyecek bir şey bulamadık. Candan'la tokalaştılar.

Candan'la Cemil'i tanıştırmak Nil'in fikriydi. Birkaç kez bizim evde toplanmıştık. Ama olmadı. Olmayacağını biliyordum; ayrı dünyalar falan ama bilmeden hissettiğim, adını koyamadığım başka şeyler de vardı. Nil'e söyleyememiştim. Gerçi Nil'le benim dünyalarımız da bir o kadar farklıydı. Yetimhanede büyümüş, kimsesiz adamlara karşılık değişik ülkelerin kültürüyle büyümüş iki diplomat kızı. Her şeye rağmen Nil ve ben birlikteydik fakat Nil, Candan'la Cemil'in uyuşamamasını Cemil'in polis olmasına bağlamıştı. Gerçi Cemil'in yaptığı iş artık polis olmanın ötesindeydi. Nil'e göre bu çok önemli bir işti.

Sayısız kadınla birlikte olmasına rağmen Cemil, sosyal bir adam sayılmazdı. Az konuşur, dinlemeyi ve etrafını izlemeyi tercih ederdi. Candan ne kadar dışa dönük hatta yırtık bir kızsa, Cemil bir o kadar içe kapalıydı.

Sadece bir kez çıktılar. O gece yatmadıklarını umuyordum; çünkü ikisi de benim için önemliydi, yatmışlarsa sonrasında bizi suçlayabilir, Nil ve beni çok karmaşık sorunların içine sürükleyebilirlerdi. Üstelik Candan'ın, hoşuna giden her erkekle yatabileceğini biliyordum. Sonuçta bir tercih yapmak gerekirse benim Cemil'den, Nil'in de Candan'dan vazgeçmeyeceği aşikârdı. Cemil'e o gecenin nasıl geçtiğini sorduğumda tek cümlelik bir yanıt aldığımı anımsıyordum:

"Yok be abi, mümkün değil."

Az sonra iki polis, iki görevliyle birlikte binadan çıktı. Adamlar, tekerlekli bir sedyeyi beraberlerinde sürüklüyorlardı. Ambulanstan inen adamın yardımıyla Nil'in tabutunu sedyeye koyup içeri taşıdılar. İçinde karım vardı ama o tabuta yabancılaştım birden. Nil o kutunun içinde miydi gerçekten?

Cemil'le ben de binaya girdik. İçeride kravatlı, takım elbiseli bir adam bizi karşıladı. Başsağlığı dileyip merasimin ertesi gün yapılabileceğini anlattı. Mezarı görmek ister miyiz, diye sordu. İstemediğimi söyledim. Aslında yer olmadığını ama Ferit Amca gibi vatana önemli hizmetler vermiş, ülkemizi yurtdışında temsil etmiş bir büyükelçimizi bu acı gününde kırmamak için bütün imkânları zorladıklarını falan anlatmaya başladı. Ferit Amca her şeyi ayarlamış gibi görünüyordu. Cenaze ertesi gün, öğle namazından sonra kaldırılacaktı. Teşekkür edip çıktık.

Cemil'i uğurlayıp Candan'la birlikte Ferit Amcalara gitmeyi planlıyorduk. Ama Cemil binadan çıkar çıkmaz kolumdan tuttu ve konuşmamız gerektiğini söyledi. Şaşırdım ama meraklanmıştım. Surat ifadesinden, konuşacağımız konunun pek de hoş olmayacağı anlaşılıyordu.

"Resmî otopsi sonuçlarını almamız bir haftayı bulur," dedi Cemil. "Ama otopsiyi yapan doktorla konuştum." Yutkundu, söyleyeceği her neyse zorlanıyordu. "Katil, Nil'in rahmini almış."

"Ne!" diye haykırdım. "Ne yapmış dedin sen?"

"Nil'in rahmini çıkarmış ve almış. Evi tekrar arattım, çöpü, banyoyu, klozeti araştırdık ama bir şey bulamadık. Yanında götürmüş olmalı."

Dizlerim titriyor, soğuk soğuk terliyordum. "Bu nasıl bir sapıklık ya, nedir bu, neden?" diye sordum hıçkırarak.

"Nil hamile miydi?"

"Bilmiyorum, sanmıyorum," dedim. "Hamile olsaydı söylerdi herhalde... Nereden çıktı şimdi bu?"

Evet, söylerdi herhalde; yıllardır deli gibi çocuk istediğimi biliyordu. Çok tartışmıştık bu konuyu, başlarda istemiyordu. İşinde başarısız olmasına neden olacağını düşünüyordu. Kararlılığı karşısında zamanla ısrarımdan vazgeçmiştim. Sonuçta çocuğumuz olmasa bile Nil'i kaybetmeyi göze alamazdım. Kontrol ondaydı, bir keresinde bu konuda bana güvenmediğini, prezervatifleri delecek kadar çocuk delisi olduğumu söylemişti. Jinekoloğunun önerdiği bir doğum kontrol ilacı kullanıyordu. Belki de son zamanlarda ilacı kesmiş ama bana bir şey söylememişti. Cemil'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"... kan testleri henüz çıkmamış. Hormonlarına bakacaklar, pazartesi anlaşılır."

"Ne anlaşılır?"

"Hamile olup olmadığı..."

"Hamile falan değil! Bak Cemil, hormon testi istemiyorum, tek istediğim o iti bulman!"

"Bulacağız," diye mırıldandı Cemil.

Ama bulamadı.

Ne o ne de polis hiçbir şey bulamadı.

Günler sonra ben buldum katili.

Karacaahmet'ten çıkınca Ahmet otomobilin yönünü Kızıltoprak'a doğru çevirdi. Şükrü Saracoğlu Stadyu-

mu'nun önünden geçerken Nil'le birlikte geldiğimiz maçları anımsadım. Benim gibi koyu Fenerbahçeli olan Ferit Amca'nın ayarladığı kombine biletlerimizle maçları Fenerium alt tribünden izlerdik. Nil'in çocukluk yıllarında, ne zaman Türkiye'ye gelseler Ferit Amca bir şekilde bilet bulur, Nil'i maçlara götürürmüş. Emekli olduktan sonra kendi koltuğunun yanında bize de iki kişilik kombine almayı âdet haline getirmişti. Kızı ve damadıyla Fenerbahçe maçlarını izlemek kadar mutlu eden bir şey yoktu yaşlı adamı.

Az sonra Kalamış'a ulaştık. Ahmet otomobili yat limanının ana girişinin karşısında, Sevil Apartmanı'nın arkasına, otopark olarak kullanılan bahçeye park etti. Ahmet'i orada bırakıp Candan'la birlikte apartmana yöneldik. Sekizinci katta asansörden indik. On altı numaralı dairenin ziline Candan bastı. Kapıyı Nil'in annesi Perihan Teyze açtı. Gözleri şişmişti, bana sarıldı, kendini iyice salıverdi, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ferit Amca içeriden koşarak geldi, karısını benden ayırdı, yat limanı ve Marmara Denizi manzaralı salona götürürken, bize kendilerini izlememizi işaret etti. Karısının kan şekerinin yükselmesinden korkuyor olmalıydı. Candan, yabancı olmadığı evin mutfağına gidip Perihan Teyze'ye bir bardak su getirdi. Bir süre konuşmadan öylece oturduk. Sonra Ferit Amca güçlükle koruduğu sakin bir ses tonuyla konuyu açmayı başardı.

"Nil'i adli tıptan alabildin mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Peki öyleyse, cenazeyi yarın öğle namazından sonra kaldırabilecek miyiz?"

Yine başımı salladım.

"Ben bu sabah üç gazeteye ilan verdim. Dün zaten hem haberi çıktı hem de bir sürü ilan. Nil'in arkadaşları, patronları, benim hariciyeci arkadaşlar, senin şirketin, iş

yaptığın firmalar vermişler. Sayfa sayfa..." Yaşlı adam yutkundu, devam etti. "Kalabalık bir cenaze olacak."

Gazeteleri okumak ilk kez o zaman aklıma geldi. Nil, Türkiye'nin en büyük gazetesinin çalışanıydı. Daha doğrusu eski çalışanı. Nil'in ölümünü atlamış olamazlardı. Candan aklımdaki soruyu seslendirmeme fırsat vermeden yanıtladı; gazeteleri benim için saklamıştı.

Ferit Amca cenazenin tüm detaylarını düşünmüştü. Yapılması gerekenleri özenle seçtiği kelimelerle tane tane anlattı. Sözlerini tamamladığında bir süre ne diyeceğimizi bilemeden oturduk. Sessizliği sadece artık ağlamamaya çalışan Perihan Teyze'nin durup durup iç çekmesi bölüyordu. Kalkmak için izin istemek üzereydim ki, Ferit Amca oturduğum yerde kalmamı işaret etti.

"Bak oğlum, Nil'in ölümü adi bir cinayet olamaz. Bir tuhaflık var. Bence Nil'in gazeteci olmasıyla ilgili bir şey bu."

Candan birden gerildi, Ferit Amca'nın sözünü kesti:

"Ama Nil gazeteden ayrılmıştı, aylardır çalışmıyor."

"Olsun," dedi Ferit Amca. "Yine de araştırmak lazım. Hatta belki gazeteden ayrılması bile onu ölüme götüren konuyla ilgili olabilir."

"Sanmam," diye atıldı Candan. "Dediğiniz gibi olsaydı kaza süsü verirlerdi, doğal görünen bir cinayet işlerlerdi. Böyle manyakça bir şey yapmazlardı."

Ferit Amca'nın tartışacak hali yoktu. Candan'a cevap vermek yerine bana dönerek, "Polis gitmemişse sen git Ayhan evladım; gazeteyle, arkadaşlarıyla bir konuş. Ya da polis arkadaşına söyle, o konuşsun. Bence bu işin ardında Nil'in gazeteciliğiyle ilgili bir durum var."

Candan'ın evine gitmeden önce Akmerkez'e uğradık. Birkaç mağaza dolaşıp don, atlet, çorap, cenaze için siyah takım elbise, beyaz gömlek, kravat ve sonrası için bir keten pantolon, birkaç tane spor gömlek aldık. Aslın-

da hepsini, donlarımı bile Candan aldı. Ölçülerimi aldılar, pantolonun paçasını ayarladılar, ceketi giydirdiler, çıkardılar, robot gibi tüm komutlara uydum, ne dedilerse yaptım. Umurumda değildi, aklım Cemil ve Ferit Amca'nın söylediklerine takılmıştı. Candan da aynı durumdaydı:

"Ferit Amca komplo teorileri kuruyor. Ona hak veriyorum ama bence Nil sadece bir manyağın kurbanı. Gazeteden arkadaşlarıyla konuşacakmışsın. Ben neyim peki? Gazeteden arkadaşı olmanın ötesinde hayatı boyunca onun arkadaşı oldum. Ben bilmiyorsam kim bilecek?"

Sorusunu soruyla karşıladım:

"Nil hamile miydi?"

"Ne?"

Bilmiyordu, bilseydi bu kadar şaşırmazdı. Mağazada sergilenen yüzlerce giysinin arasına serpiştirilmiş oturma alanlarından birine çöktü.

"Ne diyorsun sen Ayhan, ne hamilesi, Nil hamile miymiş?"

"Cemil otopsiyi yapan doktorla konuşmuş. Dediğine göre, o orospu çocuğu, Nil'in rahmini çıkarıp götürmüş. Doktor, böyle bir olasılık var, diyormuş. Yani hamile olabilirmiş. Kesin sonucu hormon tahlillerinin sonucuna göre söyleyebileceklermiş. Belki Nil sana bu konuda bir şeyler söylemiştir, diye düşündüm."

Candan bilmiyordu. Nil gerçekten hamile miydi? Ne zaman hamile kalmıştı? Ben bilmezken, en yakın arkadaşı bilmezken, katil nasıl bilebilirdi? Nil'i araştırdığı bir konu nedeniyle mi öldürmüşlerdi? Eğer öyleyse neden bir otomobille çarpmamışlar ya da terastan atmamışlar, zavallı karımın karnını, kasıklarını parçalamışlardı?

Bunca soruyla geceyi atlatamayacağımı biliyordum. Ahmet paketleri arabaya taşırken Candan'ı markete sü-

rükledim. Nasıl olduysa raflarda kalmış bir şişe Cardhu yetmez diye ayrıca üç şişe Chivas Regal aldım. Hâlâ şaraptan fazla anlamıyordum ama iyi viskiyle kötü viski arasındaki tadı ayırabiliyordum. Günün sonunda kafayı bulmak üzere Candan'ın evine gittik.

Sessiz diyaloglar III

"Bir kızım olsun isterdim. Soyumun devamı için değil, soyum sopum yok benim. Ne anamı tanıdım ne de babamı. Terk edilmiş olmanın acısını bile yıllarca anlayamadım. Olmayan bir soyun devamından bana ne? Fakat çok istiyordum bir kızım olsun, neşesiyle doldursun evimizi. Sana benzesin, illa benzeyecekse birimize. Ya da benzemesin ikimize de fark etmez. Kendi olsun, başka biri olsun, sadece kızım olsun. Kucağıma tırmansın akşamları, benimle oynamak istesin. Dolaşsın evin içinde, istiyorsa kırsın döksün, duvarlara resimler yapsın eciş bücüş. Yeter ki doldursun evin her köşesini, seninle aramızda oluşan her boşluğu..."

"Beni suçlayamazsın çocuk için. Hangi kadın istemez bir çocuğu olsun? Hangi kadın istemez içinde büyüyen bir canın hazzını tatmayı? Anlamadın sen beklediğimi, doğru zamanı."

"Nasıl söylersin seni anlamadığımı? Tek kelime etmeden beklemedim mi gelmesini doğru zamanının? Yıl dönümleri tek tek geçerken bir sitem duydun mu benden? Sessizce doğru zamanın gelmesini beklemedim mi, her geçen yıl tüketirken umudumu?"

"Anne olmak için yetiştirilen çoğu kadın hazırdır aslında, gördüğünde vücudundan sızan ilk kızıl damlayı.

Fakat bilmeliydin beni seçerken, benim için çizilen yolun farklı olduğunu, hayatın bana biçtiği rolün annelikten ibaret olmadığını."

"Senin için plan yapmadım ben, seni hedeflerimden biri yapmadım. Sen hayallerimin ötesindeydin, sana ulaşmaya yetmezdi gücüm. Kaderimdin benim, kaderime yön vermek ne haddime? Oldu işte, yazılıymışsın alnımda. Sana ulaşmanın tatlı sarhoşluğunda, hayatın kime ne rol biçtiği mi olacaktı umurumda? Hayatın verdiği rolü başarıyla oynadık biz, alkışları duymadın mı? Artık gelmişti zamanı, kendi yazdığımız oyunlarda oynamanın."

4 Mayıs 2008
Pazar

İnsanlar caminin avlusuna sığmadı, tıklım tıklımdı. Böyle bir kalabalığı beklemiyordum doğrusu. Şirket çalışanlarım tam kadro oradaydı. Belgin siyah şık ceketi, dizlerinin hemen üzerinde sonlanan dar siyah eteği, siyah çorapları, uzun topuklu siyah ayakkabıları, pahalı bir eşarptan fışkıran kuaförden çıkma saçları ve tüm endamıyla hemen göze çarpıyordu. Cenazeye Nil'in gazetesinden de çok katılan vardı. Arkadaşları, genel yayın yönetmeninin etrafında kümelenmişti. Candan ise genel yayın yönetmeniyle hararetli bir sohbete dalmıştı. Benim iş yaptığım insanlar da oradaydı: Müteahhitler, inşaat malzemeleri aldığım şirketlerin yöneticileri, müşterilerim, geçmişte kazıkladığım ya da kazık yediğim işadamları... Ama gazetecilerin, fotoğrafçıların ve kameramanların ilgisini asıl çekenler daha çok Ferit Amca'nın tanıdıklarıydı: Dışişleri bakanlığının üst düzey çalışanları, emekli diplomatlar, emekli milletvekilleri, eski bakanlar hatta eski bir başbakan bile gelmişti. Bazıları ise Nil'in röportaj yaptığı politikacılardı. Bir kısmı halen mecliste milletvekiliydi. Farklı şehir ve ilçelerin belediye başkanları, onlarca çelengin önünde toplanmış, kendi gönderdikleri çelengin üzerindeki yazıların doğru olup olmadığını kontrol ediyorlardı. İstanbul belediye başkanı ise gülümseye-

rek ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu uzatılan mikrofonlara. Nil'le yaptıkları röportajlardan tanıdığım bazı dizi oyuncuları ve şarkıcılar da bir şekilde kameraların önünde yer bulmaya çalışıyor, kaptıkları bir mikrofona hayatlarında belki de sadece bir kez karşılaştıkları Nil'in onlar için ne kadar değerli bir arkadaş olduğunu, saçma sapan cümlelerle anlatıyorlardı. Cemil uzakta bir köşede sessizce dikilmeyi uygun bulmuştu. Buradakilerin çoğunun umurunda bile değildi Nil'in ölümü. Boy göstermeye gelmişlerdi. Farklı olan ise Nil'in korkunç bir şekilde öldürülmüş olmasıydı. Aralarında konuştukları konu buydu: sevgili karımın öldürülme biçimi. Hava kapalıydı. İnsanlar arada bir gökyüzünü kaplayan karabulutlara bakıyor, sonra saatlerine göz atıyorlardı. Yağmura yakalanmadan kaçabilmek için törenin bir an önce bitmesini diliyor olmalıydılar. Bir ara yüksek bir yere çıkıp, "Topunuzun ebesini sikeyim, siktirin gidin buradan!" diye bağırmak geldi içimden ama yemedi tabii. Yanıma gelip elimi sıkanlara mal mal bakmakla yetindim sadece.

Onca kalabalığın içinde bulmaya çalıştığım iki kişi vardı: Nurettin ve Akif Abi. Ama göremedim. Nurettin'in bu tür bir ortamdan uzak durmayı tercih etmesini anlıyordum. Ama ölen karımdı ve en yakın iki dostumdan ikincisinin de yanımda olmasını istiyordum. Akif Abi'nin ise zaten çekinmesini gerektirecek bir durumu yoktu.

Öğle ezanı okunduğunda kalabalıkta belli belirsiz bir dalgalanma oldu. İnsan yığınının arasından sıyrılan bazıları camiye yönelince dikkatimi çekti. Çünkü çoğunluğun öğle namazını kılmaya niyeti olmadığından camiye ulaşmaya çalışanlara yol vermeye bile üşeniyorlar, kenara çekilirken aralarından geçmeye çalışanları, onları yadırgadıklarını hatta küçümsediklerini açıkça belli eden bakışlarla süzüyorlardı. Üzgün, yılgın, öfkeli ruh halime rağmen, bu az sayıdaki adamların farklılığı dikkatimi çekti.

Normalden uzun, koyu renk ceketler giymiş, ayak bileklerinde sonlanan kısa pantolonlarının altında beyaz çoraplarını ve siyah mokasen ayakkabıları sırıtan kısa saçlı, bazıları namaz takkeli, bazıları dikkatle çevrilmiş sakallı ya da sakallı olmayanlar badem bıyıklı, temiz yüzlü tiplerdi. Gazetecilerin "muhafazakâr" tanımlamasıyla incelttiği dindarlıklarını giyim kuşamlarına, sakal bıyıklarına yansıtan insanlardı. Fakat içlerinden ikisi kalabalıktan sıyrıldığı anda iyice şaşırmama neden oldu. Gri yeşil tonlarda oldukça uzun cüppeleri, abartılı genişlikte şalvarımsı pantolonları, uzun siyah sakallarıyla diğerlerinden bariz bir şekilde ayrılıyorlardı. Nil'in cenazesinde bunların ne işi olabilirdi ki? Büyük olasılıkla tesadüfen orada bulunan, öğle namazına gelmiş, cenazeye Allah rızası için katılmaya karar vermiş dindar vatandaşlardı. Fazla önemsemedim.

Biraz sonra camiden çıkan az sayıda cemaatin ardından imam göründü. Nil'in tabutunun yanında dikilip kalabalığın düzene girmesini beklemeye başladı. Ferit Amca ve Perihan Teyze'yle birlikte en ön safta yerimi aldım. Eski başbakan, vekiller devlet protokolünden kalan alışkanlıkla omuzlarını ve dirseklerini başarıyla kullanarak ön sıralara geçmeyi başardılar. İki sıra arkamda Cemil ve Candan'ı görünce bu defa milletvekillerinin yöntemiyle ben kalabalığı yardım, yanlarına ulaşıp kollarından çekerek ikisini de ön sıraya, yanıma çektim. İmam, sosyete cenazelerinden alışık olmalıydı, ön sıradaki iki kadına aldırmadan cenaze namazını kıldırdı, dua etti ve töreni bitirdi. Nil'in mezarına ulaştığımızda kalabalıktan pek az kişi kalmıştı. Boğazım tıkandı, soluk alamadım. Gözlerim kararıyordu ama ağlamamayı başardım. İnsanlar mezara sırayla toprak atarken boş gözlerle baktım sadece. Birkaç kez elime kürek tutuşturmaya kalktılar ama iterek kendimden uzaklaştırdım. İmam ve iki yardımcısının okuduğu dualar eşliğinde mezar tamamen toprakla dolduruldu.

Cemil önce beni çöküp kaldığım yerden kaldırdı. Sonra oradan bir türlü ayrılamayan Ferit Amca'nın koluna girdi, bizi tekrar cami avlusuna sürükledi. Hâlâ bizi bekleyenlerin taziyelerini kabul ettik. Taziye kuyruğunun sonundaki siyah takım elbiseli, iri, kel adamı, taktığı siyah güneş gözlüğüne rağmen görür görmez tanıdım. Karanlık ruh halimden sıyrılarak buruk bir sevinçle üzerine atılıp sarıldım.

"Akif Abi, Nil'i kaybettim abi!"

Akif Demircioğlu, zengin, başarılı bir işadamı, milletvekili, benim eski patronum, şirketimin gizli ortağı, nikâh şahidim, baba yerine koyduğum, beni ben yapan adamdı.

"Başın sağ olsun Ayhancığım," dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, çok üzgünüm be oğlum, çok..."

Bir şeyler söylemeye çalıştı, olmadı. Teselli etmek için birkaç kelime geveledi, o da olmadı. Sonunda kaş göz işaretleriyle korumalarını uzaklaştırıp kulağıma eğildi. "Ayhan, böyle durumlarda pek konuşamam. Sen benim oğlum sayılırsın. Bak, bu hafta İstanbul'dayım. Kendini biraz toplayınca beni ara, bir görüşelim. Konuşmamız lazım."

"Tamam abi, arayacağım," diye yanıtladım. Çok gergin olduğu her halinden belliydi, gitmek istiyordu. O anda, cenazede bu derece gerilmesinin asıl sebebini bilmesem de onu anladığımı düşündüm. Korumalar eşliğinde otomobiline yürürken arkasını döndü, "Biliyorsun, neye ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum Akif Abi," diye mırıldandım arkasından. Bu adam olmasa ne olurdum, ne yapardım acaba?

Akif Abi'yi uğurladıktan sonra Ferit Amca imama, dua okuyanlara, mezarcılara ve ortalıkta dolaşan ne işe yaradıklarını anlamadığım birtakım adamlara bahşiş dağıttı. Cemil ve Candan, son bir organizasyona giriştiler.

Ferit Amca ve Perihan Teyze'yi benim arabayla evlerine göndermeye çalışıyorlardı. İki zavallı yaşlı, gitmek istemiyor, kızlarının mezarına geri dönmeye çalışıyorlardı. Yanlarına gittim, kızlarının yattığı yeri, gelin gibi süsleyeceğime söz verdim. Hep birlikte sık sık ziyaret edecektik onu. Ama şimdi evlerine gitmeli, kendi kendilerine kalmalı ve onun için dua etmelilerdi. İstemeyerek de olsa kabul ettiler. Ahmet biraz ileriden kaçamak bakışlarla bana bakıyor, benden bir işaret bekliyordu. Yanıma çağırdım, iki ihtiyarı evlerine bırakmasını sonra kendi evine gitmesini söyledim. Arabayı ertesi gün Etiler'e getirebilirdi. Candan'la beni Cemil bırakacaktı.

Onlar uzaklaştığı anda koyu renk takım elbisesinin altına yakası açık, beyaz gömlek giymiş, kapalı havaya rağmen siyah güneş gözlüğünün ardına saklanmış gençten, uzun boylu esmer bir adam bana yaklaştı. "Başınız sağ olsun abi," dedi. Adamın nereden çıktığını, o âna kadar nasıl dikkatimi çekmediğini anlayamadım. Tanıdığım biri olabilirdi, ayıp olmasın diye hafızamı zorladım ama çıkaramadım.

"Nurettin Abi'm selam söylüyor, başsağlığı diliyor."

Elini uzatınca tokalaşmak istediğini düşünerek ben de uzattım. Katlanmış bir kâğıdı avucuma sıkıştırıp arkasını döndü, öylece yürüdü gitti. Etiler'e gitmek için yola çıkınca Cemil'in kullandığı otomobilin arka koltuğunda kâğıdı açtım. "Yarın 15.00 P.L. CAN" yazıyordu. O boktan halimle bile gülümsemeden edemedim. Nurettin'in esrarengiz şifresinin açılımı şuydu: Piyer Loti; Cemil, Ayhan, Nurettin. Eve ulaşınca Candan'ın otomobilden inmesini bekleyip Cemil'e fısıldadım:

"Nurettin yarın öğleden sonra Piyer Loti'de buluşmamızı istiyor, gelebilir misin?"

Cemil belli belirsiz gülümseyerek, "Biliyorum," dedi, "aynı notu ben de aldım, yarın görüşürüz bu durumda."

Candan'la birlikte eve girdiğimizde berbat hissediyordum. Soluk almakta bile zorlanıyordum. Doğruca balkona çıktım. Yakınlardaki bir camide ikindi ezanı okunmaya başladı. Henüz akşam olmamıştı ama bulutlar havayı iyice karartmıştı. Candan'ın önümdeki sehpaya koyduğu viski şişesini, yarısına kadar buzla dolu bardağa boşaltırken çakan şimşek birkaç saniye için Boğaz'ın sularına yansıdı. Ardından kopan gök gürültüsüyle birlikte gök yarıldı ve şiddetli bir sağanak başladı. Yağmur, gözyaşlarım, viski birbirine karıştı. Boşalan şişeyle birlikte kendimi tüketmeye giriştim.

Sessiz diyaloglar IV

"Ölüm bizi ayırana dek demiştik... Hiç düşünmemiştim bu kadar hazırlıksız yakalanacağımı ölüme, ayrılığın bu kadar erken geleceğini. Birlikte yaşayacağımız onca yıl vardı oysa. Benim saçlarım ağaracaktı, senin güzel gözlerinin etrafında çizgiler belirecek, ne kadar güzel yaşlandığını hayranlıkla izleyecektim. Biliyor musun, ölüm hiç yakışmadı sana."

"İnsanlar, yaşadıkça acı biriktirir, seneler geçtikçe sevdikleri, dostları bir bir çekildikçe hayattan, acılarla dolar taşar kumbarası. Öyle ki, sonunda taşıyamaz hale gelir onca acıyı, o da çekip gitmek ister bu yaşlı dünyadan. Gittiğim yerde zaman var mı bilinmez ama sabırla bekleyeceğim sevdiklerimi. Belki de tek ödülü önce gitmenin, acı duymamaktır giden her sevdiğinin ardından..."

5 Mayıs 2008
Pazartesi

Candan duşa girdiğinde ben çoktan uyanmıştım ama dış kapının sesini duyuncaya kadar sesimi çıkarmadım. Sonra ağır hareketlerle banyoya girdim. Sırtımı soğuk mermere dayayıp suyu açtım. Duşta ne kadar kaldığımı anımsamıyorum ama epey uzun sürdü. Vücudumdan süzülüp küvetin giderine akan suyu izledim. Zaman, su gibi vücudumdan geçiyor, kara bir delikten bilinmezliğe akıyordu. Sonunda ben de akan suya karışıp o delikte kaybolacaktım. Ama o deliğe düşünceye dek hayatım Nil'in varlığıyla anlam kazanacaktı. Oysa Nil, zamansız bir şekilde kayıp gitmişti hayatımdan, yaşamımın tüm anlamını, sevincini beraberinde sürükleyerek.

Kahve yapmak için mutfağa giderken salondaki sehpanın üzerinde duran gazete yığını dikkatimi çekti. Candan benim için bırakmış olmalıydı. Büyük bir kupa dolusu kahvenin buharını, sigaramdan tüten dumana katarak 2 Mayıs tarihli gazeteleri karıştırmaya başladım.

"SENİN İÇİN AĞLIYORUZ" başlığını atmıştı Nil'in gazetesi. Nil'in tatlı tatlı gülümseyen büyükçe bir fotoğrafının altında, "Vahşi bir cinayete kurban verdiğimiz arkadaşımızın ardından ağlıyoruz..." diye devam ediyordu haber. Arka sayfalarsa Ferit Amca'nın söylediği gibi onlarca ilanla doluydu. Gazeteci arkadaşlarının yarım sayfalık ilanı başı çekiyordu.

"GAZETECİ CİNAYETİ" başlığını uygun görmüştü rakip gazete. Yine ilk sayfadaydı ama 1 Mayıs olaylarını anlatan sütunların altında kalmıştı. Nil'in ölüm haberi, diğer gazetelerin çoğunda ilk sayfada; ama 1 Mayıs'la ilgili haberlerin altında, daha küçük puntolarla yer alıyordu. İlginç bir şekilde bulvar gazeteleriyle dinci gazeteler aynı ayrıntının üzerinde duruyorlardı: "Evinde çıplak vaziyette bıçaklanmış olarak bulunan..."

Nil'in salondaki büyük yemek masasının üzerinde öylece yatan kana bulanmış vücudu, masadan sarkmış, vücudundan sızan kanla kızıla boyanmış bacakları, işte o hali geldi gözümün önüne. Bir sürü yabancının, savcının, kâtibin, polislerin, beyaz tulumlar giymiş olay yeri inceleme ekibinin önünde savunmasız çıplak vücudu... Gözüm karardı, utanç ve öfke dalgası bir kez daha beynimi sarstı.

Ceptelefonumun sesiyle kendimi topladım. Arayan Ahmet'ti. Yukarıya gelmesini söyleyip arabanın anahtarını aldım. Bugün ona ihtiyacım olmayacaktı. Ahmet'i gönderir göndermez yeniden gazetelerin başına çöktüm. 3 Mayıs tarihli gazetelerin hemen hepsinin ilk sayfalarını yine 1 Mayıs'ta çıkan olaylara ait fotoğraflar kaplıyordu. Polisten dayak yiyen gençlerin, hastane bahçesinde polisin attığı gazdan zehirlenen vatandaşların görüntüleri etkileyiciydi. Başlıklar polisin orantısız güç kullanımı hakkındaydı. Fakat hükümeti destekleyen muhafazakâr gazeteler, provokatörleri, yasadışı grupları olayları başlatmakla suçluyordu. Dayak yiyenlerin tamamını vatan haini ilan etmişlerdi. Nil'in gazetesinde, ilk sayfanın altında bir yerde yine Nil'in ölümüne yer verilmişti. Bu defa başka bir fotoğrafı kullanılmıştı. Dördüncü sayfanın üst yarısını da Nil'e ayırmışlardı. Başarılı bir gazeteci olduğundan, eğitiminden, hatta kısaca benden bahsetmişlerdi. Haberin devamında ise katilin güvenlik kameralarına

yakalandığı ve polisin kimliğini belirlemesinin an meselesi olduğu yazıyordu. Köşe yazarları konu olarak 1 Mayıs olaylarını seçmiş ama köşelerinin altında, bir-iki satırda Nil'in ölümünden duydukları üzüntüyü vurgulamışlardı. Genel yayın yönetmeni İhsan Ersöz hariç! Yazısına, "NİL'İN ARDINDA BIRAKTIKLARI" başlığını atmıştı:

"Bu yıl da 1 Mayıs'a şiddet hâkimdi ama neyse ki, hayatını kaybeden kimse olmadı. Oysa bir kişi, güler yüzlü, iyi kalpli, hümanist yanını yazılarında ön plana çıkaran, röportaj yaptığı insanların bilinen yaşamlarının arkasındaki insani özelliklerinin görünmesini sağlayan genç, başarılı, umut dolu bir gazeteci kendi evinde vahşice öldürüldü..." girişiyle başlayan yazısım olduğu gibi Nil'e ayırmıştı. Kendimden utandım doğrusu. Bir türlü ısınamadığım, tanımak için gayret göstermediğim, belli bir nedeni olmamasına rağmen pek hoşlanmadığım ünlü gazeteci İhsan Ersöz gündemi falan sallamamış, bütün köşesini, üstelik aylar önce gazetesinden ayrılmış olan karıma ayırmıştı. Bir şekilde ulaşıp mutlaka teşekkür etmem gerektiğini düşündüm.

Bulvar gazeteleri 3 ve 4 Mayıs nüshalarında Nil'le ilgili haberleri iç sayfalara taşımışlardı. Puştlar yine ısrarla cesedinin tamamen çıplak olmasını ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. Hatta bir tanesi Nil'in bir davette çekilmiş gece elbiseli bir fotoğrafını bulup basmış, altına ise küçük bir tül haricinde göğüsleri, orası burası ortada, yere yığılmış kan içinde bir kadın illüstrasyonu koymuştu. Kan beynime sıçradı, "Anana bakarak mı çizdin lan bunu?" diye bağırdım. Nasıl olsa bir yerde rastlar döverim, diye bu boku sıçanın ismini aradım ama ne haberi yazan ne de illüstrasyonu çizen pezevengin adı vardı.

O sinirle dinci gazeteleri karıştırmaya başladım. Ve şaşırıp kaldım; 2 Mayıs tarihli nüshalarında bulvar gazetelerinden farksız bir dille Nil'in cesedinin çıplaklığından

bahseden muhafazakâr gazetelerin 3 ve 4 Mayıs baskılarında bu konudan söz edilmiyordu. İç sayfalara taşınan haberde sanki aralarında söz birliği varmışçasına, dikkatle seçildiği belli olan kelimelerle ciddi bir anlatım kullanılmıştı. Hemen hepsi benden de söz ediyordu. Gözaltına alınmışım ama ifadem alındıktan sonra serbest bırakılmışım. Hızla yükselen başarılı bir müteahhit olduğumu, cinayetin iş dünyasındaki düşmanlarım tarafından bir alacak verecek hesabı nedeniyle bana gözdağı vermek için işlenmiş olabileceğini yazmışlardı.

Birden irkildim, bu olasılığı hiç düşünmemiştim ama akla yatkın görünüyordu. Pat, diye güçlü bir sermayeyle piyasaya çıkmıştım. Daha önce kimsenin adını duymadığı Ay-Yapı adlı şirket, kıran kırana geçen devlet ihalelerini bir bir alıyordu. Üstelik hiçbir proje yarım kalmıyor, zamanında ve eksiksiz bir şekilde teslim ediliyordu. Rakiplerim buraya kadarını anlayışla karşılamışlardı. Devlet işlerini fazla sorgulamak olmazdı. Oyunun kurallarını herkes bilir, gerektiğinde sessizce köşesine çekilirdi. Fakat kısa zamanda devlet destekli uluslararası projelere, hatta özel sektörün işlerine de bulaşmaya başlayınca çok tepki gelmişti. Akif Demircioğlu'nun gizli ortağım olduğunu kimse bilmiyordu. Ben, aldığımız işleri yapıyordum. Fakat şirket stratejilerini belirleyen, yılların kurt işadamı Akif Demircioğlu'ydu. Akif Abi'nin direktifiyle biraz geri çekilerek tepkileri yumuşatmıştık. Daha küçük ama kârlı projelere yönelmiştik. Fakat Dubai'deki iddialı projeyi almak için tüm gücümüzle asıldık. İhaleyi aldığımız gün Nil'in öldürülmesi tesadüf olabilir miydi? Belki de adamlar Nil'i rehin almayı ve beni ihaleden vazgeçirmeyi amaçlıyorlardı. Bana ulaşamayınca Nil'i öldürmüş olabilirlerdi. Yani Nil'in ölümünden ben sorumlu olabilirdim!

Piyer Loti'deki mezarlarımızda üçümüz buluşalım, anlamındaki mesajın şifresi yıllar önce, gençlik günleri-

mizde ortaya çıkmıştı. Cemil ve ben hâlâ devletin koruması altında büyümeye çalışıyorduk. Oysa Nurettin çoktan devletin çatısı dışına çıkmış, sokaklarda kendine farklı bir yol çizmeye başlamıştı. Büyümeye başladığımıza karar verilince Bahçelievler'deki çocuk yuvasından Büyükçekmece'de bir yetiştirme yurduna gönderilmiştik. Yurt binasını çevreleyen duvarların dışında belirlediğimiz bir ağaç kovuğuna şifreli mesajlar yazdığımız küçük kâğıtlar bırakıyor, o günlerde sokaklarda yeni bir hayat kurmaya çalışan ve sık sık yetiştirme yurdundan kaçmaya başlayan Nurettin'le buluşmak için yer belirliyorduk. Bazen o kovukta şifreli bir mesaj yerine para bulduğumuz da olurdu.

Piyer Loti adresi ise çok daha sonra ortaya çıkmıştı. Nurettin yeraltı dünyasında yükselip "Nursuz" lakabıyla gazetelerde belirmeye başladığı günlerde ben Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nden inşaat mühendisi diplomasıyla yeni mezun olmuştum. Cemil ise Konya'da çalışmaya başlamıştı. İkimiz de askere gitmeye hazırlanıyorduk. Bir bayram tatili öncesinde Nurettin'den gelen mektupları aldık; İstanbul'da buluşmamızı istiyordu. O bayram, Nurettin bizi şahane ağırladı. Siyah Mercedes'iyle İstanbul'un en lüks lokantalarında yemeğe götürdü. Taksim'deki bir otelin süit odasında yabancı kadınlarla âlemler düzenledi. Tatilin son günü bizi Piyer Loti'de kahve içmeye götürdü. Kahvelerimizi içtikten sonra Cemil'le beni aşağıya, mezarlığın içine sürükledi. Tepeden aşağıya, Haliç'e kadar inen binlerce eski ve yeni mezarın arasında ne işimiz olduğunu düşünürken bizi çok şık ferforje çitlerle çevrelenmiş üç yeni mezarın önünde durdurdu. Cebinden çıkardığı bir anahtarla çitin zarif motiflerle işlenmiş kapısını açtı, Cemil'le beni içeriye aldı. Koyu yeşil, siyah, beyaz mermerlerle kaplı birbirinin aynı üç mezarın önünde, Nurettin'in ne yumurtlayacağını bekliyorduk.

"Şu sağdaki benim," dedi. Sonra bana bakarak devam etti. "Ortadakini senin için düşündüm. Cemil, soldaki de senin."

Uzun bir süre konuşmadan bakıştığımızı anımsıyorum. Neden sonra Cemil, "Sizinkilerin manzarası daha iyiymiş," deyince kahkahalarla gülmüştük. Nurettin, içimizde ilk kendisinin öleceğini düşünüyordu. Yaptırdığı mezara gömülecek, orada bizi bekleyecekti.

Bizim öykümüz 1970 yılında başlıyor. Üçümüz de o yıl doğmuş ve bir şekilde Çocuk Esirgeme Kurumu'nun Bahçelievler'deki yuvasına verilmişiz. Cemil ve beni birkaç ay arayla cami avlularına bırakmışlar. Ergenlik yıllarımızda aklımıza geldi, hangi camilere bırakıldığımızı öğrenmeye çalıştık ama nafile. Kayıtlar silinmiş, o ayrıntı çoktan unutulmuştu. Kurumun yaşlı bir çalışanı, ikimizin farklı camilerde –ama hangi camiler olduğunu anımsayamıyordu– sabah ezanı için gelen müezzinler tarafından bulunduğumuzu söylemişti. Müezzinler polise, polis de kuruma vermiş bizi. Cemil'in kundağında tek kelimelik bir not varmış: "Cemil." Benim kundakta ise sadece bok varmış. Müezzin beni buluncaya kadar sıçarak beklemişim herhalde. Karakoldaki polislerden biri, evinden, kendi çocuğunun kundak bezlerinden getirmiş. Orijinal boklu kundağımı atmış, beni temizleyip yeni bezlere sarıp sarmalayıp öyle vermişler kuruma. Verirken de, "Bu bebek felaket sıçıyor, büyüdüğünde önemli bir adam olacak," demişler. İsmimi, geldiğim gün nöbetçi olan bir görevli koymuş, genç yaşta ölen kocasının adıymış Ayhan. Arada bir boklu tarihimi anlatır, beni, "Adam olacak çocuk," diyerek severdi.

Nurettin, Cemil ve benden sonra gelmiş yuvaya. Teorik olarak onun ağabeyleri oluyorduk ama zor durum-

larda genellikle o bize ağabeylik yaptı. Nurettin'in öyküsü bizden daha karmaşıktı; annesi babası falan belliydi. Anası bir gecekondu yangınında ölmüş. Babası mahalle kahvesinde kumar oynuyormuş o sırada. Yangını duyunca koşup gelmiş, gözünü kırpmadan yanan eve dalmış. Anasını da Nurettin'i de çıkarmayı başarmış. Bebek Nurettin, o ünlü inadı ve iradesiyle olsa gerek, yaşama tutunmuş ama doktorlar gazdan zehirlenen annesini kurtarmayı başaramamışlar. Bu, Nurettin'in hayatına anlam katan tek öyküydü. Hiç tanımadığı, büyük olasılıkla ayyaş serserinin teki olan babasıyla her zaman gurur duyardı. Babası küçük oğlunu akrabalarına bırakmış. Fakat birkaç ay sonra birahane kavgasında bıçaklanıp ölünce zaten yoksul olan akrabalar Nurettin'i getirip kuruma teslim etmişler. Yıllar sonra akrabalarından bazılarını buldu ama söylediğine göre onları bulmak için harcadığı çabaya değecek tipler değilmiş.

Onca bebeğin içinde bizi birbirimize bağlayan nedeni, hiçbir zaman anlayamadım. Fakat tüm anılarımda Cemil ve Nurettin vardı. İlkokulu aynı sıralarda okuduk. Özel bir sınıftı bizimki, okul yönetimi yetimhaneden gelen öğrencilerle mahallenin yoksul ailelerinin çocuklarını ayrı bir sınıfta toplamıştı. Sınıfımızda en şanslı olanlar kapıcı çocuklarıydı. Bizden daha iyi beslenirlerdi. Beyaz yakalı siyah önlüklerimizin altında kalan en güzel giysiler ve ayakkabılar kapıcı çocuklarınındı. Gerçi teneffüs için dışarıya çıktığımızda onların havası da sönüyordu. Çünkü giysileri ve daha yeni ayakkabıları, apartman sakinlerinin çocuklarına artık küçük gelen eşyalardı aslında. O çocuklar, diğer sınıflarda okuyor, kapıcı çocuklarını, hiç tanımadıkları diğer özel sınıf ahalisine, yani yetimhaneden gelen veletlere göre daha net hedef gösterip küçümseyebiliyorlardı.

Cemil, Nurettin ve benim farklı yönlerimiz, ilk o

yıllarda belirginleşmeye başladı. İçimizde en kara kuru olanımız Nurettin'di. Cemil ve ben daha iri görünüyorduk. Ama Nurettin, çelimsiz vücudundan beklenmeyecek ölçüde cesur ve kavgacıydı. Kendilerince bize bulaşan gayet semiz birkaç çocuğu çok kötü patakladığını anımsıyorum. Bizi hiç ilgilendirmeyen kavgalara girmekten de çekinmezdi. Nurettin sayesinde hem yetimhanede hem de okulda dokunulmazlık kazandık.

Benim farkım inekliğimden kaynaklanıyordu. Aslında çalışkan olmak gibi bir derdim hiç olmadı. Ama okumayı seviyordum. Ne bulsam okurdum, öykü kitapları, ders kitapları, ansiklopediler, artık elime ne geçerse... O zamanlar kesekâğıtları vardı; bakkallar, manavlar sattıkları ürünleri koyarlardı içine, işte o kesekâğıtlarını bile okurdum. Bir de kafam matematiğe çok yatkındı. Rakamlarla oyuncak gibi oynar, bununla mutlu olurdum. Bu özelliklerim sayesinde sınıfta sivrilmem kolay oldu. Ama yetmedi, önce sınıf birincisi, ardından okul birincisi oldum. O günlerde gazeteler, okullar arası yarışmalar düzenlerdi. Bir gün beni, diğer sınıflardan çokbilmiş iki kızla ekip yapıp bu yarışmalardan birine sokmaya karar verdiler. İlk yarışmadan önce solmuş, rengi siyahtan bir çeşit koyu griye dönmüş önlüğüm, uçları açılmış ayakkabılarım, burnu delik çoraplarım okul müdürünün dikkatini çekince öğretmenler aralarında para toplayıp bana yeni giysiler aldılar. Ertesi gün yeni ayakkabıyı Nurettin, yeni pantolonu Cemil giyiyordu. Sadece yeni okul önlüğü ve naylon yakalık benim üzerimdeydi. Müdür fena bozuldu ama çaresiz yeni bir çift ayakkabı, bir pantolon daha aldı ve yarışmaya soktu. Önce bölge birincisi, ardından İstanbul birincisi olduk. Bunun üzerine beni özel sınıftan alıp parlak öğrencileri topladıkları daha özel bir sınıfa verdiler. Feryadı bastım tabii, ertesi gün yetimhane

müdüründen yediğim fırçaya rağmen okula gitmedim. Mecburen tekrar eski sınıfıma gönderdiler, Nurettin ve Cemil'le aynı sıraya oturduğumda keyfim yerine geldi, okul müdürüne ve sınıf öğretmenime en derin duygularımla sırıtarak mutluluğumu gösterdim.

Artık İstanbul çapında tescillenen başarım başka bir gelişmeye neden oldu. Yetimhane yönetimi, bana bir "sorumlu" aile aramaya başladı ve Merter'de oturan mühendis bir baba ile doktor bir anneyi buldu. Bir çocukları vardı ama oğlan spastikti. Beklentilerinin ötesinde başarılı olacağımı anlayınca biraz daha ileri gidip beni evlatlık almaya da kalktılar ama yine ortalığı birbirine katıp yetimhanede Nurettin ve Cemil'le kalmayı başardım. İlkokul döneminde kimse bizi ayıramadı. Üstelik neleri kaçırdığımın az çok farkındaydım. Eğer o ailenin beni evlatlık almasına izin verseydim, her şeyden önce bir evim, bir odam olacaktı. İyi beslenecek, iyi giyinecektim, hepsinden önemlisi akşamları okuldan döndüğümde yemek masasının etrafında toplanan bir ailem olacaktı. Bana günümün nasıl geçtiğini soracaklar, önündeki yemeği döke saça zorla yiyebilen kendi çocuklarında gideremedikleri tatmini benim başarılarımla gurur duyarak gidereceklerdi. Ödül olarak bisiklet alacak, beni yaz tatillerinde daha önce görmediğim güzel yerlere götüreceklerdi. Ama olmadı, hayatımın piyangosunu Nurettin ve Cemil için yırtıp attım. Nasıl bir fırsatı teptiğimi gayet iyi bildiğim halde asla pişman olmadım.

Üçümüzün arasında en vasat olanımız Cemil'di. Başkalarının yanında sessiz, okulda sıradan bir öğrenciydi. Nurettin'in aksine benimle ders çalışmayı severdi. Nurettin'le de takılır, onun kendi kendine uydurduğu karate figürlerini taklit etmeye çalışır, bizi gülmekten öldürürdü. Nurettin'in peşinden kavgalara katılmak ister ama cesaret edemezdi. Sonra kendini savunurdu: "Oğlum

tam sana yardıma geliyordum ama sen hepsini pataklayıverdin!"

On iki yaşını doldurduğumuzda Bahçelievler'den ayrılmamız gerekiyordu. Şimdi düşününce, o yıl üçümüzü de aynı yetiştirme yurduna göndermiş olmamıza bir anlam veremiyorum. Yöneticimiz çok sert bir adamdı ama aynı zamanda bizleri iyi okuyabilme yeteneği vardı. Galiba her birimizin eksik yönünü diğerinin tamamladığını, birlikte ne kadar güçlü olabildiğimizi görmüş, hayatta başka kimsesi olmayan bu üç küçük adamın yola birlikte devam etmelerinin daha iyi olacağına karar vermişti. Büyükçekmece Yetiştirme Yurdu'na gitmek bizi etkilemedi. Önemli olan birlikte olmamızdı ve birlikteydik. Üçümüz birlikte yurdun belirlediği bir mahalle ortaokuluna yazıldık. Kısa zamanda burada da sivrildim. Beden eğitimi, müzik ve resim dışında tüm derslerde notum aynıydı: on üzerinden on! Durum böyle olunca, yeteneğin kırıntısına bile sahip olmadığım diğer üç dersin öğretmenleri bir şekilde geçer not veriyorlardı. Cemil zorlanıyordu ama akşamları onu çalıştırmama izin veriyor, sonuçta bütünlemeye kalmadan hacı beşlerle durumu kurtarmayı başarıyordu. Fakat ortaokul Nurettin'e yaramadı. Ne okul onu sevdi ne de o okulu. Çocuklar ondan korkuyordu. Kendisine ters gelen her durumda hiç tereddütsüz şiddete başvuruyor ve şaşırtıcı bir şekilde sorunu bu yolla çözüyordu. Ünü kısa zamanda tüm okula yayıldı. Üst sınıflardaki öğrenciler bile ondan çekiniyor, mümkün mertebe onun karşısına çıkmamaya çalışıyorlardı. Okulda oluşturduğu baskı ortamı karşısında çaresiz kalan öğrenciler onu ailelerine şikâyet etti, aileler okul yönetimine, yöneticiler de yetiştirme yurduna. Başlangıçta okul yöneticileri üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Suçlu olduğunu düşündükleri durumlarda onu bir odaya çekiyor, bağırıp çağırıyor, bazen dövüyorlardı. Nurettin asla tepki ver-

mez, sessizce bekler, yediği her tokada suratının diğer tarafını çevirir ama kaşlarını çatar, kara gözlerinden fışkıran delici bakışlarını karşısındakinin gözlerine diker, hiç ayırmazdı. O psikopat bakışların korkutamadığı sadece iki kişi vardı: Cemil ve ben. Okul yöneticisi ertesi gün odasına girdiğinde içeride canlı ya da ölü onlarca fare, parçalanmış eşyalar, masaların, koltukların üzerinde insan ya da hayvan dışkılarıyla karşılaşırdı. Dayak, tehdit, disiplin cezaları Nurettin için anlamsızdı, hiçbiri onu durdurmaya yetmiyordu. Sadece bir kişi, çok beğendiğim, hatta gizliden gizliye platonik bir aşkla bağlandığım matematik öğretmenimiz Necla Hanım'ın tesadüf eseri fark ettiği özel bağ sayesinde, sorun büyük ölçüde çözüldü. Bir gün, dersten hemen önceki teneffüste Nurettin klasik metotlarını kullanarak üst sınıflardan bir grup öğrenciyle sorunlarını gidermek istemiş fakat çocuklar beklediğinden daha dişli çıkınca konu biraz uzamıştı. Nurettin ders başladıktan sonra, üstelik üstü başı dağılmış, kirlenmiş bir halde, kanayan burnuna bastırdığı pis bir bez parçasıyla sınıfa girince doğal olarak ders bölündü. Düzenli, titiz bir yapısı olan Necla Hanım çok sinirlendi ve tüm sınıfın önünde Nurettin'i azarladı. Nurettin'in çok geçmeden yanıt vereceğini biliyordum. Fakat nasıl bir intikam planladığını bilmediğim için onu bir süre boş bırakmamaya karar verdim. Sevgili can yoldaşım iki gün sonra harekete geçti. Necla Öğretmen bekârdı. Arada bir okula babasının otomobiliyle gelir, aracı okulun arka bahçesindeki gölgelikli otoparka bırakırdı. Nurettin'i elindeki büyük bir çiviyle işe giriştiği anda yakaladım. Tartışmamıza bile gerek kalmadı. Necla Öğretmen'e hayranlığımı biliyordu. Beni fark edince elindeki çiviyi attı, sıtarak yanıma geldi. Olay çok küçük bir hasarla kapanmıştı. Daha doğrusu ben kapandığını düşünüyordum fakat çok geçmeden kapanmadığını anladım. O günkü son dersten sonra

Necla Öğretmen beni çağırdı. Ona arada bir lise seviyesinde sorular sorardım. Çok mutlu olur, ders haricinde de bana zaman ayırırdı. Gerçi anlattığı konuları zaten biliyor olurdum. Fakat onunla zaman geçirebilmek için bildiğimi çaktırmaz, en kısa zamanda akıllıca hazırlanmış yeni problemler, yeni sorular hazırlardım. Beni beklediği odaya girerken kendimi Necla Öğretmen'in parfümüne karışmış matematik formüllerine hazırlamıştım. Fakat o, Nurettin'le uğraşmaktan dengesi bozulmaya başlamış bir müdür yardımcısıyla birlikte, otoparkta yaşananları gördüğünü ve bir açıklama istediğini söyledi. Doğal olarak susma hakkımı kullandım. Bu olay sayesinde onlar Nurettin'in üzerindeki etkimi, ben de idarecilerin Nurettin'i dizginleyebilmek için bana muhtaç olduklarını anlamış olduk. Böylece yazılmamış bir anlaşmayla Nurettin'in ortaokulu bitirebilmesinin yolu açıldı. Bizi en arka sıraya yerleştirdiler; Nurettin pencere kenarında, ben koridor tarafında. Sınavlarda ona kopya veriyor, hatta bazen kendi sınav kâğıdımı tamamlayıp onunkini alıyor ve ihtiyacı olan nota yetecek kadar dolduruyordum. Bu uzlaşıyı Nurettin de sevdi. Çalışsa da başaramayacağına inandığı ders notları düzelince gerginliği azaldı, kavgalar son buldu. Zaten onu artık yeterince tanımış olan ve neler yapabileceğini bilen öğrenciler liderliğini kabul etmişlerdi. Sonuçta en azından lise dönemine kadar Nurettin'in okul sorunu çözülmüştü.

Fakat bu kez yetiştirme yurdundaki sorunları artmaya başladı. Burası artık ona dar geliyordu. Tatillerde, hafta sonlarında hatta geceleri, bulduğu her fırsatta kaçmaya başladı. Kaçıyor, bazen birkaç gün sonra kendiliğinden geri dönüyor, bazen polisler getiriyordu. Ne şekilde olursa olsun, yurda her dönüşünde farklı bir ruh halinde oluyordu. Bazen günlerce içine kapanıyor, kimseyle konuşmuyor, gizli gizli ağlıyor, bazen ortalığa neşe saçıyordu.

Dışarıda, ait olduğuna inandığı dünyasını bulmuştu, sadece alışmaya çalışıyordu. Yeni dünyasında bana ve Cemil'e yer yoktu, yaşadıklarını bizimle paylaşmazdı. İki farklı yaşam sürmeye başlamıştı ama Cemil'le beni net bir sınırla dışarıdaki yaşamından uzak tutuyordu. Hâlâ da bu duruşunu değiştirmedi. Ayrılık vaktinin geldiğini üçümüz de anlamıştık. Biz olmasak Nurettin çoktan kayıplara karışmış olacaktı ama şu koca dünyada ailesi, kardeşi saydığı iki yoldaşını geride bırakıp gidemiyordu.

Bir yandan ergenlik problemleri, büyüme sancıları, öte yandan on beş senelik sınırsız dayanışmayla bireyselleşme çabaları arasındaki ikilemler arasında ortaokulu bitirdik. Ben girdiğim tüm sınavlarda aldığım yüksek puanlarla, seçilmiş öğrencilere kaliteli eğitim veren bir lisede parasız yatılı okumaya hak kazandım. Sorumlu ailem çok mutluydu, inanılmaz destek veriyorlardı. Cemil hem kurum idarecilerinin hem de öğretmenlerin yönlendirmesiyle Ankara Polis Koleji'nin yolunu tuttu. Özgürlüğüne kavuşmak için deli olan ama bir türlü Cemil ve beni arkasında bırakmaya kıyamayan Nurettin'i sonunda biz bırakmıştık. Yetiştirme yurdundan kaçtığında nereye gittiğini bilmezdik. O söylemezdi, biz de üstelemezdik. Bu defa son kez, geri dönmemek üzere gidiyordu. Yine nerede olduğunu, ne yaptığını bilemeyecektik. Sonraki yıllarda sadece yaşadığını, iyi ve paralı olduğunu bilmemize izin verdi. Şifreli mesajları, esrarengiz buluşmaları severdi. Bu tür oyunlar bizim de hoşumuza gidiyordu. Buluşmalarımızdan birinde Cemil ve bana birer anahtar verdi. Küçük, gülünç anahtarlardı ama Nurettin çok ciddiydi.

"Bu anahtarlar Şişli Postanesi'nin 103 numaralı posta kutusuna ait. Benden uzun süre haber alamadığınızda posta kutusunu kontrol edin. Bir ihtiyacınız varsa veya bana ulaşmak istiyorsanız bu kutuya bir not bırakın."

Buluşmalarımızda bazen tatlı sürprizlerle karşılaşırdık. Örneğin lise sonu okurken artık zamanının geldiğine karar vermiş olmalı ki, bizi bir Şahin'le Şile'ye, genç, güzel kadınlarla dolu tuhaf bir villaya götürdü. Ehliyetini yeni almıştı, otomobil kendisine aitti. Onun sayesinde Cemil ve ben ilk kez, yaşamlarımızın on sekizinci yılında kadınları değil ama kadın vücudunu tanıdık. Büyük olasılıkla Nurettin de ilk kez orada, bizimle birlikte milli olmuştu. Öyle olup olmadığını sormadık ama biliyorduk. En önemli hayat deneyimlerinden birini yaşamamızı sağladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bıraktık tadını çıkarsın, haklıydı.

Okuduğum lise, iyi olmasının ötesinde o günlerde Türkiye'nin en kaliteli eğitimini veren başarılı, güzel bir okuldu. Ama hiç sevemedim. Doğrusu ne öğretmenlerimin ne de sevgili sınıf arkadaşlarımın beni sevdiklerini de sanmıyorum. Onlar için alışılmışın dışında biriydim. Galiba kimsesiz, yetimhanede büyümüş biri olarak onlara muhtaç olmam gerektiğini düşünüyorlardı. Öğretmenlerimden ve arkadaşlarımdan yardım almalı, gizlice elime tutuşturulan parayı ya da giysileri kabul etmeli, karşılığında onların yanında sığıntı olmalı, kötü esprilere katılarak gülmeli, öğretmenlerim bahçede otururken onlara çay taşımalıydım. Maalesef böyle olmuyordu. Bir kere param vardı; sorumlu ailem bana yetecek kadar harçlık veriyor, yeni giysiler alıyor, kitaplar getiriyor, tüm bunları yaparken doğal olmayı başarıyor, beni ezmiyorlardı. Bekledikleri tek karşılık başarıydı ve bu benim için hiç sorun değildi. Hatta sevgili doktor annem bir türlü beceremediğim resim ve müzik derslerimden dolayı beni tatlı tatlı fırçalamayı da ihmal etmezdi. Onlar sayesinde okulda her zaman başım dik dolaşabiliyor, fakir ama gururlu genç rolümü oynayabiliyordum.

Öte yandan başarılarım göz kamaştırıyordu. Öğretmenlerim, bana gıcık olsalar da geleceğin başarılı doktoru olmama garanti gözüyle bakıyorlardı. Sorumlu ailemin reisi ise iki yol çizmişti bana: ya kendisi gibi makine mühendisi olacaktım ya da inşaat mühendisi. Üzerimde gerçekten hakkı olan bu insanı mutlu etmeyi tercih ettim. Zaten kendimi doktor olarak düşünemiyordum. Rakamlarla, planlarla, projelerle uğraşmak, sorunlu insanlarla uğraşmaktan daha çekici geliyordu. Mühendislik tamam ama neden inşaatı seçtiğim sorusunun net bir yanıtı yoktu. Galiba makine yerine inşaatı seçersem daha hür iradeyle karar vermiş olacağımı düşünmüştüm o aralar.

Üniversite sınavında, Türkiye'deki tüm üniversitelerine tam burslu olarak girmemi sağlayacak kadar yüksek bir puan aldım. İstanbul'da kalmak ya da kalmamak; yanıtlamakta zorlandığım en zor soru buydu; çünkü mühendis olmaya karar verdiğimden beri tek isteğim Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde okumaktı. ODTÜ tamam ama Ankara korkutuyordu beni. Bu kenti tanımıyor, bilmiyordum. İstanbul'da kalıp İstanbul Teknik Üniversitesi ya da Boğaziçi Üniversitesi'nde okumak da iyi seçeneklerdi ama nedense ODTÜ'nün ismi bile beni büyülüyordu. Şöyle düşündüm: İstanbul'da Nurettin'i istediğim zaman görme şansım olmuyordu. O istediği zaman, genellikle Cemil'in bayram seyran izniyle İstanbul'a gelişini vesile edip nadiren görüşebiliyorduk. Oysa Cemil daha yıllarca Ankara'da olacaktı çünkü tek şansı polis akademisine gitmekti. Beş yıl süresince hiç değilse Cemil'e yakın olabileceğimi düşünerek üniversite tercihlerimin ilk sırasına ODTÜ İnşaat'ı yazdım ve kazandım.

O yaz üniversiteyi kazanmanın mutluluğunu yaşama fırsatı bile bulamadan bir trajedinin tanığı oldum; bana yıllardır karşılıksız destek veren sorumlu ailemi kaybet-

tim. Doktor anne kansere yakalandı. Zor bir durumdu, öleceğini biliyordu. Bizim toplumumuzda ölecek hastaya öleceği söylenmez ama o doktordu, kimsenin ona bir şey söylemesine gerek yoktu. Bir sabah, artık yirmi yaşını geçen spastik oğulları yatağında ölü bulundu. Doktor annenin arkadaşları ölüm raporuna kalp krizi falan yazıp konuyu kapattılar. Zaten anneye ne ceza verilebilirdi ki, bir buçuk ay sonra o da öldü. Oğlunu bu dünyada yalnız bırakmayı göze alamamıştı. Mühendis baba ise yeni dostu alkole sarılarak adım adım hayattan çekildi.

Cemil o yıl Ankara'da polis akademisine başladı. Arkadaşlarının çoğu yoksul ailelerin zeki çocuklarıydı. Anadolu'nun dört bir yanından gelmişlerdi. Devlet geleceğin polis şefi adaylarına iyi bakıyordu; yemeğinden ayakkabısına, donuna kadar her ihtiyacı devlet tarafından sağlanıyordu. Üstelik arada bir Nurettin'den hem bana hem de Cemil'e o dönem için azımsanamayacak miktarda harçlık geliyordu. Üniformasını seviyordu, beylik tabancasını alacağı günü iple çekiyordu. Cemil, Nurettin'in doğasındaki güce her zaman hayran olmuştu. Devletin vereceği yetki ve silahla o da istediği güce kavuşacağını düşünüyordu.

Mezun olur olmaz ikimiz de askere alınmak için başvurumuzu yaptık. Bir an önce hayata atılmak, kendi ayaklarımızın üzerinde durup nerelere gelebileceğimizi görmek için yanıp tutuşuyorduk. Askerlik önümüzdeki son engeldi ve en kısa zamanda atlatıp yaşamlarımızın ilk bölümünün sezon finaline ve gelecek bölümün başlangıcına ulaşmak istiyorduk. Biz asteğmen rütbesiyle askerliğe başlarken, Nurettin çoktan terhis olmuş, Hakkâri'den İstanbul'daki yaşamına dönmüştü. "Şafak" rakamları birer birer takvimden düştü. Ben Etimesgut'taki Tankçı Birliği'nin kapısından, Cemil ise Van'daki bir sınır karakolundan sivil giysilerle ayrıldık. Yeni hayatları-

mıza başlayabilecektik artık. Böylece Cemil kendini Konya'da; ben önce Amerika'da, sonra Urfa'da buldum.

Buluşmaya bir saat kala evden çıktım. Geç kalmaktansa orada beklemeyi tercih ettim. İyi de etmişim, yollar tıklım tıklımdı. Ama Piyer Loti sakindi. Belediyenin yeni yaptırdığı otel-sosyal tesis karışımı, tarihî süsü verilmiş tuhaf yapıların karşısında mahalle mafyasının işlettiği otoparka girdim. Benim arabayı görünce nutku tutulan görevliye otopark ücretinin on katını çıkarıp verdim ama anahtarı ona bırakmayacağımı, otomobilime güzel bir yer bulmasını söyledim. Adam ileride, köşede, büyükçe bir ağacın gölgesindeki BMW'yi gösterip, "Abi, ben şunu çekeyim, sen oraya gir," dedi. Ulan hayat ne tuhaftı be; daha paralı bir adamın daha pahalı bir otomobiliyle karşılaşınca, mafya yavrusu otopark görevlisi yüz bin dolarlık koca BMW'yi "şu" diyerek aşağılamayı görev bilmişti. Demek ki şimdi başka bir ensesi kalın Bentley'le gelse benim Maserati'nin sınıfı ve otoparktaki yeri düşecekti.

Buluşmaya yirmi dakika vardı. Mezarlığın hemen üstündeki tarihî kahvehanenin şahane Türk kahvesini içmek için yeterli bir zamandı. Az şekerli söyleyip sigaramı yaktım. Haliç manzarası eşliğinde nefis bir ikili oldu. Sonra mezarlığa dalıp aşağılara, kendi mezarlarımıza yürüdüm. Nurettin ve Cemil oradaydılar. Benim sevgili kardeşlerim, şimdi ne konuşacaktım onlarla? Nasıl anlatacaktım sevgilimin, biricik karımın yokluğunu?

"Kardeşim benim!" diyerek sarıldı Nurettin. "Ne düğününde yanında olabildim ne cenazende! Çok üzüldüm kardeşim, çok... Başın sağ olsun."

Aslında cenazeye geldiğini anlattı Nurettin. Ama gazetecileri görünce geri dönüp adamını göndermişti bana.

Artık oldukça ünlü bir "babaydı". Oraya yaklaşacak olursa bütün ilginin kendisinde toplanacağını, ertesi gün tüm gazetelerin baş sayfasını süsleyeceğini biliyordu. O yüksek tabaka topluluğun ortasında bir mafya babası... Ben aldırmaz, hatta sevinirdim, bunu Nurettin de biliyordu. Ama onun varlığından rahatsız olacak çok insan vardı. Gazetelerde çıkacak yorumlar hepimizin başına beklenmedik işler açabilirdi. Nurettin her zaman olduğu gibi çok boyutlu düşünmüştü.

Nurettin'in açtığı demir kapıdan girip dün yağan yağmurun mermerin üzerine bıraktığı toz lekelerine aldırmadan mezarlarımıza oturduk, birer sigara yaktık.

"Bu mezarları yaptırırken hayatlarımıza bizlerden daha yakın başkalarının gireceğini hiç düşünmemiştim," diye söze girdi Nurettin. "Öldüğünde karının yanında yatmak istersin herhalde..."

Demek istediğini anladım ama buranın benim için daha iyi olduğunu düşünüyordum. Galiba bir erkek hiçbir zaman karısının sahibi olamıyordu. Onu ancak ödünç alıyor, sonra ya benim gibi bir şekilde ailesine iade ediyor ya da karısını, çocuklarına bırakıp çekip gidiyordu hayattan.

"Burası daha iyi," diye yanıtladım. "Ferit Amca, Nil'e Karacaahmet Mezarlığı'nda bir yer ayarlamış. Karacaahmet çok sıkışık, orada bir yer daha bulmak çok zor olacaktır..." Normalde bu lafımın üzerine, tepeden aşağıya denize kadar uzanan Eyüp Sultan Mezarlığı'nın düzensiz sıkışık haline bakıp gülmemiz gerekirdi ama hiçbirimizde nükte yapacak ya da anlayacak hal yoktu.

Uzun zamandır görmediğim Nurettin'le konuşacak çok şey vardı ama bugünün konusu belliydi, o da konuya odaklanmayı tercih etti.

"Cemil otopsi sonuçlarından bahsediyordu. Ama senin gelmeni bekledik." Bir anda içim sıkıldı. Yine daraldım ama bu ânın gerçeği buydu ve öğrenmem gereki-

yordu, sorularla dolu bakışlarımı Cemil'e çevirdim. Cemil sigarasından derin bir nefes çekti, dumanı üfledi ama konuşmadı. Ağzından dökülecek zor cümleleri toparlamaya çalışıyor, uygun kelimeler düşünüyordu.

"Ee, anlatsana," dedim sabırsızlanarak.

"Nil hamileymiş, kesinleşti."

Konuşamadım, kelimeler boğazımda düğümlendi, vücudumdaki tüm kan beynime, gözlerime, yüzüme hücum etti. Nil hamileydi ama ben bilmiyordum. Söylememişti. Ama neden? Katil, Nil'in hamile olduğunu nasıl bilebilirdi? Neden bebeği, henüz insana bile benzemeyen bir embriyoyu çalmıştı? Nasıl bir sapıklıktı bu? Karmakarışık oldum; kızgın, şaşkın, üzgün, utanan ve yorgun, çok yorgun.

"Tahminen üç aylıkmış. Kanındaki hormon seviyesine bakmışlar, ona göre söyleyebiliyorlar."

Yine sessizlik oldu. Cemil konuşmakta zorlanıyordu.

"Biliyorsun, katil, Nil'in rahmini çıkarmış. Bulunamadı, yanında götürdüğünü sanıyoruz."

"Orospu çocuğu," diye söylendi Nurettin. Nil, Cemil'i severdi ama Nurettin'e hiçbir zaman ısınamadı. Dile getirmemiş olsa da ondan ürktüğünü biliyordum. Normaldi, Cemil ve benden başka Nurettin'in o delici bakışlarından korkmayan kimseyi tanımıyorum. Öte yandan Nurettin, Nil'i çok severdi. "Çok asil bir kız," derdi onun için. Nurettin için yaşamdaki başarı ölçüsü para, güç, şöhret değildi, yetimhanede birlikte büyüdüğü, kardeş bildiği dostunun iyi bir aileden gelen güzel, iyi eğitimli, "asil ruhlu" bir kızla evlenmiş olması çok önemliydi ve bununla her zaman gurur duyardı.

"Karnının alt bölgesi 'T' biçiminde kesilmiş, rahmi çıkarmak için yaptığını düşünüyorlar. Ayrıca cinsel organları rasgele bıçak darbeleriyle parçalanmış. Adli tıptaki doktorlar bunun öfke belirtisi olduğunu söylediler. Yurt-

dışındaki seri katillerin kurbanlarında sık görülen bir durummuş. Yani katilin bir tür sapık olma ihtimali yüksek..."

"Tecavüz etmiş mi?" diye hırladım sıkılı dişlerimin arasından.

"Cinsel organı parçalandığı için tecavüzü gösteren fiziksel kanıtları bulmak mümkün değilmiş. Ama en azından Nil kendindeyken tecavüz olmadığını biliyorlar. Bu durumda vücudunun diğer bölgelerinde, kollarında, bacaklarında mücadele izleri, çürükler falan olması gerekirdi. Ayrıca sperme rastlanmamış."

Cemil kısa bir süre için sustu, ateşi filtresine dayanan sigarasını yere atıp ezdi. Elini ceketinin cebine sokup karıştırdı. Katlanmış küçük bir kâğıt parçası ile sigara paketini birlikte çıkardı. Paketten yeni bir sigara alıp yaktı. Sonra aklına geldi, bize de ikram etti. Katlanmış kâğıdı açtı, orada kendi elyazısıyla yazılmış notlara bakarak anlatmaya devam etti:

"Ölüm nedeni kan kaybı. Rahmi çıkarırken büyük damarlar kesilmiş. Kanında tiyopental sodyum ve ketamin adlı iki madde bulmuşlar. Ayrıca masanın altında buldukları plastik şırıngalarda bu maddelerin artıkları varmış. Bunlar ameliyatlarda anestezi için kullanılan ilaçlar. Damardan uygulanıyor. Katil ilaçları Nil'in sol kolundaki toplardamara zerk etmiş. Ayrıca salonun girişinde kloroforma batırılmış bez parçaları bulmuşlar. Büyük olasılıkla eve girer girmez, daha salona ulaşmadan Nil'i önce kloroformla bayıltmış. Masanın üzerindeki örtüyü çekip Nil'i oraya taşımış ve damardan anestezi ilaçlarını verip iyice uyutmuş. Sonra giysilerini çıkarıp yapacağını yapmış. Uzman olmayan biri tarafından uygulandığında bu ilaçların akciğer ve kalp üzerinde olumsuz etkisi varmış. Yani aşırı dozda verildiğinde solunumu ya da kalbi durdurabilirmiş ama doktorlar daha önce kan kaybından öldüğünü sanıyorlar. Her durumda Nil acı çekmemiş... "

"Cemil, daha ne acısı ya!" diye inledim.

"Haklısın da, teselli olur diye... Neyse, sonuçta katil tıpla, bir şekilde haşır neşir olmuş biri. Ama kesiklerden anlaşıldığı kadarıyla oldukça acemiymiş. Doktor ya da profesyonel sağlık görevlisi olma ihtimali çok düşük. Kloroform kolay bulunan bir madde, boya, cam, akvaryum işlerinde de kullanılıyor. Ama tiyopental ve ketamine ulaşmak kolay değil. Bunlar özel reçeteyle satılıyor. Üstelik ameliyatlarda kullanılan ilaçlar olduğundan herhangi bir eczanede bulmak da imkânsız. Genellikle hastanelerin ihaleyle aldığı ilaçlar bunlar."

Cemil sigarasının uzayan külünü silkti, kalan kısımdan son bir nefes çekip fırlattığı izmarit komşu mezarlardan birine çarpıp küçük bir su birikintisine düştü.

"Yukarıda, yatak odasında Nil'in ve senin saatlerinizi, Nil'in birkaç parça mücevherini, pırlanta yüzüğünü, senin altın kol düğmelerini bulduk. Elektronik eşyalar, televizyonlar, ceptelefonu, halılar, kısacası her şey yerli yerinde bırakılmış. Adam kesinlikle hırsızlık için girmemiş eve. Tek amacı Nil'e bunu yapmakmış. Bir tür sapık yani..."

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedim. "Adam sadece sapıklık yapmak için geldiyse neden evdeki tüm değerli eşyaları bırakıp sadece bilgisayarı alsın?"

"Belki de bilgisayar evde değildi..."

"İyi ama nerede o zaman? Bu kız uzun zamandır çalışmıyordu, ofisi falan yok yani. Arabasında çıkmadı, bende de değil. Nerede bu siktiğimin bilgisayarı? Üstelik herif, Nil'in hamile olduğunu nasıl biliyordu? Ulan ben bile bilmiyordum, anası babası, en yakın arkadaşı bilmiyorken ona bu kadar yakın kim olabilir bu?"

Cemil yanıt vermedi, anlatacağı bir şey kalmamış olmalıydı. Tüm konuşmaları sessizce dinleyen Nurettin ayağa kalktı, yanıma gelip çökmüş omuzlarımı kavradı.

"Bunu yapanı bulacağız. Sonra cezasını vereceğiz. Cemil, polisin elindeki her türlü bilgiyi bize aktarman gerekiyor. O iti polisten önce bulmamız lazım."

Cemil yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, vakayı İstanbul Emniyet Müdürlüğü aldı. Ben şimdiye kadar kişisel ilişkilerimi kullanarak bilgi toplamaya çalıştım ama resmî olarak konunun tamamen dışındayım."

"Cemil, içine dışına başlatma şimdi. Sen istihbaratçı değil misin oğlum? Kardeşimizin karısını öldürdüler lan! Yapanın yanına kalmayacak. Kalmaması için sen bize bilgi sağlayacaksın. Sonra o iti bulup biletini keseceğiz, o kadar!"

Sessiz diyaloglar V

"Yetimhanede büyümeye çalışırken kalabalık bir ailenin düşlerini kurardım. Yaşlandığımda çocuklar, gelinler, damatlar, torunlar bayramlarda bir araya gelecek, seninle izlediğimiz İtalyan filmlerindeki gibi güneyde, deniz kenarında, zeytin ağaçlarıyla dolu yemyeşil bir bahçede büyük ziyafet sofraları kuracak, çoluk çocuk hep birlikte mutluluk tabloları çizecektik. Çocuklarımla rakı masasında siyaset ve futboldan konuşacak, torunlarımla balığa çıkacaktım..."

"Sen düşlerindeki sen değilsin oysa, görmemekte direniyorsun sadece. En yaşlı halinde, gücün kalmamışken bile, en sevdiğin çocuğun yine işin olurdu, kimselere bırakamazdın onu. Küçümserdin kendi çocuklarını, senin kadar iyi olamadılar diye. Çocuklarınla oturacağın tek masa şirketteki toplantı odasında olurdu, yapmaları gerekenleri emrederdin onlara, senin gibi olamadıklarına üzülerek hem de... Çizmeye çalışırken kaderlerini, fark etmezdin kendinden nasıl da uzaklaştırdığını çocuklarını. Bir kez daha düşün, düşlerindeki sen, sen misin gerçekten?"

6 Mayıs 2008
Salı

"Ayhan, uyan lütfen, bir şey söylemem lazım!"

Uyandığımı sanıyordum ama gözlerimi açamıyordum. Gece yine bir şişe viskinin dibini bulmuştum. Kendimi zorlayarak gözkapaklarımı biraz aralayınca gördüğüm güzel manzaraya şaşırdım. Rüya gibiydi. Belki de rüyaydı. Candan rüyama girmiş olmalıydı, mini eteği, mini eteğin altında güzel bacakları... İnce, siyah, transparan külotlu çorabı... Bir kadında beni en çok tahrik eden giysi. Bakışlarımı biraz yukarı çevirince bluzunun yakasından gayet net görünen memeleriyle karşılaştım. Sutyeni biraz kapatıyordu ama göründüğü kadarıyla bile güzeldi. Son olarak gülümseyen dudakları... Mutlulukla kapattım gözlerimi. Kapatmamla birlikte durumu dehşetle kavradım: Candan benim arkadaşımdı, üstelik karımın çocukluk arkadaşı ve en yakın sırdaşıydı. Karımı kaybetmiş olmamın acısı hâlâ içimi yakıp kavururken en zor zamanlarımda bana destek olan, evini açan dostumun bacaklarına ve memelerine baktığım için utandım. Gördüklerimi görmem benim hatam olmasa bile... Bir zamanlar yaşanmaması gereken bir şeyler yaşanmış olsa bile... "Tanrım, lütfen sapıtmama engel ol!" diye dua edip gözlerimi açtım. Kahretsin, yine aynı şahane manzara karşımdaydı. Candan üzerime eğilmiş, omzumu hafifçe sarsarak beni uyandırmaya çalışıyordu. Birden sıçradım.

"Ne oluyor, saat kaç?"

Candan'ın benden önce uyanmış olması normal bir durum değildi.

"Tamam, sakin ol, bir şey olduğu yok, henüz çok erken. Gazetede toplantı var, erken gitmem lazım. Bu akşam işin var mı, diye soracaktım."

"Bilmiyorum, yok galiba. Neden?"

"Senin için bir şey hazırladım. Ayrıca Çin yemeği ısmarlayacağım. Seversin. Dışarıya çıksan bile sekizde evde ol. Tamam mı?"

"Tamam."

Candan odadan çıkarken anımsadım, Nil'in ve tabii Candan'ın gazetesinin genel yayın yönetmeni İhsan Ersöz'le görüşmek ve Nil hakkında yazdıkları için teşekkür etmek istiyordum.

"Candan bir dakika!"

Candan kapattığı kapıyı aralayıp başını uzattı.

"Evet?"

Yatakta doğrulup gülümsemeye çalıştım. Zaten uykum kaçmıştı.

"İhsan Bey'den... İhsan Ersöz'den benim için randevu alabilir misin?"

"Hayırdır?"

"Önemli bir şey değil, yüz yüze teşekkür etmek istiyorum. Nil hakkında çok güzel şeyler yazmış."

"Tamam, sekreteri arkadaşım. Toplantıdan sonra konuşurum."

"Sağ ol."

Candan çıkınca duş aldım, mutfağa gidip kendime kahve hazırladım ve şirkete gittim. Hayat devam ediyordu ve benim de bir şekilde hayatıma dönmem gerekiyordu.

Şirket çalışanları beni görünce şaşırdılar ama sevindiler de. Ben sadece Belgin'i görünce sevindim. Yine taş gi-

biydi. Yokluğumda herkes işini yapmaya devam etmişti ama bazı işler ben olmadan yürümüyordu. Önce taziyeleri kabul ettim. Müdürlerden çaycıya, muhasebeciden güvenlik görevlilerine kadar tüm çalışanlar geldi. Bu can sıkıcı bölümü tamamlayınca Belgin'den müdürleri toplantı odasına çağırmasını istedim. Toplantıya onun da katılmasını istediğimi söyleyip emniyet müdürlüğünden gönderilen dizüstü bilgisayarımı açtım. Yüzlerce elektronik postayla karşılaşınca canım sıkıldı. Bu işi Belgin'e yıkmaya karar verdim. Taziye mesajlarını benim imzamla yanıtlayabilir, işle ilgili olanları bana sorarak ilgili müdürlere yönlendirebilir, yanıtlayabilir ya da çöpe gönderebilirdi. Sonuç olarak patron olmak, herkese tavsiye edebileceğim yararlı bir durumdu. Böylece Belgin'in getirdiği kupadan kahvemi yudumlayarak toplantı odasına geçtim.

Müdürler kısaca durumumuzu özetlediler. Hiçbir sorun yoktu. Ya ben olmayınca işler daha iyi yürüyordu ya da zor günler geçirdiğim şu dönemde arkadaşlarım işe daha fazla asılarak bu karmaşada bir de şirketi düşünmemi istememişlerdi.

En önemli konuyu sona bırakmışlar: Dubai projesi. Proje müdürüm, ihaleyi aldıktan sonra internet üzerinden yaptığı yazışmaları özetleyerek karşı tarafın sözleşmenin bir ay içerisinde imzalanmasını istediğini; ama bundan önce karşılıklı masaya oturarak detayların konuşulması gerektiğini anlattı.

"İyi o zaman, bir ekip oluşturun, gidin Dubai'ye," dedim.

"Fakat siz olmadan..." diye başlayan proje müdürümün sözünü ben tamamladım.

"Ben olmadan tüm detayları masaya yatırırsınız. Çözemediğiniz maddeler için beni telefonla ararsınız, sözleşmeyi son haline getirirsiniz. Bu arada tedarikçilerle görüşür fiyat alırsınız. Sonra buraya dönersiniz, taslağı

son kez gözden geçiririz. Avukatlara gönderirsiniz, onaylatırız. Ankara'ya gider, bürokratik işlemleri bitirirsiniz. Bir ay içerisinde imza istiyorlarsa tüm bu işleri gece gündüz çalışarak yaparsınız. Ben de gider gönül rahatlığıyla imzayı atar gelirim. Size de gösterdiğiniz başarılı takım çalışması için şükranlarımı sunarım. Tamam mı? Başka sorun var mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. Bunu bekliyordum, ben olmadan tüm bunları yapıp yapamayacaklarını tartıyorlardı. Uzun süredir birlikte çalışıyorduk, artık onlara güveniyordum, onların da kendilerine güvenmeleri gerekiyordu. Sonra beklediğim gibi, hep bir ağızdan, "Tamam efendim!" dediler.

"İyi, anlaştıysak bugün ve yarın hazırlıklarınızı tamamlarsınız. Yarından sonra ne gün oluyor? Perşembe. Perşembe günü gidersiniz Dubai'ye."

Bunu beklemiyorlardı. Öylece bakakaldılar. Ne yani, ihaleyi aldık diye yayılıp oturacak değildik herhalde. Belgin'e döndüm:

"Lütfen siz arkadaşların ulaşımını, konaklamalarını falan ayarlayın..."

Toplantı bitince Belgin'den şoför Ahmet'i bulmasını, onunla birlikte odama gelmesini istedim. Yalnız kalınca bir telefon görüşmesi yaptım.

"Merhaba Ayhan," dedi Akif Demircioğlu.

"Merhaba Akif Abi," dedim.

"Nasılsın evlat, toparlanabildin mi biraz?"

"Daha iyiyim abi, mecbur toparlanacağım. Ofise geldim bugün."

"İyi yapmışsın. Böyle durumlarda çalışmak en iyi ilaçtır. Ayhan, yarın akşam Ankara'ya dönmem gerekiyor. Gitmeden seni görebilir miyim?"

"Tabii, ne zaman isterseniz."

"Yarın öğle yemeğinde buluşalım mı?"

"Nerede buluşuruz abi?"

"Hilton'a gel."

Telefonu kapatıp odama geçtim. Ahmet kapının yanında, Belgin'in masasının önündeki koltukta oturmuş, beni bekliyordu. Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Merhaba Ahmet, Belgin Hanım nerede?"

"Size kahve alacaktı efendim."

Daha sözünü tamamlamadan Belgin elinde yeni bir kupayla göründü. Filtre kahvenin kokusunu içime çekip içeriye gelmelerini söyledim. Belgin kahveyi masama bıraktı ama ben masaya geçmek yerine kahvemi alıp onların yanına, masamın önündeki deri koltuklardan birine oturdum.

"Bir konuda yardımınızı rica ediyorum."

"Tabii efendim," diye atıldı Ahmet. Belgin ise soran gözlerle baktı sadece. Çok tatlıydı.

"Biliyorsunuz, bir arkadaşımın evinde kalıyorum." Belgin'le göz göze geldik. Siyah gözlerinde bir öfke bulutu dolaştı. Belki de bana öyle geldi.

"Ama en iyi misafirlik en kısa olanıdır, demişler. Malum, evime dönemem artık. Kalacak bir yer bulmam lazım. Mobilyalı bir rezidans olabilir, apart otel gibi bir yer olabilir..." Fakat birden kütüphanemi anımsadım, oradaki kitaplarıma, eşyalarıma kıyamazdım. "Ya da boş ver, mobilyasız bir yer bulun bana. İçine ne gerekiyorsa alırız. Eski evden getireceğim eşyalar da olabilir. Altı ay, bir yıl, kendime yeni bir ev alıncaya kadar rahat edebileceğim bir yer olsun yeterli."

"Aklınızda bir semt var mı?" diye sordu Belgin. Yoktu.

"Valla Maslak'tan Taksim'e kadar olan bölgeyi düşünebiliriz. Ama Nişantaşı olmasın. Belgin Hanım, siz internetten, emlakçılardan falan araştırırsınız. Uygun olduğunuzda Ahmet sizi götürür, bakarsınız. Benim gezme şansım olmayacak ama size güveniyorum."

"Merak etmeyin Ayhan Bey."

Merak edecek olsam zaten ondan istemezdim. Laf olsun diye söylemiyordum, bu güzel olduğu kadar zeki kıza gerçekten güveniyordum.

"Ahmet, ben olmasam da kimseye sormana gerek yok, Belgin Hanım ne zaman istiyorsa cipi alabilirsin. Ayrıca evleri gezerken Belgin Hanım'a eşlik et, yalnız bırakma tamam mı?"

"Tabii efendim," diye yanıtladı Ahmet. Biraz bozulduğu suratından okunuyordu. Belgin'le eşit konumda olacağını düşünürken onun emrine giriyor gibi bir durum oluşmuştu. Aslında öyle hissetmesini amaçlıyordum. Aralarında bir hiyerarşi oluşturmam gerektiğini hastanedeyken anlamıştım. Gecikirsem Belgin'i kaybetme riski ortaya çıkabilirdi. Bu asla alamayacağım bir riskti.

Öğle yemeği, banka işleri, muhasebeden çıkacak paraların onayı, evraklar, imzalar, Belgin'in seçtiği e-postalar derken akşam oldu. Arabaya atlayıp İstinye'ye indim, konuşmayan, sadece müzik yayınlayan bir radyo kanalı buldum, kendimi ağır ağır akan trafiğin akışına bıraktım. Etiler'e ulaştığımda saat 20.00'e yaklaşıyordu.

Candan, salonda ufak tefek değişiklikler yapmış, beni bekliyordu. İki kişilik kanepeyi boş bir duvara çevirmiş, büyük sehpayı önüne çekmişti. Sehpanın üzerinde kanepeye yakın bölümde kâğıt kâselerde çeşit çeşit Çin yemekleri, küçük maşalar, iki geniş porselen tabak, çubuklar, iki şarap kadehi ve bir şişe beyaz, bir şişe kırmızı Bozcaada şarabı yerleştirilmişti. Sehpanın ön tarafındaysa Candan'ın dizüstü bilgisayarı ve bir projektör vardı.

"Çin yemekleriyle şarap iyi bir kombinasyon olmayabilir ama biliyorsun yemek konusunda hünerli sayılmam. Fakat bu gecenin havasına şarap katmak gerekiyordu!"

Ben şaraptan anlamam. Bu konunun uzmanı Nil'di. Hangi yemekle hangi şarap gider, sepaj nedir, kupaj nedir,

sek nedir, dömisek nedir, o bilirdi. Evde onlarca çeşit kadehimiz vardı. İçeceğimiz şarabın cinsine göre farklı bir kadeh koyardı sofraya. Terasta sevişmek istediğinde Porto ya da Gürcü kırmızı tatlı tercih ederdi. Hatta otantik Gürcü şaraplarına daha çok yakıştığını düşünerek bir Kapadokya gezisinde seramik kadehler almıştı. Candan da iyi anlardı şaraptan. Ama ben bu konuda tam bir öküzdüm. Ortaokul yıllarında Nurettin ve Cemil'le Sarayburnu'na yüzmeye giderdik. Güneş batarken içmek için bakkaldan en ucuzundan şarap alırdık. Nurettin "öküz öldüren" derdi o şaraplara. Sonradan öküzgözü diye bir üzümden pahalı şaraplar yapıldığını öğrendiğimde o günleri anımsayıp çok gülmüştüm.

Kanepeye yerleştim. Önümdeki porselen tabağı, biraz ondan biraz bundan karışık doldurdum. Çubukları elime aldım ve tıkınmaya başladım.

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye sordu Candan.

"Fark etmez," dedim önce, sonra kırmızı, diye düzelttim. En azından kararlı görünmek istedim. Oysa Candan bu meretten anlamadığımı, çok da hazzetmediğimi biliyordu.

Projektörden duvara ne yansıyacağına takılmıştım.

"Haa, unutmadan söyleyeyim; İhsan Bey seni cumartesi günü bekliyor. Programı öğleye doğru hafifliyormuş. Sana da uygunsa zaman açısından daha rahat bir görüşme olabileceğini söyledi..."

Tamam anlamında kafamı salladım. İyi de bu bilgisayardan, üşenmeyip gazeteden alıp getirdiği projektörden ne çıkaracaktı bu hatun?

"Ayhan, ben bir halt ettim. Etmek için de bayağı uğraştım. Başta iyi bir fikir gibi geliyordu ama şimdi bilemiyorum... Eğer istemezsen hemen durdururuz."

Boş bakışlarla Candan'ı süzdüm. Üzerinde hâlâ sabahki giysileri vardı: derin dekolteli bluzu, mini eteği,

siyah çorapları. Hazırlık yaparken üzerini değiştirmeye fırsat bulamamış olmalıydı. Güzel görünüyordu ama artık onu görecek halim kalmamıştı, aklım bu konuşmanın ardından gelecek olandaydı.

"Nil'in yaşamının bir bölümünü, seninle karşılaşıncaya kadarki kısmını toparlamaya çalıştım. Perihan Teyze ve Ferit Amca'dan ellerindeki fotoğrafları istedim. Bendekilerle birleştirdim. Gazeteden bir arkadaşım yardım etti, hepsini taradık, bilgisayara aktardık. Ama söylediğim gibi, hoşuna gitmezse kapatırız, tamam mı?"

Bir kez daha başımı salladım. Benim için kolay olmayacağı belliydi ama istiyordum.

Candan bilgisayarı ve projektörü çalıştırdı, sonra salondaki abajurların düğmelerini birer birer kapattı. Sadece uzak köşedeki bir aplikten yayılan soluk, sarı ışığın oluşturduğu büyülü bir alacakaranlığa büründü ortamımız. O anda karşı duvarda Peter Gabriel'in "Passion" albümü eşliğinde ilk fotoğraf belirdi. Bu Nil'in bebekliğiydi. Herhalde doğumundan sadece birkaç saat sonrası. Dördüncü slayta kadar hastane odasında bazen tek başına, kundağında, bazen annesinin kucağında dünyaya ilk merhabalarını izledik. Beşinci slayttan itibaren bu defa Candan'ın bebekliği görünmeye başladı. Sonra Nil tekrar geldi: evde beşikte, cicili bicili giysiler içerisinde koltuğa oturtulmuş halde, ilk adımları, plajda, kumları yalayan dalgaların yanında plastik kovası ve küreğiyle oynarken...

Derken Paris'te Eiffel Kulesi'nin altında iki genç adam ve iki genç kadın, önlerinde altı yaşlarında iki kız çocuğu ile mutlu bir fotoğraf yansıdı duvara. Nil ile Candan'ın yaşamlarının kesişmesi, ikisinin de dünyaya gelmelerinden çok öncesine dayanıyordu. İki diplomat adayı, dışişleri bakanlığında tanışmış, arkadaşlıkları kısa zamanda ilerlemiş, yıllarca sürecek bir dostluğa dönüşmüş.

Şanslılarmış, eşleri de kaynaşmış, yakınlaşmışlar. Aile ziyaretleri, birlikte yaz tatilleri, yurt gezileri başlamış.

Ferit Amca ile Perihan Teyze üniversite yıllarında Ankara'da tanışmışlar. Ferit Amca mülkiyede okuyormuş. Perihan Teyze ise hemen komşu binadaki hukuk fakültesinde öğrenciymiş. Kaçınılmaz bir şekilde "68 kuşağı" onları da içine almış. Öğrenci eylemlerinden birinde tanışmışlar. Üniversitede son seneleriymiş. Okul biter bitmez evlenmişler. Ferit Amca askerdeyken Perihan Teyze avukatlık stajını bitirmeye fırsat bulmuş ama o kadar, sınavları geçip dışişleri bakanlığında çalışmaya başlayan kocasının peşinden dünyayı dolaşmaya başlayınca mesleğini icra etme şansı olmamış. Birkaç yıl sonra Ferit Amca'nın tayini Kahire'ye çıkmış. Candan'ın, Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri diplomasinin içinde olan bir aileden gelen babası ise ilk yurtdışı görevine Brüksel'de başlamış. Candan Brüksel'de, Nil Kahire'de doğmuş. Ferit Amca ve Perihan Teyze için kızlarına isim bulmak hiç zor olmamış. O yıllarda modem, Batılı yaşam tarzını benimsemiş olan kentin ortasından binlerce yıllık bir mirası taşıyarak geçen büyülü nehrin adını almış benim sevgili karım.

Nil bir buçuk yaşındayken Ferit Amca Birleşmiş Milletler'de görevli olarak New York'a gönderilmiş. Nil'in mükemmel İngilizcesi büyük olasılıkla bu döneme dayanıyordu. Ama orada geçen beş yıldan tek bir anı bile kalmamıştı belleğinde. Kızlar altıncı yaşlarını bitirirken iki aile Paris'te buluşmuş. Nil ve Candan Paris'te aynı okulda, aynı sınıfta okumuşlar. On iki yaşına bastıklarında ikisi de anadilleri gibi Fransızca konuşuyorlarmış.

O yıl iki aile ortak bir karar alıp kızlarını, kendi kaderlerinin peşinden ülke ülke dolaştırmak yerine İstanbul'da okutmaya karar vermişler. Böylece Nil ve Can-

dan'ın Notre Dame de Sion dönemleri başlamış. Seneler boyunca aynı sırada yan yana oturmuş, aynı yatakhanede yan yana uyumuşlar. Onca yıl sadece yaz tatillerinde ayrılmışlar.

Notre Dame de Sion'dan sonra Nil annesının hıç yapamadığı mesleğini seçmiş, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne başlamış. Candan ise babasının ricası doğrultusunda Boğaziçi Üniversitesi, Uluslararası Ilişkiler Bölümü'nü tercih etmiş. Fakat Candan'ın yaşamı üniversiteden mezun olmasına bir yıl kala çok büyük bir acıyla kesintiye uğramış. Annesi ve babası İspanya'da geçirdikleri bir trafik kazası sonucu biricik kızlarını yapayalnız bırakmışlar. Candan'a harika çocukluk yılları, iyi bir eğitim ve güzel anılarla birlikte hatırı sayılır bir servet miras kalmış. Yaşadığı büyük acıya rağmen üniversiteden mezun olmayı başarmış. Fakat diplomat olmayı düşünmemiş bile. Üniversite sonrasında Nil ve Candan'ın yolları bir kez daha ayrılmış; Nil yüksek lisans yapmak için New York'a giderken Candan, Beyoğlu barlarının yolunu tutmuş. Yollarımızın kesişmesi bu döneme rastladı, hem de ne kesişme: Nil'le Amerika'da, birkaç gün sonra Candan'la Istanbul'da tuhaf tanışmalarımız, gözlerini görür görmez Nil'e âşık olmam, hemen ardından Candan'la geçirdiğimiz, hep unutmaya çalıştığımız ama unutamadığımız, sarhoşlukla ayıklık arasında yaşanan üç bulanık gün...

Nil, New York'taki eğitimini tamamlayıp iki sene sonra İstanbul'a dönmüş. Fakat yalnız değil, Hakan diye bir herifle beraber. Orada tanışmışlar, adam Türkiye'de gazeteciymiş, daha doğrusu fotoğrafçı. Televizyonculuğa da bulaşınca, bunu yeni nesil kameraları ve kameramanlığı öğrensin, diye New York'ta bir kursa göndermişler. Herif o koca metropolde yaşayan milyonlarca kadın arasından bula bula Nil'i bulmuş! Nil de bu hıyarda ne bulduysa sevgili olmuşlar.

Nil İstanbul'a döndüğünde Candan'ı Beyoğlu barlarında alkole ve esrara gömülmüş bir şekilde kucaktan kucağa geçerken bulmuş. Kavga dövüş, epey uğraşmış Candan'la. Ama çabası sonuç vermiş, arkadaşını Beyoğlu'ndan Etiler'e taşımayı başarmış. Bu arada Nil'in sevgilisi olan Hakan efendi bunların aklına gazeteci olma fikrini sokmuş. Özgeçmişlerini hazırlayıp adamın kurduğu bağlantılarla Nil'in yıllarını verdiği, Candan'ın hâlâ çalıştığı gazeteye başvurmuşlar, doğrudan Türkiye'nin en büyük gazetesine. En iyi okullar, yabancı diller, gezip görülen ülkeler meyvesini vermiş, muhabir olarak işe kabul edilmişler.

Tüm bu öyküyü fotoğraflar ve o mistik müzik eşliğinde izlerken Candan birden sistemi durdurdu. Önce kırmızı sonra beyaz şarabı bitirmiştik. Derdimi anlamış olacak ki, gidip bana buzlu bir viski hazırladı.

"Son slayta geldik," dedi bardağı elime tutuştururken. "Hazır mısın?"

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Hazırım." Çakırkeyiftim. Nil'in yaşamı gözümün önünden geçerken belki hüzünlenmeliydim, birkaç damla gözyaşı dökmeliydim ama öyle olmadı. Farklı bir ruh haline girdim. Sanki Nil yanımızdaymış, salonda bizimleymiş gibiydi. Okuduğu okulları, gördüğü şehirleri, Candan değil o anlatıyordu. Onu hissediyordum, kokusunu, tenini, mavi gözlerini arıyordum.

Ve duvarda son slayt patladı. Urfa'da, arkada heybetli bir baraj manzarası, önde gülümseyen iki genç kadın ve arkalarında somurtan iki genç adam: Nil, Candan, ben ve Hakan Efendi!

"Biliyor musun Ayhan," diye söze başladı Candan. Alkolün etkisiyle kelimeler ağzında yayılıyordu. Cümlenin sonunu getirmeden önce gözlerini kocaman açarak gözlerime baktı, yüzümü iki avucunun arasına aldı.

"Bu fotoğrafın çekildiği akşam sen bana Nil'e âşık olduğunu söylemesen, ben sana âşık olduğumu söyleyecektim." Sonra bana sokuldu, sızıncaya kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. O ağlarken ben az önce içmek istemediğim viskiye sarıldım.

Sessiz diyaloglar VI

"Zayıf bir kelime: 'Arkadaş'. Can dostunu da tanımlayabilirsin, rastlantısal bir tanışıklığı da. Oysa paylaşmışlık olmalı temelinde arkadaşlığın. Kimsesizliğimizi, sahipsizliğimizi, yalnızlığımızı paylaştığımız için anlamı çok güçlü benim arkadaşlarımla arkadaşlığımızın."

"Milyarlarca insanın milyarlarca hayatı var. Kelimelerin anlamını yaşanan hayatlar belirliyor belki de. Ben mutluluğu paylaştım genelde, mutluluk çok önemli bir paylaşım, üstelik şanslı da... Fakat sadece mutluluk değildi elbette. Göçebeliği paylaştık bazen, gezgin olmayı, bir ülkede yabancı olmayı... Ortak bir payda arıyorsan 'arkadaşlık' kelimesinin anlamında, bir dönem oldu, yalnızlığımızı paylaştım hayattaki tek arkadaşımla, senin de arkadaşlarınla paylaştığın gibi. Hayatı paylaşmıştır arkadaşlar, süresi kısa da olabilir, uzun da. Önemli olan, paylaşılan hayat diliminin anlamı olmalı, yılların yıpratamayacağı o anlamdır sadece. Fakat öyle bir çizgi var ki, ötesi paylaşılamaz en yakın dostlar arasında bile. O çizgi aşıldığında, birlikte yaşanan yılların ya da en anlamlı paylaşımların hiçbir önemi kalmaz. Bin bir emekle oluşmuş o sağlam bağlar parçalanır, kopar insanları birbirine kenetleyen çelikten ipler. En büyük dostluklar çatışmalardan çıksa da nadiren, en büyük düşmanlıklar en yakındakilerle oluşur çoğu zaman."

"Benim arkadaşlarımla bağım asla zarar görmez, ne olursa olsun hayatta!"

"Hayatta öyle beklenmedik fırtınalar çıkar ki, en sağlam arkadaşlıklar değil sadece, en güçlü olan kan bağı bile paramparça olur. Tek kurtuluş, fırtınayı önceden tahmin edebilmektir ki, o da çok az insana nasip olur."

7 Mayıs 2008
Çarşamba

Ilık ama kasvetli bir gündü. İki gündür İstanbul'u ısıtan güneş bugün gri bulutların arkasına saklanmıştı. Hilton Oteli'nde çok hoş bir terasta yer alan lokantadan görünen Boğaz manzarası maviden griye dönen sulara rağmen muhteşemdi. Ben geldiğimde Akif Demircioğlu çoktan Boğaz'ı en rahat görebileceği masaya yerleşmiş, birkaç meze getirtmiş, yetmişlik Kulüp rakısını yudumlamaya başlamıştı. İstanbul'a geldiğinde mutlaka Hilton'da kalır, yemek için sevdiği birkaç mekân dışında kalan yeni yerlere gitmekten hoşlanmazdı. Müdavimi olduğu az sayıdaki lokanta ya da meyhanede ise iyi tanınır, sevdiği mezeler, günün en taze balıkları o söylemeden hazırlanır, onun için bir köşede saklanan Kulüp rakısı kristalleşmemesine dikkat edilerek özenle soğutulurdu. İlk tercihi olmamasına rağmen yemeğini Hilton'da yemek istediği zaman lokanta personeli dikkatle bilgilendiriliyor ve beklediği ilgi sağlanıyordu.

Masada Akif Demircioğlu'nun karşısındaki koltuğa yerleşir yerleşmez bir garson benim için iki rakı bardağı getirdi. Birini yarıya yakın doldurup buz isteyip istemediğimi sordu. İstedim. Ben rakıyı, rakı sevenlerin çoğu gibi su ve buzla içmeyi severim. Akif Abi'yle birlikte olduğumuz, çok keyifli geçen sayısız yemek sohbetlerinde

verdiği "rakı kültürü" söylevlerine rağmen su ve buzdan vazgeçemedim. Tek istisnası Urfa'daydı: ehlikeyif adını verdikleri küçük zarif bardakların yerleştirildiği bakırdan dövülerek yapılmış, ortasına bir bardağın yarısına kadar sığabileceği bir yuva açılmış, yuvayı çevreleyen havuzcuğa ufalanmış buz doldurulmuş her biri sanat eseri soğutma kaplarında sunulan buzsuz rakıyı büyük bir memnuniyet ve keyifle kabul ederdim. Tabii Hilton gibi bu sıra dışı kabın bulunmasının mümkün olmadığı ortamlarda, Akif Abi rakısını ince belli çay bardağında içerdi. Daima susuz, daima buzsuz ama daima çok soğuk.

"Türkiye NATO'ya girinceye kadar kimse rakıyı sulandırmazmış, buz koymazmış. Bizim askerler su, buz meselesini ilk kez, viskilerini soda ve buzla içen Amerikalı subaylarda görmüşler. O yıllarda Türkiye'de viski falan bulunmadığı için elin zevksizliğini bizim rakıya uygulamışlar. Yazık, çok yanlış!" derdi.

İlk kadehi Nil için kaldırdık. Nil'i severdi Akif Abi, Nil'i istemeye onunla gitmiştik, kocasının işlerinden, işiyle bağlantılı her insandan uzak durmaya çalışan eşini de getirmişti. Sonra nikâh şahidim oldu. Akif Abi, tanıştıktan kısa süre sonra benim için baba rolünü üstlendi, yıllar boyunca birçok babanın öz oğluna göstereceğinden daha fazla sevgi ve ilgi gösterdi bana. Tabü kendine özgü bir babalık tarzı vardı ama benim için sorun olmadı.

Fazla deşmemeye çalışarak cinayetin ayrıntılarını sordu. Gerek duyarsam Ankara'daki tüm bağlantılarını devreye sokacağını hatta içişleri bakanına birlikte gidebileceğimizi söyledi. Teşekkür ettim, eğer İstanbul polisi katili bulmakta gecikirse ya da işi ağırdan aldıklarını hissedersem kesinlikle ondan yardım isteyeceğimi söyledim. Ferit Amca gibi o da, "Bu işin içinde mutlaka başka bir pislik olmalı," dedi, bakışları Boğaz'ın üzerini kaplayan karabulutlarda dolaşırken. "Adi bir cinayet olması imkân-

sız." Fakat benimle buluşmak istemesinin başka bir nedeni daha vardı:

"Bak evlat, böyle zor bir zamana denk gelmesini istemezdim. Doğrusu daha neşeli bir ortamda konuşmayı tercih ederdim ama kader işte... Seninle konuşmak istediğim ciddi bir mesele var."

Sustum. Önemli bir konuda konuşacağı zaman dinleyicilere önceden sinyali verir, böylece onunla yakın çalışan herkesin bildiği gibi söyleyeceklerini bitirinceye kadar sessiz kalmalarını, dikkatle dinlemelerini isterdi.

"Haftaya Cleveland'a gidiyorum, baypas ameliyatı olacağım."

Suratım şaşkınlık ve üzüntüyle ne hale geldiyse bir şey söylemek istediğimi sandı. Avucunu yüzüme uzatıp ünlü "dur" işaretini gösterdi.

"Biliyorsun, iki yıl önce stent yerleştirdiler ama işe yaramadı. Çok zor değilmiş, başarılı bir ameliyat olacağını düşünüyorlar. Her neyse, ameliyattan sonra sakin bir hayat sürmeye karar verdim. Kendimi emekliye ayıracağım. İki ay önce kararımı oğlanlara söyledim. İşlerin devrini hemen hemen tamamladık. Bu arada başbakanla görüştüm, sağlık durumum nedeniyle gelecek seçimlerden itibaren beni affetmesini rica ettim. Tekrar aday olamayacağım. Yani siyasetten de emekli oluyorum."

Altı sene önce siyasete atılmaya karar verdiğinde çok şaşırmıştım. Her fırsatta işadamlarının politikadan uzak, politikacılara yakın olması gerektiğini söyler, özenle büyüttüğü, önce Türkiye'de, sonra Amerika'da en iyi okullara gönderdiği, şirketlerinde orta kademe yönetici olarak iş yaşamına başlattığı iki oğluna da asla siyasete bulaşmamalarını öğütlerdi. Sonradan neden bu kararı verdiğini anlatmış, bir kez daha onun iş konusundaki dehasına şahit olmamı sağlamıştı.

"Neyse, lafı uzatmayacağım, Ay-Yapı'daki ortaklığım, benim oğlanların dışında bir anlaşma, seninle benim

aramda ve onlar da biliyor bunu... Başka kimsenin haberi yok. Ankara'dakiler senin, himayem altında hızla büyüyen zeki bir çocuk olduğunu düşünüyorlar. Şimdiye kadar iyi idare ettik. Çok da başarılı olduk. Ama doğruya doğru, son üç yıldır sen tek başına götürüyorsun."

"Abi olur mu öyle şey, siz olmasanız..."

Bir kez daha avucunu burnumun dibine dayadı. "Sus len!" diye azarlayıp devam etti. "Oğlanlara devrettiğim servet, yedi nesil torunlarına yeter. Şirketleri paylaştırdım. Hiçbir ortaklıkları kalmadı. Kafalarını kullanırlarsa ikisi de ayrı ayrı büyürler. Biliyorsun, kafaları çalışır benim oğlanların; kışları Amerika'da, İsviçre'de okudular ama yazın ofislerde, fabrikalarda it gibi çalıştırdım onları. İşi de, çalışmanın anlamını da bilirler."

Gülümsedim. "Bana da aynısını yaptınız," dedim. O da gülümsedi. Benim gibi eski günleri anımsamış olmalıydı.

"Yaptım ya!" diye gürledi. "Fena mı oldu len, hepiniz adam oldunuz işte..."

Birden gözlerim yaşardı, bu adama o kadar çok şey borçluydum ki... Kimsesiz bir garibanı, sırf kafası biraz çalışıyor diye öz çocuklarından ayrı tutmadan büyütebilecek kadar şefkatli ama birlikte çalıştığı herkesi, iki oğlu ve ben dahil herkesi, zaman zaman zıvanadan çıkaracak kadar zor, insanı canından bezdirecek kadar sert bir işadamıydı.

"Bundan sonrası onlara ait; enerji, madencilik, çimento büyük oğlanın oldu; tekstil, perakendecilik, tarım, gıda, ıvır zıvır da küçüğe kaldı. Sonra oturdum Ay-Yapı'yı düşündüm. Senin emeğin ortada, oğlanlar yıllardır inşaat sektöründen uzak kaldılar. Ortalığı karıştırmanın manası yok, dedim kendi kendime. Ben bugünden itibaren ortaklıktan çekiliyorum. Emekli ikramiyesi de istemiyorum!"

"Abi ben..." diyecek oldum ama yine aynı işaretle durdurdu beni.

"Cart curt etmene gerek yok, zaten benim Ay-Yapı'da hiçbir fonksiyonum kalmamıştı, son üç yıldır her şeye sen karar verdin."

"Abi, bir dakika müsaade et bana," diyerek kendi işaretini ona yaptım. Avucumu burnunun ucunda görünce gülümsedi, sustu. "Siz de gayet iyi biliyorsunuz, Ay-Yapı'da işler farklı gelişti. Onca devlet ihalesini Ankara'da siz bağladınız. Kredileri siz ayarladınız. Yardım edilecek vakıfları, dernekleri siz gösterdiniz..."

"Bak evlat, 2000'li yılların başından itibaren bu ülkede değişim çanları çalmaya başladı. Öyle büyük bir değişim geliyordu ki, iş dünyasında büyümek isteyen her işadamı değişim rüzgârına katılmaya mecbur kaldı. Ben de hayatta hiç istemediğim şeyi yaptım: siyasete girdim. Ama sonuca bak, altı senede devasa bir grup olduk. Hiç bilmediğimiz bir alanda, enerjide liderlerden biriyiz. İnşaata gelince, Ay-Yapı'dan gelen finansal destek olmasa bankalara gereğinden fazla gebe kalacaktık, istemediğimiz ortaklıklara mecbur kalacak, varlığımız birilerinin hizmetkârı olarak devam edecekti. Para güçtür, o gücü elde ederken senin çok katkın oldu. Oraya buraya verdiğimiz bağışlara falan gelince, onlar aldıklarımızın yanında hiçbir şey. Üstelik o derneklerin, vakıfların ne devletle ne bize onca ihaleyi kazandıran politikacılarla, bürokratlarla doğrudan bağı var. Hepsi yasal, hepsi yardım alıp makbuz kesmeye yetkili dernekler. Bazen de makbuz almayı unuttuk, ne var bunda?"

Gülümsedim. Ay-Yapı'yı aynen böyle büyütmüştük. Başlangıçta sadece devlet işleri vardı. Demircioğlu Holding, inşaat alanından çekilirken Ay-Yapı'yı piyasaya soktuk. Böylece Demircioğlu Holding devletle olan yakın ilişkisini görünürde sadece enerji alanında kullanmış oldu. Petrol, doğalgaz, elektrik... Enerjinin her alanında şimşek gibi çakıyordu. Ay-Yapı'daysa boyumuzu aşacak

ihalelere katılmaktan çekinmiyorduk. Akif Abi'nin direktifleriyle tabii... Sermayemiz fena değildi ama bir yere kadar. Hacmi ne kadar büyük olursa olsun, aldığımız işler gözümüzü korkutmuyordu. Kazandığımız ihaleleri bitirebilmek için gerekli devlet kredisi beraberinde geliyordu. Sonra o kredinin bir kısmını, yine Akif Abi'nin direktifiyle birtakım alakasız, kar amacı gütmeyen kuruluşlara yardım olarak gönderiyorduk. Kimse rüşvet verdiğimizi söyleyemezdi, ben de söyleyemiyordum. Bu kuruluşların ne hükümetle ne de bürokrasiyle herhangi bir bağlantıları yoktu. Kolay kolay sarsılmayacak bir sistem vardı ve Akif Abi sisteme uyum sağlamayı başarmıştı. Biz sistemde küçük bir çarktan ibarettik. Gerek duyulmadığı anda çıkarılıp atılabilecek bir çark. İşte Akif Abi politikaya girerek çarkı çalıştıran sisteme katılmış oldu. Böylece ben müteahhitlikte, o enerji ve diğer yeni alanlarda ışık hızıyla yükseldik. Ama çok dikkat çekmeye başlamıştık. Eğer istenirse Ay-Yapı'dan çıkan paranın Avrupa'da biraz dolaştıktan sonra dönüp Demircioğlu Holding'in sermayesine katılırken izlediği yol bulunabilirdi. Sonuç olarak, bir gün onlar atmadan bizim sistemden çıkmamız lazımdı. Sırf korktuğum için son dönemde yavaş yavaş işleri değiştirmeye başlamıştım. Sermayemiz güçlendikçe devlet işlerinden adım adım çekiliyor, özele ve yurtdışına doğru kayıyorduk. Akif Abi nedense ev, apartman, rezidans, site, yazlık işini hiçbir zaman istemedi, bunları inşaatın perakendeciliği gibi görüyor, "Biz toptancıyız," diyordu. Demircioğlu Holding'de olduğu gibi, Ay-Yapı'da da o alanın dışında kaldık. Havaalanı ve terminal projelerini çok istiyordum ama geç kalmıştık. Ben de yeni bir modaya yöneldim: alışveriş merkezleri ve plazalardan, otellerden oluşan kompleksler, ayrıca yurtdışında yol ve köprü inşaatları... İyi gitti. Yaptığım alışveriş merkezlerini kendim işletmeye kalkma-

dım. Bazen satıyor, çoğu zaman kiralıyor ya da konusunda uzman işletmecilere küçük bir hisseyle ortak oluyordum. Böylece hem kira hem de kârdan pay alıyorduk. Akif Abi biraz şaşkınlık biraz da hayranlıkla izledi beni, ama asla engellemedi.

"Ben kararımı verdim, konu kapandı. Bak evlat, erkekler kaç yaşına gelirse gelsin, ruhları çocuk kalır. O çocuk yanları oyuncakla oynamak ister. Kadınların anlamadığı şey budur: Kadınlar büyür, biz büyümeyiz. Kimi balık tutar, kimi otomobilini yıkar temizler, kimi silahıyla oynaşır. Senin benim gibi adamların oyuncağı işleridir. Eğer oyuncağımız kaybolursa bok gibi ortada kalırız. Paylaşmaya kalkarsak kavga çıkar, olmaz. Oğlanların işlerini ayırmamın sebebi bu. Sen de şirketine sahip çık, koru, büyüt. Ama en büyük olmak için uğraşma. Senin durumunda ortalarda kalmak iyidir. Çok uzarsan keserler, biraz gölgede kalmaya çalış..."

Artık Akif Abi'yi durdurabilene aşk olsun. Konuştu, konuştu... Kendisi olmadan da başarabileceğime inanıyordu ama oyuncağını kolayca bırakamıyordu. Şaşkındım, beklemiyordum. Hep bu şekilde devam eder, diye düşünmek işime gelmişti. Öte yandan Akif Abi'ye gerçekten ihtiyacım vardı. Müthiş bağlantılarıyla her türlü badireyi atlatmamı sağlamıştı. En ciddi krizlerin bile altından kalkmamızı sağlayan inanılmaz deneyimli, zeki bir işadamıydı. Ona her zaman danışabileceğimi biliyordum ama yine de panikledim. Bu yeni duruma alışmak için biraz zaman gerekiyordu. Ay-Yapı'yı sadece altı yıl önce kurmuştuk ama Akif Abi beni babammış gibi sahipleneli neredeyse on sekiz yıl oluyordu.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin İngilizce hazırlık sınıfını zorlanmadan geçmiştim. Her zaman olduğu gibi mutluluğu kitaplarımda, derslerimde arıyordum. Tabii

ki bu şekilde mutlu olamıyor fakat hiç değilse mutsuzluğumu unutmayı başarıyordum. Hafta sonları Cemil'le buluşuyorduk. O bana göre daha iyi durumdaydı. Okuluna da, polis adayı arkadaşlarına da uyum sağlamıştı. Ama önemli bir derdi vardı: kızlar! Polis akademisindeki kız öğrencilerin sayısı çok azdı. Üstelik okuldaki kültür, onlara alıcı gözle bakmayı ayıp sayıyordu. Okul dışında nasıl sosyalleşilebileceğini bilmiyordu. Benim üniversitede edineceğim çevreye umut bağlamıştı. Fakat Cemil'in hayal ettiği gibi cıvıl cıvıl kızlarla dolu bir arkadaş grubum olmadığından durum umutsuz görünüyordu. Öte yandan Cemil sorunun benim asosyal bir kalas olmamdan kaynaklandığını kabul etmiyor, kız atacak bir mekânımız olmamasına bağlıyordu. Bir ev kiralamamız gerektiğine takmıştı. Ankara'daki ilk yılımızda ne zaman buluşsak sohbetlerimiz iki konuda düğümleniyordu: olmayan kızlar ve olmayan kızları atamadığımız olmayan bir ev! Cemil'in hayalleri çok da umurumda değildi ama yaz tatilinde kampüsteki yurt boşalınca bok gibi tek başıma kalakaldım. Ne ailem vardı ne gidebileceğim bir yer ne de yapacak bir işim. Dünyanın geri kalanından kaçıp saklandığım dersler bitmiş, koruma kalkanım düşmüştü. Böylece bir evimiz olması gerektiğini ben de kabul etmek zorunda kaldım. İyi de, kiralık ev için düzenli bir gelir lazımdı. Aldığım burslarla mümkün değildi. Nurettin'in gönderdiği para, öğrenci harçlığı olarak hiç fena sayılmazdı ama düzenli değildi. Bize her ay düzenli para göndermesini ya da daha fazlasını isteyemezdik. Üstelik ev kiralasak bile içine koyacak eşyayı nasıl bulacaktık?

Böylece iş aramaya başladım. Evet iş vardı: bulaşıkçılık, tezgâhtarlık, kasiyerlik, garsonluk... Ama çoğu, yaz aylarında çalışsam bile okul başlayınca sürdüremeyeceğim, tam gün mesai isteyen işlerdi. Bu şekilde iş bulama-

yacağımı anlamam uzun sürmedi. Nereden aklıma geldi bilmiyorum, sıcak bir yaz günü bizim bölüm binasına gittim. Hocaların odalarının bulunduğu kata çıktım, sırayla kapıları çalmaya başladım. İlk yılı İngilizce hazırlık okulunda geçirdiğim için inşaat bölümünden bir tek hocayı bile tanımıyordum. Yine de denemeye devam ettim. Tabii yaz tatili nedeniyle kimse yoktu, tüm kapılar kilitliydi. Okulda bu kadar çok öğretim görevlisi kadrosu olmasına hayret ederek kapıları tıklatmaya devam ettim. Sonunda bir kapı açılıverdi. İçeride, odanın ortasındaki büyük masaya yayılmış inşaat planlarıyla dolu dev kâğıtların üzerine eğilmiş beş adam kafalarını çevirip bana baktı. Derdimi dinleyecek bir hoca arıyordum, karşımda beş kişi bulunca ne diyeceğimi bilemedim. Uzun bir bakışmadan sonra içlerinden biri, hepsinden yaşlı, kır saçlı, kır sakallı, göbekli olanı sessizliği bozdu.

"Birini mi aradınız?"

"Evet," diye kekeledim. Kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım, başta biraz saçmaladım, sonra toparladım, utana sıkıla, kızara bozara anlattım derdimi. Göbekli hoca kibar bir adamdı, dışarıda beklememi, işleri bitince beni çağıracağını söyledi. Bir saat kadar koridorda turladım. Kaçmayı düşündüm ama deşifre olmuştum bir kere... Kapı açıldı, diğer dört adam koridora çıktı. Acıyan bakışlarını gizlemeye gerek duymadan beni şöyle bir süzdükten sonra içlerinden biri, başıyla odaya girmemi işaret etti. O ilk cesareti nasıl bulduğuma hayret ederek, içimden kendime ve Cemil'e bildiğim en ağır küfürleri sıralayarak içeriye girdim. Hoca, üzeri kitaplarla, dokümanlarla ve bir sürü ıvır zıvırla dolu çalışma masasına geçmiş, telefonda konuşuyordu. İşaret ettiği koltuğa oturdum. Ahizeyi yerine bırakıp bana bir kâğıt uzattı.

"İsmin neydi senin?"

"Ayhan... Hocam..."

"Peki Ayhan, yarın o kâğıda yazdığım adrese gideceksin, Demircioğlu Holding yazar kapıda. İçeriye gir, Akif Demircioğlu'nun sekreteri Ayşe Hanım'ın seni beklediğini söyle. Ayşe Hanım'a benim adımı ver, sana yardımcı olacak. Okulda öğrencim olduğunu, senin danışmanın olduğumu falan söyle, yeni tanıştığımızı anlarlarsa ayıp olur..."

Heyecandan hocanın adını almayı unuttuğumu ancak o akşam fark ettim. Ertesi gün, kâğıttaki adrese gitmeden önce binaya dönüp kapısındaki levhadan hocanın adını öğrenmek zorunda kaldım. Şirkete adım attığım gün, kaderimin bu şirkette yeniden yazılacağını bilemezdim. Cemil'in kadınlara olan arzusunu gidermek için yola çıkmış ama o zaman farkında olmasam da hayat çizgimin tümüyle değişmesine neden olacak bir yola girmiştim. O günlerde Demircioğlu Holding üç alanda faaliyet gösteriyordu: Tekstil, demir ve çimento ticareti, son olarak inşaat. İnşaat bölümünde okuduğum için inşaat şirketinde bir iş verdiler. İnşaatla ilgili bir iş değildi tabii; çay kahve servisi, öğlen ve akşamları ofiste kalanlara dışarıdan yemek getirmek, fotokopi çekmek, mühendislerin seyahat planlarına göre otellerini, uçak, otobüs, tren biletlerini ayarlamak gibi ufak tefek, kolay işlerdi. Yaz aylarında ve cumartesileri tam gün çalışacak, okul zamanı ise akşama doğru şirkete gidip mühendisler izin verinceye kadar akşamları çalışacaktım. Bana küçük bir masa verdiler. Sık sık bölünse de ders çalışmak için bol zamanım kalıyordu. Üstelik para kazanıyordum! Hemen Cemil'le Emek'te, bodrum katta, biraz karanlık ama kışları evi ısıtmaya yetecek kadar büyük, oldukça eski döküm kalorifer petekleri olan bir ev kiraladık. İlk olarak en ucuzundan perdeler aldık, duvarların üst yarısında kalan yarım pencerelerimizi kapattık. Evimiz eve benzedikçe ben üniversite yurdundan uzaklaştım. Ertesi yıl yurdu

tamamen terk edip evde kalmaya başladım. Üniversiteden mezun olur olmaz askerliği aradan çıkarmak için apar topar üniformayı giydiğimde evi boşaltacaktım ama tayinim Etimesgut'a çıkınca o bodrum katı bir buçuk yıl daha sığınağım oldu.

Ev fikri, Cemil'in karı kız hayallerinden doğmuştu ama o anlamda pek yararı olmadı. Cemil benim sayemde üniversiteli kız arkadaş edinemeyeceğini kısa zamanda anladı. İlk yıllarda kendime bile hayrım yoktu. Sonra birkaç ilişki yaşadım sayılır ama ben kızları tavladığımdan değil, kızların benimle ders çalışmak istemesinden kaynaklanan yakınlaşmalardı. Özel ders ücretini ödemenin farklı ve zevkli bir yoluydu sadece. O aralar öyle bir ruh halindeydim ki, uzaylı dişi yaratıklar istese anten, kuyruk fark etmez, balıklama dalardım. Ama olmuyordu. Evimiz bir türlü hatunların girip çıktığı üniversiteli bekâr evlerine benzemeyince Cemil soğudu. Zaten akademiden izin alması çok zor oluyordu. Sadece hafta sonları gelebiliyordu, o da her hafta sonu değil. Benim odam giderek kitaplarla, raflarla, çalışma masasıyla, kilimlerle kalabalıklaşırken Cemil'in yatağı ve sivil elbiselerini astığı portatif kumaş gardırobu dışında pek fazla eşyası olmadı. Kirayı Demircioğlu İnşaat'tan aldığım maaşla ben ödüyordum. Burslar ve arada bir Nurettin'den gelen para, diğer ihtiyaçlara yetiyordu. Cemil ise kendi payına düşen parayı, eve getirdiği fahişelere yatırıyordu.

Okul her zamanki gibi iyi gidiyordu. Yakın gelecekte mesleğim olacak işi öğreniyordum ve giderek daha çok sevmeye başlamıştım. Ortaöğrenim hayatımdan farklı olarak burada ciddi rakiplerim vardı; bazıları benim gibi fazla çalışmaya gerek duymadan sınavlarda en yüksek puanları topluyor, bazılarıysa yüksek puanlar almak için deli gibi çalışıyordu. Yöntemleri ne olursa olsun, bu çocuklar çok iyiydi. Ama ben de iyiydim. Ders-

lerle yetinmiyor, kütüphaneden aldığım üst sınıf derslerinin kitaplarını da yalayıp yutuyordum.

Ara sınavlarla boğuşup başarıyla atlattığım bir haftanın ardından erkenden ofise gittiğim bir cumartesi günü, daha önce mühendislerin tartışmaları yüzünden dikkatimi çeken bir köprü projesinin planlarını masada açık buldum. Cumartesileri, çalışanların biraz geç gelmelerine göz yumulurdu. Ofis kalabalıklaşıncaya kadar planlar üzerinde rahat rahat çalıştım. Bir haftadır çözülemeyen sorun, benim için sadece bir bilmeceydi. Sonuçta sorumlusu ben değildim. Üzerinde biraz uğraşırsam, birkaç hesap yaparsam bilmeceyi çözebilirim, diye düşündüm. Çay, tost servisi sona erince masama oturdum, sabah aldığım notları gözden geçirmeye başladım. Kırk beş dakika sonra ancak sorunun kaynağını anlayabilmiştim. Aslında tüm hesaplamalar yapılmıştı ama mühendislerin kaçırdığı küçük bir ayrıntı sonuca gitmelerini engelliyordu. Niyetim, yeniyetme bir öğrenci olarak şirketin deneyimli mühendisleriyle sidik yarıştırmak değildi. Sadece çözümü bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Köprü inşası, derslerde şimdiye kadar görmediğim karmaşık bir konuydu. Öte yandan sorun inşayla ilgili değil, bu köprüde bolca kullanılan çelik konstrüksiyonun bir noktasındaki direnç hesabıyla ilgiliydi. Pazar gününü evde bu konu üzerinde çalışarak geçirdim. Pazartesi günü erkenden kütüphaneye gittim, köprü inşası, yapısal direnç, çelik malzeme gibi konularda ne kadar kitap bulduysam topladım. O gece geç saatlere kadar çalıştım. Sabah olduğunda derslere girmek yerine bulduğumu sandığım çözümle şirkete gittim. Proje şefi beni karşısında görünce şaşırdı, okulda olmam gerektiğini biliyordu. Meramımı anlatınca daha da şaşırdı ama ilgilendi. Notlarımı çıkarıp heyecanla anlatmaya başladım. Sonuna kadar dinledi.

"Bütün bu hesaplamaları sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet," diye kekeledim. "Sizce işe yarar mı?"

"Bakacağız, şimdi git bana bir çay, bir de tost hazırla. Kendine de bir çay al, beni bekle."

Notlarımı aldı, çıktı, gitti. Önceki akşam çalışırken yemek yemeyi bile unutmuştum, açlıktan geberiyordum. Mutfakta çift kaşarlı iki tost yaptım, bir bardak çay aldım. Proje şefi ortalıkta görünmeyince ona hazırladığım tostu da götürdüm. Bir yandan tıkınırken diğer yandan meraktan kıvranıyordum. Bulduğum çözüm doğru muydu? Proje şefi notlarımı alıp nereye gitmişti? Derken ismimi duydum, birileri bağırıyordu:

"Ayhan, Ayşe Hanım aradı, seni yukarıya çağırıyorlar."

"Ayşe Hanım kim?"

"Kraliçe Ayşe Hanım'ı tanımıyorsan bu şirkette çalıştığına inanmazlar, ona göre. Akif Bey'in sekreteri be oğlum, majestelerinin huzuruna çıkacaksın, haydi fırla!"

Şirkette çalışmaya başladığım ilk günden sonra görmediğim Ayşe Hanım'ı unutmam normaldi. Ama Akif Demircioğlu'nun şirketteki sağ kolunu unutmanın sonuçları vahim olabilirdi. Neyse ki o gün bir şey olmadı, üstelik Akif Demircioğlu'yla tanıştım. Bulduğum çözüm doğruydu. Zaten birileri çözecekti. Ama henüz üniversitenin ikinci sınıfında okuyan bir öğrencinin bu sonucu bulması dikkate değerdi. Akif Demircioğlu çözümden çok benimle ilgilendi.

"Bu projeye nasıl bulaştın sen?"

"Çok tartışılıyordu efendim, kulak misafiri oldum. Sonra planları gördüm, üzerinde biraz çalıştım..."

"Ne kadar çalıştın?"

"Birkaç günümü aldı efendim."

"Kimseden yardım almadın mı?"

"Okuldaki asistanlardan yardım isteyecektim ama belki de bulduğum sonuç doğru olabilir, diye düşündüm."

"Bu hesapları yapabilmen için senin son sınıfta olman lazım. Hatta o bile yetmeyebilir."

"Gerek yok aslında," diye bir açıklamaya giriştim. Üst sınıftan ders aldığımı ayrıca çok okuduğumu falan anlatacaktım ki, avucunu açıp burnumun ucuna kadar dayayarak beni susturdu.

"Hikâyeni anlattılar bana."

Yanıt vermeden suratına baktım. Bozulmuştum, fakir edebiyatı yapmaya niyetim yoktu. Bulduğum çözüm doğruysa takdir etsin, yeterliydi. Zaten etmişti. Ama o zorladı.

"Bir de senden dinlemek isterim."

"Sevdiğim bir hikâye değil efendim," dedim. "Sizi sıkmak istemem."

"Sıkılırsam söylerim, sen anlat!" diye kükredi. Anlattım. "Allah senden bayağı bir şey esirgemiş ama karşılığında kafa vermiş," dedi. "Beyin yani... Zekâ... Bunun için bile şükretmen lazım. Neyse, bir görelim bakalım ne varmış sende..."

O günden sonra şirketteki konumum değişti. Getir götür işleri yerine projelerde çalışmaya başladım. Çalıştım. Hem de çok çalıştım. Günden güne şirketteki saygınlığım artıyordu. Akif Demircioğlu arada bir makamına çağırıyor, neler yaptığımı soruyordu. Projeleri, dersleri anlatıyordum. O her defasında bunların dışındaki hayatımı, kız arkadaşım olup olmadığını sorardı. Beni şirketinin geleceği için de hazırladığını göremiyordum o zamanlar. İş yaşamı ile sosyal yaşamın dengeli olması gerektiğini, terazinin her iki kefesinin de dolu olmasıyla hayatta gerçek başarının geleceğini söylerdi. Oysa benim terazide, kefelerden biri tamamen boştu. Nasıl doldurabileceğimi bilmiyordum ki!

O yaz şantiye tecrübesi almam için beni Urfa'ya gönderdi. Böylece üniversitede hiçbir arkadaşımın sahip

olmadığı, hatta mezun olduktan sonra bile kolayca edinemeyecekleri tecrübeyi henüz öğrenciyken edinebilecektim. Türkiye'nin en büyük barajlarından biri hemen hemen tamamlanmış, Demircioğlu Holding önce lojman inşaatlarıyla projeye dahil olmuş, ardından su kanalları ve çevre yolların ihalesini almıştı. Belki de enerji alanına girme fikri Akif Abi'nin aklına o sıralar girmişti... Urfa'da çalışmaya başlamamla birlikte maaşım Nurettin'in gönderebildiği rakamları çoktan geçmiş hatta hayallerimin sınırlarını aşan bir seviyeye gelmişti. Artık Cemil'in karı kız fonuna önemli bir destek verebiliyordum. Elbette Akif Demircioğlu'nun benim için düşündüğü sosyal hayat bu değildi ama elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Fakat o ilk yazı şantiyede değil hastanede geçirdim. Urfa'da 46 derecede kavrularak çalıştığımız bir gün Akif Demircioğlu çıkageldi. O âna kadar yolunda giden her şey, o gelince ters gitmeye başladı; cipinin lastiği patladı, ustabaşı kanlı ishale yakalandı, vinçlerden birinin hidroliği sızıntı yaptı, iş makinelerinden birinin paleti dağıldı. En kötüsü de günün sonunda geldi. Yol açmak için zaman zaman dinamit patlatmak gerekiyordu. Bu, işin uzmanları tarafından çok dikkatli yapılan ve patlatmak için düğmeye basmadan önce insanları bıktıran kontrol prosedürleri olan bir işlemdi. Son kontroller sürerken Akif Demircioğlu'yla birlikte güvenlik sınırının biraz içerisinde az sonra yok olacak olan küçük tepeyi izleyerek sohbet ediyorduk ki tepe patladı. Dinamitin fünyesi bir şekilde kendiliğinden tetiklenmişti. Biz olmamamız gereken bir yerde durduğumuzdan olay naklen karşımızdaydı. İnanılmaz bir gürültü, toz, duman içerisinde top mermisi gibi korkunç bir hızla ıslık çalarak bize doğru gelen kayayı gördüm. Her şey birkaç saniyede olup bitti. Kahramanlık yapmak gibi bir niyetim yoktu ama Akif Demircioğlu'nun üzerine atladım, birlikte yere yuvarlandık,

ikimiz de acıyla bağırmaya başladık. Yırtılmış pantolonumu ve yırtıktan dışarıya fırlamış kırık bir kemiğin ucunu gördüğümü anımsıyorum, bayılmışım. Sonradan öğrendiğime göre gerçekten Akif Demircioğlu'nun hayatını kurtarmışım. Fakat yere düşerken hem kendi ağırlığını hem de benim ağırlığımı taşıyamadığı için kolu kırılmış. Biz düşerken kaya parçası yoluna devam etmiş ve birkaç saniye önce Akif Demircioğlu'nun göbeğinin bulunduğu noktada benim sol bacağımı bulmuş, çarpıp parçalamış. İlk ameliyatı Urfa'da yaptılar. Sonra o yaz Ankara'da iki ameliyat daha geçirdim. Akif Demircioğlu, alçılı koluyla beni hastanede ziyarete geldiği bir gün kendisine "efendim" diye hitap edince, "Koskoca holding patronuna efendi denmez len!" diye kükredi. "Bundan sonra bana abi diyeceksin!"

Üniversitenin uçsuz bucaksız kampüsünün bir köşesinde açık havada yapılan mezuniyet töreni, en nefret ettiğim günlerden biri olarak kişisel tarihime geçti: Galiba benden başka herkesin ailesi, arkadaşları, sevdikleri oradaydı. Okulu dereceyle bitiren ben, sap gibi kalmıştım. Diplomamı ve başarı belgemi alırken mutsuzluktan geberiyordum. Bir kez daha kimsesizliğimden utandım.

Ertesi gün kendimi Akif Abi'yle tartışırken buldum. Üzgün gözlerle masasının üzerinde yan yana duran diplomama ve başarı belgeme bakıyor, benim için başka planları olduğunu söylüyordu. Askere gitme kararımı hoş karşılamamıştı. Fakat askerlik döneminin iş hayatımı bölmesini istemiyordum. Askerlik yapmadan iş dünyasına girmemeye kararlıydım.

"Peki o zaman," dedi en sonunda. "Madem bu kadar inat ediyorsun, seninle bir anlaşma yapacağız. Sana verdiğim maaş, sen askerdeyken de devam edecek. Hatta daha da artıracağım. Ama bu defa bir sözleşme imzalayacağız, askerlik biter bitmez buraya geleceksin, benim

şirketimde çalışacaksın. Beş yıldan önce ayrılmaya kalkarsan bana tazminat ödeyeceksin."

Aslında sözleşmeye falan gerek yoktu, onu terk edip hiçbir yere gidemezdim.

Akif Abi, asıl sürprizini askerliği bitirip şirkette gayet dolgun bir maaşla çalışmaya başladığım hafta patlattı: Amerika'da işletme yüksek lisansı!

"Bu çok fazla efendim, bırakın şirketinizde mühendis olarak çalışmayı, kapınızda amele olsam yine hakkınızı ödeyemem..."

"Sus len! Bir kere 'efendi' sensin! Sana kaç kere söyledim, bana 'abi' diyeceksin. İkincisi, ben işadamıyım evlat, sadece yatırım yapıyorum. Merak etme, yatırımımın karşılığını fazlasıyla alacağım, bana çok para kazandıracaksın."

Her zaman merak ettim, bana Ay-Yapı'yı kurdurma planlarını o zamandan yapmış olabilir miydi? Her şeyin planlı olma olasılığı vardı çünkü ben askerdeyken, yabancı ortaklarla barajın tribün ihalesini almış, enerji alanına adımını atmıştı. Neden kendi alanımda değil de işletme konusunda uzmanlaşmamı istediğini sorduğumda, "Var bir bildiğim. Ama işletme deme şuna, yanlış. Aslı iş idaresi onun, sen oraya git, iş nasıl yönetilir öğren gel," demiş, üstüne bir de tehdit savurmuştu: "Amerikalı kızlardan biriyle evlenip orada kalmayı düşünme sakın! Elimde kapı gibi sözleşme var, oyarım seni!"

Ne demek istediğini Boston'da anladım. Bir tarafta benim yeni okulum Massachusetts Institute of Technology, diğer tarafta, şehri bölen nehrin karşı tarafında Harvard, tüm dünyadan başarılı öğrencilerin aktığı yüksekokullar, en başarılı bilim insanlarını çeken araştırma laboratuvarları, kütüphaneler; adeta bilim cenneti... Oraya kadar ulaşan bir insanın geldiği yere dönmesi için neden bulmak çok zordu. MIT, Harvard ve bu iki efsanevi eği-

tim tapınağıyla bağlantılı çok sayıdaki kolejde eğitim gören Türk öğrencilerin bir araya geldiği kulüpte ortak amaç, okuldan sonra Amerika'da kalmanın yolunu bulmaktı. Bu amacı gerçekleştirmek uğruna izlenecek her yol mubahtı: üniversitede kalmak, büyük şirketlerden birine dolgun maaşlarla kapağı atmak ya da ortalıkta dolaşıp duran binlerce Amerikalı öğrenciden biriyle izdivaç... MIT'de tanıştığım Burak, Amerika'da kalmayı kafasına koyanlardandı. İşi kolaydı aslında, hem çok zeki hem de zengindi. Tek sorunu ailesinin ısrarla Türkiye'ye dönmesini istemesiydi. Altı yıldır buradaydı. Elektronik mühendisiydi. Küçük bir kafe işleten tatlı bir kızla evliydi. Böylece Amerika'da kalmayı da garantilemiş olmasına rağmen akademisyen olabilmek için deli gibi çalışmaya devam ediyordu. Sadece MIT'de kalmak istiyordu ve diğer ayrıntılarla uğraşmaktan nefret ediyordu. Sık sık eşinin kafesinde buluşuyorduk. Türkiye'ye dönmemden kısa bir süre önce o kafe benim için dünyadaki en kutsal mekânlardan biri haline geldi. Çünkü Nil'le tamamen farklı yönlere ilerleyen yaşam çizgilerimiz ilk kez orada kesişti.

Boston'daki son günlerimdi, iki yılın sonunda tüm sınavları vermiş, projeleri, tezleri tamamlamış, eşyalarımı toplamaya başlamıştım. Bir taraftan da Amerika'nın daha önce görmediğim kentlerini geziyordum. San Francisco'dan döndüğüm bir akşamüzeri, kaldığım öğrenci yurdunda hızlı bir duş alıp kafeye gittim. İçerisi kalabalık ve çoğu zaman olduğu gibi oldukça gürültülüydü. Fakat bu defa gürültünün Türkçe olması dikkatimi çekti. Kalabalık bir grup masaları birleştirmiş, diğer müşterilere aldırmadan bağıra çağıra neşeli bir sohbete dalmıştı. Burak beni görür görmez grubun içine çekti.

"Millet, susun bir dakika! Size kankamı tanıştıracağım, Ayhan. Maalesef haftaya gidiyor, sevgili vatanına

dönmeye karar verdi. Ayhan, bu entel sürüsü New York kolonimizi oluşturuyor. Bazıları Robert Kolej'den, bazıları mahalleden, yazlıktan falan arkadaşlarım. Bunlar, senin, benim gibi teknik kafalı adamların anlayamayacağı işlerle uğraşırlar. Felsefe falan yani, boş işler..."

Gruptakiler Burak'ın sözlerine aldırmadan beni selamladılar. Cidden farklı tiplerdi. Erkeklerin tamamı sakallıydı. Kızların, bol dökümlü giysileri, bazılarının şalvarı andıran pantolonları, uzun etekleri, ayak bileklerine kadar inen rengârenk fistanları, hem erkeklerin hem kızların deri iplere geçirilmiş, ahşap, minik deniz kabukları ve cam boncuklardan oluşan takılarıyla hafiften altmışlı yılların çiçek çocuklarına özenen bir görünümleri vardı. Burak sırayla tanıştırmaya başladığında gruptakilerin pek öyle boş işlerle uğraşan çocuklar olmadığını anlamaya başladım. Mesela erkeklerden biri doktordu ve New York'taki bir hastanede ihtisas yapıyordu, bir kız moleküler biyoloji gibi karmaşık bir konuda çalışıyordu. "Bu da Nil, New York Üniversitesi'nde uluslararası hukuk gibi bir dalda üst lisans eğitimi alıyor. Doğru söyledim, değil mi kız?"

Gece o anda bitti benim için. O mavi gözlere saplanıp kaldım. Başka bir şeydi bu kız, insanüstü, kadın üstü, olağanüstü, her şeyin üstüydü. Tanrı özenerek, zaman harcayarak, üzerinde uğraşarak yaratmış olmalıydı. Varsa hayatın anlamı, mutluluğun sırrı, nirvana ya da her ne haltsa, onunla her şey mümkün olabilirdi. Onun yanında olmak, bir ömrü onunla paylaşmak, bir erkek için hayattaki en büyük gurur olabilirdi. Yıllar içinde zorla kazandığım özgüvenim o anda yerlere serildi, gitti. Burak dürtünce kendime geldim.

"N'oldu sana be? Tanışıyor musunuz yoksa siz?"

"Yoo, hayır." Nil yanıtlamıştı Burak'ın sorusunu. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ta... tanışmıyoruz..." diye kekeledim. "Sa... sadece..."

"Aha! Herif sana vuruldu kız!"

Yerin dibine girmiştim.

"Ya saçmalama. Ben hiç zaten... Tabii çok güzelsiniz ama... Beni yok yani..." gibi saçmalayarak iyice çuvalladım. Azıcık şansım varsa bile yok etmeyi başarmıştım. Nil gülmeye başlayınca biraz durumu kurtarır gibi oldum, kimsenin bu kadar salak olamayacağını düşünmüş olmalı ki şaka yaptığımı sanmış!

Grup tekrar kendi gürültülü muhabbetine dalınca aralarından usulca sıyrılıp barın yüksek taburelerinden birine tırmandım. İçkimi yudumlayarak arkadaşlarıyla şakalaşan Nil'i kaçamak bakışlarla izlemeye başladım. Ne kadar güzeldi ve ne kadar uzaktı. İnsan huyunu suyunu bilmediği, hiç tanımadığı birine âşık olabilir miydi? Daha önce başıma gelmediği için bilmiyordum, oluyormuş demek ki. Birdenbire, mavi gözlerine takılıp kaldığım o andan itibaren kimyam değişmiş, dengem bozulmuş, ağzım kurumuş, beynim boşalmış, göğsüm sıkışmış, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bu durumda alkol bile bir boka yaramıyordu. İlk defa oluyordu böyle bir şey, yirmi yedi yaşıma gelmiştim ve dehşet içerisinde, hayatımda ilk kez âşık olduğumu fark ediyordum. Âşık olmaktan daha fazla dehşete düşürense âşık olunca ne yapılacağını bilmiyor olmamdı. Çaresiz, ilk aşkımı barda içerek yaşamaya devam ettim. O anda Nil benim için ulaşılmaz bir tanrıçaydı ama onun için ben sadece bara tünemiş bir ölümlüydüm. Bardan ayrılmadan önce yanıma geldi.

"Haftaya Türkiye'ye dönüyormuşsun?"

"Eee... evet. Döneceğim... Galiba..." Şakaya devam ettiğimi sandı, gülümsedi.

"İstanbul'da çok sevdiğim bir arkadaşıma benden bir şey götürür müsün?"

Tanrıçam benden İstanbul'da birini bulmamı istiyorsa bulacaktım. Hatta bulmamı istediği şahıs Bizans surlarında saklanıyor olsa dahi olsa sorun değildi, bulunacaktı, aksi söz konusu bile olamazdı. Türkiye'nin İstanbul'dan ibaret olmadığını, İstanbul'dan başka bir yere de gidilebileceğini, doğrudan Ankara'ya geçmem gerektiğini, İstanbul'da kalacak bir yerim olmadığını söyleyemezdim. Ayrıca o bir tanrıça olduğu için, dünyanın öbür ucunda karşılaştığı bir Türk'ün bunu düşünememesinde hiçbir sakınca yoktu.

Konuşmaya çalıştıkça tam bir salağa dönüştüğüm için yanıt olarak sadece "evet" anlamında başımı salladım. Kolundan meşin bir ipe geçirilmiş keçi boku cesametinde şekillendirilmiş ahşap ve cam boncuklardan oluşan tuhaf bir bilezik çıkarıp bileğime bağladı. Akıcı İngilizcesiyle, barın arkasında keyifle kocasını ve arkadaşlarını izleyen Burak'ın karısından kâğıt kalem istedi, bir isim ve telefon numarası yazdı, kâğıdı katladı, gömlek cebime tıktı. Sonra kırk yıllık arkadaşmışız gibi yanağıma bir öpücük kondurdu, gülümseyerek, "Bu öpücüğü de iletirsin artık," dedi.

İstanbul'a indiğim gün katlanmış kâğıttaki telefon numarasını aradım, Nil'in arkadaşıyla buluştuk, o tuhaf bileziği verdim, Nil'in sevgilerini ilettim. Candan'la tanışmamız bu şekilde oldu. İkimizin de yoğun sis bulutları arasında hayal meyal anımsadığı ya da anımsayamadığı, en doğrusu anımsamak istemediği üç gün ve üç gece geçirdik. Yaşanmaması gereken o üç gece, yaklaşık bir yıl sonra hayatlarımız bir kez daha kesiştikten sonra Candan'la aramızda asla konuşulmayan bir sır olarak kaldı.

Ankara'daki birkaç hafta, şirket yetkililerinden Urfa'daki işlerin ayrıntılarını öğrenmekle geçti. Sabahtan akşama kadar toplantılara katılıyor, sunumları dinliyor, gece yarılarına kadar tek başıma tüm bu konuların üze-

rinde çalışıyordum. Akif Abi, her hafta iki ya da üç akşam manda kasa Mercedes'iyle beni kaldığım otelden alıyor, *social business* adını verdiği yemeklere çıkarıyordu. Bakanlarla, milletvekilleriyle, valilerle, üst düzey bürokratlarla tanışıyordum. Bir defasında bu yemeklere oğullarını neden getirmediğini sorduğumda, "O zaman veliahtlarla ilgilenirler seni takmazlar," diye yanıtlamıştı. "Herkese yetecek kadar işimiz var, daha da çoğalacak. Ama oğlanlar kendi işleriyle, sen, sana verdiğim işlerle uğraşacaksın," diyordu. Oğullarıyla yakınlaşmama asla izin vermedi. Ne işler çevirdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çocuklarının da bildiğini sanmıyorum.

Sonunda, "Üniversitede mühendisliği, Amerika'da iş yönetmeyi öğrendin. Ama hepsi kitap bilgisiydi. Şimdi Urfa'da gerçek hayatı ve müteahhit olmayı öğreneceksin," diyerek beni postaladı. Urfa'ya dönüşüm muhteşem olmuştu, neredeyse sınırsız yetkilerle donanmış olarak işe başladım. Akif Abi'ye olan borçlarımı ödemek için deli gibi çalışıyordum. İşleri sıfır hatayla tamamlamak gibi bir takıntım vardı. Asla rezil olmamalı, Akif Abi'ye emeklerinin boşa gitmediğini kanıtlamalıydım. Uzun bir süre Urfa'da kalacağımı sanıyordum ama öyle olmadı. Henüz ikinci yılım bile dolmamıştı, bir gün bir kasa Kulüp rakısıyla pat diye çıkıp geldi. Birkaç gün şantiyeleri dolaştık, işleri anlattım. Bitirdiklerimi, devam edenleri ne zaman bitireceğimi falan. Olası tersliklere karşı her çalışanı, her makineyi yedeklemiş, her mühendisin, her teknisyenin ya da işçinin kısa zamanda diğerinin yerini alabileceği bir sistem geliştirmiştim.

Bir akşam şantiye şefleriyle ve mühendislerle yemeğe çıktık. Herkese en az yarım şişe yetmişlik Kulüp rakısını zorla içirdi ama kendisi o arada bir şişeyi çoktan devirmiş, ikinciye başlamıştı. Sendeleyerek ayağa kalktı, masadakilere kısa bir nutuk attı, beni işaret etti, resmî

bir dil kullanmaya çalışarak, "Görüyorum ki bu çocuk verdiğim her işin altından mükemmel bir şekilde kalkmayı başarmış. Doğru mu?"

Masadakiler koro halinde, "Doğruu!" diye tasdik edince bana dönüp sırıttı. "O zaman başka sorumluluklar almaya hazır demektir."

Böylece kendimi Urfa'dan bile sıcak bir iklimde, Libya güneşinin altında, beynim haşlanmış vaziyette çalışırken buldum.

Sessiz diyaloglar VII

"Aşk aslında insan beynindeki moleküllerin yer değiştirmesinden ibaretmiş. Hormonların oyunu yani... Doğru olmalı çünkü gözlerini gördüğüm o ilk anda âşık oldum sana. İlk gözlerin içine aldı beni, gözlerini sevdim senin, henüz kim olduğunu bile bilmeden, sesini duymadan, kokunu almadan..."

"Eğer doğruysa, aşk moleküler kimyadan ibaretse, hormonların ateşi düştüğünde, moleküller eski yerine döndüğünde aşklar bitmeli. Oysa tanıdıkça ısındığın birine gün geçtikçe artan bir sevgiyle bağlanırsan benim gibi, aşk molekülleri gittiği yere yerleşir, dönmez geri. Ömür boyu süren aşkların sırrı bu olmalı."

"Aşkın kimyası çok karmaşık öyleyse. Fakat benim aşkımda karmaşa olmadı hiçbir zaman; ilk gördüğümde sevdim seni. Birlikte geçen her gün, her hafta, her yıl daha da büyüdü sevgim. Tek aşkım oldu hayatımda, bir tek seni sevdim. Aşkım sensin, sen aşksın... Sen gittin, aşkın benimle kaldı."

8 Mayıs 2008
Perşembe

Eve gitmeye hazır değildim. Evime, evimize, diyemiyordum. Nil'le birlikte yarattığımız, yıllarımızı geçirdiğimiz yuvamıza, sadece bizim olan mabedimize, sevişiğimiz, sevindiğimiz, hüzünlendiğimiz, bir zamanlar tüm bunları duvarları arasında birlikte yaşadığımız dünyamıza yabancılaşmıştım. Bir orospu çocuğunun Nil'i kesip biçtiği o eve, birkaç saat için bile olsa gitmeye hazır değildim. Asla hazır olamayacağımı da biliyordum. Hayatımı ertelemeyi hiçbir zaman sevmedim. Ne olacaksa hemen olsun bitsin isterim. Asla hazır hissetmeyeceksem; fakat illa ki bir gün olması gerekiyorsa, o gün bugün olsun, hemen bitsin istedim.

Belgin'i aradım, işle ilgili olmayan bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. Ne hakkında olduğunu bile sormadı. "Tabii," dedi sıcacık sesiyle. Cipi alıp Ahmet'le birlikte Nişantaşı'na, eve gelmelerini, şirketten çıkmadan önce Ahmet'in muhasebeden biraz para almasını söyledim. Ardından apartmanın kapıcısı Hasan Efendi'yi aradım. Karısı Semiha Hanım'la birlikte hazır olmalarını, eve geleceğimi söyledim. Orada yalnız kalırsam bana neler olacağını bilemiyordum; kafayı yiyebilir, ortalığı kırıp dökebilirdim.

Hasan Efendi cebinden anahtarı çıkardı, kilide sok-

tu, bana baktı. O anda suratım neye benziyordu acaba, adam aklımdan geçenleri mi anlamaya çalışıyordu? Neden sonra anladım, başımı sallayarak onay verdim. Anahtarı son kez çevirdi, artık kutsallığı bozulmuş olan mabedimin kapısını açtı, hep birlikte içeriye girdik. En kötüsü en önce olmalıydı. Doğruca salona yürüdüm. Kan kokusu, et kokusu, ceset kokusu, katil kokusu, cinayet kokusu, ne bileyim, o günden kalan pis bir şeyler bekliyordum. Yoktu. Sadece havasızlıktan kaynaklanan bir ağırlık vardı evin içinde. Semiha Hanım, işe başlamadan önce ilk yaptığı şeyi yaptı, gidip birkaç pencere açtı. Ama pencereleri açmak için önce perdeleri çekmesi gerekti. İçeriye dolan ışıkla birlikte perdelerin o âna kadar kapalı olduğunu fark ettim. Bu perdeleri hiç kapatmazdık. Gerek yoktu, karşı bina çok katlı bir mağazaya aitti. Ünlü mağazanın süslü pencereleri vardı ama alt kattakiler reklam panosu olarak kullanılıyordu, üst katların pencerelerindeyse cam yerine ışık geçirmeyen lacivert renkte plastik benzeri bir malzeme kullanılmıştı.

Perdeleri, karımı rahat rahat kesebilmek için katil kapatmış olmalıydı. Salonda karımın korkunç görüntüsünün dışarıdan görülmesini engellemek için polisler de çekmiş olabilirdi. Ama bu daha düşük bir olasılıktı; çünkü polisin ilk işi, belki bir şahit bulunabilir umuduyla pencerelerden ne göründüğüne bakmak, karşı binaları kontrol etmek olurdu herhalde. Karımın masadan sarkan kana boyanmış bacaklarını anımsadım, bir an için gözüm kararadı. Ben eve geldiğimde sızan kan hâlâ düzensiz çizgilerle ayaklarından akıyor, başparmağının ucundan yere, halının üstüne damlıyordu. İçimde gizlenen öfke kabardı. Ellerim titremeye başladı. Belgin'in, "İyi misiniz?" diyen sesiyle çabucak toparladım kendimi.

"İyiyim, iyi..."

Nil'in kanı maun masanın kapıya yakın kenarında

kabarık, sert lekelere dönüşmüş, siyaha yakın bir renk almıştı. Benzer lekeler masanın altındaki halıda da vardı. Cinayet gününden kalan tek iz karımın kanı değildi. Olay yeri inceleme ekibinin parmak izi aramak için kullandığı toz da eşyaların üzerinde öylece kalmıştı.

Semiha Hanım'dan burayı temizlemesini isteyemezdim. Büyük ihtimalle korkacaktı. Üstelik kan lekeleri ve bu siyah kimyasal toz daha profesyonel bir temizliği hak ediyordu. Daha fazla düşünmeden direktiflerimi vermeye başladım.

"Belgin Hanım, not alabileceğiniz bir defter falan var mı yanınızda? Bir temizlik şirketi bulmanızı rica edeceğim. Şu ekip halinde çalışan, yapılacak temizliğe göre uzmanları olan şirketlerden... Gelecekleri günü Hasan Efendi'ye söylersiniz."

Hasan Efendi'ye dönerek devam ettim.

"Hasan Efendi, ekip geldiğinde onları siz eve alırsınız. Ama Semiha Hanım'la birlikte başlarında durun, evden bir şey almasınlar, olur mu? Temizlik ekibinin başında bekleyeceğiniz için size ayrıca ödeme yapacağım."

"Ne gerek var Ayhan Bey, adamların başını beklemenin parası mı olurmuş?" dedi Hasan Efendi yalancıktan. Gözleri gelecek paranın mutluluğunu gizleyemiyordu.

"Ahmet," dedim, "gitmeden önce hem Hasan Efendi'ye hem de Semiha Hanım'a ödeme yapmayı unutmayalım." Sadece Ahmet'in göreceği şekilde parmaklarımı açıp iki defa iki işareti yaptım. Her birine 200 lira...

"Ayrıca bu halıyı şimdi kaldırıp katlayın lütfen. Ahmet, sen al bu halıyı, temizlet. Sonra da sat! El dokuması Uşak halısıdır. Değerli yani, ona göre sat."

Ahmet şaşkın gözlerle öyle bir baktı ki, o bitkin halimle bile neredeyse gülecektim. Ama duraksamadan devam ettim:

"Şimdi Belgin Hanım, sizden rica ediyorum, Semiha

Hanım yerlerini göstersin, evde değerli ne varsa toplayın lütfen. Nil'in takıları, saatleri, gümüş yemek takımları, gümüş çerçeveler, hepsini..."

Gümüş çerçevelerden birinde Nil, yüzünde insana mutluluğun ne olduğunu anlatan harika bir gülücükle mavi mavi bakıyordu bana.

"Fotoğraflı çerçeveler kalsın. Ahmet, fotoğrafları ayrı bir kutuya koy. Sana vereceğim albümleri de içine koyarsın. Onları alacağım. Banka kasasında da bir şeyler olacak, onları da bir ara size getiririm Belgin Hanım. Ahmet'le birlikte her şeyi satmanızı rica ediyorum."

Ahmet, ağzı açık, öylece donup kaldı. Mecburen açıklamak zorunda kaldım:

"Başka eşyaları da satacaksın. Masayı, büfeyi, diğer halıları, her şeyi. Sattığın en küçük iğnenin bile kaydını tutmanı istiyorum senden. Tabii Belgin Hanım'dan da... Sonra toplanan paranın tamamını verecek bir yer bulacağız."

"Evi de satacak mısınız?"

Hasan Efendi'nin sorduğu sorunun yanıtı belliydi ama Hasan Efendi'nin her şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Bilmiyorum, bakacağız."

Satılan eşyaların parasını nereye vereceğime çoktan karar vermiştim. Hayata ilk adımlarımı attığım, ismimi aldığım, ilk anılarımı biriktirdiğim, karım ve Akif Abi dışında hayatımdaki en önemli iki insanla büyüdüğüm yere, Bahçelievler'deki kimsesiz çocuklar yurduna, benim sevgili yetimhaneme gidecekti bütün para.

Salonu, salondaki eşyaları gözden geçirmeye başladım. Antika camlı büfe, büfedeki kristaller, gümüşler, el emeği nakışlarla işlenmiş masa örtüleri, ipek peçeteler, elle desenlenmiş porselen yemek takımları, çini tabaklar, Nil'in anne babasının dünyanın farklı köşelerinden topladığı değer biçilmesi zor eşyalar, vazolar, duvara asılı

tablolar... Hepsi gitmeliydi. Tüm bu eşyalar üzerlerine sinen anılarla birlikte uzaklaşmalıydı. Fakat Nil'in çeyizini ayırıp ailesine vermemin doğru olacağını düşündüm. Ayrıca onların düğün hediyesi olan altınları da iade etmeliydim. İhtiyaçları olduğundan değil ama ne bileyim, belki kızlarını o eşyalarla anabilirlerdi. Belki de çok daha fazla üzülecekler, hiçbirini istemeyeceklerdi. O zaman ne yapacaklarına kendileri karar verebilirlerdi.

Misafir odalarını dolaştım, mutfağa göz attım. Her köşeye Nil'den bir şeyler bulaşmıştı. Onun bulduğu, onun seçtiği, onun sevdiği eşyalardı. Şimdi Nil'in bir araya getirdiği her parça diğerinden kopmalı, geçmişlerini, öykülerini bilmeyen insanların elinde yeniden can bulmalıydı. Ama yavaş yavaş, birer birer gideceklerdi. Acele etmeyecektim. Nil'in dokunduğu tüm yüzeylere dokunacak, onun izlerini bulacak, sonra yavaşça çıkaracaktım hayatımdan. En sonunda ev bomboş kaldığında, ruhunu tamamen yitirdiğinde onu da satacaktım. Elimden gelse bu çok sevdiğim semti, Nişantaşı'nı, hatta bana göre hâlâ dünyanın en güzel şehri olan İstanbul'u da satar, yeryüzünden siler atardım.

Beni izleyen dört müridimle birlikte üst kata çıkan merdivenleri tırmandım. Yatak odası en zor olanıydı, sona bırakıp kütüphaneye yöneldim. Kitaplarım, merdivenli kütüphanem, çalışma masam, Remington marka antika daktilom, Sahibinin Sesi gramofonum, eskitilmiş deri kaplı kanepem ve iki koltuğum... Burası benimdi, Nil sevmezdi nedense. Benden çok daha fazla okur, işi gereği durmadan yazardı. Ama burada değil, bilgisayarına enerji sağlayacak bir priz bulduğu her yerde, kütüphane dışında evin her köşesinde çalışırdı. Bu odanın içini karartttığını söylerdi. Gerçekten de klasik İngiliz tarzı dekore ettirdiğim kütüphanenin biraz özenti kokan, karanlık, ağır bir havası vardı. Ama ben seviyordum. Nil için önem-

li olan kitabı okumasıydı. Okuduktan sonra bir köşede unutabilir ya da başkalarına verebilirdi. Oysa ben bu konuda müthiş takıntılıydım. Kitaplarıma, son sayfayı okuduğum tarihi yazar, o anda hangi şehirdeysem not düşerdim. Önceleri anlamakta güçlük çekmiş ama takıntımı anlayınca kitaplarıma daha saygılı davranmaya başlamıştı sevgili karım. Evet, bu kütüphane ve kitaplar benimdi, benimle yaşamaya devam edeceklerdi.

Sonunda sıra yatak odamıza geldi. Evin en mahrem köşesi, Nil'in nefesini, tenini, kokusunu, sıcaklığını yıllarca içime çektiğim, doyamadığım, onu tekrar tekrar soluduğum odamıza. Nil'in cüce ağaçlarla, çiçeklerle yemyeşil bir bahçeye dönüştürdüğü terasa açılan cam kapıdan giren yoğun ışık, odada dans ediyor, sevgilimin ışıl ışıl ruhunun hâlâ burada dolaştığını haykırıyordu. Buraya kadar iyi dayanmıştım. Ama gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine daha fazla engel olamadım. Nedense dökülen gözyaşlarımdan utandım, utancımı Belgin'in uzattığı kâğıt mendile sildim. Giyinme odasına geçtim. İki valiz ve seyahatlerde kullandığım askılı giysi çantalarını çıkardım, yatak odasının ortasına koydum. İç çamaşırlarımın, çoraplarımın bulunduğu çekmeceleri yerinden çıkardım, yatağın üzerine döktüm. Elbiselerden oluşan yığın yatağın üzerinde küçük bir tepe gibi yükseldi.

"Semiha Hanım, bunları valizlere yerleştirin lütfen. Ahmet, sen bunları arabaya koyarsın..."

Banyo kapısına yöneldim, içeriye şöyle bir göz attım. Nil'e ait olanlara bakmamaya çalışarak oradan aldığım tıraş malzemelerini, losyonlarımı, kremlerimi plastik bir poşete tıktım, hepsini yatağın üzerindeki giysilerin arasına fırlattım. Artık burada yaşamam imkânsızdı ve mecbur kalmadıkça tekrar gelmek istemiyordum. Bir kez daha giyinme odasına döndüm, Nil'in dolaplarını açtım. Yok, buna dayanmam mümkün değildi.

"Ahmet, sen Hasan Efendi'yle git, dört-beş tane en büyüğünden valiz satın al gel. Belgin Hanım, sizden rica edebilir miyim, Nil'in tüm giysilerini, ayakkabılarını, her şeyini alın. Yazlık, kışlık ayırıp valizlere koyun. Semiha Hanım, sizin uygun gördüğünüz şekilde tasnif edip yerleştirsin. Sonra bir yolunu bulup ihtiyaç sahiplerine dağıtın. Gerçi ihtiyaç sahipleri nasıl bulunur ki? Sahi, Semiha Hanım, ihtiyacınız olan bir şey görürseniz alabilirsiniz."

"Nil Hanım'ın eşyalarını kullanamam Ayhan Bey, üzülürüm," diyerek düşüncesizliğimden dolayı beni utandırdı. Haklıydı kadıncağız, üstelik benden çok daha ince düşünüyordu, bozulduğumu sanarak durumu kurtardı hemen. "Hem zaten Nil Hanım'ın elbiseleri bana olmaz," dedi tombul gövdesini göstererek. "Ama tanıdığım fakir aileler var, genç kızlar var, bazıları yakında evlenecek... Eğer uygun görürseniz..."

Onları yatak odasında bırakıp alt kata, mutfağa indim. Yirmi beş yıllık özel bir viskiyi mutfak dolaplarından birine zulalamıştım. Şişeyi ve elime gelen ilk bardağı mutfak masasına koyup başına çöktüm. Ne kadar zaman geçti bilemiyorum, Nil'in ölümünden sonra keşfettiğim yeni zaman birimimle yarım şişe kadar sonra Belgin mutfağa geldi. Elinde taşınabilir bir bilgisayar hafızası ve küçük bir CD çantası vardı.

"Ayhan Bey, bunları Nil Hanım'ın makyaj çantasında buldum."

Belgin, elindekilerin nasıl bir hazine olduğunun farkında değildi. Ben de o bilgi hazinesinin değerini ancak iki gün sonra, İhsan Ersöz'ü ziyarete gittiğimde anlayabildim.

Sessiz diyaloglar VIII

"Eve dönmeyi sabırsızlıkla beklerdim. Eve döneceğim için mutlu olurdum. Fakat asıl mutluluk eve döndüğümde başlardı. Bu evi sen var etmiştin, seninle birlikte canlanırdı. Seyahatlere gittiğimde eve dönmenin hayaliyle yaşardım. Ya da sen gittiğinde evde seni beklerdim, seni beklemek bile mutluluktu. Sen vardın, bu ev sen olduğun için evimizdi. Bir gün çocuklarımızın sesleriyle dolacak, her yanından cıvıl cıvıl neşe taşacaktı. Sen vardın, evimiz vardı, mutlu bir geleceğimiz vardı. Neyim varsa hepsini kaybettim seninle birlikte, anlamı kalmadı artık bu evin, bu şehrin, bu hayatın..."

"Cisimlere anlam yüklemeyi seversin sen. Otomobillerine isim verip bağlanan insanlar gibi sen de işini, evini, kitaplarını hatta biblolarını bile sever, sahiplenirsin. Oysa eşyalar senin yüklediğin o ağırlığı taşıyamazlar. Neden böyle olduğunu anlayabiliyorum, neden senin gibi olmadığımı da; farklı ülkelerde geçirdiğim çocukluğum, gençliğim sahiplenmemeyi öğretti bana, arkamda bırakıp gitmeye alıştım her cansız nesneyi, sevdiğim insanlardı sadece ardımda bırakmaya alışamadığım."

"Küçük bir çocukken ben, bana ait oyuncağım olmadı, ortaktık diğer çocuklarla. Çok sevdiğim, beni bu sevimsiz dünyadan çekip alan, başka diyarlara, bilmediğim

ülkelere, yeni insanlara götüren kitaplar da benim değildi, kütüphaneye iade edilmesi gerekirdi. Hatta ders kitapları bile büyükten küçüğe geçerdi, üzerine not yazamazdık, yasaktı. Ne evim oldu ne de odam. Şimdi sahip olduklarım bana yaşadığımı anlatıyor, o yüzden sarılıyorum onlara sımsıkı. Öyle sıkı sarılırım ki sevdiğim her şeye, ancak ölüm ayırır benden, seni ayırdığı gibi..."

9 Mayıs 2008
Cuma

"Caner sen yardımcı olabilir misin? Ne yaptıysam açamadım şu meretin içindekileri. Neden beceremediğimi anlayamadım."

Genç adam verdiğim harici bilgisayar hafızasını sanki ilk kez böyle bir şey görüyormuş gibi elinde çevirip altına üstüne baktı, "Denerim," dedi. Elimin tersiyle suratının ortasına bir tane patlatmamak için zor tuttum kendimi. Denermiş!

Aslında iyi çocuktu Caner. Aramıza katılır katılmaz işe dört elle sarıldı. Gerçi bana pahalıya patlayan bir sarılma oldu bu; önce bilgisayarların tamamını değiştirdi, tek markaya geçtik. Ardından muhasebe yazılımının değişmesi, yok sunucu, yok sürücü derken dünya kadar ıvır zıvır aldırdı. Şirketin bir odasını uzay üssüne çevirdi. Fakat kısa zamanda birçok şeyi toparlamayı başardı. Çalışkan biriydi, bazı tuhaflıklarına rağmen çalışanlar, özellikle kadınlar ondan çok hoşlanıyorlardı. Kollarındaki dövmeler herkesin dikkatini çekmiş, vücudunun görünmeyen yerlerinde ne tür dövmeler olabileceği özellikle hanımlar arasında çok konuşulan bir konu haline gelmişti. Bazı hanımların bu gizemi çözdüğüne emindim. Bir zamanlar kendimi, Nurettin'i, Cemil'i asosyal bulurdum. Oysa biz sadece kendimizi dış dünyadan korumak için

ördüğümüz surları biraz yüksek tutmuşuz. Caner mümkün olduğu kadar az konuşuyordu. Konuşmadığı gibi, dinlemeyi de sevmiyordu. Kulaklık, vücudunun doğal bir parçası gibiydi. Sadece kendisine danışılırken ya da bir soruya yanıt verirken çıkarıyordu. Çok sert, çok hızlı bir çeşit rock müzik dinlediğini söylemişti bazı hatunlar. Eminim onlar da sırf Caner'le ortak yönleri olsun diye bu müzik türünü sevmeye çalışmış ama becerememişlerdi. Bizimkinden farklı bir dünyası vardı. Alıcılarını bu tarafa kapatıp kendi dünyasına çekilmeyi seviyordu. Ona saygı duyuyordum, işini düzgün yaptığı sürece ister burada yaşasın ister uzayda, kimseyi ilgilendirmezdi.

"Yani n'apıcaksın, sence açılır mı?"

"Bakmam lazım efendim."

Sabah ofise geldiğimden beri bu aletin içindekileri görmeye çalışıyordum. Benim için mühendislik, mimarlık programlarını kullanmak, çizimler yapmak, sanal inşaat modellerini oluşturmak zor değildi. Ofis programlarında da oldukça iyiydim. Hatta muhasebe yazılımlarına da aşinaydım. Fakat iyi olduğumu sandığım bir alanda çuvalladığımı kabul etmem uzun sürmedi; cihazın içindeki dosyaları açamıyordum. Belgin'in bulduğu CD'lerde muhtemelen Nil'in sevdiği müzikler, filmler falan olmalıydı. Onlara ayıracağım zaman, bana acı vermekten başka işe yaramayacaktı. Belki ileride değerlendiririm düşüncesiyle hepsini bir poşete tıkıp masamın çekmecelerinden birine attım. Fakat bu elektronik hafıza kartı farklıydı. Tabii içinden sadece Nil'in seyahatlerde çektiği fotoğraflar çıkabilir, yine ciğerimin yanmasına sebep olabilirdi. Her şeye rağmen içimde bir merak uyanmıştı, bu aletin içinde farklı bir gizem vardı. O her neyse bulmam, görmem gerekiyordu. Nil de dijital dünyaya yabancı değildi, hatta benden farklı olarak tam bir internet kurduydu. Ama sonuçta uzman değildi, bu elektronik kutunun

içine her ne sakladıysa Caner'in kısa zamanda çekip çıkaracağını, bana elle tutulur bir şeyler getireceğini düşünüyordum.

Caner çıkar çıkmaz Belgin'i çağırdım. Günün haberlerini almak istiyordum. İşler ne âlemde, Kurtköy'deki alışveriş merkezinin tavan konstrüksiyonu ne zaman tamamlanacak, gecikme olursa havalandırma tesisatını tavana monte edecek olan şirkete ne kadar ceza ödeyeceğiz, Libya'da yollara asfalt döküldü mü, diktatörün yeğeni paramızı ödedi mi, ödediyse o paranın yüzde beşi herife rüşvet olarak geri verildi mi, Dubai'nin petrol rezervleri bizim projeye dönüşecek mi, müdürler oraya uçtu mu, tavşanlar kaçtı mı, borsa düştü mü, dolar çıktı mı, altına yatırım yapsak mı, sana sarı liralar taksak mı? Yönetici asistanı kimdir sorusunun yanıtı, yöneticinin sekreteri olmalıdır. Görev tanımı ise uçak biletlerini ayarlamak, toplantı trafiğini yönetmek, şirket dışı randevuları düzenlemek, kahve getirmek, yıldönümlerini anımsatmak, karısı doğuran çalışanlara hediye ve benim imzamla kutlama kartı göndermek, varsa biraz meme biraz popo göstererek patronun gününü güzelleştirmek. Oysa Belgin bunları çoktan aşmış, genel müdür gibi çalışmaya başlamıştı. Çoktandır böyle devam ediyordu ama ben kızdaki yetenekleri ancak son bir haftadır görmeye başlamıştım.

"Müdürler sağ salim ulaşmışlar mı Dubai'ye?"

"Ulaştılar Ayhan Bey. Bugün işleri toparlıyor, randevuları teyit ediyorlar. Biliyorsunuz, oralarda cuma günleri çalışmayı pek sevmiyorlar. Ama cumartesi ve pazar programları oldukça yoğun olacak. Her şey yolunda giderse sözleşme metni pazartesi günü ortaya çıkmış olacak. Sonra arazi keşfi, çimento, demir gibi malzemeleri sağlayacak şirketlerle görüşmeler, yan işlerin dağıtımı için on günlük bir program yapıldı."

Caner, gel de dinle ulan! Beş kelimelik bir soru sor-

dum, beş yüz cümleyle Dubai'nin şiirini yazdı hatun. İstediğim buydu işte.

İşle ilgili konuları bitirdiğimizde Belgin'in gideceğini düşündüm ama oturduğu koltuktan kalkmadan ona çok yakışan hafif bir gülümsemeyle beni süzmeye başladı. Konuşmak istediği başka bir konu olduğunu düşündüm; tam soracaktım ki, o benden önce davrandı.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

"Yoo, senin var mı?"

"Şeyi söyleyecektim Ayhan Bey, sizin için uygun bir yer buldum gibi ama isterseniz bekleyelim, birkaç tane daha bulunca konuşalım."

Anlamamıştım. "Ne için yer?" diye sormak zorunda kaldım.

"Ev," dedi şaşırarak. "Size ev arıyorum ya..."

"Haa, evet! Buldun mu?"

"Evet, onu diyordum, beğeneceğinizi düşündüğüm bir yer var ama bu daha ilk. Aramaya devam ediyorum."

"Nerede?"

"Levent'te. Şu yeni yapılan rezidanslardan. İnternette güzel görünüyor. Büyük sayılmaz, iki oda bir salon. Kapalı otoparkı var, yüzme havuzu, kondisyon salonu gibi olanakları mevcut. Ayrıca temizlik, çamaşır yıkama, kuru temizleme gibi hizmetleri var. Toplantı salonu falan da varmış."

"Ben toplantılarımı ofiste yaparım."

"Ama mesela parti vermek istediniz, ev küçük diye düşünmenize gerek yok..."

Tersliğim tuttu nedense. "Belgin, ben parti falan vermeyeceğim, oturmak için bir ev bulmanı rica ettim senden."

Belgin ayağa kalktı, gözlerini üzerime dikti, sakin olmaya çalışarak, "Peki Ayhan Bey, ben aramaya devam edeyim... Ya da daha iyisi ben size emlakçı listesi hazır-

layayım, siz kendileriyle doğrudan görüşün," dedi. Yaptığım hatayı acilen düzeltmem gerekiyordu:

"Aslında neyin ne zaman lazım olacağı belli olmaz. Bugün gidip bakabilir miyiz?"

İşe yarayıp yaramadığını anlamak için Belgin'in tepkisini bekledim. Bu yaşıma kadar hayattan öğrendiğim en önemli şeylerden biri kadınlardan korkmak gerektiğiydi.

"Ben randevu almaya çalışayım, size haber veririm," diyerek odamdan çıktı. Kolay kolay geri çekilmeyecekti anlaşılan. Ama akıllı kızdı, her koşulda patronla uğraştığının farkındaydı.

Bütün bunlar başıma gelmeden önce boş zaman diye bir kavramım yoktu. Kendi kendime kaldığım anda yapacak bir iş bulurdum: Devam eden işlerin ne durumda olduğuna bakar, gelecekteki projeleri gözden geçirir, muhasebeciyi çağırıp bilançoları inceler, hiçbir şey bulamazsam almayı planladığımız iş makinelerinin özelliklerini karşılaştırırdım. İşlerin bensiz yürümeyeceğini, her konuya hâkim olmam gerektiğini, deli gibi çalışmazsam şirketin batacağını düşünürdüm. Oysa bir haftadan uzun bir süredir işlerle alakam yoktu ve her şey tıkır tıkır yürüyordu. Yıllar içerisinde kurduğum sistem ve sistemin içinde doğru noktalara yerleştirdiğim doğru insanlar sayesinde sadece küçük müdahalelerle işler sorunsuz yürüyordu. Şirketin kurumsallaşma sürecini başlatmak için geriye kalan tek eksiği gidermem yeterli olacaktı. Belgin kadar güvenebileceğim bir genel müdür bulmam gerekiyordu. Sonrasında yüksek bir yere çıkıp ordularını izleyen komutan gibi şirketi yönetebilir, kendime daha fazla zaman ayırabilirdim. Bu müthiş avantajımı ancak Nil öldükten sonra fark etmiş olmam çok acıydı.

İşte bilgisayar karşımda açıktı. Ama değil çalışmak, internette gezinmek bile istemiyordum. Sıkıntıyla yerimden kalktım, pencereye yürüdüm. Akşam karanlığı

çöküp ofislerin ışıkları yandığında Maslak'ın iş kuleleri saydamlaşır, içleri görünürdü. Daha fazla para kazanmanın yollarını düşünürken komşu kulelerde, dip dibe yerleştirilmiş masalarında çalışan insanlara bakardım. Şimdi, gün ışığında binaların ayna gibi parlayan mavi, yeşil, gri cam zırhları, içerideki karınca yuvalarını gizliyordu. Üniversitenin yeşillikler içindeki kampüsü daha hareketliydi. Öğrencilerin, binaların arasında dolaştığı, bazılarının belki de derslerine yetişmek için koşuşturduğu görülebiliyordu. Hava biraz daha ısınınca öğrenciler buldukları her boş alana serilecek, açık havanın tadını çıkaracaklardı. Oflayıp puflarken ceptelefonumun mesaj sinyalini duydum. "Bugün 20.00 M.K. - O.B. CAN"

Bu mesaj günü kurtarmaya yetmişti. Nurettin bizi saat 20.00'de ihtiyar Rasim Usta'nın Mecidiyeköy'deki salaş ocakbaşı lokantasına davet ediyordu. Burayı bulan Nurettin'di, gençlik dönemlerimizde, yeraltı dünyasında palazlanmaya başladığı yıllarda, Cemil'le beni içmeye götürdüğü mekânlardan biriydi. Geçen yılların ardından İstanbul'da tekrar bir araya gelince bu salaş mekânı sık sık ziyaret etmeye başladık. Rasim Usta hâlâ işinin başındaydı. Gündüzden özenle şişe geçirilmiş etleri, ciğerleri kendi elleriyle kömür ateşinde pişirir, lavaş ekmeğinin üzerinde biraz bulgur pilavı, sumakla ezilmiş soğan halkaları, domates ve yine kömür ateşinde közlenmiş acı biberle servis ederdi. İhtiyacım olan şey buydu, kardeşlerimle buluşup birkaç kadeh yuvarlamak. Nurettin'in aynı hattı bir kez daha kullanmayacağını bildiğimden mesajla geri dönmek yerine ekranda çıkan numarayı aramaya karar verdim.

"Nurettin, nasılsın kardeşim?"

"İyiyim." Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Canım rakı çekti ama siz ikiniz olmadan tadını alamıyorum meretin. Sen nasılsın?"

"Bilmiyorum be Nurettin. Böyle elim kolum bağlı oturmak canımı sıkıyor."

"Benim de, hiçbir şey çıkmadı mı?"

"Yok, hiçbir iz yok. Ne polisten ne de Cemil'den haber var. Hırsız işi falan değil bu, Nil'i öldürmek için girdiler eve. Ama neden? İşte buna cevap bulamıyorum."

"Geçen sefer Cemil kaybolan bir bilgisayardan söz etmişti, hâlâ bulunamadı mı?"

"Maalesef... Çalınan başka bir şey de yok."

"Neyse," dedi Nurettin hattın diğer ucundan. "Akşam konuşuruz, geç kalma."

Ceptelefonumu kapatır kapatmaz masamın üzerindeki sabit telefon çaldı. Dahili hattan Belgin arıyordu:

"Ayhan Bey, eve bakmak için ne zaman müsait olursanız gidebiliriz."

"İyi o zaman, yemekten sonra gidelim. Ahmet'e söyle hazır olsun."

Yüksek bir yapı değildi, Levent'teki İş Kuleleri'nin arasına sıkışmış gibi duruyordu. Girişteki güvenlik görevlisine tekmil verdikten sonra Ahmet otomobili binanın altındaki otoparka sürdü. Asansörle giriş katına çıktığımızda, beş yıldızlı otellerinkinden farksız bir lobi ve resepsiyonla karşılaştık. Lobide bizi karşılayan kadın, Belgin'in konuştuğu emlakçıydı ama emlakçı olduğunu kabul etmiyor, üstüne basa basa, binadaki dairelerin satışı ve kiralanmasından sorumlu şirket yöneticisi olduğunu söylüyordu. Birlikte daireye çıktık. Doğrusu ilk görüşte hoşuma gitti. Geniş bir salonu, büyük sayılabilecek iki yatak odası vardı. Biri yatak odasında, diğeri genel kullanım için olmak üzere iki banyosu vardı. Evin en hoş bölümü ise salondan geçilebilen, hatta cam bölmenin yana çekilmesiyle salonun bir bölümü haline gelen balkonumsu alandı. Bu alanın kış bahçesi olduğunu ama camdan oluşan dış duvarların yanlara çekilmesiyle yaz aylarında

gerçek bir balkon haline dönüştürülebileceğini anlattı emlakçı olduğu halde emlakçı olduğunu kabul etmeyen kadın.

"Çocuğunuz var mı?" sorusuyla irkilerek Belgin'e dönünce yüzünde hınzır bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Beyefendi benim patronum. Tek başına kalacak."

"Aa evet, ben şey sandım, birliktesiniz, diye düşündüm." Kadın girmemesi gereken bir mayın tarlasına daldığını çabuk anladı.

"O zaman size rezidansımızın özelliklerini anlatayım. Otoparkı gördünüz zaten. Resepsiyon hem güvenliğin bir parçası hem de tüm ihtiyaçlarınız için başvuru noktası olma özelliği taşıyor. İki görevli dönüşümlü olarak dairenizin temizliğini yapacak, yatağınızı hazırlayacak, dairenizi sizin belirlediğiniz ve her akşam bulmak istediğiniz düzene getirecek. Bu görevlilerin güvenlik soruşturmasının hassasiyetle yapıldığını belirtmek isterim. Dışarıdan yemek ısmarlamak isterseniz resepsiyonumuz size onlarca seçenek sunacaktır. Fakat dilerseniz en üst katımızda bir İtalyan lokantası hizmet veriyor. Çamaşır ya da kuru temizleme hizmeti almak için resepsiyona ya da temizlik görevlilerine haber vermeniz yeterli. Kapalı yüzme havuzu, sauna ve kondisyon salonundan oluşan spor kompleksimiz de bu yöndeki ihtiyaçlarınıza en konforlu şekilde yanıt verecek şekilde planlanmıştır."

"Masaj hizmeti de var mı?" Kadının ezbere okuduğu basmakalıp satış nutkunu durdurmak için yaptığım espriye Belgin ve Ahmet kıkırdayarak karşılık verdi ama kadın sorumu hiç bozuntuya vermeden yanıtladı:

"İstediğiniz takdirde resepsiyon kendi dairenizde masaj almanızı sağlayacaktır."

"Oha!" diye geçirdim içimden, Belgin orada olmasa, "Karı istesem gönderir misiniz?" diye soracaktım. Gerçi o soruyu da, "Resepsiyona istediğiniz karının özellikleri-

ni verirseniz iki saat içerisinde gönderilecektir," şeklinde yanıtlasa şaşırmazdım artık.

"İyiymiş," demekle yetindim. "Madem masaj hizmeti mümkün, olabilir o zaman."

"Aylık kirası ne kadar?" diye soran Belgin, kadının söylediği rakam karşısında bakakaldı. Kadın ayrıca eşyalı olarak kiralanan dairelerin aylık kirasını da söyleme ihtiyacı duydu. Bir yılda kira için verilecek parayla Şişli'de eli yüzü düzgün küçük bir daire satın almak mümkündü. Üstelik temizlik, çamaşır falan kiraya dahil değildi.

"Peki," dedi Belgin gayet soğuk bir ses tonuyla, az önceki neşesinden iz kalmamıştı. "Bakmak istediğimiz birkaç yer daha var, buraya karar verirsek sizi ararız."

"Yok hayır," dedim Belgin'e, bana bir kez daha kızmasın diye hemen ekledim. "Yeterince dolaştık, yoruldum. Siz de yoruldunuz. Burası hoşuma gitti, daha fazla aramamıza gerek yok bence..."

Gerçekten hoşuma gitmişti daire, şehrin önemli iş merkezlerinden birinin ortasındaydı. İstanbul'un trafiğini baypas etmek mümkündü. On beş dakikada metroyla Maslak'a ya da Taksim'e ulaşılıyordu. Kadının sevimsiz bir tarzla da olsa söyledikleri doğruydu; bekâr ve zengin bir insanın ihtiyaç duyduğu her şeyi sunuyordu burası.

"Bizim şirket adına bir yıllık sözleşme yapalım. Muhasebeyle görüşüp siz halledin lütfen Belgin Hanım."

Belgin'in, "Emin misiniz?" sorusuna yanıt vermedim. Başkası olsa kızardım, ne demek emin misiniz? Emin olmasam ne diye çenemi yorayım! Ama bu kıza öfkelenemiyordum, altı üstü üç odalı bir evin kirası için istenen paralar karşısında gayet saf, gayet iyi niyetli bir tepkiydi onunki.

"Ahmet, benim kütüphaneyi şu odaya taşıt. Başında dur, kitapları, resimleri, bibloları falan harcamasınlar. Belgin Hanım, salon ve yatak odası için bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Tabii Ayhan Bey, nasıl bir tarz isterseniz araştırayım, birlikte gider bakarız."

"Bana gerek yok. Zaten bu işlerden pek anlamam. Siz zevkinize göre yapın bir şeyler."

Bir kez daha, "Emin misiniz?" diye sordu. "Bir dekoratörden fikir alsaydık..."

"Sizin fikriniz yeter bana Belgin Hanım," diyerek sırıttım. "Zevkinize güveniyorum, başka kimseye gerek yok!"

Ofise döndüğümüzde mesai saati sona ermek üzereydi. Yoğun trafik yetmezmiş gibi onlarca iş kulesinde çalışan binlerce modern köle için bekleyen servis minibüslerinin arasından zorlukla geçerek şirketimin de içinde bulunduğu binanın otoparkına ulaştık.

Asansörde Ahmet'e bu akşam bir işi olup olmadığını sordum. Yokmuş. Akşamki ocakbaşı muhabbeti beklediğim gibi geçerse sıkı içecektik. Sarhoş kafayla araba kullanmak istemiyordum.

Ofisin girişinde servis aracını kaçırmak istemeyen Caner'i sabırsızlıkla beklerken bulduk. Beni görünce sevindi, servise yetişebilecekti.

"Ayhan Bey sabah verdiğiniz aygıttaki dosyaların bir kısmını açabildim. Fakat farklı şifreleme sistemleri kullanılmış, çoğunu açamıyorum. Açılanların hepsi Word formatında. Şunda topladım," diyerek küçük bir bilgisayar belleğini bana verdi. Sonra ceketinin cebinden sabah ona verdiğim cihazı çıkarıp havada salladı. "İzin verirseniz bu hafta sonu bende kalsın, biraz daha çalışacağım. Pazartesi günü hazır olur."

Caner asansöre yürürken Belgin de servise yetişmek için izin istedi. Az sonra ofiste kimseler kalmadı. Şirkete çöken bu sessizliği sevmiyordum. Odama çekildim, Caner'in verdiği belleği bilgisayarıma taktım, dosyalardan birini açtım. Tuhaftı, dinî cemaatler, tarikatlar hakkında

notlar vardı. Nil'in ilgi alanı olduğunu sanmıyordum, benim bu konularla hiç alakam olmamıştı. Sıkıldım, bilgisayarı kapattım, belleği ceketimin cebine atıp dışarı çıktım.

Rasim Usta'nın mekânı Ali Sami Yen Stadyumu'nun arkasına düşüyordu. Stad kadar yaşlı bu küçük dükkânı daha önce hiç gelmemiş biri bile basit bir tarifle kolayca bulabilirdi. Bu köhne lokantada sunulan sıra dışı lezzetin nedeni Rasim Usta'nın asıl mesleğinin kasaplık olmasıydı. Gündüz bir taraftan kıyma, bonfile satarken bir taraftan da en güzel parçaları ayırıyor, terbiye ediyor, kasap köfteleri yoğuruyor, akşamcı müşterilerine hazır hale getiriyordu. İçerideki on masa haricinde büyük bir davlumbazın altında, üzerinde cızırdayarak pişen et ve ciğerden damlayan yağın arada bir alevlendirdiği odun kömürünün kızıl koruyla dolu dev bir mangal, tam anlamıyla salaş bir ocakbaşı akşamı yaşamak isteyen müdavimleri beklerdi. Mangalın üç yanını çevreleyen mermer tezgâh da isteyenler için masa görevi görüyordu. Mangalın arka tarafı Rasim Usta'nın çalışma alanıydı. Biz her zamanki gibi arka köşedeki masamızı tercih ettik. Ocakbaşının atmosferi çok daha özeldi ama giysilerin üzerine sinen koku kolay kolay çıkmıyordu.

İlk kadehler hal hatır faslıyla geçti, ikinci kadehler buraya en son ne zaman geldiğimizi tartışarak. Asıl konuya ancak üçüncü kadehleri yudumlarken, Nurettin'in lafı hiç dolaştırmadan sorduğu soruyla girebildik.

"Evet, beyler, artık biraz da rahmetlinin ardından ne yaptığımızı, ne yapmadığımızı konuşalım. Giden gittiğiyle kalırsa ben bile kahrolurum, Ayhan'ı düşünemiyorum artık. Bütün umudumuz senden gelecek bir haberde Cemil. Yeni bir şey var mı?"

"Cinayet masasındaki arkadaşlar her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştırıyorlar..."

"Sallama lan, ne buldular ki şimdiye kadar?"

"Doğrusu ellerinde çok sağlam bir şey yok ama görüntüleri pazartesi günü Ayhan izleyince belki..."

"Yeni hiçbir bok yok yani?"

"Yok amına koyayım ya! Evdeki tozu, böceği bile topladılar. Puşt herif ne parmak izi bırakmış ne bir saç teli. Yok oğlu yok, bizimkiler ne yapsın?"

Cemil genelde sakin bir adamdı ama bugün biraz gergindi nedense. Sonuçta Nurettin'in baskısına dayanamamış, patlamıştı. Yükselen sesi, özellikle de bastığı küfür, cam kenarındaki bir masada karınlarını doyuran Nurettin'in adamıyla Ahmet dışındaki müşterileri rahatsız etmiş olmalıydı. Zaten küçük olan mekânda tüm bakışlar bize yöneldi ve Nurettin'in gözlerine çarptı. İlk anda onu tanımasalar da yüzü aşina, bakışları ürkütücüydü.

"Tamam, tamam. Sakin olun beyler," diye müdahale ettim, masamızdaki hararetin bir anda bu kadar yükselmesini beklemiyordum. "Cemil haklı Nurettin, adam delil bırakmadıysa nereden bilebilirler ki?"

"Ayhan, sen bu işleri bilmezsin," dedi Nurettin kısık ama hâlâ sinirli ses tonuyla. "Polis bu ülkedeki her türlü pislikten haberdardır. Bilmemesi gerekiyorsa bilmezden gelir ama mutlaka bilir. Nil senin eşin olmasa bile fark etmezdi, tanınmış bir gazeteci öldürülecek, polis hiçbir şey bulamayacak, istihbarat servisi de polisin işi diye bir kenara çekilecek!" Durdu, derin bir nefes aldı, titreyen elleriyle sigarasını yakmaya çahşan Cemil'e bakarak devam etti. "Bana masal anlatma Cemil, yemem. Ayhan'a da anlatma, o senin kardeşin."

"Belki Nil'in sabit diskinden bir şey çıkar," diyerek araya girdim. "Ya sahi, evde bir sabit disk buldum. Nil'e ait..."

Nurettin anlamamıştı:

"O ne be?"

"Ee, şöyle anlatayım, bilgisayardaki bilgileri yedeklemek için kullanılan bir cihaz. Hafıza kartı da deniyor, aşağı yukarı ceptelefonu büyüklüğünde oluyor. Nil'e ait olduğunu sanıyorum, onun eşyaları arasından çıktı."

Nurettin, öyle bilgisayar, kart, çip, disk gibi teknik detaylardan hoşlanmazdı. Onu ilgilendiren şey sonuçtu. O teknolojik kibrit kutusundan işimize yarayacak bir bilgi çıkacak mıydı, çıkmayacak mıydı?

"Ee, sadede gel!"

"Ama maalesef şifrelenmiş, açamadım. Şirkette bilgisayarlardan sorumlu bir çocuk var; ona verdim, evine götürdü. Hafta sonu üzerinde çalışacak. Umarım açmayı başarır, belki bir şey buluruz."

Birden aklıma geldi. "Cemil, benim eleman açamazsa sizinkilerden yardım istesek olur mu? Yani koskoca gizli serviste bu işin ustaları vardır herhalde. Tanıdıklarına, arkadaşlarına falan bir sorsan?"

"Sorarız," diye yanıtladı Cemil. Ses tonu heyecansız, bakışları ilgisizdi. "Arkadaşlarımız var tabii... Ama bir şey çıkacağını sanmam." Sonra kalktı, tuvalete gitti. Şaşırdım ama önemsemedim.

"Tamam," dedim kaldırdığım kadehi Nurettin'inkine vurarak. "Pazartesi günü haberleşiriz, şimdi kafalarımızı biraz temizleyelim!" Kadehlerin dibini görünceye kadar ağzımıza diktik, mezelerden atıştırdık, dördüncü tura başlamak için şişede kalan rakıyı bir kez daha kadehlere boşaltırken Cemil heladan çıktı. O çıkar çıkmaz cam kenarındaki bir masadan kalkıp arka tarafa yönelen kadına takıldı gözlerimiz. Otuzlu yaşlarında, güzel bir kadındı. Üzerinde şık bir mini etek vardı. Üçümüz de kıkırdamaya başladık.

"Ulan kazık kadar adamlar olduk, hâlâ kadın görünce ağzımızdan salyalar akıyor. Nasıl bir hayvanlıktır bu ya!" diyen Nurettin'e karşı Cemil hemen savunmaya geçti.

"Yok be, güzel kadın tamam da... şeyi düşündüm birden, bu kadın bu giysiyle arkadaki o helaya oturacak şimdi. Yani ben az önce..."

Kahkahalarımızı salıverdik. Rasim Usta'nın dükkânı iyiydi, hoştu ama yer darlığı yüzünden tuvalet eskiden beri sorunluydu. Ancak bir kabin için yer vardı, o tek kabin zorunlu olarak her iki cinsiyetin ortak kullanımına hizmet vermeye çalışıyordu.

"Bırak şimdi," dedi Nurettin. "Açız oğlum biz, altmış yaşımıza da gelsek kadın görünce yiyecekmiş gibi bakmadan duramayacağız."

"Yuh!" dedim. "Siz ikiniz de kadına doyamadıysanız ben ne yapayım be?"

"Ee, her koyun kendi bacağından asılır," dedi Cemil. "Kadınlardan kaçtın, kaçtın, sonra apar topar evleniverdin."

Önce sırıttı ama birden ciddileşti, dudağını ısırdı Cemil. Yanlış bir laf ettiğini, üzüleceğimi düşünmüş olmalıydı. Nurettin araya girerek Cemil'i kurtarmaya çalıştı, aramızdaki gerginlik ancak bu kadar uzayabiliyordu.

"Yok be, Ayhan en iyisini yaptı, Nil kaçırılmayacak bir kızdı." Bir an durakladı, devam etti. "Gerçekten hiç aldatmadın mı onu?"

"Asla," diye yanıtladım gayet güvenli bir ses tonuyla. "Kadınlar söz konusu olduğunda sizden farklı değilim aslında, açlığımı hiç yatıştıramadım. Üçümüz de sevgilisiz büyüdük oğlum. Olacağı buydu. Hâlâ ne zaman güzel bir kadın görsem sapıtıyorum... Ama ona yapamazdım... Mesele Nil'e çaktırmama olayı değil; o asla öğrenmeyecek, bilmeyecek, duymayacak olsa bile yapamazdım. Başka kadınları istemediğimden değil, çok da fırsatım oldu ama kendimi affedemeyeceğimi bildiğim için aldatmadım galiba. Çünkü o bana bu hayatın verdiği en büyük armağandı. Kendimi yer bitirir, sonunda gider, yediğim her haltı

ona yumurtlardım. Sonra da onu kaybederdim ki, dünyanın yok olacağını bilsem bile göze alamayacağım büyük bir risk olurdu." Boğazıma bir şeyler düğümlendi, yine gözlerim yaşardı. Devam edemedim. Cemil kırdığı potu düzeltmek için konuyu değiştirmeye çalıştı:

"Sahi," dedi, "Candan'da mı kalıyorsun hâlâ?"

"Artık son günlerim, Levent'te bir daire buldum, haftaya taşınacağım. Kıza yeterince yük oldum..."

"Bende kalabilirsin, diyecektim."

"Sağ ol ama Candan bırakmaz. Aa, bu gece programı vardı, unuttum." Mangalın arkasını görmeye çalışarak seslendim. "Rasim Usta, televizyonun kumandasını göndersene buraya!"

Birkaç denemeden sonra doğru kanalı buldum. Candan, rahat, alaycı bir tavır takınmış, bu aralar çok meşhur olan yakışıklı bir dizi oyuncusuyla konuşuyordu. Televizyonun sesini açmadım ama konuğunun Candan'ın sorularından hiç de mutlu olmadığı suratından okunuyordu.

Bir sonraki turda kadehlerimizi Candan'a kaldırdık.

Sessiz diyaloglar IX

"Başka bir ev, senin bilmediğin, görmediğin, girmediğin bir ev olsun istedim. Akşamları gidecek bir mekânım olsun diye... Dondurulmuş gıdaları mikrodalga fırında ısıtıp yiyeceğim, televizyon karşısında zaman öldürebileceğim, duşun ardından becerebilirsem uyuyacağım duvarlardan ibaret bir yer olsun diye... Sığınak değil, ruhsuz, cansız, sensiz, geçici bir barınak sadece. İçinde mutlu olmak için değil, benim diye gurur duymak için değil, mecburi bir yaşam alanı sadece..."

"Belki şimdilik bir barınaktan ibaret senin için o ev. Fakat zamanla neye dönüşeceğini kim bilebilir? Belki o evin de ruhu vardır, belki ev seni sever, değiştirir duygularını, sen evi seversin. Belki bir gün seni seven biri daha olur içinde; bir kedi mesela ya da kedi ruhlu bir kadın... Kim bilebilir hayatın neler sunacağını gelecekte? Yaşamak istiyorsun, kendine yeni bir hayat kurmak... Bu eve girerken ilk adımını atıyorsun yeni hayatına, farkında değilsin."

10 Mayıs 2008
Cumartesi

Gazeteye ilk gelişim değildi. Fakat her gelişimde binanın mimarisine bir kez daha hayran oluyordum. Burası proje aşamasından itibaren bir gazete binası olarak planlanmış, her ayrıntı amacına yönelik çizilmiş, başarılı bir modern mimari örneğiydi. Yapının dış görünümü öyle ahım şahım değildi. Belli ki mimar dış görünüme değil, içerideki atmosfere odaklanmış, modern bir yaklaşımla klasik gazete çalışma düzenini birleştirmek için çaba sarf ederken binaya girer girmez oluşan büyüklük, ihtişam, güç duygusunu ferahlık, genişlik, sevimlilik ve iletişime açıklık kavramlarıyla dengelemeyi başarmıştı. Yapının orta kısmı zeminden metrelerce yükseklikteki tavana kadar dev bir boşluk, ferah bir alan yaratıyordu. En üstteki cam kubbeden içeriye dolan gün ışığı aynı zamanda önemli bir enerji tasarrufu sağlıyor olmalıydı. Her katta, koridor yerine katı boydan boya çevreleyen uzun, geniş balkonlar bu boşluğa bakıyordu. Balkonların diğer tarafı duvar değil, tamamen camdı. Böylece çalışanların masalarının bulunduğu geniş salonlar ve odalar her iki yandan, hem içeriden hem de dışarıdan ışık alıyor, herkes her yeri görebiliyor ama cam duvarlar sayesinde onca çalışanın oluşturduğu uğultu kendi hücresinden dışarıya sızamıyor, hiçbir bölüm, salon ya da oda diğerinin çıkardığı gürültüden rahatsız olmuyordu.

Konuklar binanın içine adım atar atmaz sıkı bir güvenlik barajıyla karşılaşıyorlardı. Bu aşamayı geçer geçmez içinde konuklarla birebir temas sağlayan güler yüzlü, genç, bakımlı kadın ve erkeklerin çalıştığı resepsiyon bölmelerine ulaşılıyordu. Daha önce de defalarca geldiğim için güvenlik engelinin sevimsizliğine aldırmadan resepsiyona yürüdüm.

"Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nil Hanım'a geldiğimi haber verebilir misiniz? Ben eşiyim..." derdim genelde. Sonra resepsiyon bölmesinin yanındaki turnikelerden geçer, beş yıldızlı otel konforundaki lobinin rahat koltuklarına yayılıp gazeteyle aynı gruba ait televizyon kanallarının yayınlandığı ekranlara bakarak sevgili karımı beklemeye başlardım. Nil'in yoğun çalıştığı dönemlerde biraz nefes almasını sağlamak, eğlenmek, birlikte bir sinemaya, konsere ya da lokantaya gitmek için onu almaya gelirdim. Bazen de önceden planlanmamış bir iş seyahatine çıkması gerektiğini haber verdiğinde, evde her zaman hazır tuttuğu valizini ona getirmek, havaalanından uğurlamak için gönüllü olduğumdan... Gülümseyerek lobiye iner, kimseye aldırmadan beni dudağımdan öperdi. Bu güzeller güzeli kadın beni kendi işyerinin ortasında öptüğü için, onun erkeği olduğum için gurur duyardım. Ama artık o yoktu.

Keşke Candan bu sabah Ankara'ya gitmek zorunda kalmasaydı, hiç değilse tanıdık bir sima aniden içine düştüğüm derin melankoliden çekip çıkarabilirdi beni.

"İhsan Ersöz'le randevum vardı..."

Genç kadın birden irkildi, dudaklarındaki sahte gülümsemeyi attı ve ciddileşti. Aranan kişi genel yayın yönetmeniydi. Yani büyük patronun gölgesi!

"Tabii efendim, bir saniye bekleteceğim sizi, fakat kimliğinize ihtiyacım var."

Kısa bir telefon görüşmesinin ardından nüfus cüz-

danıma karşılık bana verdiği plastik kart yardımıyla turnikeden geçtim, lobi koltuklarına doğru yürüdüm. Oturmadım, olduğum yerde dönerek yukarıdan sarkan, dev bir avize gibi düzenlenmiş sessiz ekranları izlemeye başladım. Bu kanalların çoğunun gazete binasının hemen arkasındaki stüdyolardan yayın yaptığını bilmek tuhaftı. Ekranda görüntüsünü izlediğim sunucunun gerçeğinden sadece elli altmış metre uzaklıktaydım.

"Ayhan Bey?"

Arkamdaki sese doğru dönmemle, "Hadi be!" diye haykırmam bir oldu, neyse ki içimden. En az bir seksen boyunda, artı on santim topuklarla bir doksanı zorlayan, boyundan uzunmuş gibi görünen bacaklara, dar bluzunun içinde, her an özgürlüklerine kavuşacakmış hissi veren göğüslere sahip bir afetti bu.

"Ben İhsan Bey'in asistanıyım."

Ben İhsan Bey'in herhangi bir şeyi değildim ve İhsan Bey bu hatuna ne maaş veriyorsa on katını vermeye hazırdım. Benim asistanım olması fikri ilk anda çok cazip gelse de çabuk vazgeçtim. Kızın vücudundan yayılan büyü sadece beni değil tüm şirketi saracaktı kuşkusuz. Erkek çalışanlar aşırı motive olurken hanımlar antidepresan kullanmaya başlayacak ve bu haletiruhiye içerisinde üretilecek projelerden kimseye hayır gelmeyecekti. Üstelik Belgin'in hem iş hem de iş dışındaki hayatıma kattığı değeri değil bu hatun, bunun gibi on tanesi sağlayamazdı.

"İhsan Bey sizi bekliyor, isterseniz gidebiliriz."

Kızın peşinden asansöre yürüdüm, bakışlarım poposuna ve bitmez tükenmez bacaklarına kilitlenmiş vaziyette tabii. On birinci katta indik. Oysa asansörde on sekiz düğme vardı. Yani gazetenin üst düzey yöneticileri binanın ortalarındaki bir kata yerleşmişlerdi. Yöneticilerin genelde Olympos Dağı'nın tepesindeki tanrılar gibi

en üst kata kurulduğu bir toplumda, çalışanlara "şeffaf ve ulaşılabilir yönetim" mesajı vermenin bundan iyi bir yolu olamazdı. İleride kendi şirketim için yapacağım binada burayı örnek almaya karar verdim.

Ve sonunda ülkenin en büyük gazetesinin genel yayın yönetmeni, ünlü gazeteci İhsan Ersöz'ün kristal odasına ulaştık. Harikaydı; dekor modern, ferah, sade ama çok pahalı ve büyüktü! Neredeyse tüm eşyalar cam, deri ve ahşabın mükemmel bir uyum içerisinde yoğrulmasıyla tasarlanmıştı. Onca lüksün içinde sonradan görme izlenimi verecek tek iğne bile yoktu. İhsan Ersöz beni görünce masasından fırladı, hızlı adımlarla yanıma geldi, elini uzattı, tokalaştık. O da en az odası kadar şık ve pahalıydı. Kravat takmamıştı, Valentino spor gömlek, Ermenegildo Zegna spor ceket, Paul and Shark pantolon, Damir Doma ayakkabılar... Markalardan bazıları körün gözüne girecek kadar sırıtıyordu, bazılarını da dikişinden, tarzından tanıyordum, aynılarından bende de vardı.

"Hoş geldiniz Ayhan Bey, aslında benim size gelmem gerekirdi ama hayatı erteleyenlerdenim maalesef, bilirsiniz. Günlük kaygılarla önemli konuları öteliyorum. Sonra da utanıyorum böyle..."

Tuhaf bir karizması vardı. İşte daha ilk anda alt seviyeden konuya girer gibi yapmış ama girdiği yerden ustalıkla sıyrılıvermişti. İnce, uzun boylu, ileri yaşına rağmen formda ve hâlâ yakışıklı, etkileyici bir adamdı.

"Cansu, sen çıkabilirsin kızım."

Masasının önüne yerleştirilmiş vişneçürüğü rengi deri koltuklara sürükledi beni, "Benden önce davrandınız, siz geldiniz. Şaşkınım, utanıyorum ama gelmenize sevindim."

Koltuğa yayıldım. Ama o oturmadı.

"Birer viski içer miyiz? Çok özel konuklara ayırdığım çok özel bir malt var elimde."

Hastaya ilaç sormak gibi olmuştu. İçerdim tabii, iki parça buz yeterliydi. Viskiyi önüme, sehpaya bıraktı, karşımdaki koltuğa oturdu. Oturduğu yerde bile durmadan yaylanıyor, bacak bacak üstüne atıyor, rahat edemiyor, bacağını değiştiriyor, cebini karıştırıyor ama ne yaparsa yapsın, enerjisini atmayı başaramıyordu.

"Ben size teşekkür etmek için geldim."

Yüzü ciddileşti, birkaç saniye için vücudunu kontrol etmeyi başardı.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz Ayhan Bey, ne için teşekkür ediyorsunuz anlamadım."

"Köşenizi Nil'e ayırdığınız için, onun hakkında yazdıklarınız için."

"Şimdi anladım," dedi, gözlerini suratıma dikti, iyice ciddileşti. "Ben bunu beklemiyordum doğrusu. Yani geliş amacınız hakkında..."

Satranç oynuyor gibiydik. Sanki ben, beklemediği hamleleri yapan alt düzeyde bir oyuncuydum ve kabul edemeyeceği bir yenilgiye sürüklenmemek için yaptığım hamlelerin bilinçli bir tuzak mı yoksa rastlantı sonucu mu olduğunu anlamaya çalışıyordu. İşin kötüsü ben satrançtan anlamazdım. Nil'in benimle ilgili hayal kırıklıklarından biriydi bu. O babasıyla oynarken bile izlemeye katlanamazdım. Daima sabırsız bir adam oldum ben, ne olacaksa çabucak olsun bitsin, sonucu göreyim...

"Nil'i çok severdim." Uzunca bir sessizlik oldu. Kullanacağı kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Hırslıydı ama kimseyi ezmeye çalışmadı. Nil çok özel bir kadındı, yetiştiriliş tarzı, eğitimi mükemmeldi. Her koşulda soğukkanlı olmayı, nezaketini korumayı başarırdı. Öyle bir *background*'u vardı ki..." Ne demek istediğini anlamıştım ama o yine de tercüme etme ihtiyacı duydu. "Yani birikimi olağanüstüydü, gazeteye çok katkısı oldu. Daha da ilerlemesi kaçınılmazdı... Yaşasaydı..." Yine sessizlik. Viskisini bitirdi, ayağa fırladı.

"Haydi, sizinle yemeğe gidelim, yemekte devam ederiz. Pardon, zamanınız var mı?"

Zamanım vardı. Onu daha önceden tanımış olmayı istedim birden, ilginç bir adamdı. O, karımın zamanını benden çalan adamdı. Nil'in geç saatlere kadar gazetede kalmasına sebep olan, onu seyahatlere gönderen, evde bile işten başını kaldıramamasının, yatakta bilgisayarı açık uyuyakalmasının sorumlusu olan adamdı.

Masasına koştu, oldukça eski model, neredeyse klasik bir telefonun ahizesini kaldırdı:

"Cansu, kızım, bize bir taksi çağırır mısın lütfen?"

Hemen sazan gibi atıldım:

"Benim otomobilim var, şoförüm dışarıda bekliyor..."

"İyi, Cansu'ya söylerim, şoförünüzü içeriye alır, bizim yemekhaneye gönderir. Aç kalmasın adam." Boş bakışlarımla karşılaşınca gülümseyerek, "Benim otomobilim de burada ama size göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Taksiciye Florya'ya gitmesini söyledi. Oraya ulaşınca sağa dön, sola gir, buradan düz git gibi direktiflerle yolu tarif etti. Kaşıbeyaz'ın girişinde indik. Oysa en başından Kaşıbeyaz'a gideceğimizi söylemesi yeterdi. Taksicinin İstanbul'un en ünlü lokantalarından birini bilmemesi imkânsızdı. Bizi karşılayan garsona rezervasyonumuz olmadığını söyledi. Zaten öğle vakti fazla müşteri yoktu. Birkaç dakika bekledik. Daha yaşlı bir garson koşarak geldi. Diğerlerinin gösterdiği saygıdan ve farklı kostümünden şef olduğu anlaşılıyordu.

"Buyurun efendim. Eğer uygunsa sizi şöyle alacağım," diyerek ortalarda, lokantanın diğer bölümlerine göre ferah bir alanda, büyük, yuvarlak bir masa gösterdi. Adam, İhsan Ersöz'ün kim olduğunu biliyordu. Özel bir hizmet alacağımız belli oldu.

"Orası olmaz. Gözlerden uzak kalabileceğimiz, bahçe tarafında bir yeri tercih ederim."

İstediği gibi bahçeye bakan bir yere oturduk. Şarap mönüsünü istedi, seçimini yaptı:

"Varsa 2000 ya da 2005 olsun. Yoksa fark etmez." Garson gittikten sonra bana dönüp devam etti. "Kusura bakmayın, size sormadım ama şarap konusunda kendime güvenirim. Biliyorsunuzdur, burası İstanbul'un en iyi et lokantalarından biri ama maalesef zengin bir kavları yok. Mevcutların içinden seçmek gerekiyor. En iyisi rakı içmek ama o da bana uymuyor. Buranın sahipleri bir de İtalyan lokantası açtılar, oradaki şarap çeşitleri iyi fakat kebapçıdan İtalyan mutfağı fikri bana göre çok zorlama oldu. Bünyem kabul etmiyor. Üstelik arafta kalanlardanım ben; ne iyi kebaptan ne de iyi şaraptan vazgeçebiliyorum."

"Ben de şarap konusunda pek bilgili sayılmam," deyince telaşlandı.

"Çok özür dilerim, tabii ki şaraba mecbur değilsiniz, sizin için rakı söyleyelim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim. Gerek yok. Şarap, Nil'in uzmanlık alanıydı ama ben de iyi bir şarabı severek içerim."

"Siz şaraptan çok neden taksiyle geldiğimizi merak ediyorsunuz değil mi?"

Gülümsedim, evet anlamında başımı salladım.

"Ama öncesi var. Bizim binada kaliteli bir yemekhanemiz var. Yemekleri güzeldir."

"Biliyorum," dedim, "Nil'le birkaç defa yemek yemiştik..."

"Fakat sizi buraya, Kaşıbeyaz'a getirdim. Gözden uzak, rahat konuşalım istedim."

Tepkimi ölçmek için durdu, karizmatik gülümsemesiyle bana baktı.

"Artık kabullendim. Yıllarca odalarımızda aramalar yaptık. Böcek denen o cihazlardan yüzlerce bulduk. Biz

buldukça onlar yenisini koydular. Kim koyuyorsa görelim, diye kameralar yerleştirdik. Faydası olmadı. Her defasında böcekler küçüldü. Biz de elektronik cihazlar aldık, böcekleri bulan elektronik detektörler, sinyal karıştırıcılar, frekans bozucular falan. Fakat şimdilerde teknoloji sınır tanımıyor. Artık böceklere bile gerek kalmadı. Bir şekilde uzaktan yakından dinliyorlar. Hükümetler değişti ama bu durum değişmedi. Devlet gazeteleri kontrol altında tutmak, gazetede ne yazılacağını baskıya girilmeden bilmek istiyor. Her departmanda hem bizden hem de devletten maaş alan çalışanlar olduğunu biliyoruz. Hatta taksicilerin bile aynı zamanda memur olmasından şüpheleniyoruz. Köşe yazarı bir arkadaşımız otomobil kullanmıyor, gazeteye taksiyle gelip gidiyordu. İlk o fark etti, kanıtlar buldu." Bir kahkaha attı, devam etti. "Yani büyük ihtimalle bizi buraya getiren taksici de devlet memuruydu. Bu durumda gazetenin yakınındaki taksi durağı bir çeşit devlet dairesi sayılır. Sizinle gizli saklı bir iş çevirdiğimizi sanmasınlar, merkezlerine anlatacak bir şeyleri olsun, fazlasına uğraşmasınlar diye taksiyle gelmeyi tercih ettim."

Bakışlarımdan istediği etkiyi yaratmış olduğunu anlayarak memnuniyetle gülümsedi. Oysa ben, Nurettin'den daha paranoyak biriyle karşılaşmış olmanın şokunu yaşıyordum sadece. Konuşmasını sürdürmeden önce, gelen yaşlı garsona siparişlerimizi söyledik.

"Sizi de dinliyorlardır."

"Neden dinlesinler ki beni?"

"Nil'in ölümüyle ilgili neler yaptığınızı bilmek için."

Bütün bu hastalıklı sohbetin ardından konu ne zaman Nil'e gelecek diye meraklanmaya başlamıştım. İşte bir şekilde dönüp dolaşıp geleceği yere gelmişti. Ziyaretim çoktan amacını aşmış, tuhaf bir monologa dönüşmüştü. Artık daha rahat olabilirdim.

"Hiçbir şey yaptığım yok. Polis, katille ilgili en ufak bir iz bulamadı. Ama siz sözü nereye getirmek istiyorsunuz?"

"O yazıyı yazdım çünkü yazmak zorunda olduğumu, Nil'e bunu borçlu olduğumu düşünüyorum. Dolaylı da olsa Nil'in ölümüne yol açmış olmaktan korkuyorum."

"Ne?" diye bağırıverdim. "Ne diyorsunuz siz İhsan Bey?"

"Anlatacağım, merak etmeyin... Galiba bu şarap bize yetmeyecek. Şarabı akşamları içerim. Kaliteli şaraptan anlarım, en iyileri bulmaya çalışırım. Fakat az içerim. Bugün biraz artırmaktan zarar gelmez herhalde."

Yaşlı şef garson, peşinde tepsiler taşıyan üç garsonla birlikte masamıza geldi. İhsan Ersöz'ün önüne az pişmiş, benim önüme çok pişmiş birer parça iri dana pirzolası koydu, salata ve mezelerle masayı donattı, şarapları tazeledi, İhsan Bey'in ısmarladığı ikinci şişeyi getirmek üzere uzaklaştı.

"Size Ayhan Bey, ağustosböceği ile karınca masalının daha önce duymadığınız bir versiyonunu anlatacağım. Müzik yaparak zengin olan ağustosböceği ve çok çalıştığı halde fakir kalan karıncanın masalı değil, merak etmeyin. Gazete böcekleri hakkında bir masal bu... Gazete farklı bir dünyadır, bir gün önce gazetecilik okulunda sıradan bir öğrenciyken, ertesi gün kendinizi ülkenin başbakanına mikrofon uzatırken ya da bir ağacın tepesine tırmanmış, ünlü bir sanatçının uygunsuz fotoğraflarını çekmeye çalışırken bulabilirsiniz. Zaman mefhumumuz yoktur. Uyku düzenimiz bozuktur, geceleri sıçrayarak uyanırız. Sürekli tehditler alırız. En başta devletten, devleti temsil eden insanlardan, kurumlardan, polisten, savcıdan, validen, belediye başkanından, milletvekillerinden, bakanlardan, müsteşarlardan, askerden üstü kapalı tehditler almak, imalı konuşmalar dinlemek hayatımızın rutinidir.

Hepsi bizi yönlendirmeye çalışır, baskı yapar. Gerçi artık her hükümet kendi basınını yaratıyor ama yarattıkları basın satılmıyor, okunmuyor. Propaganda amaçlı medya yavan oluyor, yapay kokuyor. Onlara oy verenler bile okumuyor gazetelerini. Oklar yine dönüp dolaşıp bizi vuruyor. Bunlara alıştık, zamanla çok ciddiye almamayı, yönetmeyi öğrendik. Her tehdidin arkasında 'uzlaşalım' mesajı olduğunu anladık. Sonuçta kalıcı olmadıklarını biliyorlar. Fakat bir de vatandaş var. Sokaktaki vatandaş bunlar gibi değildir, 'Seni vururum!' diye tehdit ederse gelip vurma ihtimali yüksektir. Peki, bunca riski almaya değer mi? Aslında değmez; çünkü tüm bu binalar, makineler, araçlar, şirketler bir patrona ait. Gazeteciler de o patrona ait. Kaderimiz onun iki dudağı arasında. Onun için hayatımızı kendi ellerimizle cehenneme çevirir ama bu durum bir gün kendimizi kapının önünde bulmamızı engellemez. E, öyleyse bu işi neden yapıyoruz?"

Öylece baktı. Yanıt vermemi istiyor gibiydi ama nasıl olsa kendi yanıtı hazır bekliyor olduğundan bakışlarına, "Ben hıyarım, bilmem," bakışımla karşılık verdim sadece.

"Galiba tüm gazeteci milleti, kendilerine karşı mazoşist, ailelerine, sevenlerine karşı sadist oluyor. Sadomazoşist bir ruh halindeyiz hepimiz. Manyak, deli, çılgın, hasta... Her işimiz acildir. Her saniyemiz, bir sonraki saniyeye haber yetiştirmekle geçer. Bir önceki saniye ise artık tarih olmuştur, arşive kaldır gitsin."

Şarabından bir yudum aldı. Bitmek bilmeyen enerjisi çenesinde toplanmış gibiydi.

"Ee, ağustosböceği ile karıncanın masalı bunun neresinde, diyorsunuzdur. Sabredin, geleceğim. Hatta masalın bu versiyonunda bir kahraman daha var: bokböceği! Onu da anlatacağım. Deminden beri anlattığım tempoya dayanmak kolay değil. Deli gibi çalışan, sıcağa,

yağmura, kara aldırmayan, itilip kakılan, sevenlerine zaman ayıramayan, üstelik tüm bu koşullara direnerek anlaşılmaz bir zevkle hayatlarını işe adadıkları halde hiçbir iş garantileri olmayan bu insanlara karıncalar, diyelim. Medya dünyasının karıncaları... Muhabirler, teknik personel, matbaa çalışanları yani çoğunluk, bu karıncalardan oluşur. Sektörü onlar ayakta tutar. Fakat söylediğim gibi, böyle bir tempoya dayanmak kolay olmuyor. Bu tempoda çalışan karıncaların bazıları yolda yorulur, düşer. Meslektaşları, yorulanları ânında yolun kenarına atar, kendileri yola devam ederler. Mesleğin kuralları böyle yazılmış. Tek motivasyonları bir gün sınıf atlamak, yani ağustosböceği olmaktır. Ne yazık ki, piramidin üstü çok dardır bizde. Karıncaların çoğu bu rüya uğruna ömürlerini harcar fakat sonunda yok olup giderler. Peki, bu ağustosböcekleri kimlerdir? Tahmin edeceğiniz gibi, yöneticiler, köşe yazarları, patronun adamları, hükümetlerin adamları, holdinglerin adamları gibi bir liste hazırlayabiliriz. Hepsini aynı sınıfta yargılamak haksızlık olur. Bazıları gerçek birer kahramandır. Her türden pisliğe rağmen kalemleri tertemiz kalır. Fakat benim sözünü ettiğim ağustosböcekleri üst katlarda oturur, her konuda ahkâm keser, sahiplerinin kalemi olur, pahalı lokantalarda halkla ilişkiler uzmanlarıyla yemekler yer, onları yağlar, kolay reklam peşindeki şirketlerin, işadamlarının, politikacıların peşinde seyahatlere çıkar, davetlere katılır, gazetenin, televizyonun verdiği otomobillerle dolaşır, devletten koruma isterler. Karıncaları yönetiyormuş gibi yapar, onların bin bir zorlukla elde ettikleri haberleri, başarıları sahiplenirler. Bazen yıllarca aynı katta oturduğu diğer ağustosböceklerinden birinin aşağıya atıldığını görürler. Fakat bundan ders almak yerine kendilerinin daha önemli, daha vazgeçilmez olduklarını düşünürler. Tuhaf bir egoları vardır, anlayabilene aşk olsun. Ancak

zekâlarını küçümsemek hata olur. Bunlar, üst katlarda işgal ettikleri odalarında kök salarlar. Oradan çıkarılmamak için kendilerine göre birçok farklı yöntem geliştirir, her türlü krizin altından kalkmayı bilirler. Kimi bir yolunu bulup patronun adamı olur, onun işlerini takip eder. Kimi ülke yönetiminde söz sahibi olanların ayakkabılarını temizlemeyi seçer. Eskiden postal yalamak modaydı. Şimdi sivil politikacıların rugan ayakkabıları revaçta. Benim favorim bukalemun genleri taşıyan ağustosböcekleridir. Her devrin adamı olanlardan bahsediyorum. Devir değişir, hükümetler değişir, ihtilal olur, generaller, diktatörler yaşlanır, gözden düşer, bürokratlar emekli olur ama bunlar hiç değişmez. Yaratıcı bunlara öyle bir dil nasip etmiştir ki, her daim yalayacak yepyeni bir ayakkabı bulur, tükürüklerinin son damlasına kadar yalarlar. Ben bu bukalemun ruhlu ağustosböceklerine değil ama kendilerini bunlara yalatanlara şaşarım. Yani artık yalama olmuş bir dil yerine yeni, kendilerine ve o zaman dilimine özel bir dil daha iyi olur, öyle değil mi?"

Güldüm, nereye varmak istediğini merak ediyordum. Ayrıca kendi dünyasının zirvesine tırmanmış bir insanın o dünyayı bu kadar acımasızca eleştirebilmesine hayret ediyordum. Benden bir katkı beklediği yoktu. Vermek istediği bir mesaj vardı ama onun için kolay olmadığı ortadaydı. Oldukça dolambaçlı bir yol seçmiş, orada ilerlemeye çalışıyordu.

"Bir de karıncaların da, ağustosböceklerinin de üzerinde fakat patronun altında duran biri vardır. Ağacın en üstünde fakat rüzgârdan en fazla etkilenen en zayıf dalında oturur. Çalışanların, hükümetlerin, bürokratların, kurumların, askerlerin, şirketlerin çekindiği müthiş bir güç gibi görünmesine rağmen kaderi patronun iki dudağı arasındadır. Yani onca gücüne rağmen aslında bir hiçtir. İşte ben bu adama bokböceği diyorum. Çünkü haya-

tı pislik yönetimiyle geçer. Bok parçalarını oradan oraya itip boktan bir çevreyi temiz göstermekle uğraşır! Bizim gazetenin bokböceği ben oluyorum!"

Kendimi tutamadım, "Estağfurullah!" dedim. Ama bir taraftan da gülüyordum. O da güldü.

"Şok, şok, şok! Metamorfozun böylesi görülmedi; İhsan Ersöz bir sabah uyandığında bokböceğine dönüştüğünü itiraf etti! Alın size yılın haberi, sekiz sütuna manşet... Evet, gelelim bokböceğinin görevlerine," dedi tekrar ciddiyet maskesini takarak. "Günlük işleri bir yana bırakırsak, benim en önemli misyonum yayın politikalarını ve gündeme nasıl müdahale edeceğimizi belirlemek, stratejilerimiz doğrultusunda ağustosböceklerini yönetmek, döşediğimiz rayların dışına çıkmamalarını sağlamak, ayrıca vazgeçilmez olduğunu düşünen bu sınıfa çaktırmadan yenilerini keşfetmek ve yetiştirmektir. Ağustosböceği yaratırken belli kriterler ararız. Okuyucuların yarısı onlara bayılsın, diğer yarısı nefret etsin isteriz. Böylece ağustosböceğimizi, yani köşe yazarımızı sevenler mutlaka takip edecekler, sevmeyenler, 'Bakalım bugün ne yumurtlamış,' diyerek okumak isteyeceklerdir. Okuyucu her iki durumda da gazete alır, tirajımız artar. Tiraj arttıkça benim teknemin boyu biraz daha büyür."

Bir kez daha durdu, şarabını yudumladı. Çoktan soğumuş olmasına aldırmadan pirzolasından bir parça kesip ağzına attı. Beğenmedi, yüzünü buruşturdu. Tabağını itti, tekrar kadehine sarıldı.

"Nil her zaman ağustosböceğine evrimleşmeye hazır bir karınca oldu. Eğitimi, zekâsı, her şeyi vardı. İstese ona hemen bir köşe verirdim. Eminim size anlatmamıştır; bunu ona üç kez teklif ettim. Daha doğrusu dört... Dördüncüde kabul etmişti, oraya geleceğim. Fakat ilk üç teklifimi kabul etmedi. Köşe yazarı olmaya hazırdı, başarılı olacağını da biliyordu, zaten ona bizzat ben koçluk yapa-

caktım. Fakat o büyük bir patlama yapmak, o patlamayla şöhretin zirvesine yerleşmek, böylece köşe yazılarına başladığı gün, gazetenin tirajını da patlatmak istiyordu. Çok hırslıydı, çok da zeki. Karınca mantığıyla çalışan bir ağustosböceğim olacaktı. Böylesi hiçbir bokböceğine kolay kolay nasip olmaz. Yine de beni ikna etmeyi başardı. Büyük patlamayı, hayalindeki o muhteşem çıkışı yapmasını bekleyecektik. Bu arada hafta sonu röportajlarına, politika muhabirliğine, diğer işlere devam edecekti..."

Konuşmasına bir kez daha ara verdi. Gazeteciliğin, onca koşuşturmanın, çalışmanın, hareketin Nil'in ruhunu besleyen kaynak olduğunu, kimsenin onu zorlamadığını, uğraştığı her konu için daima gönüllü olduğunu, işinden zevk aldığını kabul etmek istememiş, başka bir suçlu aramış, hedefime İhsan Ersöz'ü koymuştum. Nil'i anlamak için geç kalmıştım.

İhsan Ersöz kadehiyle oynamaya başladı. Ama içmedi. Kuracağı cümleleri planlıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp tekrar anlatmaya başladı:

"Son seçim döneminde, rakip gazetelerden birinde çıkan bir yazı dikkatimi çekmişti. Aslında sıradan bir konu gibi görünüyordu; yazar hangi dinî cemaatin ya da tarikatın seçimde hangi partiyi destekleyeceği konusunda yüzeysel bir araştırma yapmış, nedenine niçinine fazla bulaşmadan bulduklarını yazmıştı. Gayet net değil mi? Hangi cemaat hangi politik hareketi destekleyecek? Bu içerikteki bir yazıyı okuduğumuzda hiç yadırgamıyoruz. Oysa biliyor musunuz, tekke ve zaviyeler kanunu ülkemizde hâlâ geçerli! Yani gazeteler yasal olmayan dinî grupların, ülkeyi yönetecek olan yasal politik gruplardan hangisini destekleyeceğini yazıyor, biz de okuyoruz. Hâkimi, savcısı, polisi, askeri de okuyor ama kimse ses çıkarmıyor. Demek ki günümüz Türkiye'sinde bu dinî cemaatler artık yeraltından tamamen gün ışığına

çıkmış, kendilerini doğru yerde konumlandırmaya çalışıyorlar. 21. yüzyılda, cumhuriyet Türkiye'si de bunlarla barışmış, kabullenmiş ve sistemde bunlar için yer açmaya çalışıyor. Öte yandan ironik bir biçimde gizlisi saklısı kalmamış tüm bu topluluklar, etkinlikler, ilişkiler aslında hâlâ yasak sayılıyor... Neyse, o yazıyı okuduğumdan beri cemaatleri, tarikatları, liderlerini, müritlerini, politik ya da fiziki güçlerini fakat en önemlisi sisteme entegre olmayı mı yoksa sistemi değiştirmeyi mi amaçladıklarını, yani her yönüyle bugünkü durumlarını inceleyen bir yazı dizisinin müthiş ilgi çekeceğini düşünüyordum. Fakat malum, çok incelikle yapılması gereken bir işti. Bana ütü yaparken evi yakmayacak biri gerekiyordu ve Nil'den iyisi olamazdı. O mahallede yaşamıyordu ama mahallenin politik liderleri onu kabullenmişlerdi. Bir şekilde ona saygı duyuyor, mesajlarını diğer mahallelere doğru aktaracağına güveniyorlardı. Ayrıca mahallenin derinliklerine, arka sokaklarına objektif bakabilecek, yargılamadan yansıtabilecek zekâ ve bakış açısına sahipti. Böylece, geçen yıl yaz sonlarıydı galiba... Evet, ağustos ayında Nil'le bir toplantı yaptım ve ondan Türkiye'de cemaatleri, tarikatları ve bunların toplumsal etkilerini inceleyen bir yazı dizisi istediğimi söyledim. Başlangıçta Nil'in hoşuna gittiğini hiç sanmıyorum. Mahallede dolaşmayı seviyordu ama arka sokaklar onun ilgi alanı değildi. Yine de kabul etti. Belki de beni kırmamak için, bilemiyorum. Diğer işlerini sürdürürken bu konuda da çalışmaya başladı. Tam olarak anımsamıyorum ama iki ya da üç kez bana geldi. Topladığı bilgileri özetledi, nasıl ilerlediğini anlattı. Bu toplantıların hiçbirinde görevi savuşturma isteği dışında bir heyecan uyandırmadı bende. Hatta bu işi Nil'e vermekle hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım ki, kasım ayının ilk günlerinde sekreterim, Nil'in acilen beni görmek istediğini söyledi. Çok motiveydi. Hatta

onu daha önce hiç böyle görmediğimi söyleyebilirim. O gün beni çok şaşırtan bir şey daha oldu, müthiş bir bilgiye ulaştığını, bunun hayatının haberi olduğunu söyledi. Haberi gündemde bomba gibi patlayacak, ardından yazı dizisini yayımlamaya başlayacaktı. Fakat sadece bu konuya odaklanması gerektiğini, bu nedenle altı ay kadar izne ve mutlak gizliliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Ne bulduğunu söylemesi için çok ısrar ettim ama bu bilginin şimdilik kendisinde kalması gerektiğini, kesin kanıtlara ulaştığında gazeteye döneceğini ve yazısını bana teslim edeceğini tekrarladı. Gizlilik konusundaki hassasiyetinin, haberi başkalarına kaptırma korkusundan kaynaklandığını düşünmüştüm. Bulduğu şeyin, her neyse aynı zamanda tehlikeli, hatta ölümcül olabileceği düşüncesi ne yazık ki, ancak Nil öldürüldüğünde aklıma geldi. İzin isteğine sıcak bakmadım ama bilirsiniz, Nil'e direnmek çok zordur. Israrları karşısında sadece ücretsiz izin kullanması şartıyla kabul etmek zorunda kaldım."

"Bana işten ayrıldığını söylemişti..." dedim düşünceli bir halde. Kafam karışmıştı.

"Öylesi kolayına gelmiştir. Her neyse, belki anımsarsınız, bizim gazetenin magazin ekinin geçen şubatta düzenlediği gecede karşılaşmıştık. Siz de vardınız. Orada, 'Artık yeter,' dedim, geri dönmesini istedim. Döner dönmez köşe yazılarına başlamasını istediğimi de söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmeden kabul etti. İşinin hemen hemen bittiğini, nisan ya da en geç mayıs ayında başlayabileceğini söyledi. Ne garip bir geceydi; biz konuşurken bizim haber kanalının müdürü yanımıza geldi, televizyonda çok farklı bir formatta haber röportaj karışımı değişik bir program yapmasını önerdi. O da kabul etti, üstelik ardı arkasına birçok yeni fikir sıraladı. Hepsini önceden düşünmüş, planlamış gibiydi. Daha önce ikisinin bu konuyu konuşup konuşmadıklarını sordum, konuşmamışlardı. Dedim ya, o gece her şey bir garipti."

Son "buz devri"nin bittiği geceydi. Ölümünden tam üç ay önceydi ve o gece eve döndüğümüzde evliliğimizin tarihindeki en ateşli sevişmelerimizden birini yaşamıştık.

"Hiç unutmuyorum Ayhan Bey, o gece Nil'i tekrar size teslim ederken gözlerini bana dikti, gülümsedi ve, 'İhsan Bey,' dedi, 'göreceksiniz, dönüşüm muhteşem olacak!' Sonrasında birkaç kez daha gazetede görüştük. Ama bana gelmemiş, televizyona yapacağı programın hazırlıklarıyla uğraşıyormuş, bana da uğramış. Aslında kızdım ama belli etmedim. Sonuçta Nil'in gazeteye de televizyona da yetişeceğini biliyordum."

Bilirdi tabii, sayelerinde Nil'in yetişemediği bir tek kocası kalmıştı.

"Nil'in ne bulduğunu bilmiyorum Ayhan Bey; ama bulduğu şeyin onun ölümüne neden olduğunu düşünüyorum. Tabii bu sadece benim fikrim."

Sessiz diyaloglar X

"Biliyorum beni sevdiğini; ama asla anlayamadım, neden her zaman küçümsedin işimi? İşim, yaşam biçimim olmuştu, önemliydi, seviyordum gazeteci olmayı. Başarılıydım üstelik. İsterdim ki, seninle birlikte kutlayalım başarılarımı, ortak ol sevinçlerime. Gurur duymanı isterdim benimle, oysa mesafeli olmayı seçtin, sanki utanılacak bir işmiş gibi... Her yeni başarımda daha da soğudun, uzaklaştın arkadaşlarımdan. Görmezden geldin duygularımı, sana ne kadar kırıldığımı bildiğin halde."

"Biliyordum işini ne kadar sevdiğini. Farkındaydım nasıl mutlu olduğunun, sekiz sütuna manşet bir başlığın altında gördüğünde ismini. Nasıl görmem gözlerindeki kıvılcımı, mutluluğu, hırsı? Düşündüm ki, ne gereği vardı daha fazlasına paranın? Onca çalışmanın karşılığında daha çoğunu istediğini düşündüm banka hesabında... Benim dünyamda karşılığı bu olmuştur her başarının, daha fazla çalışmanın karşılığı bellidir; sadece daha fazla para! Oysa ben kazanıyordum, ikimiz için gerekenden de çok... Üzgünüm şimdi, seni anlayamadığım için. Çalışmasan daha çok benim olacaktın, Nişantaşı'nda gezecek, yüksek topuklu yeni ayakkabılar alacak, bir kafede oturup arkadaşlarınla çene çalacak, kuaförde keyif yaparken yoksul kızlara zenginliğimizi anlatacak, gece yat-

tığımızda belki bir çocuk daha yapacaktın. Kötü değildi niyetim ama basitti galiba; yorulma istedim, yıpratma kendini... Dünyada mutluluğun da bir bedeli vardır, satın alınır cüzdanında varsa... Ya da ben öyle bilirdim küçük dünyamda. Üzgünüm, anlamadığım için... İşin senin mutluluğunmuş meğer, belki de benimle olduğundan da çok. Çok üzgünüm..."

11 Mayıs 2008
Pazar

İhsan Ersöz'ün anlattıklarından sonra bu tatil gününde yapmak istediğim tek şey Nil'in yazı dizisi için toparladığı notları okumaktı. Bilgisayarımı ofisten getirmiş, Caner'den aldığım belleği tekrar bulmuş, bir an önce başına geçmek için uyanır uyanmaz banyoya koşmuştum. Niyetim hızlı bir duş almak, kahvemi hazırlamak ve sadece notları okumaktı. Fakat saçımdan süzülen suları etrafa saçarak banyodan çıkarken Candan'la burun buruna geldim. Bugün için planları farklıydı ve ne yazık ki, o farklı planlara ben de dahildim. Belime sardığım havluya öylesine baktı, gülümsedi.

"Bu havlu küçükmüş, sana bir bornoz alalım... Neyse, hemen saçını kurut, mutfağa gel. Kahvaltı hazırladım. Sonra da seninle Abant'a gideceğiz. Sürpriz!"

Candan, tatil günlerinde sabah uykusunu pek severdi. Fakat bugün anaçlığı tutmuş olmalıydı; benden bile erken kalkıp kahvaltı hazırlamıştı. Kahvaltı sonrası için de hazırlıkları vardı; Abant'a gidiş, otelden iskeleye romantik bir yürüyüş, göl kıyısında baygın gözlerle suyun yüzeyinde tabak gibi duran nilüferleri dikizleyiş, yorulunca fayton kiralayış, faytonu çeken atların osuruğunu içimize çekerek gölün etrafını turlayış, akşam şarap eşliğinde romantik bir yemek ve onca angaryaya katlandık-

tan sonra ayrı odalarda uyumaya gidiş... Moralim düzelsin, diye yaptığını biliyordum ama oldukça boktan bir plandı. Bugün ancak Nil'in notları arasında bir şeyler bulursam moralim düzelebilirdi. Çaresiz, Abant'a gidecektik artık. Üstümü giydim, kahvaltıya oturduk. Filtre kahve hazırlamıştı. Karşılıklı birer yudum içmiştik ki, bütün öküzlüğümle kızın kalbini paramparça etmeyi başardım; bir ev tuttuğumu, eşyalar gelir gelmez benden kurtulacağını söyledim. Ortam o anda buz kesti, Candan'ın keyfi kaçtı, suratı asıldı, neşeyle oturduğumuz kahvaltı masasından kalkıp sigarasına sarıldı.

"Senden kurtulmak istediğimi nereden çıkardın? Seni rahatsız edecek ne davranışımı gördün?"

"Öyle demek istemedim. Ben sadece espri olsun diye..."

"Arkadaşlarına böyle mi söylüyorsun: Ev tuttum, iyi oldu; Candan da benden kurtulmak istiyordu! Ya da tam tersi olmasın: Sonunda Candan'dan kurtuluyorum! Hangisi doğru? İkisi de olabilir tabii."

Kadınların düşünce tarzına, komplo teorisi üretebilme hızına zaten hayrandım, bir kez daha hayran oldum.

"Candan, beni üzüyorsun ama. Kabul ediyorum, salakça bir laf ettim ama ömür boyu senin evinde kalamam değil mi? Hayatımın en zor günlerini geçiriyorum. Sen hep yanımdaydın. Benim için yaptıkların o kadar önemli ki, değerini sen bile bilemezsin. Yani böyle bir şeyden sonra yanımda olman, yalnız olmadığımı... Sen istesen de istemesen de hep borçlu hissedeceğim. Ama Nil'in olmadığı bir hayatı yaşamayı öğrenmek zorundayım. Bunun ilk adımı, onun hayaletinin dolaşmadığı, kendi kendime kalacağım bir yerimin olması..."

Yararı olmadı, "Şiir gibi konuştun be!" dedi küfreder gibi. Söylene söylene mutfaktan çıktı. Kahvemi tazeleyip sigaramı yakmıştım ki dış kapının çarptığını duy-

dum. Üzüldüm tabii ama şimdi bilgisayarımla yalnız kalabilecek, belki de Nil'in yazdıklarından beni katiline ulaştırabilecek bir şeyler bulabilecektim.

Onlarca dosya vardı. Hangisinden başlayacağımı düşünürken basit bir çözüm buldum. Dosyaları oluşturuluş tarihlerine göre sıraladım ve en eski olandan başladım. Karşıma "YENİDEN ŞEKİLLENEN GÜNÜMÜZ TÜRKİYE'SİNDE TARİKATLAR VE TOPLUMSAL ETKİLEŞİMLERİ" ana başlığı altında "MEZHEPLER" alt başlıklı bir makale çıktı. Bir yazı dizisinden çok doktora tezine benziyordu.

Tarikatların ortaya çıkışı oldukça eski zamanlara dayanmaktadır. İlk kez Hz. Muhammet'in ölümünden sonraki ilk yüz yıl içerisinde görülmekle birlikte bazıları hâlâ oldukça aktif olan ve büyük kitleleri etkisi altına alanların 11. ve 12. yüzyıllarda kurulduğunu görürüz. O dönemlerde Ortadoğu ve Anadolu'da yaşanan siyasi parçalanmalar ve belirsizlik, insanların bir araya gelerek manevi birlikteliklere ve güce dahil olma isteğini körüklemiş ve tarikatların popüler hale gelmesini sağlamıştı.

Tarikatların varoluş nedenlerini anlayabilmek için öncelikle şeriatın farklı yorumlanmasıyla ortaya çıkan mezhepleri bilmek ve anlamak gerekir. Üçüncü halife Hz. Osman'ın öldürülmesinden sonra kendisi istekli olmadığı halde dördüncü halife olarak seçilen, Hz. Muhammet'in amcasının oğlu ve aynı zamanda damadı olan Hz. Ali'nin Şam Valisi Muaviye'yle uzun süren sürtüşmesi, üç mezhebin doğmasına neden olmuştu: Sünnilik, Şiilik ve Haricilik. Bu üç mezhebin ortaya çıkmasına, başka bir deyişle Müslümanların üç kola ayrılmasına yol açan olaylar, tamamen siyasi ve bir bakıma iktidar hırsından kaynaklansa da zamanla inanca ait temel farklılıklar oluşmuş, farklı felsefeler gelişmiş, şeriat hükümleri farklı yorumlanarak uygulamada dahi derin uçurumlar meydana gelmiş, böylece

Sünnilik ve Şiilik, her iki tarafın da özenle ve değişmesine asla izin vermeden koruduğu Kuran haricinde birbirlerinden tamamen ayrışmıştı.

Mezheplerin doğuşundaki asıl nedenin siyasi oluşu, konuyla ilgili tüm tarafların kabul ettiği bir gerçek olmakla birlikte, Hz. Muhammet'in vefatından sonra ortaya çıkan çeşitli soru ve sorunların çözüme kavuşturulması, yanıtların disiplin altına alınması gereksinimi de önemli rol oynamıştı. İslam dini geniş coğrafyalara yayıldıkça farklı ülkeleri, halkları, kültürleri etkisi altına almaya başladı. Çoğu pagan olan başka dinlerden İslam dinine geçen topluluklar, eski dinlerinden kalma bazı bilgi, uygulama ve gelenekleri İslami bilgilerle birleştirmeye başladılar. Yeni felsefi görüşler şiddetli sarsıntılara neden oluyordu. Bu konuların üzerinde çalışan din bilimcilerin görüşleriyle üç ana mezhep farklı alt kollara ayrıldı.

Bu noktadan sonra üç ana mezhep uzun uzun anlatılıyordu. Sünnilik, itikat ve amel temelli olarak iki kola ayrılıyordu mesela. İtikadi kolları Selefilik, Maturidilik ve Eş'arilik; ameli kollarıysa Hanefilik, Şafiilik, Hanbelilik ve Malikilikti. Bu kolların hangi bölgede doğduğu, kimler tarafından savunulduğu, bugün nerelerde yaygın olduğu belirtildikten sonra aynı sistemle Şiilik anlatılıyordu.

Nil'in notlarına göre Şiilik genelde üç, bazen dört grupta inceleniyordu. İmamilik, Zeydilik, İsmaililik ve Keysanilik.

Üçüncü ve son ana mezhep ise Haricîlikti. Kısaca söylemek gerekirse, önceki ikisinin hükümlerini kabul etmeyenler Haricî oluyordu.

Mezhepleri anlatan sayfalar dolusu makaleyi okuyup bitirdiğimde Hanefî mezhebinden olduğumu ya da olmam gerektiğini öğrenmiş oldum. Her mezhep, mezheplerin alt kolları çok iyi incelenmiş, bu mezheplere mensup kişilerin inançlarındaki farklar, mezhepleri bir-

birinden ayıran nedenler, uygulamadaki ayrılıklar inceden inceye anlatılmıştı. Anladığım kadarıyla bu bölüm Nil'in hazırlamaya çalıştığı yazı dizisinin giriş kısmına aitti. Ama bu kadar uzun bir girişin gazetede yayımlanması günler sürer ve okuyan herkesi benim gibi fena halde sıkardı. Belki de Nil, henüz yazı dizisini hazırlamamış, sadece kitaplardan ve internetten bilgileri derlemiş, hazırlık notları şeklinde bilgisayara arşivlemişti. Gazeteden ayrıldıktan sonra geçen onca zamanda sadece bu kadarını yapmış olması tuhaftı. Kafamın içinde dönüp duran soruların yanıtlarını bulmak için yapabileceğim tek şey okumaktı. Ben de öyle yaptım, kendime bir kahve hazırlayıp sonraki dosyayı açtım. Ekranda beliren başlık öncekinden kısaydı: "TASAVVUF VE TARİKATLAR"

Tasavvuf, İslam dinini doğru ve iyi yaşamak amacıyla geliştirilen felsefedir. Yaşamın her alanında Kuran'ın ve hazreti peygamberin gösterdiği yolu izleyerek Allah'a ulaşma arayışı olarak tanımlanabilir. Bunun için ilk ve en önemli adım, en üst ahlak seviyesine erişmekten geçer. Nefsi kontrol edebilmek, iyi insan olmak, böylece İslam dinini gerçek anlamda içselleştirmek için yol gösteren din bilginlerinin (mutasavvıf) yorumları önem kazanır. Bunlar arasında Mevlânâ Celaleddin Rumi, Abdülkadir Geylani, Seyit Ahmet Rufai, Ahmet Yesevi sayılabilir. Din âlimlerinin yorumları aslında topluma yol gösterme amacını taşır. İşte Allah'a ulaşmak için izlenen yolların her birine tarikat adı verilir.

Tarikat, "tarik" kelimesinden gelmektedir. Tarik; yol, tarikat, yollar anlamındadır. Tarikat, tasavvuf için yol, mezhep ise şeriat için yol anlamına gelir. Mezhep kelimesinin kökeni, Arapça gitmek anlamına gelen "zehebe" kelimesidir.

Buydu işte, zehebe! Bu kelime bölünmeyi, ayrışmayı gayet güzel anlatıyordu. Hiçbir zaman bu konulara me-

raklı olmamış, düzgün bir din eğitimi de almamıştım. Din hakkında bildiklerim, okulda verilen, öğrencilerin pek de ciddiye almadığı din dersleriyle sınırlıydı. Hıristiyanlığın ve İncil'in tersine İslam'ın ve İslam'ın kutsal kitabı Kuran'ın hiç değişmeden korunduğu anlatılmıştı. Nil'in notlarına göre değişmemesi için büyük özen gösterilen Kuran, gerçekten iyi korunmuş ama Müslümanlar, tarih boyunca ortaya çıkan farklı toplumların siyasi liderlerinin yönlendirmesi ve bazı din adamlarının çeşitli yorumları sayesinde bir dolu parçaya bölündüğü gibi sadece uygulamada değil, inanç anlamında da çok ciddi ayrışmalara maruz kalmıştı. İyi ama insanlar hangisinin doğru olduğuna nasıl karar veriyorlardı? Galiba en kestirme yolu kullanmışlardı: Babamın doğrusu benim doğrumdur! Tarikatlara gelinceye kadar insanların mensup oldukları dinler sanki bilinçli seçimlerin sonucu muydu? İnsanlar hangi coğrafyada, hangi etnik grupta doğarsa o topluluğun inançları şapka gibi üzerlerine geçiyor, bir daha da çıkmıyordu. Oysa bu kadar karmaşık bir konuyu basite indirgemek bu denli kolay olmamalıydı... Kafam karışmıştı. Belki de okumayı bırakmak daha iyi olabilirdi ama katili bulmalıydım. Tek umudum bu notlardı.

Wikipedia'nın kısa tarikat sözlüğü: Mürşit: manevi önder / Talip: bir mürşit önderliğinde tasavvuf öğretisini uygulamaya istek duyan kişi / Mürit: yola giren kimse / Salik: yolda ilerleyen kimse / Zikir, tefekkür, murakabe, nafile: mürit ve saliklerin tasavvuf öğretisinin esaslarını keşfetmek için mürşitlerinin liderliğinde yaptıkları pratik çalışmalar.

12 Eylül 1980 İhtilali'nden önce basılmış Türk Dil Kurumu sözlüğüne göre tarikat kelimesinin anlamı; tasavvufa dayanan ve kimi eski dinlerin kalıntılarını yaşatan ya da tersine ayıklamak için uğraşan kimi de şeriatın insanlara çok sert gelen yanlarını yumuşatmak amacıyla ortaya çıkmış türlü tasavvuf öğ-

retilerine verilen ad, yol olarak geçiyor. Örnek olarak Mevlevi, Bektaşi, Nakşi tarikatları verilmiş. Aynı sözlükte mezhep kelimesi, bir dinin içinde anlayış ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan kollar olarak özetlenmiş...

Uzayıp giden makalede, 9. ve 10. yüzyıllarda şeyh adı verilmeye başlanan dini liderlerin çevresinde toplanan müritlerden oluşan tarikatların hızla yayıldığı, 12. yüzyıla gelindiğinde bu oluşumların yüzlercesinden söz edilmeye başlandığı anlatılıyordu. Bir sonraki makale, Nil'in konuyu yaşadığımız topraklara taşımaya başladığını gösteriyordu: "TARİKATLARIN ANADOLU'DA YAYGINLAŞMASI VE OSMANLI İMPARATORLUĞU'NDA TARİKATLAR." Aradığımı bulmaktan hâlâ çok uzaktım ama konu ilgimi çekmeye başlamıştı.

Büyük Selçuklu Devleti ve Anadolu Selçukluları döneminde İslam'ın hamiliği Araplardan Türklere geçmeye başlamıştı. İslam dinini kabul eden Türklerin tasavvufla tanıştığı ve İslam felsefesine yoğunlaştıkları ilk merkez Horasan'dı. İslami eğitim almış bireylerden oluşan ve Horasan Erenleri olarak adlandırılan Türk misyonerlerin ve savaşçı olarak yetiştirilen Alperenlerin, Anadolu'ya Selçuklu ordularından önce sızarak bu yeni toprakları Türkleştirmek ve Müslümanlaştırmak anlamında önemli katkıları olmuştu. Bu dönemin önde gelen dinî lideri Ahmet Yesevi'ydi. Ahmet Yesevi, halk kitleleri tarafından benimsenirken saray çevresi ilk Türk-İslam entelektüeli sayılabilecek Mevlânâ Celaleddin Rumi'nin Farsça öğretilerinin etkisi altındaydı. Başlarda, Selçuklu Türkleri ile Doğu Roma arasındaki güç dengesi, sonraları Haçlı Seferleri ve Moğolların yıkıcı akınlarıyla altüst oldu. Anadolu, bu talanlar sonucunda enkaza dönüşürken halk korumasız, sahipsiz kaldı. Yoksulluktan kıvranan Müslüman halkın maddi manevi güvenlik arayışı nedeniyle dinî liderlerin etrafında kümelenmesi, ta-

rikatların hızla yayılmasını ve güçlenmesini sağladı. Henüz Osmanlı Devleti kurulmadan tarikat geleneği Anadolu'da yaygınlaşmıştı. Ancak yayılma, tarihin her döneminde olduğu gibi bölünmeyle paralel gitti. Sünni tarikatların yanı sıra Şii tarikatlar da kendilerini göstermeye başladı. Ancak resmen olmasa da Osmanlı devlet yapısında Sünnilik öne çıkınca Nakşibendilik, Kadirilik, Halvetilik, Rufailik, Mevlevilik gibi Sünni temelli tarikatlar hızla güçlendi...

Bu noktadan itibaren Anadolu'da ilk olarak ortaya çıkan ve Osmanlı İmparatorluğu'nun başından sonuna kadar etkin olan Sünni tarikatlar sayfalarca anlatılıyor, kim tarafından nasıl kuruldukları, nerelere nasıl yayıldıkları, neden alt kollara ayrıldıkları, padişahların ve önemli devlet adamlarının hangi tarikata ve hangi şeyhe bağlandıkları oldukça detaylı inceleniyordu.

Nil, imparatorluğun son dönemi ile İstiklal Savaşı ve cumhuriyetin Atatürk'ün ölümüne kadar olan dönemini başka bir dosyada birleştirmişti. Nil'in bu yeni dosyadaki daha dikkatli yaklaşımı hemen dikkatimi çekti. Ne de olsa, hâlâ toplumun önemli bir kesimi için tabu özelliği taşıyan bir zamana gelmişti ve toplumdaki karşıt görüşe sahip tarafların, hassasiyetlerini incitmemek için olsa gerek, her kelimeyi özenle seçme ihtiyacı hissettiği anlaşılıyordu. Fakat benim sevgili karım, gazeteci etiğinden de ödün vermemişti. Yazdığı makalede olayları gayet tarafsız gözle değerlendirmeyi başarmış görünüyordu. Önce Abdülhamitli yıllardan başlıyor, son padişaha kadar geliyor, Birinci Dünya Savaşı yıllarında işgal güçlerinin baskısı ve hilafete sadakat duygusuyla aynı tarikatın bazı kolları padişah ve işgal altındaki Osmanlı hükümeti yanında yer alırken Anadolu'daki kolların İstiklal Savaşı'nı nasıl desteklediklerini, Kuva-yı Milliye ordularına asker topladıklarını örnekleriyle anlatıyor, henüz Kurtuluş Sa-

vaşı yıllarında ve sonrasında "din elden gidiyor" diye isyanlar çıkaran şeyhleri isimleriyle, tarihleriyle, şehir ve bölgeleriyle sergiliyor ama aynı zamanda Kurtuluş Savaşı'nı destekleyen, askerlerin, aydınların, devlet adamlarının Anadolu'ya geçmesine yardım eden, Anadolu'ya silah sevkıyatı yapan tarikat merkezlerini, gönüllü olarak hastaneye dönüştürülen tekkeleri, Erzurum ve Sivas kongrelerinin başarısına büyük katkı sağlayan şeyhleri, ilk meclise, mebus olarak koşan dinî liderleri belgeleriyle, referans göstererek ortaya koyuyordu.

Nil, İstiklal Savaşı'nın kazanılmasından hemen sonra art arda gelen kanunlarla İslami devlet hayali kuranların yaşadığı hüsranı çok açık bir dille ortaya sermişti. 1 Kasım 1922'de saltanatın kaldırılması, 29 Ekim 1923'te cumhuriyetin ilanı, 3 Mart 1924'te hilafetin kaldırılması, 3 Haziran 1925'te Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılması, 25 Kasım 1925'te Şapka Kanunu'nun kabulü ve son darbe olarak 30 Kasım 1925'te tekke, zaviye ve türbelerin kapatılmasıyla dindar kesimin yaşadığı şoku, buna karşın tarikatların yeraltına çekilerek yirmi üç yıl boyunca sessizce varlıklarını sürdürmelerini, bu dönemde çıkan ve gereğinden fazla kan dökülerek bastırılan isyanları, isyancıların zalimliğini, halkın önünde asılarak idam edilen asilerin arasındaki, hiçbir isyana katılmamış masum din adamlarını sade ama etkili bir dille anlatmıştı Nil.

Bir sonraki dosyada tarikatların çok partili dönemle birlikte tekrar güçlenmeye başlaması, bu güç karşısında Cumhuriyet Halk Partisi'nin onca yıl tükürdüğünü yalayarak imam hatip okullarının temellerini atması, zorunlu din derslerinin eğitim programlarına sokulması ve 1950 yılında Demokrat Parti'nin iktidara gelmesiyle tarikatların hızla örgütlenmeleri, vakıf, dernek, Kuran kursu, öğrenci yurdu adı altında yasallaşmaları anlatılıyor-

du. Nil, Demokrat Parti'den sonra gelen sağcı partilerle tarikatların ilişkilerini sayfalarca işlemiş, 12 Eylül 1980 askerî darbesi sonrası tarikatların durumunu, beklenenin aksine nasıl daha da güçlendiklerini özetlemiş, konuyu günümüze kadar getirmişti. Son on yıldır aktif olan ve iyice güçlenen tarikatların liderlerini, bunların politik ilişkilerini, vakıf ve derneklerini, tarikatların insan kaynağı olarak büyük önem verdiği öğrenci yurtlarını ve okulları uzun uzun anlatmış, son bir yorumla tarikatların tarihini tamamlamıştı.

1925 yılında kabul edilen Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması Kanunu halen geçerliliğini sürdürmektedir. Ancak uygulanmadığı için gerçek hayatta yok hükmünde olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu kanunun anayasada yer alan ve inanç özgürlüğünü savunan maddelerle çelişmesi ise ayrı bir ironi oluşturmaktadır. Ayrıca uygulanmayan kanun, vakıf, okul, kurs, dernek ve öğrenci yurdu adı altında sürdürülen tarikat faaliyetlerinin denetlenememesi durumunu ortaya çıkarmaktadır. Kimi radikal tarikatların bazı uygulamalarının en muhafazakâr hükümetleri bile rahatsız edecek boyutlara ulaşabildiği ise bir gerçektir.

Günümüzde birçok tarikat, merkezî yönetim yapılanmalarını ve şubelerle yurt çapına yayılan örgütlenmelerini disiplinli bir şekilde tamamlamış ve oldukça özgür bir ortamda etkinliklerini sürdürmektedir. Fakat bazılarının klasik yapılarından sıyrılarak farklı bir stratejiyle cemiyet ya da cemaat halini aldıklarını görüyoruz. Yakın geçmişte konuyla yakından ilgilenen karşıt görüşlü bazı aydınların tarikatlara cemaat denmesine karşı çıktıkları görülüyordu. Karşı çıkışın en önemli nedeni, bu dinî örgütlerin cemaat olarak tanımlanmasının farklı toplum kesimlerinin algısını yumuşatmak, bu grupların etkinliklerini masumlaştırmak amacı taşıdığının düşünülmesiydi. Oysa bu-

gün bazı tarikatların ya da tarikat kollarının, belli bir kişinin liderliğinde fiilen bir cemaat ya da cemiyete dönüştüğü yadsınamaz. Bazı tarikatlar masonik yapılanmalara benzer toplumsal dayanışma birliğine, hatta ekonomik ve siyasi güç odaklı genişlemeye odaklanmış kurumlara evrimleşmiş durumdadır. Bu oluşumların odağında "inanç" olgusu hâlâ merkezî çekim gücü olma özelliğini korumaktadır. Çünkü inancın dokunulmazlığı koruyucu bir zırh oluşturmaya devam etmekte, konumunu artık ekonomi ve siyasi güç kavramlarıyla paylaşsa da, kutsal çekiciliği, inanç olgusunu daima vazgeçilmez kılmaktadır. Klasik yapılarını bozmak istemeyen tarikatlar bir çeşit toplumdan izole, getto şeklinde varlıklarını sürdürürken, farklı bir strateji izleyen bazıları inançlarına ters bile olsa toplumun geniş kesimlerinin kabul ettiği yaşam tarzlarına doğrudan müdahale etmekten kaçınarak toplum ve devletle barışık, uyumlu bir yaklaşım sergilemiş, toplumsal ve devlet kurumlarına dahil olmuş, böylece zaman içerisinde bir cemaat olarak kabul edilmiş ve saygı görmeye başlamıştır. Bu aşamadan sonra devlet kurumları içerisindeki varlıklarını hızla genişletip güçlendirerek saygıyla birlikte farklı bakış açılarına göre bazen sevilen, bazen çekinilen ve korku uyandıran bir siyasi güç haline gelmiştir. Asla siyasetin içinde olmamış ama siyasileri yönlendirmeyi başarmıştır. İnsan vücudunun içine giren bir uzaylı gibi... (Bunu sevdim, bir yerde kullanmalıyım!)

Dosya herhalde son anda aklına gelip yazdığı cümle için, "Bunu sevdim, bir yerde kullanmalıyım!" diye düştüğü notla bitiyordu. Kaba bir hesap yaptım, o âna kadar hızla gözden geçirdiğim dosyalar on iki puntoyla yazılmıştı ve şu haliyle bile üç yüz sayfa kadar bir hacme sahipti. Gazeteye yazı dizisi olamayacak kadar uzundu. Bazı bölümler henüz oldukça ham notlardan oluşuyordu. Artık Nil'in ne yapmaya çalıştığını tahmin edebiliyordum; büyük olasılıkla İhsan Ersöz'ün istediği yazı di-

zisini hazırlamak için isteksiz bir şekilde konuyu araştırmaya başlamış, notlar almıştı. Sonra konu ilgisini çekmeye başlamış, bir aşamaya geldiğinde, belki de rastlantısal olarak karşılaştığı özel biri ya da bulduğu özel bir bilgi nedeniyle araştırmalarını kitap haline getirmeye karar vermişti. Kitabı bastırıp beraberinde yazı dizisini gazetede yayımlamayı düşünmüş olmalıydı. Eğer Nil bunu başarabilmiş olsaydı, yakaladığı bilginin yaratacağı ilgiye göre büyük olasılıkla haftalarca ülke gündeminde kalacak, herkesin bildiği bir isim haline gelecek, her akşam televizyonlarda boy gösterecek ve onun işinden artakalan zamanına razı olmadığım takdirde evliliğimiz bilmem kaç şiddetinde sarsılacaktı. "Ya ben ya işin," diye bir tercihe zorladığım takdirde kaybeden ben olacaktım, biliyordum. Bildiğim için o soruyu hiçbir zaman sormamıştım. Her neyse, bulduğu o şey ya da karşılaştığı o kişi onu ölüme götürmüş olabilirdi.

Kendime göre bir inancım vardı ve bana yetiyordu. Üstelik benim için manevi hazzın kaynakları oldukça maddiydi: Nil ve işim. Bütün dünyam bundan ibaretti ve bunun için her zaman Tanrı'ya şükrediyordum. Ne bileyim, bir şey istemek ya da şükretmek için araya aracılar koymak bana anlamsız geliyordu. Nil en büyük mutluluğumdu. Başarı ve parayı da seviyordum. İşim para kazanmaktı ve bu konuda başarılıydım. Konu para olunca tarikatım Demircioğlu Holding, şeyhim Akif Abi'ydi. Onun öğretilerinin üzerine kim ne öğretebilirdi ki? "Paranın dini, rengi, ırkı, cinsiyeti olmaz!" derdi, büyük üstat. "Para kazanma sanatında öncelik, paranın kimden, nereden, nasıl geldiği değil, gelmesidir. Önemli olan gelen parayı yerken vicdanının rahat olup olmadığıdır."

Sıkıntıdan geberiyor olsam da bir şeyler bulmak umuduyla kalan son iki dosyaya saldırdım. İlki maddeler halinde alt alta sıralanmış kısa notlardan oluşuyordu. Nil,

bazı satırların başına tarih düşmüştü. Bazılarıysa sadece yapılacaklar işleri anımsatmak içindi:

Tarikatın kadınlara bakışını sorgula...

Kadınların aktif olmasına ne kadar izin veriliyor?

Tarikata giriş şartları...

Tarikata katılmak isteyenler hangi kriterlere göre seçiliyor?

Gençler nerelerde, nasıl eğitiliyor?

En başarılı gençler neden özellikle devlet kurumlarına yönlendiriliyorlar?

Bazı notlar özellikle çok şaşırtıcıydı, Nil'in tarikatların izinde Türkiye'nin dört bir yanını dolaştığını öğreniyordum:

Elazığ: ... Kendilerine ait camileri var. Normal ibadetler de zikir törenleri de burada yapılıyor. Tekke, büyük bir kampüs şeklinde düzenlenmiş. Araya tarikata yakın kişiler koymamıza rağmen görüşmeyi kabul etmediler...

Erzurum: ... Külliye müthiş, medrese olarak tanımlıyorlar. Eğitim, barınma, ibadet için bölümleri var. Yerel halkın saygı ve sevgisini kazanmışlar. Zaten şehir nüfusunun önemli bir kısmı tarikatın içinde. İdareci, esnaf, işadamı, üniversite hocası, tüccar müritler önemli destek veriyorlar. Şeyhlik son üç kuşaktır babadan oğula geçmiş. Beni sıcak karşıladılar ama şeyhleriyle görüşmem mümkün olmadı. Alt kadrodan iyi eğitimli bir gençle görüşebildim...

İstanbul, Fatih: ... Camileri, külliyeleri, okulları, kursları, her şeyleri var. Fatih semtinin bir bölümü olduğu gibi tarikata ait. Kapalı ve izole bir yaşam sürüyorlar. Görüşme alt kadrodan biriyle gerçekleşti. Sarıklı, cüppeli, sakallı ama çok kültürlü, birikimli, zarif bir adam. Bir çeşit basın sözcüsü gibi görevlendiril-

diği anlaşılıyor. Şeyhleriyle görüşmemin neredeyse olanaksız olduğunu nazik bir şekilde anlattı...

Ankara: ... Oldukça donanımlı insanlar. Ankara sadece şubeymiş, asıl merkezleri Adıyaman'da. Ticaret hayatında aktifler ve aile şirketi benzeri bir yönetim söz konusu. Sıcak davrandılar...

İstanbul, Sultanbeyli: ... Camileri var, tekkeleri yok. Evlerde toplanıyorlar. Görüşme isteğimi sert ve kaba bir tavırla geri çevirdiler...

İstanbul, Karagümrük, Tophane: ... Özgüven müthiş! Vakıfları var. Farklı kesimlerden tanınmış simalar, müritleri arasında. İsim vermekten kaçınmıyorlar... Zikirleri müzik eşliğinde yapılıyor, çok etkileyici... Şeyh, güler yüzlü, sıcak bir insan. Çok seviliyor, güven veriyor. Ayrıca gayet sosyal bir topluluk. Politik bağlantıları güçlü...

Manisa: ... Aman Tanrım! Bir dövmedikleri kaldı. Çok kapalı, çok kabalar...

İstanbul, Kadıköy: ... Türkiye'nin her yanında şubeleri, kolları var. Hatta yurtdışında bile etkinler. Tarikat yapısı çoktan aşılmış, büyük bir cemaat haline gelmişler. İş dünyasında çok güçlüler. Politikaya sıcak bakıyorlar, dönemlere göre siyasi partilerle yakınlaşmışlar...

Neredeyse İstanbul'un her semti, Ankara'dan Trabzon'a, Gaziantep'ten Sakarya'ya kadar onlarca şehir, ilçe, köy listeye dahildi. Nil bazen sıcak karşılanmış, bazen kovulmuştu. Derme çatma bir Kuran kursundan tekke ve dergâhlara, modern öğrenci yurtlarından kolejlere, küçük esnaf dayanışmasından dev holdinglere kadar ibadet, eğitim, barınma, ticaret, politika gibi değişik alanlarda örgütlü onlarcasıyla temas kurmuş, görüşmeler gerçekleştirmişti. Dosyadaki bilgiler kısa, bölük pörçük notlar halindeydi. Galiba bu notları daha sonra makale haline getirmeyi planlıyordu. Oysa bir ipucu bulmayı en çok um-

duğum bölümdü. Maalesef özellikle dikkatimi çeken hiçbir iz yakalayamamıştım. Acıkmıştım ama canım sıkkındı, somut bir iz buluncaya kadar yemek istemiyordum. En yakın tarihlisi oydu. Önce bir kahve hazırladım, sigara içmek için balkona çıktım. Hava çoktan kararmıştı. Sigaramdan son bir nefes çekip izmariti kül tablasında ezinceye kadar yağmur sağanağa çevirdi. Uzaklarda, Marmara Denizi'ne doğru şimşekler çakıyor, gök gürültüsünün sesi Ulus'a kadar geliyordu. Dev bir gemmin gölgesi Boğaz'ın sularından hayalet gibi geçti. İstanbul'un gece ışıkları bile ıslanıp yayılıyor, benimle dalga geçer gibi göz kırpıyordu. Güneşli bir pazar gününü bilgisayar ekranına yapışmış halde geçirdiğim için, bu güzel günün içine etmek uğruna Candan'ı kırdığım için, üstüne hiçbir bok bulamadığım için pişmanlık duymuştum ama şimdi rahatladım. İyi ki Abant'a gitmemişiz, yağmur yüzünden otele kapanıp kalacakmışız yoksa. Candan hâlâ eve dönmemişti. Beni affetmesini sağlamak için ne yapabileceğimi bilmiyordum. İçeriye, bilgisayarın başına döndüm. Son dosyayı okumaya koyuldum.

İstanbul, Üsküdar (10 Ekim 2007): ... Şeyh görüşmeyi kabul etmişti ama gittiğimde işinin çıktığını söylediler. Genç bir mürit tekkeyi gezdirdi. O da ilginç biri, Mısır'da El-Ezher Üniversitesi'nde okumuş. İslam Hukuku Bölümü'nden mezun olmuş. Adı Galip, soğuk ve mesafeli bir duruşu var. Zeki ama kuşkucu, tek amacımın onun dünyasını anlamaya çalışmak olduğuna inanmıyor sanki. Tekke ilginç. Osmanlı mimarisi taklidi, yeni bir bina. Her odada kocaman döküm kalorifer petekleri var. Ayrıca bazı bölümlere sonradan klimalar takılmış. İki avlusu var, ana kapıdan girildiğinde ön avluya çıkılıyor. Tam ortaya bir süs havuzu yapmışlar. Avlunun ortası açık ama etrafı revaklarla kapatılmış bir sundurmayla çepeçevre sarılmış. Revakların tavanını Dor stili başları olan, mer-

mer gibi boyanmış beton sütunlar destekliyor. (Ayhan görse hiç beğenmezdi!)

Gözlerim yaşardı. Nil onca sayfadan sonra ilk kez beni anıyordu. Olsun, bir şekilde beni düşünmüştü işte. Saçmaydı ama çok mutlu oldum.

Sundurmadaki kapılar farklı işlevleri olan odalara açılıyor: Mutfak, yemekhane, mescit, dershaneler, dışarıdan gelen misafirlerin kabul edildiği odalar. Ana kapının tam karşısında bulunan büyük demir kapıda, insanların kolay açıp geçebileceği daha küçük ikinci bir kapı dikkati çekiyor. Bu kapıdan arka avluya ulaşılıyormuş. Galip, ön avludaki tüm kapıları açtı, içlerini, Kuran öğrenen öğrencileri, mutfağı, aşçıları görmeme izin verdi fakat arka avluya açılan o kapıyı açmadı. "Nasıl olsa hoca efendiyi görmeye tekrar geleceksiniz, burayı o zaman gezdiririz," dedi.

İstanbul, Üsküdar (13 Ekim 2007): ... Şeyhle görüştüm. Dinî çevreler ve mahalleli onu Hüseyin Hoca olarak biliyor. Müritleri ise hoca efendi diye hitap ediyorlar. Alçak bir tonda, çok yumuşak bir sesle konuşuyor. İnsan onu işitebilmek için tüm dikkatini sadece ona vermek zorunda kalıyor. Altmışlı yaşlarında olmalı. Beyaz sakalı kısa kesilmiş. (Şimdiye kadar tanıdığım şeyhlerin çoğunun sakalları göğüslerine kadar iniyordu). Etkileyici, karizmatik biri. Takım elbise giymiş, kravat takmış. Her zaman bu tarz giyinmediğini, yerine, zamanına göre giysi seçtiğini, bugün bayram olduğu için farklı çevrelerden ziyaretçiler gelebileceğini, mevcut zaman ve dış dünyayla barışık olduğunu göstermek için takım elbise giyip kravat taktığını söyledi. Dinî eğitim verirken, sohbet ve ibadet sırasında cüppeyle rahat ettiğini, uyumaya giderken herkes gibi pijama giydiğini, tek karısını sevdiğini fakat aynı zamanda ondan korktuğunu, iki kızından birinin Viyana'da, diğerinin Suudi Arabistan'da üniversitede okuduğunu, ikisinin de tesettürlü oldu-

ğunu neşeyle anlattı. Gerçekten de tekke, ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Kadınlı erkekli gruplar ön avluya alınıyor, bahçede tarikatın önde gelen mensuplarıyla bayramlaşıyorlardı. Ardından kabul odalarından birinde Hüseyin Hoca'yla bayramlaşıp yemekhaneye yönlendiriliyor, buradaki ikramdan sonra nezaketle uğurlanıyorlardı. Hüseyin Hoca onca kalabalığa rağmen benimle özel olarak ilgilendi. Arka avluyu gezdirdi. Burada tekkede kalanlar ve öğrenciler için yatakhaneler, banyolar, çilehane, dediği küçücük bir delikten ışık alan kapalı, küçük odalar, Hüseyin Hoca'nın eşiyle yaşadığı daire ve zikir yapılan, diğerlerinden daha büyük bir salon vardı. Arka avlu da diğeri gibi açık dikdörtgen biçimli bir alanın etrafını çevreleyen odalar şeklinde dizayn edilmiş. Tek fark, bu avluda süs havuzu olmamasıydı. Hüseyin Hoca, kendi dairesi dışındaki her yeri bizzat kendisi gösterdi, anlattı. Bize sadece Galip eşlik etti. Beceriksizce başıma sardığım eşarp dikkatini çekti. Gülümseyerek, "Kızım, istemiyorsan örtünmene gerek yok," dedi. Başörtümü çıkarmadım. Ziyaretçi kadınların tamamı tesettürlü hatta bazıları çarşaflıydı. Başım kapalıyken bile yeterince dikkat çekiyordum. Ev sahibimin konuklarına gereksiz açıklamalar yapmak zorunda kalmasını istemedim. Bana bir sonraki ziyaretimi akşam saatlerinde yapmamı, bir paravanın ardında zikir törenini izleteceğini söyledi. Göreceğimi gördüm. Neden tekrar geleceğimi düşündü ki?

İstanbul, Üsküdar (19 Ekim 2007): ... Kadınlara ayrılan bölümden zikir törenini izlememe izin verdiler. Gerçi benden başka kadın yoktu, biraz korktum. Ama korkmama gerek yokmuş. Yatsı namazından sonra müritler sıralı halkalar halinde ayakta dizildiler. Hüseyin Hoca halkaların tam merkezinde durup dualar okudu. Sonra müritler kol kola girip hocanın çevresinde "Allah" nidalarıyla dönmeye başladılar. Arada bir duraklamalar oluyor, dualar okunuyor, ardından tekrar dönmeye başlıyorlardı. Sonunda oturdular. Bu kez Hüseyin Hoca sustu, başkaları Kuran'dan sureler okudu. Filmlerde gördük-

lerimden farklı bir şey ya da şaşırtıcı bir durum olmadı. Bazı müritlerin ağladığını gördüm ama kendinden geçen ya da taşkınlık yapan olmadı. Zikirden sonra Galip, beni yemekhaneye götürdü. Çay içtik, sohbet ettik. Galip, üzerindeki çekingenliği atmış, bu defa daha rahattı. Yirmili yaşlarında, sosyal, bilgi birikimini satmaya çalışan sıcak bir çocuk. Okuduğu üniversiteyle gurur duyuyor. Hukuk okuduğumu öğrenince çok şaşırdı. Meslektaş olduğumuzu iddia etti. İtiraz etmedim, şeriat hukuku da birçok ülkede geçerli olduğuna göre o da uluslararası hukuk sayılır. Özel hayatımla ilgili sorular sordu. Eşimin dindar olup olmadığını sordu. Burada tekkede kalıyor, öğrencilerin eğitimiyle ilgileniyormuş. Ailesi Kırşehir'de yaşıyormuş.

İstanbul, Üsküdar (22 Ekim 2007): ... Hüseyin Hoca'nın işi çıkmış. Yine Galip'le sohbet ettik. Kadınları sorunca utandı. Bir gün elbette evlenecekmiş ama daha önce yapması gereken işleri bitirmesi, bazı imtihanları geçmesi gerekiyormuş. Evliyken bunları yapamaz, mutsuz olurmuş. Karısıyla ilgilenemez, onu da mutsuz edermiş. Sürekli kadınların kutsallığından, toplum ve aile için öneminden söz etti ama hep arka planda olmalarını açıklayamadı. Birden fazla kadınla evliliğe karşı değilmiş ama o hayatında tek bir kadın istiyormuş.

İstanbul, Üsküdar (27 Ekim 2007): ... Hüseyin Hoca'yla mezhepler, tarikatlar, tasavvuf, Müslümanların diğer dinlere hoşgörüsü gibi konularda sohbet ettik. Her şey iyi gidiyordu ama oradan ayrılırken tadım kaçtı. Galip beni uğurlarken elime bir kâğıt sıkıştırdı. Benimle dışarıda buluşmak istediğini yazmış. Önemliymiş. Bu çocuk bana âşık oldu galiba. Kapalı bir toplumda yetişmiş bekâr bir genç sonuçta. İşler sarpa sarmadan Hüseyin Hoca'dan yardım istesem iyi olacak. Fakat Galip'i üzmemeye dikkat etmem lazım, belki de önce onunla konuşmalıyım.

Nil'in notları bu cümleyle sonlanıyordu. O tekkeye defalarca gittiği anlaşılıyordu. Hikâyenin devamı Caner'in açmaya çalıştığı diğer dosyalarda olabilirdi. Olmasa bile aradığımı o tekkede bulacağım kesin gibiydi. Belki de katil, Galip denen o pezevenkti. Karıma âşık olmuşmuş! Sikmişim senin aşkını!

Sessiz diyaloglar XI

"İnanıyorum ben, sadece inanıyorum. Dua ederim bazen, iyi gelir. Fakat hepsi Tanrı'yla aramda kalır. İhtiyacım yok kimsenin aracılık etmesine... Düşünmedim, din nedir, neden gerekir? Tanrı'ya ulaşmak içinse eğer, ben ulaşıyorum dualarımla."

"Konuşmazdık seninle inançlarımız hakkında. Sorgulamadık neye inandığımızı, ne kadar inandığımızı. Galiba ben daha dindardım, hatta oruç bile tutardım bazı yıllarda. Ailem, onlar gibi olmamı istediler. Oldum sanki... Fakat özü iyi insan olmaksa eğer inancın, kimseye bir kötülüğüm olmamıştır, en azından bilinçli olarak. Bilmem yetecek mi kabul edilmek için cennete."

"Hiç aklıma gelmemişti sorgulamak Tanrı'nın varlığını. Fakat Tanrı nasıl izin verdi sana yapılanlara? Tek sorguladığım bu şimdi. Neden, diye soruyorum, yanıtlanmayacağını bilsem de. Neden sana oldu bunlar, neden bizim başımıza geldi? Yeterli olmadı mı sadece inanıyor olmam?"

12 Mayıs 2008
Pazartesi

Güne kahve makinesini temizleyerek başladım. Parçalarını söküp yıkadım. Filtresini değiştirdim, suyunu doldurdum. Kahve çekirdeklerini makinenin üzerindeki delikten hazneye koyup öğütme düğmesine bastım. Az sonra makinenin altındaki küçük cam çaydanlığa damlayan kahvenin nefis kokusu mutfağa yayılırken Candan'ı beklemeye başladım. Uzun bir bekleyiş oldu, uyandığında saat 10.00'u geçiyordu. Candan şiş gözleri, dağınık saçlarıyla pek iyi görünmüyordu. Yalpalayarak bana doğru birkaç adım attı. Düşeceğini sandım, ayağa fırladım ama duvara dayanarak ayakta durmayı başardı, sessizce beni süzmeye başladı.

"Sana kahve hazırladım, istemesen de hazırladım ama istersen içebilirsin. Bir fincan vereyim mi?"

Gülümsedi, zorlama bir gülümsemeydi ama o da konuşmak istiyor gibiydi.

"Duş alacağım, sonra içerim."

Ama gitmedi, sırtını yasladığı duvardan destek alarak olduğu yerde bana bakmaya devam etti. Ben de olduğum yerde dikilip kalmıştım. Oldukça salak bir durumdu. Üstelik gözlerim geceliğinin altında bağıran meme uçlarına takılıyordu. Geceliğinin altında iç çamaşırı olmadığını biliyordum, önceki gece o geceliği ben

giydirmiştim. Dökülüyordu ama yine de çok seksiydi. Bakmamaya çalıştım, sağa sola kayan bakışlarımla gülünç göründüğümün farkındaydım. Aramızdaki gerilim dolu sessizliği Candan bozdu:

"Beni soymuşsun."

Sesi soğuktu, biraz da kısık. Korkmam için yeterliydi.

"Evet, ama mecburdum..."

"Başka ne yaptın?"

Bir şey yapmadığımı, yapamayacağımı o da biliyordu ama bilerek üzerime geliyordu.

"Duşa soktum."

"Her yerimi gördün yani..."

Yanıt vermedim. Dilimin ucuna kadar gelen lafı yuttum. Ben söylesem suç olurdu, o söyleyince bir bok olmadı:

"Nasıl olsa görmediğim bir vücut değil, diyorsundur. Onca yılda çok değişmiş mi? Göğüslerim, karnım sarkmaya başlamış mı?"

"Candan lütfen saçmalamaya başlama yine..."

Önceki gece Nil'in dosyalarını okumayı bitirdiğimde neredeyse gece yarısı olmuştu ama Candan hâlâ eve dönmemişti. Onu beklerken koltukta uyuyakalmışım. Sabahın üçünde telefonumun sesine uyandım. Candan'ın telefonundan aranıyordum ama tanımadığım bir herif konuşuyordu:

"Abi ben taksiciyim," dedi tanımadığım ses. "Apartmanın önündeyim ama abla iyi değil. Gelip alabilir misin?"

Hemen aşağıya indim. Candan dut gibi sarhoş, üstelik sırılsıklamdı. Taksi buluncaya kadar uzun süre yağmurun altında beklemiş olmalıydı. Fakat ne kadar içtiyse, donuna kadar ıslanması bile ayılmasına yetmemişti. Üstelik üstüne başına, taksinin arka koltuğuna, her yere kusmuştu. Adam bana abi diyordu ama müthiş sinirliydi.

Hemen iki tane çift sıfırlı banknotu herifin eline sıkıştırdım. Ânında sustu, hatta yardım etmeyi bile teklif etti. İstemedim. Candan'ı asansöre kadar götürdüm. Bu arada midesinde kalanın yarısını benim üstüme, yarısını da asansöre bıraktı. Doğruca banyoya soktum, küvete oturttum. Giysilerini, ayakkabılarını, çoraplarını, sutyenini, donunu orada çıkardım. Kusmuklu saçlarını, yüzünü, vücudunu yıkadım. Ben uğraşırken arada bir gözlerini açıyor, "Sen beni hiç anlamadın, sen Nil'i alırken benim hayatımı da aldın!" gibi laflar döktürüyordu. Onu anlıyordum anlamasına ama hayat böyleydi işte; aşk meşk işlerinde nedense herkes kaçanı kovalıyordu galiba. Ilık suyla orada, küvetin içinde kusmuklu saçlarını, yüzünü, vücudunu olabildiği kadar yıkadım. Bornozuna sarıp yatağına sürükledim. Duştan sonra biraz açılmıştı. Tam bir teslimiyet içinde onu kurulamamı izledi. Birkaç çekmece karıştırdıktan sonra bulduğum geceliği üzerine geçirdim. Başına kuru bir havlu sardım. Düzenli nefes alıp verdiğini duyuncaya kadar başında bekledim. Sonra ben de odama çekildim.

"Neyse, tamam," dedi, "özür dilerim."

"Boş ver, önemli değil. Benim için yaptıklarının yanında lafını etmeye bile değmez."

"Yok be, onun için değil," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Kaprislerim için özür dilerim."

Sırıttım, "Birbirimizin o kadarcık kaprisini de çekelim artık değil mi? Haydi git, duşunu al da kahve içelim. Saatlerdir uyanmanı bekliyorum. Daha işe gideceğim."

"Tamam," dedi, "benim de gitmem lazım."

"Çok şükür," diye geçirdim içimden, kriz sona ermişti.

Sevgili Maserati'mi çalıştırmak için kontak düğmesine basmıştım ki telefonum çaldı. "Ayhan Bey'le mi görüşüyorum?"

"Evet benim, buyurun?"

"Ben komiser yardımcısı Arif. İfadenizi almıştım, hatırladınız mı?"

Hatırladım, emniyet müdürlüğündeki kibar polisti.

"Evet, tabii hatırlıyorum sizi Arif Bey. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. Sizi şey için aradım... Apartmanınızın kamera görüntülerini hazırladık. Caddedeki bir banka ve mağazaların kameralarından bazı görüntüler bulabildik. Müsaitseniz size göstermek istiyoruz. Buraya kadar gelebilir misiniz?"

Vatan Caddesi'ndeki emniyet müdürlüğü binasında komiser yardımcısı Arif'in kâğıt bardakta getirdiği çayı yudumlarken bilgisayar başındaki resmî üniformalı daha genç bir polisin görüntüleri hazırlamasını bekledik. Onun işaretiyle neredeyse bilgisayar ekranına yapıştım. Önce otopark görüntüleri geldi. Otomobilimin içindeydim. Ön camdaki yansımalara rağmen gayet net seçilebiliyordum; otoparktan çıkışım, az sonra asık suratla geri gelişim... Saati, dakikası belliydi. Genç polis birkaç görüntüyü sabitleyip fotoğraf kâğıdına çıktılarını aldı. Önce görüntüleri benim için basıyor sandım ama Arif bunları delil dosyasına ekleyeceklerini söyledi.

Apartman girişinin görüntüleri ekrana geldiğinde Arif, "Bakın," dedi, "siz aşağıdaki otoparktan asansörle girişe çıktınız, şimdi asansörden iniyorsunuz. Apartmanın dış kapısına yöneldiniz ve tam çıkarken adamla karşılaşıyorsunuz!"

Arif konuşmasını birden kesti çünkü o anda her şeyin içine edişim ekrandaydı. Katilin suratını görme şansımızın olabileceği o bir tek anda koca kafam herifin suratını kapatıyordu. Sadece başındaki şapka, şapkanın alınlığındaki logo görünüyordu: L.A. Lakers.

O adamla karşılaştığımı anımsıyordum, burun buruna geldiğimiz o anda yüzünü çok net gördüğümü de.

Ama bir türlü gözümde canlandıramıyordum. Hafızamı zorladım ama yoktu, olmadı. Ressama robot resmini çizdirebileceğim bir görüntüyü kafamın içinde bir türlü oluşturamıyordum. Kendime küfrettim, katilin tipiyle ilgili bilgi verebilecek tek kişi bendim, bunu en çok isteyen de bendim ama olmuyordu, anımsayamıyordum.

"Gözleri, bir tek kara gözleri kalmış aklımda, göz göze geldiğimizi hatırlıyorum."

Genç polis görüntüleri biraz ilerletince Arif yine anlatmaya başladı:

"Bakın, on beş dakika sonra geri gelmiş. Sizi izlemiş olmalı. Uzaklaştığınızdan emin olunca apartmana geri dönmüş. Şapkasından yüzünü göremiyoruz."

Adamın şapkasındaki L.A. Lakers logosu gayet net görünüyor fakat şapkanın siperliği yüzünü gizlediği için asıl görmemiz gerekenin görünmesini engelliyordu.

"Önceden keşif yapmış belli ki, orada kameraların olduğunu biliyordu. Zili çalıyor, herhalde eşinizle konuşuyor... İşte apartman kapısı açılıyor. Eşinizin tanıdığı biri olma ihtimali çok yüksek."

Sonraki görüntülerde adamın asansöre doğru yürüdüğü, kabine girdiği, kapıyı kapattığı görülüyordu. Kat numaraları, benim dairemin olduğu en üst kata kadar bir bir yanıp söndü, sonra durdu. Bir sonraki sahne, iki saat sonrasını gösteriyordu. Katilin elinde plastik bir poşetle, içinde Nil'in rahminin olduğunu düşündüğümüz siyah poşetle çıkıp gitmesini izledik. Daha sonra banka ve mağazadan alınan görüntüler geldi, orospu çocuğu, başı öne eğik, Valikonağı Caddesi'nden yukarıya, Rumeli Caddesi'ne doğru yürüyordu. Caddeyi geçtikten sonra Osmanbey'de 1 Mayıs protestocularının arasına karışıyor, kaybolup gidiyordu. Hepsi buydu işte, katil gözümüzün önündeydi ama yüzü olmayınca işe yaramıyordu.

İstanbul'un berbat trafiğinde Maslak'a doğru gider-

ken elimde kalan tek şeyi, Üsküdar'daki tekkeyi düşündüm. Yarın, Nil'in notlarında uzun uzun anlattığı Hüseyin Hoca'yla tanışmayı planlıyordum. Oraya Ahmet'le gidemezdim, tümden kafayı yediğimi düşünmesini istemiyordum. Yalnız gitmeye karar verdim. İnternette tekkenin adresini bulmuştum. Fakat telefon numarası falan yoktu. Zaten bir tarikat merkezine giderken randevu almak gerekir miydi, öncesinde kimden izin istemek gerekirdi, araya birileri koyulur muydu, bilmiyordum. Nil'in yazdıklarına güveniyordum, o insanlarla yazdığı kadar yakınlaşmışsa, ismini verdiğimde beni geri çevirmeyeceklerini umuyordum.

Ofise vardığımda daha odama bile giremeden Belgin telaşla yolumu kesti:

"Caner hastanedeymiş, durumu pek iyi değilmiş galiba! Ahmet aşağıda hazır, gitmek için sizi bekliyorduk."

"Ne olmuş ki?"

"Ben de tam olarak bilmiyorum, ablası, beyin travması falan, dedi..."

Bana neydi! Yani adam düşmüş, kafayı yarmış. Birileri hastaneye kaldırmış. Sigortası vardı, herhalde ailesi de yanındaydı. Benim hastanede ne işim olabilirdi ki? Fena halde açtım ve kebap yemek istiyordum. Yine de Belgin'e itiraz edemedim. Çok üzgün ve heyecanlı görünüyordu. Belki farkında değildi ama beni kolumdan tutmuş sürüklüyordu. Her zamanki gibi çok şıktı. Hiç değilse yolda çaktırmadan Belgin'in bacaklarını dikizleyebileceğimi düşündüm.

Ahmet cipi hazırlamıştı. Benim arabayı almasını istedim. En azından arka koltuğu cipe göre daha rahattı. Henüz iş çıkışı saati olmamasına rağmen trafik yoğundu, Maslak'tan Okmeydanı'na ulaşmamız bir saatten uzun sürdü. Ahmet, Belgin'le beni hastanenin ana kapısının önünde bırakıp park edecek bir yer bulmaya gitti. Hasta-

ne kalabalıktı. Belgin, güvenlik görevlilerinden birini gözüne kestirdi.

"Beyin cerrahisinde bir hastamız var, nasıl çıkabiliriz?"

Oha! Beyin cerrahisi mi? O kadar kötü müydü?

"Ziyaret saati bitti hanımefendi. Şimdi çıkamazsınız."

Tam elimi cebime atıyordum ki, Belgin gözlerini süzdü, yalak bir ses tonu tutturup herifle konuşmaya başladı:

"Lütfen ama... Hastamızın kimsesi yok. Yoğun bakımdaymış zaten. Biz doktorunu bulup onunla konuşacağız. Bir şey lazımsa diye..."

Dayanılmazdı. Güvenlik görevlisi de dayanamadı. Bizi asansöre kadar götürdü. Yanında ben olmasam yukarıya kadar Belgin'e eşlik eder, gerekirse ameliyata bile sokardı. Adamın söylediği katta asansörden indik, iki koridor geçtik, bir duvarına sandalyelerin sabitlendiği bekleme odası gibi, penceresiz, loş sarı ışıklı, boğucu bir boşluğa ulaştık. Yaşlı bir adamla yaşlılıkta onunla yarışan başörtülü bir kadın sandalyelerde oturuyor, otuzlu yaşlarında, uzun kumral saçlı, beyaz tenli bir kadın, girişinde "Yoğun Bakım Ünitesi / Girilmez" yazan kapının önünde volta atıyordu. Bizi görünce durdu:

"Belgin Hanım?"

"Evet, benim," dedi Belgin. "Beyefendi genel müdürümüz, Ayhan Bey."

Beni genel müdür diye tanıştırmasına şaşırdım ama müdahale etme gereği duymadım. Herhalde patron kelimesinden daha ince olduğunu düşünerek şirketteki pozisyonumu düşürmekte sakınca görmemişti.

"Sağ olun," dedi kadın. "Buraya kadar zahmet ettiniz."

"Önemli değil," dedi Belgin. "Caner'in durumu nasıl?"

"Kafatasında çatlak olabilirmiş. Fakat doktoru yine de şanslı olduğumuzu söyledi, beyin kanaması falan ol-

mamış. Çabuk iyileşecekmiş." Bir an durakladı, utangaç bakışları Caner için izin istermiş gibi bana takıldı. "Üç gündür yoğun bakımda tutuyorlar. Yarın servise çıkaracaklarmış."

"Hay Allah, çok üzüldük. Siz arayınca hemen geldik. Caner'in ablası oluyorsunuz herhalde..."

"Ay, özür dilerim, kendimi tamtmayı unuttum; evet, Caner'in ablasıyım." Az ilerideki duvarın dibindeki sandalyelerde birbirlerine sokularak büzüşmüş iki ihtiyarı gösterip devam etti. "Annemle babam. İşe gidemediği için... İşyerinin haberi olsun, diye aramıştım."

"İyi yapmışsınız," dedi Belgin. "Nasıl olmuş? Merdivenlerden falan mı düşmüş?"

Belgin gerçekten merak ettiği için soruyordu. Benim karnım açtı ve açıkçası Caner hakkında merak ettiğim tek şey, işe ne zaman dönebileceğiydi.

"Ben bildiğinizi sanıyordum," diye yanıtladı kadın. Şaşırmıştı. "Caner evinde saldırıya uğradı. Aynı apartmanda oturuyoruz. Cuma akşamı yemeğe bize gelecekti. İşten eve dönmüş, biraz oyalanmış. Zil çalmış, yemeğe çağırmak için benim geldiğimi sanmış. Kim geldi, diye düşünmeden açmış kapıyı. Açar açmaz iki adam üstüne atlamış. Caner'le beraber eve girmişler, kapıyı kapatıp Caner'i dövmeye başlamışlar. Adamlar gittikten sonra Caner o haliyle ceptelefonundan bizi aramayı başardı. Hemen koştuk, çok kötü durumdaydı. Ambulans çağırdık, buraya geldik. Caner'in bilinci açıktı aslında. Tomografi çekildikten sonra doktorlar uyuttu..."

Saldırı mı? O anda beynimde yankılanan soru buydu. Artık ilgileniyordum, bu defa ben sordum:

"Saldıranlar kimmiş? Sebep neymiş?"

"Bilmiyoruz, maskeleri varmış. Caner de görmemiş."

"Komşulardan gören olmamış mı?"

"Kimse duymamış ki, bir anda olup bitmiş. Komşular

bizim gürültümüze geldiler," diyebildi güçlükle. Dudakları büzüldü, gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı utanarak elinin tersiyle sildi. Belgin çantasından kâğıt mendil çıkarıp kadına verdi. "Caner sessiz sakin bir çocuktur. Fazla arkadaşı yok, kötü alışkanlıkları yok. Hayatı bilgisayar başında geçer. Bir de gürültülü müzikler dinler ama onu da kulaklıkla, etrafı rahatsız etmeden. Kimseye bir kötülüğü olmaz. Ona bunu neden yaptılar, anlayamıyoruz."

Ben anlıyor gibiydim ama düşündüğüm gibi olmamasını umuyordum.

"Ambulansla buraya gelirken sizinle ilgili bir şey söyledi ama..."

"Ne söyledi?" diye atıldım. Merak ve korku içimde birbirine karıştı.

"Ona bir şey vermişsiniz, CD, dedi galiba, bilgisayarlarla ilgili bir şey... O iki adam Caner'i dövdükten sonra üzerini aramışlar, çantasına bakmışlar. Adamların ne aradığını, ne aldığını tam olarak bilmiyordu ama sizin verdiğiniz o şeyi aldıklarını sanıyor. Bir de kendi bilgisayarını almışlar. İşe girdikten sonra para biriktirip almıştı, hayatı o bilgisayara yapışık geçiyordu..."

Yerin dibine geçtiğimi hissediyordum. Kendimden iğrendim, bu kadar duygusuz olabildiğime inanamıyordum. Zavallı çocuk, benim yüzümden az kalsın ölüyordu ama Belgin zorlamasa hastaneye bile gelmeyecektim. İlk tepkimden utandım: "Hastaneye ulaşmış, sigortasını yaptırmışız, daha ne yapabilirim?" Neyse ki seslendirmemiştim bu tepkimi. Şimdi sokaklara çıkıp, "Ben bir öküzüm!" diye böğürebilirdim. Bu genç çocuk, benim çalışanımdı, bu hale gelmesinin sebebi ben olmasam bile azıcık insan olmak hiçbir şey kaybettirmezdi bana. Fakat ben aslında buydum işte: bencil, duygusuz bir hıyar!

Beni getirdiği için şimdi Belgin'e minnettardım ama bunu itiraf edemezdim.

"Belgin Hanım, sizden rica etsem, Caner'in kısa zamanda iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapılsın. Doktorlarına danışın lütfen, izin verirlerse hemen Amerikan Hastanesi'ne nakledelim. En iyi doktorlar kimse bulalım, getirelim. Bilemiyorum işte, artık ne lazımsa yapalım. Hastane masraflarını, eve çıktıktan sonra yapılan masrafları, yani her şeyi biz ödeyeceğiz. Sigortayla falan uğraşmayın lütfen."

Hayranlık ve minnetle bana bakan gözlerden utandım. Orada daha fazla kalamazdım.

"Ahmet sizi evinize bıraksın. Daha sonra beni bulsun."

Rastladığım her beyaz önlüklüye çıkışı sorarak kendimi hastane bahçesine dar attım. Bir sigara yaktım, cep telefonumu çıkardım. Nurettin'le son konuştuğumuz telefon numarasını bulmaya çalıştım. Arama tarihi ve saatini defalarca kontrol edip bir numarayı seçtikten sonra arama tuşuna bastım.

"Alo... Alo... Alooo..."

Kendimi tanıttım fakat kimi aradığımı söylemeye fırsat bulamadım. Karşıdaki ses, "Yanlış numarayı aramışsınız," deyip telefonu kapattı.

İçimden küfrü bastım. Caddeye açılan bahçe kapısına yönelmiştim ki telefonum çaldı. Ekrandaki numarayı tanımıyordum ama arayanın Nurettin olduğunu belliydi, az önce doğru numarayı aradığımı anladım.

"Ayhan hayırdır?"

"Pek hayır değil maalesef. Seninle konuşmamız lazım."

"Neredesin?"

"Okmeydanı Hastanesi'nde..."

"İyi misin?"

"İyiyim merak etme. Konu ben değilim, anlatırım."

"Bir saat sonra Taksim'e gelebilir misin? Hacı'da buluşalım."

Nurettin'in sevdiği mekânlardan biriydi Hacı Abdullah Lokantası. Palazlanmaya başladıktan sonra Cemil'le beni defalarca götürdüğü mekânlardan biriydi. İçkisiz olması önemli değildi. Buraya ağız tadını tatmin etmek için gelir, canı illa içmek istiyorsa çıkışta bizi yakın bir birahaneye sürüklerdi.

Ben lokantaya girdiğimde o çoktan bir masaya yerleşmiş, ince belli, klasik bir bardaktan çayını yudumluyordu. Hemen arkasındaki masada oturan koyu renk takım elbiseli, kravatsız beyaz gömlekli, bıyıklı ama temiz sakal tıraşlı ızbandut gibi dört herifin onun gorilleri olduğu belliydi. Beni görünce yumuldukları tabaklardan kafalarını kaldırıp belli belirsiz baş hareketiyle selamladılar. Ben de onları selamladım. Nurettin, önden terbiyeli işkembe çorbası istedi, ardından güveçte kuzu gerdan, yanında zeytinyağlı bakla ve kuru biber dolması, tatlı olarak kaymaklı ekmek kadayıfı sipariş etti. Nurettin her zaman, yarı aç yarı tok geçmişinin intikamını alırcasına tıka basa yer ama kilo almazdı. Ben sadece et suyu çorbayla yetindim. Onu bile bitirebileceğimden emin değildim.

Olup biteni anlatmaya başladım. Her şeyi kronolojik sırasıyla, özenle, teknik terimleri açıklayarak anlattım. İlgisini çekeceğini, şaşıracağını, tepki göstereceğini, sözümü keserek sorular soracağını bekliyordum. Fakat ben anlattıkça Nurettin önce çorbasını kaşıkladı, zeytinyağlıları götürdü. Sadece kuzu gerdanı yerken durakladı. Sonunda anlattıklarımın ilgisini çektiğini düşünürken o garsonu çağırdı ve çenesine bulaşan yağı silmek için kâğıt peçete istedi, kumaş peçeteye silmek istememiş beyefendi! Sinirlenmeye başlamıştım, adamlarına duyurmadan küfretmek için fırsat kollarken tatlı tabağını da silip süpürdü ve ilk yorumunu yaptı:

"Of, harikaydı. Ama çok yedim be!"

"Zıkkım olsun, bu mu yani!" diye sordum burnumdan soluyarak. "Tüm söyleyeceğin bu mu şimdi?"

"Daha bir şey söylemedim," dedi gayet sakin bir ses tonuyla. "Öncelikle bana anlattıklarını başka kimseye anlatmamanı istiyorum."

"Cemil'e?"

"Özellikle Cemil'e anlatmayacağız. Bak, o çocuğun durumu bizden farklı. Adam sonuçta devlet memuru. Senle benim tahmin bile edemeyeceğimiz sorunlar yaşayabilir."

"Ee, daha geçen gün sen sıkıştırıyordun Cemil'i, bize içeriden bilgi taşımasını istiyordun. N'oldu şimdi?"

"Düşündüm, yanlış yapmışım," dedi hiç istifini bozmadan. "Artık onu bu işin dışında tutalım. Çocuk yapabileceğini yaptı zaten."

Şaşırdım kaldım. Nurettin'in bu akşamki ilgisizliği, soğukkanlı tavırları, Cemil'i koruma çabası hayra alamet değildi. Ben onun suratındaki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalışırken o aynı aymazlıkla tabakları toplayan garsonu izledi. Adam gidince kafasını hafifçe kaldırıp bana döndü, gözlerimdeki soru işaretlerini sonunda fark etmişti galiba. Yüzü ciddileşti, dudakları inceldi, kaşlarını çattı, kıstığı gözkapaklarının arasından kara gözlerini bana dikti. Hasımlarının korkudan altına etmesine neden olan bu bakışı iyi biliyordum.

"İkimiz bu işin peşini bırakmayacağız. Nil'in katilini bulacağız, merak etme."

Beni yalnız bırakmayacağını anlayınca sevindim. Benim bildiğim Nurettin, aklını bir şeye taktığında sonuna kadar giderdi. Çocukluğumuzda, gençliğimizde böyleydi, şimdi değişmiş olamazdı. O an düşüncelerini okuyabilmeyi isterdim, gizlediği her neyse merak ediyordum. Şimdi sorgulamanın yararı olmayacaktı, zamanı geldiğinde bilmeme izin verecekti. O zamanın ne zaman olduğunu o belirleyecekti.

"Seninle doğrudan görüşebilmemiz lazım. Güvenli

bir hattan... Seninle alakası olmayan bir telefon, bir de numara bulalım."

"Var zaten."

"Nasıl var?"

"Nil'in öldüğü gün beni hastaneye kaldırdıklarında polis telefonumu alıkoymuştu. Ayılınca bana bir telefon bulmalarını istemiştim. Benim şoför aceleyle bir akrabasından rica etmiş. Telefon hâlâ bende. Kontörlü bir hat..."

"Hiç kullandın mı?" diyerek sözümü kesti heyecanla.

"Bilmem... Kullanmadım galiba. Yok, kimseyi aramadım, gerek kalmadı. Hastaneden çıkınca ifade vermek için emniyete gitmiştim. Orada kendi telefonumu iade ettiler."

"E, iyiymiş. Tamam işte. Numarasını hatırlıyor musun?"

"Ahmet yazmıştı, cüzdanımda galiba. Dur bir bakayım..."

Kâğıt katlanmış halde cüzdanımda duruyordu. Numarayı aynı kâğıdın alt kısmına kopya ettim, kâğıdı ortasından yırttım, Nurettin'e verdim.

"Tamam," dedi Nurettin. "Ben de güvenli bir telefonla hat bulup seni arayacağım. O telefonla benden başka kimseyi arama. Cemil'i de arama. Amerikan başkanıyla Rusya başkanının kırmızı telefonu varmış ya, onlar gibi, ikimizin özel hattı olsun."

Güldüm. "Hangimiz Amerikan, hangimiz Rus olacağız?"

"Siktir lan, dalga geçme!"

"Bizim arkadaşlığımızı cümle âlem biliyor zaten. Bu kadar gizlilik önemli mi gerçekten?"

"Bak kardeşim," dedi gizemli bir tebessüm eşliğinde. "Ben çok adamı dinledim. Kayıtlar tuttum. Önce telefon şirketinden birilerini buluyorduk. Şimdi teknoloji ilerledi, ona bile gerek kalmadı. Dinleyeceğimiz şahıslar yakınları-

mızdaysa bizim çocuklar birkaç cihazla gidiyor, bir aracın içinde soteleniyor, konuşulan her şeyi kaydedip geliyorlar. Bak daha ötesi de var," dedi kıkırdayarak. "Artık bu dinleme işi özelleşti. Yani dinleme işi yapan şirketler var. Adamlar resmen şirket kurmuşlar lan!" Kahkahayı bastı. Diğer masalardan ayıplayan bakışlarla karşılaşınca diklenecek oldu ama vazgeçti. "Tabii yasal değil. Adamlara dinlemek istediğin şahısların ismini veriyorsun. Sana istediğin her türlü kaydı getirip parasını alıp gidiyorlar. Ohoo, ihale takip eden işadamları mı ararsın, boynuzlandığını düşünen kocalar mı, dolu müşterileri var." Yüzü yeniden ciddileşti. "Biz tedbiri elden bırakmayalım, seni de beni de kim bilir kimler dinliyordur bu aralar. Bana güven!"

Nurettin ve Cemil'den başka kime güvenebilirdim şu dünyada?

"Bir şey daha var, senin elemana saldıranlar sana da zarar verebilirler. Hâlâ şu kızın evinde mi kalıyorsun?"

"Hı, Candan..." diye mırıldandım.

"Bir yandan iyi, bir yandan kötü. Senin yüzünden o kızın başına da bir şey gelebilir. Ev güvenli mi peki?"

"Pek sayılmaz. Ama bir ev kiraladım. Gayet güvenli sayılır. Yakında taşınacağım."

"İyi olmuş... Aslında benim çocuklar seni koruyabilirler ama işte..."

"Tamam ya, üzme kendini. Gerekirse şu özel güvenlik şirketlerinden yardım alırım. Silahlı olanlardan."

"Ben de onu diyecektim. Sana bir makine ayarlayalım."

"Ne makinesi?" diye sordum saf saf.

"Tıraş makinesi!" Güldü. "Ya oğlum saf mısın, silah işte."

"Saçmalama Nurettin, ben ne anlarım silahtan milahtan? En son askerde elime almıştım, beceremedim bile. İstemem de zaten."

"Bir silahın olsa iyi olur," dedi tekrar ciddileşerek. "Al, dursun bir kenarda. Yanında bir de kullanma talimatı veririz, okursun."

Silah fikri hoşuma gitmedi ama bir taraftan da haklıydı. Evi falan basacak olsalar... Bir bok yapamazdım ama hiç değilse bedavaya da gitmezdim...

Sessiz diyaloglar XII

"Ah bir çözebilsem neye bulaştığını... Seni benden alanlar nasıl girdi hayatına? Nasıl izin verebildin o canilere? Sana yaptıklarını ödeteceğim ama başka bir insanın zarar görmesini de engelleyebilsem... Ne zormuş çaresizlik, çok bilinmeyenli denklemleri çözmek gerçek hayatta..."

"Kimseye zarar vermedim ben, iyi insan olmaya çalıştım, öğretildiği gibi. İsterdim yaşamayı, yaşanması gereken yıllarımı."

"Nasıl olacak bilmiyorum şimdi ama bulacağım bulmam gerekeni. Ve zevk verecek intikam, soğuk ya da sıcak fark etmeden!"

13 Mayıs 2008
Salı

Otomobilimi sokağa park ettikten sonra bir süre bekledim. Nil'in notlarında adı sıkça geçen Hüseyin Hoca'yı bulabilmeyi umuyordum. Burayı bulabilmek için iki saat Üsküdar'ın altını üstüne getirmiştim. Gerçi adamı görmek istediğimden de çok emin değildim. Ne sormak istediğimi bilsem de nasıl soracağımı, söze nasıl girmem gerektiğini, sözü katile nasıl getireceğimi planlamamıştım. Elbette buraya gelirken tek amacım vardı; Galip denen o adamı bulmak! O şimdiye kadar bulabildiğim tek katil adayıydı. Fakat diyelim ki buldum herifi. "Karımı sen mi öldürdün?" diye soracak halim yoktu. Onunla karşılaşmayı istiyordum. Öte yandan karşı karşıya geldiğimde nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Belirsizlik fena halde germişti. Soğukkanlı, zeki bir katil olabilir, yakalanma korkusuyla beni de ortadan kaldırmak isteyebilirdi. Ya da suçlandığı için sinirlenebilir, burnumun üstüne bir tane çakabilirdi. O zaman ne yapardım? Herifin Nil'in katili olma ihtimalinin yanında Nil'e âşık olma durumu da ortaya çıkmıştı ki, bu aklımı iyice karıştırıyordu. Eğer böyle bir durum varsa bilmek istiyordum. Neden bilmiyordum. "Bak, hem seni yakaladım hem de âşık olduğun kadının erkeği bendim!" diyebilmek için mi? Saçmaydı. Otomobilde kendi kendime senaryolar

üreterek zaman geçirmenin anlamı yoktu. Arabadan indim, bir süre sokağın karşısında uzayıp giden yüksek duvarı inceledim. Zevksiz, kirli krem rengi sıvayla kaplı duvarın tam orta yerinde yeşil, iki kanatlı, büyük, ahşap bir kapı sırıtıyordu. Az sonra girmem gereken kapı, tabii açtırabilirsem, kendimi içeri kabul ettirebilirsem. Sokağın bu yanında iki-üç ya da bazıları dört katlı, çoğunun sıvaları dökülmeye yüz tutmuş, hatta içlerinden bazıları hiç sıvanmamış, çıplak kırmızı tuğlaları ve pek sağlam görünmeyen beton kolonları açıkta, küçük balkonlarından kuruması için asılmış çamaşırların sarktığı, çatı yerine beton kolonlardan fırlamış, güvercinlere tünek görevi gören demir filizlerin süslediği düz damlı, en ufak bir estetik kaygı güdülmeden bitişik nizamda inşa edilmiş evler sıralanmıştı. Bazılarının giriş katında birkaç basamak merdivenle çıkılan dükkânlar vardı. Önünde cırtlak renkli parlak ambalajlarından yansıyan güneş ışığını insanın gözüne sokan cips paketlerinin dizildiği, istiflenmiş gazetelerin sergilendiği dükkânın mahallenin bakkalı olduğu anlaşılıyordu. Bir diğerinin önünde katlanabilir metal merdivenler ve el arabaları sıralanmıştı. O da bu evlerin asla bitmeyecek tamiri için gerekli malzemeleri sağlayan hırdavatçı olmalıydı.

Sokaktan bir otomobil geçti. Kim bilir kaç yaşında, eski bir Şahin. Üniversite yıllarımda bunlardan bir tane alabilmek için çok şey feda edebilirdim ama o zamanlar feda edebileceğim pek bir şeyim yoktu. Şimdi Maserati'min yanında dikiliyordum ama o zamanlar sahip olacağım bir Şahin, benim için çok daha değerli olacaktı kuşkusuz. Sokağı geçtim, kararlı adımlarla yeşil kapıya yürüdüm. Kapının sağ yanında bir zil vardı, çalınca içeriden cırlak bir kanarya sesi geldi. Fazla beklememe gerek kalmadı. Kapı açıldı, uzun, siyah sakallı, gri cüppeli, aynı kumaştan gri şalvarlı, sarıklı, iriyarı, gençten bir adam

kapıyı açtı. Soru sormadı, konuşmadı, sadece tepeden tırnağa beni süzdü. Pahalı deri ceketim, spor gömleğim, Amerikan keten pantolonum, İtalyan ayakkabılarımla pek uyumlu bir görüntü sergilemiyorduk. Hüseyin Hoca'yla görüşmek istediğimi söyledim. Beni bir kez daha süzdü, incelemeyi tamamlayınca, kaba bir tavırla kısa ve net bir soru sordu:

"Kim geldi diyelim?"

İyi, demek ki hoca efendi buradaydı, boşuna gelmemiştim. İsmimi söyledim ama hoca için herhangi bir anlam ifade etmeyecekti.

"Gazeteci Nil Hanım'ın eşi dersiniz..."

Adamın tavırları ânında değişti, sesi yumuşadı, iri gövdesini yana çekti.

"İçeriye buyurun. Ben Hüseyin Hoca Efendi'ye haber vereyim."

Kapıdan az ilerideki küçük bahçeye uzanan koridorda, her iki duvara yaslanmış sedirleri gösterdi. Anadolu kilim desenleriyle bezeli minderler rahat görünüyordu, gidip oturdum. Adam bu kez acıyan bakışlarla beni bir kez daha süzmeye başladı. Gözlerinin özellikle ceketime takıldığını fark ettim. Nil'in geçen doğum günümde hediye ettiği özel kuzu derisi ceketimi çok mu beğendi yoksa yadırgadı mı, diye düşünürken jeton düştü, adam bendeki olası herhangi bir tehlike belirtisini araştırıyordu. Anlamaya çalıştığı şey, ceketimin hangi hayvanın derisinden üretildiği değil, altında bir silah olup olmadığıydı. Ne kadar paranoyak bir millet haline geldiğimizi düşündüm. Devlet dairelerinden alışveriş merkezlerine, otellerden ofis binalarına kadar her yerde üzerimiz aranıyor ya da ne kadar radyasyon yaydığını bilemediğimiz cihazların içinden geçmeye zorlanıyorduk. Böyle bir ortamda insanların günün her ânında kendilerini tehlikede hissetmesi, herkesten şüphelenmeye başlaması ve giderek

manyaklaşması normaldi. Hoca efendinin adamı da haklı sayılabilirdi. Neyse ki üzerimi aramaya kalkmadan arkasını döndü, cüppesinin eteğini savurarak uzaklaştı.

Oturduğum sedirden etrafı seyretmeye başladım. Nil notlarında ne yazmışsa, yazdıklarını okurken gözümde ne canlanmışsa şimdi karşımdaydı. Ne eksik ne fazla... İlk dikkatimi çeken, çimle kaplı avlunun ortasındaki süs havuzu oldu. Etrafında küçük gül ağaçları vardı. Fakat dallarında gül göremedim. Herhalde henüz mevsimi değildi. Belki tomurcuklar vardı ama oturduğum yerden seçemiyordum. Havuzun içini de göremiyordum. Suyla dolu mu, balık var mı, merak ettim. Şimdi gidip bakamazdım, adam oturmamı istemişti. Anladığım kadarıyla sokaktan görünen yüksek dış duvarın arkasında sıra sıra odalar vardı. O duvar, bu odaların arka duvarıydı. Sokak cephesindeki odaların avluya bakan pencereleri, yegâne doğal ışık kaynağı olmalıydı. Çünkü sokağa bakan tek bir pencere bile görmemiştim. İç tarafta, her oda revaklarla kapatılmış bir sundurmaya açılıyordu. Yarı açık bir koridor görevi gören sundurmanın tavanı tüm pencereleri gölgeliyor, odaların doğrudan güneş ışığı almalarını engelliyordu. Bu durumda odalar oldukça loş olmalıydı. Sundurmanın tavanını destekleyen sütunlar konusunda Nil haklıydı, beyaz boya üzerine özensiz gri gölgelerle mermer süsü verilmiş hilkat garibelerini hiç beğenmedim. Fakat genel olarak binayı tasarlayan mimarın yapmak istediğini beğendim. Yapı, Osmanlı camilerini çevreleyen külliyelere benzetilmişti. Minyatür külliye amacına hizmet ediyor olmalıydı, mimar mistik bir atmosfer sağlamış, şehrin ortasında olmasına rağmen şehirden izole etmeyi başarmıştı. Sokağa bakan duvarda pencere olmaması, dışarının gürültüsünün ve görüntüsünün içeriye dolmasını engelliyor, böylece içeride kim ne yapıyorsa ilgilendiği konuya yoğunlaşması dış etkenler tara-

fından bozulmuyordu. Mimarın yaratmayı başardığı ruhani havanın içine sıçan tek unsur, ön kapaklarına kabak gibi işlenmiş markalarıyla klimalardı.

Uzun siyah sakallı adam avlunun sol yanındaki odaların birinden çıktı, bana doğru yürüdü, karşımda dikildi. "Hoca sizi bekliyor, böyle buyurun," diyerek sundurmanın sol tarafa uzanan bölümünü işaret etti. Sesini yumuşatma çabasını gizleyemiyordu. O anda aklıma geldi, merak ettim; bu herif Galip olabilir miydi?

Adamın ardından yürüdüm. Giriş kapısının soluna yöneldik. Diğerlerinden farklı olmayan bir kapının önünde durdu, kapıyı açtı ama içeriye girmemi engelleyecek şekilde kapının ağzında dikildi, ayaklarıma baktı. Anladım, ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyordu. Eğildim, bağcıkları çözdüm. Ayağımın kokmadığına, çorabımın delik olmadığına emin olmanın verdiği rahatlıkla ama hâlâ soluğumu kesen sıkıntıyı atamamış olmanın rahatsızlığıyla içeriye girdim. Girer girmez, karşı duvardaki küçük pencere dikkatimi çekti. Demek ki binanın yan cephelerindeki odaların pencereleri varmış. Fakat o tek, küçük pencereden gelebilecek gün ışığı da desenli bir perdeyle engellenmişti. Dört duvarın üçünden sarkan eski moda apliklerden odaya yayılan soluk sarı ışık, orijinal mi, kopya mı anlayamadığım hat sanatı örneklerini koruyan çerçevelerin camlarından yansıyor, odanın ağır atmosferini tamamlıyordu. Gözüm karanlığa biraz alışır gibi olunca karşı duvar boyunca uzanan sedirde oturan birini fark ettim, pencereye yakın bağdaş kurmuş oturuyordu. Diğer duvarlarda sedir yerine, duvar diplerine yer minderleri ve yastıklar sıralanmıştı. Adamın müritlerinden biri olsam ilk iş elini öpmem gerekirdi herhalde. Fakat mürit olmadığım için ne yapacağımı bilemedim. Elini sıksam... O da uygun olmaz gibi geldi. Oturmalı mıydım, oturacaksam sedire, onun hizasına mı yoksa daha alt seviyede-

ki yer minderlerine mi, nereye? Kapı girişinde, komutanına tekmil veren asker gibi dikilip kaldım. Neyse ki Hüseyin Hoca, "Böyle buyurun," diyerek oturduğu sediri işaret etti. Oturdum. Şimdi yüzünü daha net seçebiliyordum. İnsanların rüyalarına girip lotoda kazanan numaraları söyleyen ak sakallı ihtiyar tipinde biriydi. Karşımdaki bu pamuk gibi beyaz sakallı, beyaz kaşlı, kısa kesilmiş kır saçlı tonton dedenin nasıl bir karizmayla tekkenin şeyhi olduğuna şaşırabilirdim ama daha birkaç saniye önce nereye oturacağımı bilemeyip elim ayağıma dolaşırken adamın otoritesini ucundan kıyısından fark etmiştim.

"Ne içersiniz?" sorusuna, kendisi ne içecekse aynısından içeceğimi söyleyerek teslim bayrağını çekmiş oldum.

"Bize iki ıhlamur getirin evladım," dedi beni getiren kara sakallıya.

Bir şekilde konuşmayı başlatmam, kendimi tanıtmam ya da ne bileyim, en azından hal hatır sorarak herhangi bir konu açmam gerekiyordu. Sonuçta ak sakallı dededen bir isteğim olacaktı, gelecek haftanın şanslı numaraları yerine şanssız karımın katilinin kim olduğunu söylemesini isteyecektim. Fakat burada üstüme tuhaf bir hal gelmişti, bir türlü söze giremiyordum. Benden iş çıkmayacağını anlamış olmalı ki, konuşmayı başlatarak anlamsız sessizliği o bozdu.

"Nil kızımız sizden bahsetmişti," dedi. "Çalışkan bir işadamı olduğunuzu anlatmıştı."

İnanamadım, Nil bu adamın karşısına oturup beni mi çekiştirmişti yani? Hakkımda başka neler konuştuğunu merak etmeme fırsat bırakmadan soruyu yapıştırdı:

"Bizimle ilgili size neler anlatmıştı?"

Anlatmadığını söyledim. İnanmadı, bakışlarından anladım. Çok umurumda değildi ama açıklamaya çalıştım, eve iş getirmeyenlerden olduğumuzu, ikimizi de ilgilen-

diren bir yansıması olmadıkça işlerimiz hakkında konuşmayı sevmediğimizi anlattım. Yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi.

"İkiniz de akşama kadar çalışıyordunuz, akşam işlerinizden çıkıp evinize dönüyordunuz ama işlerinizi konuşmuyordunuz. Peki, evde ne konuşuyordunuz?"

Kan beynime sıçradı bir anda! Adam daha ağzını ikinci kez açmıştı ve açar açmaz özelime girmekte sakınca görmüyordu! İçimden, "Sana ne lan ne konuştuğumuzdan?" diye bağırmak geldi. Fakat sinirlendiğim kadar aniden sakinleştim. Evet, onu ilgilendirmezdi ama haklıydı. Çok çalışan iki insan evde baş başa kaldıklarında işleri hakkında konuşmazlarsa ne hakkında konuşabilirlerdi ki? Son bir yıldır, belki daha da fazla bir zamandır pek fazla konuşmuyorduk. Ne iş ne de başka konularda... Birbirimize anlatacağımız öykülerimiz olmuyor muydu? Oluyordu tabii ama gün içinde öyküler biriktirsek bile artık kendimize saklamaya başlamıştık. "İyiyim... Sen nasılsın?" ya da, "Başım ağrıyor, biraz uzanacağım." Hatta bazen, o birkaç kelimeyi bile esirgediğimiz oluyordu. Aman tanrım, biz yaşamımızın tam da birbirimize ait olan bölümünü ne hale getirmiştik böyle? Sanki verilen bir vazifeyi yerine getirirmiş gibi, akşam yemeği yenir, bulaşıklar makineye yerleştirilir, birimiz bilgisayar açar, çalışır, diğeri televizyona bakar, duşlar alınır, dişler fırçalanır, yatılır, âdetten olduğu için hafifçe dokunulur, ancak biri diğerinin istediğini düşünürse onun hatırı kırılmasın, diye sevişilir... İçim acıdı, birbirimize o kadar yakınken o kadar uzak geçen onca zaman nasıl da değerliymiş halbuki... Bu ihtiyar nasıl bir adamdı böyle?

"Evde Nil'in yazdığı bazı notlar buldum. Sizden çok bahsetmiş. Tanışmak istedim."

Yine o ağır tebessüm. Başını salladı, "Evet, anladım," der gibi... Sonra gözlerini tavana dikti, birkaç dakika öyle kaldı. Ses çıkarmadan sessizliği bozmasını bekledim.

"Nil kızımız –nur içinde yatsın– çok iyi bir insandı. Bize gelmiş, tanışmak, konuşmak istediğini söylemiş. Gazeteci olduğunu, bir gazete için araştırma yaptığını anlatmış. Ben bu tür şeyleri sevmem evladım. Gazetelerde, televizyonlarda boy göstermekten hoşlananlar vardır ama ben onlardan değilim. Çünkü bir dersin iki anlarlar, gündüz dersin, gece diye yazarlar. Bugünlerde kimin iyi niyetli kimin kötü niyetli olduğunu ayırt etmek kolay değil."

Oldukça alçak sesle konuşuyordu. İşitebilmek için ortamın sessiz olması yetmiyordu, insanın kendini hoca dışındaki her şeye kapatması, sadece ona odaklanması gerekiyordu. "İnsanlar önce kendileri gibi olanları bulur, sonra kendilerinden olmayanları arar. Başka türlü görünen, farklı yaşayan, değişik giyinen, yiyen içen insanları kötü ilan eder, onları yok edip kendine ve kendine benzeyenlere daha fazla yer açmaya çalışır. Böyle böyle düşünen insan gider, yerine hayvanlar gibi içgüdüleriyle hareket eden başka bir yaratık gelir. Bir bakıma insan hayvanlaşır, evladım. Bizler sadece dinimizin emrettiği şekilde yaşamaya çalışan, Allah'ın rızasından başka bir şey istemeyen, kendi halinde müminleriz. Başkalarına kötü gözle bakmayız, ayıplamayız, kovmayız. Yaradandan ötürü yaratılanı severiz. Kapımıza gelen herkese elimizi uzatırız. Başka dinden de olsa, alkolik de olsa, tinerci de olsa fark etmez. Yeter ki kötülüğü sadece kendine olsun, başka kimseye zarar vermesin..."

Sustu, nefes aldı, düşündü. Galiba dikkatimi ona verdiğimden emin olmak istiyordu.

"Lakin bize, bizim gibi davranmadılar. Yıllarca ya yok etmeye çalıştılar ya da yok saydılar. Zaman oldu korktuk, kaçtık, saklandık. Başkaları bizleri kitaplarımız yüzünden yakmasın, diye kitaplarımızı yaktık. Bugünlere geldik. Rabbime hamt olsun, şimdi inancımıza göre yaşamakta daha serbestiz. Gerçi hâlâ korkumuzu üzerimizden ata-

madık, evladım. Yıllardır içimize işlemiş... Gazeteciler daha önce de geldiler bize. Güvendik, aşımızı, suyumuzu paylaştık. Dilimiz döndüğü kadar anlattık kendimizi. Velakin gazetelerinde bizi öyle yazdılar ki, kendimizden korktuk. Meğer ne korkunç insanlarmışız, ne tehlikeli mahlukatmışız! Milleti zehirleyen, devleti içten içe yiyen iblislermişiz..."

Hoca coştukça coşuyordu da ben buraya felsefe yapmaya ya da hüzünlü tarikat tarihini dinlemeye gelmemiştim. Fakat dayanamadım, gereksiz olduğunu bile bile hocanın bir anlık duraklamasını fırsat bilip itiraz ettim:

"Hocam size hak veriyorum. İnançları nedeniyle bu ülkede çok kişinin acı çektiğine de katılıyorum. Ama bir tek Müslümanlar zulüm görmedi. Hıristiyanlara da baskı yapıldı, Yahudilere de. Ben doğmadan önceydi ama siz Varlık Vergisi'ni hatırlarsınız, Aşkale'ye sürülen gayrimüslimleri ben kitaplarda okudum, 6-7 Eylül Olayları'ndan sonra korkuyla evini barkını bırakıp giden Rumları, İstanbul'un son Ermenilerini filmlerde izledim. Ama siz yaşadınız değil mi? Hocam, inançlarına göre yaşamaya çalışıyorlar, diye kimseyi camilere, tekkelere doldurup yakmadılar bu ülkede. Ama Çorum'da, Maraş'ta Alevi diye yüzlerce insanı katlettiler, sırf şiir okuyacaklar, diye kendileri gibi düşünmeyen insanları bir otelde sıkıştırıp cayır cayır yaktılar... Bu ülkede iktidara kim gelirse diğerine zulmeder. Ortadoğu'da demokrasi ancak bu kadar oluyor!"

Bu defa sessizliğin içinde keskin kılıçların birbirine çarparak çıkardığı kıvılcımlar çakıyordu. "Hay salak kafam!" dedim kendi kendime. "Ulan sana ne hıyar, herkesin zulmü kendine! Karının katilini bulmaya geliyorsun, seksen yaşında ihtiyarla tartışmaya giriyorsun."

Pişman olmuştum. Kimsenin göründüğü gibi olmayabileceğini bilecek kadar hayattan ders almıştım. Yine

de bu sevimli ihtiyarı, elinde meşaleyle masum, silahsız insanları yakmaya giden sivri dişli bir canavar olarak düşünemiyordum. Ayrıca gerginlik hiç işime gelmiyordu, odadaki elektriği bir şekilde boşaltmam gerekiyordu. Fakat nasıl yapabileceğimi bilemiyordum. Suçlu bir çocuk gibi tebessüm etmeyi denedim. Neyse, o da gülümsedi.

"Haklısın evladım," dedi. Sesi daha sakin, daha ikna edici ama daha soğuktu. "Bu güzel topraklar çok kahramanlık gördü ama bir o kadar da vahşet yaşandı maalesef. Dinin, inancın gücü başka hiçbir şeyde yoktur. Mevlam, o gücü iyilik için kullanmamızı ister. Ama şeytan ruhlu bir güruh, bazen maneviyat kalkanının ardına gizlenir. Caniliklerini kapatmak için cihat perdesini örter. Saf müminler bunlara inanır, peşlerinden gider. Halbuki Resulullah'ın –Sallallahualeyhivesellem– torunlarını kesenlerle ne farkı var bunların?

Uzun sözün kısası, Nil kızımızın ziyaret isteğini başta kabul etmedik. Ama Nil kızımız için hatırlı insanlar, Ankara'dan vekiller araya girdiler, ricacı oldular, kabul ettik. İyi ki kabul etmişiz. Buraya gelip gittikçe tanımaya başladık. Tanıdıkça sevdik, ne kadar temiz, ne kadar iyi kalpli olduğunu gördük. Önce dergâhımızın, sonra gönlümüzün kapılarını açtık..."

Kapı aslında oldukça hafif bir gıcırtıyla açıldı ama ortamın havası beni nasıl sarıp sarmaladıysa boş bulundum, irkildim. Bir anda içeriye dolan ışık bana nerede olduğumu, buraya neden geldiğimi anımsattı. Ak sakallı şeyh, sarı soluk lambalar, odanın ruhani atmosferi, bu işlerle uzaktan yakından alakam olmadığı halde beni etkilemişti galiba. Siyah sakallı genç adamın ince belli çay bardaklarında getirdiği ıhlamurlarımızı aldık. Adamın çıkmasını sessizce bekledik. Arkasını bize dönmeden, geri adımlarla kapıya yaklaşması, tam çıkacağı sırada hafifçe eğilerek verdiği selam gözümden kaçmadı.

Kara sakallı odadan çıkar çıkmaz hocanın az önce sarf ettiği cümlelerin arasına sıkışmış iki kelimeyi sordum:

"Nil size ulaşmak için milletvekillerini mi araya koydu?"

Vekil, deyince aklıma gelen isim Akif Abi'den başkası değildi. Nil, Akif Abi'nin benim için patron falan olmadığını, onu neredeyse baba yerine koyduğumu çok iyi biliyordu. Buna rağmen bu haltı edebilir miydi? Edebilirdi! O bir gazeteciydi. Ucunda haber varsa, ondan her şeyi beklemeliydim. Yine de bunu yapmamış olmasını umdum.

"Evet, arayanlar oldu," dedi. Bu ayrıntıya takılmama şaşırmış gibiydi. "Teferruatını unutuyorum evladım ama mesela mecliste çok sevdiğimiz, saydığımız, bize değer veren arkadaşlarımızdan biri, Halil İbrahim Sarıca'dan gelen telefonu hatırlıyorum. Kendisiyle tanışıyor musunuz?"

Adamın adını ilk defa duyuyordum, tanımadığımı söyledim.

"Kendisi Nil kızımızın çalışmalarını duymuş, bizden önce yaptığı ziyaretlerden bahsetti, kapılarımızı açmamızı rica etti. Biz de kendisini kırmadık."

Arayanın Akif Abi olmadığına sevindim. Rahatlamıştım ama şaşkındım. Karım, koca ülkede girip çıkmadığı tekke bırakmamış, ne yaptığını sağır sultan bile duymuş, bir ben duymamışım. Ünü, o cemaatten bu tarikata derken yayılmıştı herhalde. Bir milletvekilinin işini gücünü bırakıp Ankara'dan telefon etmesi ya da birileriyle haber göndermesi, Nil için bir tekke şeyhinden ricacı olması tuhaftı. Öte yandan Nil, politikacılarla, milletvekili ve bakanlarla yaptığı röportajları ülkenin en büyük gazetesinde yayımlanmış ünlü bir gazeteciydi. Hocanın sözünü ettiği milletvekiliyle röportaj yaptığını anımsamıyordum

ama parti merkezine ya da meclise yaptığı ziyaretlerden birinde tanışmış olması gayet normaldi. Belki yanlış olan Nil'in bu adamla bağlantısını bu kadar garipsemiş olmamdı.

"Hanımınız genç yaşında rahmetli oldu. Mevlam sabırlar versin. Velakin demem o ki, eşinle gurur duy, evladım, şu hayat dediğimiz kısacık zamanda onunla yaşadığın o az zamanı Allah'ın sana bahşettiği bir lütuf olarak gör, şükret. Şükretmeyi bilmek lazım. Her durumda, en zor zamanlarda bile Allah Teala mutlaka bir kapı açacaktır. Onun büyüklüğünü bilmek ve kapılar açılmamış olsa bile açılacağı zamanı beklerken şükretmek iyidir. Allah bazen biz âciz kullarını acıyla imtihan eder. Sakın ola ki isyan etme, evladım. O elbet acınızı hafifletecek bir yol gösterecektir."

Derin bir soluk aldı, odaya sessizlik çöktü. Benim buraya gelme sebebimi söylemişti, katili bulunca acımı hafifletecektim. Tam da istediğim konuya girmişken fırsatı değerlendirip araya dalacaktım ama bir kez daha bana konuşma şansı vermedi.

"Biz Nil kızımızı tanıdıkça daha çok sevdik. İçinde sevgi vardı, dürüstlük vardı, dışı gibi içi de güzeldi. Ona yabancıydık, bizi anlamaya çalışıyordu. Lafı dolandırmadan sorular sordu, ne yapıyoruz, neden yapıyoruz, öğrenmek istedi. Onun samimiyetine inanınca biz de kendimizi ona açtık, tek maksadımızın rabbimize layık kullar olmak olduğunu anlattık... Dinlerdi bizi, sessizce, dikkatle dinlerdi..."

Hoca soluklanmak için bir kez daha ara verince fırsatı kaçırmadım:

"Hocam, burada tanıdığı bir genç hakkında yazdıkları dikkatimi çekti, ismi Galip'ti sanırım..."

Sessizlik... Bu defa daha koyu, daha kasvetli bir sessizlik oldu.

"Ne demiş Galip için?"

"İyi şeyler anlatmış. Sizin meşgul olduğunuz zamanlarda bu gencin kendisiyle çok ilgilendiğini, etrafı gösterdiğini, cemaat hakkında, dinî konularda konuştuklarını yazmış."

Derin bir nefes aldı, uzun bir söyleve hazırlanır gibi boğazını temizledi, sırtını dikleştirdi, altdudağını ısırdı ve bombayı patlattı:

"Evladım maalesef kaybettik Galip'i."

"Ne? Nasıl yani, öldü mü?"

"Geçen ay... Nisanın yirmi ikisinde..."

"Nasıl öldü?"

"Küçük bir motoru vardı. Her yere o motorla giderdi. Birisi çarpıp kaçmış. Bulamadılar. O vicdansız her kimse Allah bildiği gibi yapsın... Galip çok bilgili, kültürlü bir arkadaşımızdı. İngilizceyi, Arapçayı anadili gibi konuşur, durmadan kitap okurdu. Kendi çocuğum gibi severdim Galip'i. Biz burada müminler için, garipler için, başı sıkışan, kendine bir yol arayan herkes için bir sığınak kurmaya çalıştık. Zengin, fakir ayırt etmeden bize gelen kim olursa olsun kucak açmaya çalıştık. Bir yere kadar getirdik elhamdülillah. Ama burayı, buraya sığınan cemaati, bize gönül veren müminleri istikbale taşıyacak olan Galip'ti. O çocuk zamanı yakalamayı başardığı için hepimizden farklıydı. Ama olmadı, kaderi böyleymiş. Genç yaşta göçtü gitti yavrum."

Hoca efendinin yavrusu, benimse tek katil adayım böylece masal olmuştu. Nil'den sekiz gün önce ölmüştü adam. Katile bu kadar yaklaştığımı düşünürken yine ellerim bomboş kalmıştı. Sinirlerim boşaldı, ya ağlayacak ya da kahkahalarla gülmeye başlayacaktım. Nil, herifin öldüğünü öğrenmiş miydi acaba? Tabii ki öğrenmişti. Nil'in ölmeden önceki son günlerinde davranışlarında değişiklik olup olmadığını anımsamaya çalıştım. Yoktu, her

şey aynıydı. Ya da ben ondaki herhangi bir değişikliği fark etmeyecek kadar kendi dünyamda yaşıyordum. İşlerim yolunda olduğu sürece, dünyanın kalanı dönmesi gerektiği gibi dönüyordu. Nah dönüyordu! Dünya tekliyor, duruyor, düşüyor, kalkıyor, bazen tersine dönüyordu. Yerkürenin tepetaklak olduğunu ancak Nil öldüğünde, dünya başıma yıkıldığında görebilmiştim. Kendi sorularım beynimin içinde uçuşurken Hüseyin Hoca'nın sorusuna hazırlıksız yakalandım.

"Galip'le ne görüşmek istemiştiniz evladım?"

Hoca efendiye acilen bir yanıt bulmam gerekiyordu, sallamaya başladım:

"Nil'i kaybettikten sonra bir türlü kendimi toplayamadım hocam. Biliyorum, günah ama kendimi öldürmeyi bile düşündüm. Karımdan kalan anılara sarılarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bebeklik fotoğraflarına kadar onunla ilgili her şeyi toplamaya çalışıyorum. Bu projesi için hazırlık yaparken aldığı notları bulunca son zamanlarda kimlerle görüştü, ne yaptı öğrenmek istedim. Sizden çok bahsetmiş. Hep iyi şeyler yazmış. Rahmetli Galip Bey'in adı da notlarda çok sık geçtiği için..."

"Belki Nil kızımızı kimin öldürdüğünü, neden öldürdüğünü de bulabilirsiniz bu arada..."

Yememişti. Zehir gibi bir zekâsı vardı, duraksamadan devam etti:

"Acınız ne kadar dayanılmaz olursa olsun, intihar etme fikrini kendinizden uzaklaştırın evladım, düşünmeyin bile." Kuran'dan kısa bir bölümü Arapça, ezberden okudu. "Nisa Suresi'nde der ki, 'Kendi canınıza kıymayın. Hiç kuşkusuz Allah, size karşı çok merhametlidir.' Yani evladım, Allah size dayanma gücü verecektir. Ama kendi canınız bile olsa Allah'ın verdiği bir canı almak en büyük günahlardandır. Hepimiz bir gün öleceğiz. Ama ne kadar vakit biçilmişse onu yaşayacağız. Can almanın cezası bü-

yüktür. Yine Nisa Suresi'nde, 'Kim kasten öldürürse cezası, içinde ebediyen kalacağı cehennemdir; Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiş ve onun için en büyük gazabı hazırlamıştır,' der. Nil kızımızın katiline Allah en ağır cezayı verecektir. Âciz bir insanın canını almak zalimliktir. Zalimler için Kehf Suresi'nde şöyle buyurur: 'Biz zalimlere öyle bir ateş hazırladık ki, onun duvarı kendilerini çepeçevre kuşatır. Su dileyecek olsalar, imdatlarına erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir suyla cevap verilir.' Allah zalimleri sevmez evladım. Sen yüreğini serin tut, o zalimler bu tarafta ya da öbür tarafta acıların en büyüğünü tadacaklar."

Oldukça ciddi bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Soracağımı soruyu biliyor gibi geldi:

"Peki hocam, Nil'in katilini bulursam şeriata göre onu nasıl bir ceza bekler?"

"Şeriat kanunları her zaman için Allah'ın emridir evladım. Velakin dünya değişiyor. Şeriatın uygulanması her zaman her yerde mümkün değilse o zaman ve mekânın cezalarını kabul etmek gerekir. Allah zalimleri diğer tarafta cehennem azabıyla cezalandıracaktır."

Zekâsına hayran kaldım, müthiş kıvırmıştı.

"Nil kızımız Salim'den bahsetmemiş mi?"

"Salim kim?"

"Allah, Allah... Yazılarında Galip'ten bahsettiyse Salim'i de anlatmıştır, diye düşündüm."

"Bilmiyorum," dedim. "Notlarda Salim adında birinden söz ettiğini anımsamıyorum."

Düşündü, yüzünü tavana dikti, fısır fısır bir dua okudu. Sonra bana döndü, doğrudan gözlerime bakarak anlatmaya başladı:

"Salim genç bir arkadaşımız. Sessiz, kendi halinde bir çocuk. Hayatı yoksulluk içinde geçmiş. Bildiğimiz kadarıyla kimi kimsesi yok. Zor zamanlar geçirmiş, kötü

arkadaşlar, zararlı alışkanlıklar edinmiş. Tiner çekmiş, uyuşturucu kullanmış, bulamadığı zaman kendini kesmiş, lime lime doğramış. Derken bize sığındı, dört yıldır bizimle... Kitaplar verdik, okudu, dinimizi anlattık, dinledi. Namaza başladı, Kuran'ı öğrenmeye gayret etti. Galip'e çok bağlıydı. Ne derse yapardı. Galip de onu kollardı. Salim'e iş de buldu. Yakınlarda, bir özel hastanede çalışıyor. Orada da sevdirdi kendini, çok çalışıyor, her şeyi çok hızlı öğreniyor. Nil kızımız Galip'le konuşurken peşlerinden ayrılmazdı. Nil kızımız ona ufak tefek hediyeler getirirdi. Galip'in ölümü Salim'i çok sarstı, bir türlü toparlanamadı çocuk. Onu öz ağabeyi yerine koymuştu. Siz Salim'le bir görüşün evladım. Bir sorayım, ne zaman gelecekmiş."

Elini cüppesinin cebine attı, bir telefon çıkardı. Cihazın düğmelerine bastı ama konuşmadan tekrar cebine koydu. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, siyah sakallı, cüppeli, şalvarlı, namaz takkeli genç bir adam içeriye girdi, başıyla hocayı selamladı. Model aynıydı ama bana yol gösteren adam değildi.

"Salim ne zaman gelir buraya?"

"Bu gece hastanede nöbeti var. Yarın sabah evinde uyur, öğle ezanına doğru burada olur," dedi adam. Kaçamak bakışlarla benim kim olduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Beyefendi rahmetli Nil Hanım'ın kocası. Yarın buraya tekrar gelecek. Salim'le tanışmak istiyor."

Adam başını sallayarak Hüseyin Hoca'yı anladığını belirtti. Hafifçe eğilip saygısını bir kez daha sundu. Geri adımlarla odadan çıktı.

"Yarın ben olmayacağım ama siz buyurun gelin. Arkadaşlar size yardımcı olur. Salim'le tanışırsınız, sorularınızı sorarsınız."

Farklı biriydi Hüseyin Hoca. Sevimli bir ihtiyar, say-

gı uyandıran bir şeyh, güçlü bir lider, tavizsiz bir dindar, hoşgörülü bir aydın, kendi alanında âlim, hayata bakışıyla filozof, biraz ondan, biraz bundan. Nil'in, ziyaret ettiği onca tekke, dergâh, tarikat merkezi arasında neden özellikle buraya takılıp kaldığını anlıyor gibiydim. Birkaç dakika önce, katil olduğunu düşündüğüm adamın karımdan önce öldüğünü öğrenmiş, tüm umudumu yitirmiştim. Tam da böyle bir anda galiba Hüseyin Hoca parmağıyla bana karımın katilini işaret ediyordu!

Avluya çıktığımda yaz günlerini müjdeleyen bir güneş karşıladı beni. Parlak ışık gözlerime saplanırken yüzümü buruşturdum. Gözümdeki sancıya rağmen güneş güzeldi. Güzel bahar havasının tadını çıkarmaya çalışarak yeşil kapıya, çıkışa yürüdüm.

Sessiz diyaloglar XIII

"Sesi kısılmıştı evliliğimizin. Sustuk biz, ikimiz de sustuk. Koyu bir sessizlik girdi aramıza, bizi bizden uzaklaştıran oydu belki de."

"Hiç düşündün mü, konuşacaklarımız mı bitmişti yoksa ilişkimiz mi?"

"Ancak sevgisizlik bitirebilir benimki gibi bir aşkı. Bir de, ölüm, diyemem; çünkü ölüm bile hayran kaldı aşkıma. Fakat ben ilk günkü gibi değil, çok daha fazla seviyorum seni. Her geçen gün artan bir aşk benimki. Seni ne büyük bir aşkla sevdiğimden kuşkum yok. Sen gittin ama yokluğun bile yıpratmadı bu kutsal sevgiyi."

"Söyle o zaman, neden sustuk? Neden sessizlikte boğulduk?"

"Bir bilseydim yanıtını bu sorunun... Ya da yanıt verebilseydim sen gitmeden önce... Galiba sadece bekledik, sen benden, ben senden. İkimiz de sessizce bekledik boşuna..."

14 Mayıs 2008
Çarşamba

İki saattir Hüseyin Hoca'nın tekkesindeydim. Tekkenin yemekhanesinde, başka birinin midesini kaldıracak kadar ağır yağ, soğan, salça ve yerleri temizlemek için kullandıklarını tahmin ettiğim arapsabunu kokusunu içime çekerek bekliyordum. Çocukluğumun kokusuydu bu, ciğerlerimle beraber giysilerime de sinen bu yemekhane atmosferine alışıktım. Yetimhanenin yemekhanesi daha büyüktü, daha aydınlıktı, daha kalabalıktı ama kokusu aynıydı. Nişantaşı mağazalarından alınmış giysilerime çöküp kalması umurumda olmazdı ama Nil'in burada saatlerce oturabilmesine, bardaklar dolusu çay içerek mollalarla sohbet etmesine, yağla karışık soğan kokusunun ipek gibi saçlarına, pahalı giysilerine yapışmasına aldırmadan burayı defalarca ziyaret etmesine, burası gibi bilmediğim bir dolu tuhaf yere girip çıkmasına, ona, onun dünyasına, yaşam tarzına, çevresine asla benzemeyen başka bir dünyaya, başka bir boyuta uyum sağlayabilmiş olmasına hayret ediyordum. Gazetelerden okumuştum, hatta iş çevrelerinde şahit olmuşluğum da vardı; zengin, İstanbul gecelerinde boy gösteren, magazin sayfalarına poz veren aileler birden namaza niyaza başlıyor, ailenin kadınları tesettüre giriyor, topluca hacca gidiyorlardı. Acaba Nil de araştırma falan, derken kendini kap-

tırmış olabilir, haber aşkının ötesinde kendini maneviyata vermiş olabilir miydi?

Tekkeye geldiğimde, önceki gün karşılaştığım iki adamla aynı yaşlarda, benzer kıyafetlere bürünmüş, aynı onlar gibi kara sakallı; yani öncekilerle tümüyle aynı model fakat vücut ölçüleri nedeniyle onlardan biri olmadığını kolaylıkla anlayabildiğim başka bir mürit beni içeriye aldı. Diğerleri uzun boylu, geniş omuzlu, iriyarı, cüsseli heriflerdi. Buysa ufak tefek, çelimsiz bir tipti. Sadece sakalı diğerlerine göre daha abartılıydı, neredeyse göğsünü örtüyordu. Belli ki vücudundaki cüsse eksikliğini sakal farkıyla kapatmaya çalışıyordu.

Öğle vaktiydi, az önce ezan okunmuştu. Adam beni doğruca yemekhaneye götürdü, oturmam için bir masa gösterdi, aç mıyım değil miyim, sormaya bile gerek duymadan önüme beyaz, ucuz porselen tabaklarda pirinç pilavı, tas kebabı ve kayısı kompostosu koydu, ortadan kayboldu. Öğle namazını kılmaya gittiğini düşündüm. Yemek yememiştim ama zaten iştahım yoktu. Ayıp olmasın diye önümdeki yemeklerden birkaç kaşık aldım. Doğrusu gayet lezzetliydi. Çocukluğumun yemekhanesinde et yemeği çıktığında nasıl aç köpek yavruları gibi saldırdığımızı anımsadım. O günlerden kalma bir açlık duydum, iştahım açıldı, zevk alarak, mutlulukla tıkınmaya başladım. Masaların üzerinde su dolu büyükçe cam sürahiler, ters çevrilmiş cam bardaklar, dilimlenmiş taze ekmekle tepeleme dolu plastik kutular, metal kapaklı cam tuzluklar ve biberlikler vardı. Çocukluk günlerimde olduğu gibi, hepsini kullandım. Pilavı, tas kebabını bolca tuzladım, karabiber ektim. Ekmekten kopardığım parçaları yemeğin suyuna bandırdım. Bardaklardan birini doldurup midemi şişirinceye kadar su içtim. Bir zamanlar, tek istediği dünyadaki varlığını sürdürmek olan küçük, kimsesiz fakat anlaşılmaz bir biçimde mutsuz olmamayı ba-

şaran o çocuğun içimde yaşamaya devam ediyor olmasına sevindim. Cemil'i ve Nurettin'i özledim o an.

Sonra kızlar geldi. Sekiz ile on iki yaş arasında olduğunu tahmin ettiğim yirmi kadar ufak kız çocuğu. İçeride beni görünce kaçamak bakışlarla beni süzerek ürkek adımlarla az ilerideki metal tezgâhın önünde sıraya girip sessizce beklemeye başladılar. Ayak bileklerine kadar inen ama eskimiş, yoksul ayakkabılarını gizleyemeyen entarileri, uzun kollu, koyu renk, bir örnek gömlekleri, başlarına sıkıca sardıkları, saçlarını, boyunlarını tamamen kapatan, hepsi aynı renk, koyu gülkurusu türbanlarıyla oldukları yerde kıpırdayıp duruyorlardı. Belgesellerde izlediğim penguenlere benzettim. Sıranın arkalarında duran sevimli bir kıza göz kırptım. Utandı, mahcup bir gülümsemeyle başını öne eğdi. Gürültüyle açılan bir kapıdan yine kara sakallı, gri cüppeli, gri şalvarlı, beyaz gömlekli şişman bir adam, elinde büyük, metal bir tepsiyle çıktı, oflaya puflaya tezgâha yürüdü. Tepsiyi yerleştirdi, geldiği yere iki sefer daha yaparak önce yine benzer bir tepsi, sonra derin, silindir şeklinde çelik bir kazan getirdi. Onları da tezgâhtaki yuvalarına yerleştirdikten sonra servise başladı. Kızlar tezgâhtan farklı yemekler için farklı büyüklükte çukurları olan çelik yemek tepsilerini alıyor, adamın bölmeleri pilav, tas kebabı ve kompostoyla doldurmasını bekliyor, tezgâhın sonundan çatal kaşık alıp masalara oturuyorlardı. Sıradaki son çocuk da yemeğini alıp masaya oturduktan sonra çelik tepsiye çarpan çatal kaşıkların sesleriyle birlikte onların gürültüsü de yükselmeye başladı. Az sonra, bir yabancının orada olmasına aldırmadan konuşup gülüşmeye, kendi aralarında şakalar yapmaya başladılar. Yemekhane bu küçük kuşların cıvıltısıyla doldu. Ne kadar paketlenmiş olsalar da onlar sadece çocuktu.

Çocuklarla işi bitince önümdeki tabakları toplama-

ya gelen şişman adama çocukların neden okulda olmadıklarını soracağım tuttu.

"Bunlar öğleci," dedi ters ters bakarak. "Yemeklerini yedikten sonra okula gidecekler. Bir saat sonra sabahçılar gelecek." Masadan aldığı tabaklarla yemekhanenin arkasındaki mutfağa açılan kapıya yürürken hâlâ söyleniyordu. "Çocuklar hem okullarına gidiyor hem de Kuran öğreniyorlar, ne kötülük var bunda?"

Buraya ikinci kez gelmemin nedeni yeni katil adayıyla yüzleşmekti. Galip, karımdan önce öldüğüne göre katil olma olasılığı ortadan kalkmıştı. Hüseyin Hoca'nın, karımla Galip'in peşlerinde dolaşıp durduğunu söylediği Salim denen sümsük nasıl biriydi? Hoca efendinin illa bu adamla görüşmemi istemesinin anlamını tahmin edebiliyordum.

Salim'in öğleye doğru geleceğini söyleyen adamın sözüne güvenip erken geldiğime çoktan pişman olmuştum. Saat 14.00'e yaklaşıyordu ama henüz bir haber yoktu. Üstüm başım yeterince yağ kokmuştu. Beni içeriye alan tıfıl herifin bir ara yemekhaneye gelmesini fırsat bildim, oturduğum yerden fırlayıp yanına gittim.

"Pardon, Salim Bey gelmeyecek galiba. Benim de işlerim vardı, daha sonra yine uğrarım ama şimdi gitmem lazım."

Adam umursamaz bir bakış attı. "Salim gelir ama siz bilirsiniz," dedi. Adamın arkasından avluya çıktım. Sundurmanın gölgesinde çıkışa yürüdük. Adam yeşil kapıyı açtı, geçmem için yana çekildi. Kibarlık olsun diye, "Hoşça kalın," demek için herife döndüğüm anda parlayan bakışları arkamda bir yere kaydı. "Hah, Salim geldi!" dedi mutlulukla.

Başımı çevirdiğimde Salim denen herifle burun buruna geldik. Boyu hemen hemen benimle aynıydı, gözleriyle aynı hizadaydık. Aramızda sadece on-on beş santi-

metre vardı. Başında L.A. Lakers logolu şapka yoktu ama o kara gözlerini ânında tanıdım. Nil'in katilinin gözlerine, gözlerinin tam içine bakıyordum. O da ben de birkaç saniye için donup kaldık. Beni tanıdı. Benim de onu tanıdığımı, karımı öldüren adam olduğunu fark ettiğimi anladı. Katili ittirip kendime yol açtım. Kaldırımı birkaç adımda geçtim, yola indim. Hızla otomobilime doğru yürürken kara sakallı tıfıl arkamdan bağırıyordu:

"Salim'i beklemiyor muydunuz? Burada işte!"

Ceketimin cebinde otomobilimin anahtar kartını buldum, cebimden çıkarmadan şöyle bir okşadım. Kapı kilitlerinin açılırken çıkardığı klik sesini duydum. Benden önce park etmiş olan pikap hâlâ orada, otomobilimin arkasındaydı ama önde rengârenk hırdavat reklamlarıyla kaplı kasasıyla bir kamyon duruyordu. Geri zekâlı sürücü neredeyse benim Maserati'min ön tamponuna dayamıştı döküntü kamyonunu. Neyse ki arkadaki araçla arada bir metreye yakın bir mesafe kalmıştı, çıkabilirdim.

Otomobilime bindim, kapıları kilitledim. Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkardım. Kendi telefonumdu, Nurettin'i bu telefondan arayamayacağımı anımsadım. Yan koltuğa bıraktım, diğer cebimden özel "kırmızı hatlı" telefonu aldım, kayıtlı tek numarayı fihristten bulup arama düğmesine bastım.

"Nurettin, Nil'in katilini buldum!" dedim heyecanla.

"Buldun mu? Nasıl buldun?"

O anda Nurettin'in sesini duymak iyi geldi.

"Uzun hikâye. Sana Nil'in bilgisayarını kopyaladığı bir cihaz bulduğumdan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Bilmediği bütün ayrıntıları Nurettin'e anlattım.

"Neredesin sen şimdi?"

"Üsküdar'dayım, tekkenin önünden arıyorum."

"Katil nerede?"

"İçeride..."

"Oğlum salak mısın lan sen? Kaç oradan kaç! Topukla hemen!"

Nurettin telefonda haykırırken sol yanımda, otomobilin camına yansıyan bir gölge fark ettim. Aynı anda cama sert bir şey gürültüyle çarptı. Cam patlamadı ama önce o sert cismin çarptığı yerde bozuk para büyüklüğünde bir çatlak oluştu, sonra çatlaklar örümcek ağı gibi cama yayıldı. Korktum, telefonu elimden düşürdüm. Camın çatlakları arasından katilin yüzünü tanıdım, kıpkırmızıydı. Elinde, nereden bulduysa demir bir çubuk vardı. Demir çubuğu kaldırdığım, sonra hızla indirdiğini fark ettim. Düşünmeden ani bir refleksle suratımı korumak için kolumu kaldırdım. Bu defaki çatırtı çok daha şiddetliydi. Demir çubuk, ikinci darbeye dayanamayıp patlayan camın kırıklarıyla birlikte içeri girdi, koluma saplandı. Müthiş bir acı duydum. Katil çubuğu çekerken deri ceketimle birlikte kolumun derisinin de birkaç santimetre yırtıldığını hissettim, acı dayanılmazdı, bağırarak küfretmeye başladım:

"Orospu çocuğu!"

Bir an arabadan çıkmaya yeltendim ama dışarıya çıktığım anda o demir çubuğun eğik ucu beynime girecekti. Arabamın kontak düğmesine bastım, Maserati'min beygirleri ânında kişnedi. Vitesi ileriye aldım, almamla birlikte güzelim arabam motor kapağının yarısına kadar önümdeki kamyonun altına girdi. Bir anda aracın içi beyaz, pudra benzeri toz ve şişen hava yastıklarıyla doldu. Direksiyondan fırlayan balon beni koltuğa sıkıştırdı. Kıpırdayamaz hale gelmiştim ki, katilin demir çubuğu olanca hızıyla balonu deldi, direksiyona çarptı. Katil bu kez bana iyilik etmiş, tekrar hareket edebilmemi sağlamıştı. Vitesi geriye taktım, bu defa kamyonun altından çıkarken yırtılan kaportanın sesiyle birlikte arkadan daha şiddetli bir çarpma sesi geldi. Fakat iyi oldu, otomobil hızla geriye

gidince üçüncü kez inen demir çubuk yan pencereden kafama değil, ön cama çarptı. Bu defa çatlak küçücüktü. Ben vitesi ileriye takmakla uğraşırken ön cama gelen ikinci darbe çatlağı biraz daha büyüttü. Maserati bir kez daha öne zıpladı, bu defa kaportanın sağ yanı yırtıldı, sağ far parçalandı. Sonra tekrar arkadaki pikaba çarptım. Bu arada, ben ileri geri hareket ettikçe demir çubuk ön cama, tavana rasgele inip kalkıyordu. Vitesi bir kez daha ileri taktım, Maserati'min motorundan gelen kükremeye, ön sağ yanını orada, kamyonun tamponuna takılı bırakırken çıkan acayip sesler karıştı. Demir çubuk son kez, artık akordeona dönmüş olan arka bagaj kapağına indi. Otomobilim sokağa fırladı, karşı kaldırımda zıpladı, sol ön farın olduğu yerden tekkenin duvarını derin izler bırakarak sıyırdı, sol farı da orada bırakıp tekrar yola indi. Bir an durur gibi oldu, lastikler asfaltı tanıdı, kavradı ve Maserati'mden geriye kalanlar ok gibi ileriye atıldı.

Sessiz diyaloglar XIV

"Çaresizlik boğuyordu beni. Elim kolum bağlı beklemek, o iğrenç bakışların kime ait olduğunu bilmemek... Bitti! Yüreğimi yakıp kavuran alevleri söndürebileceğim artık. Biliyorum, kor olacak, için için yanacak beni de öldürünceye dek... Yine acıtacak canımı azar azar, biliyorum. Fakat hiç değilse beni tüketen öfkem dinecek!"

"Söylemiştim sana daha önce de; söndüremezsin ateşi ateşle, diye... Tek ilacı var azaltman için böyle bir acıyı, güvenmelisin zamana! Silecektir cildine vurulan en sıcak izleri bile..."

"Alevleri hâlâ yükselirken içimde, kanlı izi oluşmadı henüz cildimde. Şimdiden varsa bile öyle bir hatıra bende, yeri cildimde değil, yüreğimde."

15 Mayıs 2008
Perşembe

Şişli Postanesi'nin 103 numaralı posta kutusunun içinde siyah plastik poşete sarılmış, koli bandıyla sıkıca paketlenmiş emanet beni bekliyordu. Boyutlarına göre oldukça ağır sayılırdı. Yanımda bir çanta getirmediğim için kendime kızdım, mecburen paketi otomobile kadar elimde götürecektim. Gerçi kimsenin içinde ne olduğunu anlayacak hali yoktu ama bana öyle gelmiyordu. Bu yasadışı bir şeydi ve ben yasadışı işlere alışkın değildim. İş dünyasında çevirdiğim dümenler vardı tabii. Fakat o farklıydı. Her işadamı yasalarla dans ederken arada bir pistten çıkar, sonra tekrar girer. Pist dışında tökezleyip düşmediği sürece yediği haltlar onun ne kadar becerikli olduğunu gösterir. Oysa şimdi çevredeki insanlar, elimdekinin bir tabanca olduğunu görüp birbirlerine fısıldayarak benim yakında adam öldürecek bir katil olduğumu söylüyorlarmış gibi salakça bir duyguya kapılmıştım. İnsanlar haklıydı, karımı öldüren katili bulmuş, bakışlarını beynime kazımıştım. Onu öldürmeye kararlıydım, iki gözünün arasına, alnının ortasına sıkacaktım. Ben, katil olmayı hak etmiş bir katil olacaktım.

Postanenin önüne park ettiğim siyah BMW hiç fena görünmüyordu. Ahmet'e göre dünyanın en iyi otomobiliydi. Önceki gece hastanede koluma dikiş atılırken ona,

"Belgin'e söyle, benim için düzgün bir otomobil kiralasın," demiştim. Ahmet için bu, "Patron düzgün bir BMW istiyor," demek olmalıydı. Otomobilin kapısını açmak için uzanınca sol kolum sızlamaya başladı. Acil servisteki genç doktorları sevgiyle andım.

Hastaneye ulaşıncaya kadar epey kan kaybetmiştim. Bayılmamamın tek nedeni duyduğum müthiş acı olmalıydı. Üstelik yolda Nurettin'i tekrar aramış, hatta üstüne bir de Ahmet'i arayıp beni hastanede bulmasını söyleyebilmiştim. Neden yolun hemen karşısındaki ünlü özel hastaneye değil de devlet hastanesine gittiğimi bilmiyordum. Taksim hastanesinin diğer adı "İlkyardım Hastanesi" olduğu içindi belki de. O an en çok ihtiyacım olan şey, ilkyardım olduğundan bilinçdışı bir refleks beni oraya sürüklemiş olmalıydı. Ahmet benden önce gelmişti. Hastanenin bahçesine girdiğimde otomobilin halini görünce az kalsın o da hastanelik oluyordu. Halimi görünce daha da kötü oldu. Kaza yaptığımı söyledim. İnandığını sanmıyorum ama tek soru bile sormadı. Bu çocuğu bu yüzden seviyordum.

İki genç doktor, kırk yıldır bu işi yapıyorlarmış gibi sakin, güven veren tavırlarla işe giriştiler. Yatırdıkları sedyede tek görebildiğim kolumdaki yaranın çevresine batırdıkları uyuşturucu iğneler oldu. Ne olduğunu sormama bile fırsat vermeden tetanos aşısı olduğunu söyledikleri bir iğneyi diğer koluma batırdılar. Yorgun ve uykusuz oldukları belliydi ama hâlâ şaka yapabiliyor, yaramın önemli olmadığını, sadece imza olarak bir iz bırakacaklarını söyleyerek rahatlatıyorlardı. İki gün sonra pansuman yaptırmamı, bir hafta sonra dikişleri aldırmamı söylediler ve diğer hastalara koştular. Gitmeseler iyiydi. Çünkü onlar gider gitmez hastane polisi yanımda bitti, sorular sormaya başladı. Polonezköy'den dönerken olmuştu kaza, otomobilin kontrolünü kaybedip yoldan çıkmış, ağaçlara

çarpmıştım. Nasıl olduğunu anlayamamıştım bile. Hayır, hiçbir şeye çarpmamıştım, kimseden şikâyetçi değildim. Tekrar yola dönmeyi başarınca buraya kadar gelmiştim. Hepsi buydu. Alkollü değildim. Zaten hayatta ağzıma içki koymuşluğum yoktu. Kasko için rapora da gerek yoktu, şirketin anlaşmalı tamircisi hallederdi. Adresimi, telefonumu, hatta kartvizitimi alabilirdi. Kısacası anlattığım masal güzeldi, emekli olacağı günü bekleyen yorgun polis uyumaya hazırdı, uyudu.

Nurettin'le hastanenin bahçesinde, zavallı Maserati'min başında buluştuk. Ahmet'e çekici çağırmasını, arabayı servise göndermesini söyledikten sonra Nurettin'in Mercedes'iyle Etiler'e doğru yola çıktık. Başıma gelenleri ayrıntılarıyla anlattım. Katili tarif etmemi istedi. Edebildiğim kadarıyla ettim, tekkedeki sakallılardan biri olsaydı işim zordu ama Salim denen bu herifin sakalı yoktu ve tipi diğerlerine göre daha sıradandı. Soyadını bilmiyordum. Fakat çalıştığı hastanenin adını anımsıyordum.

"Nurettin, tekkenin oraya bir adamını göndersen... Öndeki kamyonu siktir et ama arkadaki pikaba epey zarar verdim. Hem parasım ödesin hem de şikâyetçi olmamasını sağlasınlar, olur mu?"

"Tamam, merak etme. Ama kardeşim, içimizde en akıllı olan sensin güya. Katili görüyorsun, o da seni görüyor ve sen kesime hazır sığır gibi orada bekleyip bana telefon etmekle uğraşıyorsun. Şimdi cenazeni götürüyor olabilirdim senin!"

Yol boyunca direktifler arka arkaya geldi: Kesinlikle ofise gitmemem gerekiyormuş. Katil peşime düşebilir, bir şekilde beni orada bulabilirmiş. Polisi kendimizden uzak tutmamız çok önemliymiş. Koruma ister miydim? Hayır, istemezdim.

Evden çıkmamamı söyledi önce. Sonra vazgeçti, ertesi gün öğleden sonra Şişli Postanesi'ne uğramamı, pos-

ta kutumuzda bir silah bulacağımı, onu almamı ve bu iş bitinceye kadar üzerimde taşımamı istedi. İyi de ben silahlardan anlamazdım ki! Kullanmayı bilmediğim bir alet ne işime yarayacaktı? Onu da düşündü, bir atış poligonuna gidecek, orada birini bulacaktım. Adam silahla ilgili bilmem gereken her şeyi anlatacaktı. Son olarak, ondan haber beklememi fakat bu arada kesinlikle Cemil'e bir şey söylemememi birkaç kez tembihledi. Cemil'in bizim yüzümüzden zor durumda kalmasını istemediğini söyledi. Etiler'e ulaşınca Candan'ın apartmanına girmemi izledi, yukarıya çıkıp dairenin penceresinden ona işaret verinceye kadar bekledi, sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Şişli'den silahı aldıktan sonra İkitelli'ye bir buçuk saatte ulaşabildim. Binlerce insanın çalıştığı koca bir sanayi bölgesinin arkasına yüz binlerce insan için devasa binalar dik, seksen bin kişilik Olimpiyat Stadı yap, tüm bunlara ulaşmak için de başka yer yokmuş gibi havaalanı ayrımından devam eden daracık bir yol bırak. Doğulu kafaların kalkınması ancak bu kadar oluyordu. Otoyolun daha gerisinden buraya ikinci bir yol açmayı akıl edemeyen belediyeye sevgilerimi göndererek poligonu aramaya başladım. Birkaç kez durup sormam gerekti. Sonunda, otomobil tamirhanelerinin arasına sıkışmış depodan bozma adresi buldum. Beni karşılayan adam abartılı saygı gösterileriyle içeriye davet etti. Çaylar geldi, siyah plastik poşet bir makas yardımıyla kesildi, silah ortaya çıktı.

"Bu bir Browning," dedi adam. "On dörtlü olarak bilinir. Şarjörü, dokuz milimetrelik on üç mermi alır. Bir de ağzına sürersiniz on dört eder. Eski, klasik ama güvenli bir silahtır."

"Silah bu ya! Adam öldürmeye yarıyor, nasıl güvenli oluyor?"

"Ha ha!"

Söylediğim lafı şaka sandığı için zoraki bir kahkaha attığını düşündüm ama sorduğum soruyu kibarca bir tarafıma sokuverdi:

"Eğer silah çekiyorsanız, büyük ihtimalle karşınızda birilerinin de silahı var, demektir. Sizin elinizdeki silah tutukluk yaparsa ölürsünüz. Güvenli bir silah tutukluk yapmaz, namlusu şişmez. Ben size yedek bir şarjör daha vereceğim. Böylece yirmi yedi atımlık şansınız olacak. Ayrıca şu kutuda elli tane mermi var. Bu, silahı kullandıktan sonra temizlemeniz için gereken yağ, sıvı haldedir. Bir de uzun süre kullanmayacaksanız, silahınızın hava koşullarından etkilenmemesi için bir çeşit silah gresi vereceğim. Bu margarin kıvamında olan yağdır, ikisini karıştırmazsınız. Sahi, koltuk altı kılıfı mı vereyim yoksa belde taşımayı mı tercih edersiniz?"

Adam korkuyordu! Korkusundan, bir öküze göre olabildiğince nazik olmaya çalışıyor, beni madara ederken bile kullanacağı kelimeleri özenle seçiyordu. Kendisine söylendiği şekilde işini yapıp bir an önce beni başından savmak istediği belliydi.

Önce silahı söküp takmayı gösterdi. Kolaydı, iki deneme yaptım, ikisinde de başarılıydım. Sonra atış yapılan bölüme geçtik. Orada güvenlik kurallarını anlattı; hiçbir canlıya doğrultmayacaktım, kaldırmadan önce ağzında mermi kalıp kalmadığını kontrol edecektim, çocukların ve ilgisiz insanların ulaşamayacağı yerlerde saklayacaktım falan. Kulaklık, gözlük istemedim. Birini öldürmeye çalışırken müsaade isteyip kulaklık takacak halim yoktu. Yirmi atış yaptım. Yarısından çoğunda siyah zemindeki beyaz insan siluetini vurmayı başardım. Kâğıttan adamları öldürmek kolaydı. Eğer yeterince sebep varsa, örneğin karımı parçalayan biriyse, etten kemikten olanları öldürmenin de çok farklı olmayacağını düşündüm. Mesele o etin, kemiğin içinde dolaşan kötü ruhtu.

Sessiz diyaloglar XV

"Öldürmek için bir araç edindin ama yakışmadı sana. Daha kötü bir eylem gelmiyor aklıma. Öldürmek için tasarlanmış bir aletin soğukluğunu nasıl taşıyacaksın?"

"Çoğu canlının doğasında yok mu öldürmek? Ne kadar kaba da olsa, çirkin de olsa av ve avcılarla dolu bu dünya."

"Hayatta kalmak için öldürür hayvanlar, ya kendini korumaktır amacı ya da beslenmek. Bir tek insan hariç! Milyonlarca neden bulabilir insanoğlu öldürmek için, hatta sırf zevk için öldürür, yazık, çok yazık."

"Ben hangi amaçla öldüreceğimi senin vücudunu o masanın üzerinde gördüğüm an biliyordum. Şimdi kimi öldürmem gerektiğini de öğrendim. Biliyorum, haklıyım! Hiçbir suç cezasız kalmamalı!"

"Bir düşün, nasıl taşıyabilirsin böyle ağır bir yükü? Yaparsan pişmanlıkla geçecek kalan hayatın yeryüzünde. Sana göre değil öldürmek, yapmamalısın."

"İşleyeceğim cinayet benim hakkım, bir caniyi yok edeceksem eğer neden pişmanlık duyayım?"

"Çünkü sen ne avcısın ne de katil!"

16 Mayıs 2008
Cuma

Öğleden sonra saat 16.00'da, kırmızı hat adını verdiğimiz siyah ceptelefonu çalmaya başladı. Sabahtan beri bekliyordum, nedeni yoktu ama içime doğmuştu. Bugün olacaktı, biliyordum. Nurettin çok kısa konuştu:

"Karaköy'e git, arabanı katlı otoparka bırak. Çocuklar seni oradan alacaklar."

Acele etmeden giyindim. Önceki gece yarıladığım viski şişesini buldum, elime geçen ilk bardağa yarısına kadar boşalttım, balkona çıktım. Tabancamı masanın üzerine koydum. Birkaç dakika önümdeki ölüm makinesini inceledim. Sonra şarjörünü çıkardım, mermileri tek tek yerleştirdim. Hava açıktı. Mavi sularda beyaz köpükler bırakarak geçen petrol tankerini gözden kaybolunca ya kadar takip ettim. Sonra başka bir şilebi ve sonra bir başkasını. Viskiyi bitirince kalktım, silahı belimdeki kılıfa yerleştirdim. Karımın katilini öldürmeye hazırdım.

Karaköy'de, otoparkın dördüncü katında boş bir yer buldum. Dörtlü sinyali çalıştıran düğmeye bastım, radyoda klasik müzik yayınlayan bir kanaldan yükselen kemanların sesi eşliğinde beklemeye başladım. On beş dakika sonra dikiz aynasında siyah bir Mercedes belirdi. Nurettin klasiği... Otomobilimden indim, siyah takım elbiseli, yakası açık beyaz gömlekli, bıyıklı, oldukça cüs-

seli genç bir adamın açtığı kapıdan geçip Mercedes'in arka koltuğuna oturdum. Sürücü hiç konuşmadı, bana kapıyı açan adam sürücünün yanına, ön koltuğa oturduktan sonra, "Hoş geldin abi," dedi. Başka da laf etmedi. Kendi halinde akan bir nehirde sürüklenen tahta parçası gibi cuma akşamı trafiğinde ilerlemeye başladık. Galata Köprüsü'nden geçtik, Unkapanı yönüne döndük, Bizans döneminden beri ayakta kalmayı başarmış su kemerinin altından geçtik, Aksaray'a ulaştık. Topkapı üzerinden çevre yoluna çıktık. Merter'de iyice tıkanan trafikte biraz bekledik. Havaalanına yaklaşırken güneş batıyordu, Küçükçekmece'yi geçerken hava kararmaya başladı, Avcılar'da akşam oldu. Beylikdüzü'ne yaklaşırken, Ambarlı Limanı'nı gösteren tabelayı izleyerek yoldan ayrıldık, sahile yöneldik. Liman girişinde durduk. Sürücü farları iki kez kapattı, açtı. Bariyer kalktı, liman bölgesine girdik. Önce yolun her iki yanına sıralanmış tırların arasından süzüldük, sonra yüzlerce konteynerden oluşan bir mahalleyi geçtik, büyük bir şilebin gövdesine yapışmış gibi duran merdivenin altında durduk. Sürücünün yanında oturan adam indi, kapıyı açtı. Adamla birlikte seyyar merdivenin dik basamaklarından güverteye tırmanırken Mercedes konteynerlerin arasında gözden kayboldu.

Nurettin yukarıda, merdivenin en üst basamağında karşıladı beni.

"Önce birer sigara içelim," dedi.

"Adamı alabildin mi?"

"Aldık, aşağıda..."

"Kolay buldun mu, nerede saklanmış?"

"Evindeydi, kolay oldu. Bu herif hastanede hasta bakıcı mı, müstahdem mi, öyle bir iş yapıyormuş. Çocuklar herifin adresini hastaneden aldılar. Oturduğu yer, hastaneye yakınmış zaten. Hastaneyi, evi, tekkeyi izlemeye aldık. Mahalleden bir çocuğa kapıyı çaldırdık. Evdeydi.

Yalnız olduğuna emin olunca sabaha doğru eve girdik. Alıp buraya getirdik."

"Konuştu mu?"

"Fazla konuşmuyor... Ameliyathanede çalışıyormuş. Getir götür işlerine bakıyormuş. İnsanların nasıl kesileceğini, ameliyatları seyrederek öğrenmiş olmalı... Nil'i bayıltmak için kullandığı ilaçları, neşteri de hastaneden yürütmüş. Belki numara yapıyordur ama kafayı çizmiş gibi geldi bana. Bizim çocuklar konuşturmak için biraz üzerinde çalıştılar. Ama durumu iyi. Konuşmadı it oğlu it."

Yanıt vermedim. Limanın ışıklarına bakarak sigaralarımızdan birkaç nefes çektik. Aşağıda üst üste yığılmış yüzlerce konteyner, arka arkaya sıralanmış kamyonlar ve uzun güçlü kollarını dua eder gibi gecenin karanlığına açmış devasa vinçlerden başka bir şey yoktu.

"Bir şey daha var," dedi Nurettin. "Bu herif bizimle aynı yerden geliyor."

Kaşlarımı çatıp Nurettin'e baktım.

"Bizim yetimhaneden çıkma... Ben hatırlamıyorum ama o bizi tanıyor."

Sigaralarımızı attık. İnce, kızıl iki çizgi halinde kavisler çizerek düştüler, sönüp kaybolmadan önce düştükleri yerde son kez hafifçe parladılar. Nurettin'in ardından yürümeye başladım. Demir bir kapıdan girdik, metal koridorlardan geçtik, yağ ve kirle kaplı kaygan basamaklardan oluşan dar merdivenlerden indik. Titreyen, zayıf, sarı lambaların aydınlatmaya çalıştığı bir alt koridorda başka bir kapıdan geçtik, yine yağlı ve pis bir merdivenden bir kat daha indik. Nurettin, kapalı, penceresiz bir kapıyı zorlayarak açtı, geçebilmem için yana çekildi. Yeni bir metal duvarlı koridora çıkmayı beklerken dev bir ambarın tepesinde, tavana yakın demir bir balkonda buldum kendimi.

"Burada dikkatli ol," dedi Nurettin.

Metrelerce aşağıda, sarı, soluk lambaların belli belirsiz aydınlattığı alanda gölgelere sığınmış birkaç adam sigara içiyordu. Aydınlık alanın ortasında, metal bir sandalyede başı yana devrilmiş gibi görünen başka bir adam vardı. Yüzü bu mesafeden seçilmiyordu ama o Salim'di: karımın katili!

Kaygan basamaklarda kayıp düşmemek için yapışkan, yoğun pis bir kaplamaya dokunuyormuş hissi veren metal tırabzanlara tutunarak karanlıkta döne döne aşağıya, geminin ambarının dibine uzanan merdivenleri indik, sandalyeye yığılmış insan enkazının yanına yürüdük. Jeneratörün sesi olduğunu düşündüğüm derinden gelen tuhaf uğultuya rağmen ayak seslerimiz metal duvarlarda yankılanıyordu.

Salim yavaşça başını kaldırdı, uğursuz kara gözlerini üzerime dikti. "Şeytan!" diye tısladı. Arkamda duran Nurettin'i fark edince önce irkildi, sonra ince dudaklarını suratında yayarak sırıttı:

"İki şeytan buluşmuş!"

"Bir sandalye getirin lan!"

Nurettin'in sesiyle adamlar hareketlendi. İçlerinden biri karanlığa daldı, birkaç saniye sonra paslı, metal bir sandalyeyle karanlıktan çıktı, Salim'in tam karşısına yerleştirdi. Sandalyeye oturdum, katilin suratını incelemeye başladım. Öleceğini anlamış mıydı acaba? Anlamış olsa bile ölümü kabul etmesi kolay olmamalıydı, son ânına kadar içindeki umudu taşıyacaktı. Ancak yaşayacağına olan inancını kullanarak ondan istediğim itirafı alabileceğimi düşünüyordum.

Salim'in suratı hafif bir kirli sakalla kaplanmıştı. Fakat Hüseyin Hoca'nın tekkesinde karşılaştığım adamlar gibi ne kadar dindar olduğunu gösteren simgesel bir sakal değildi. Sağ gözünün etrafında belirgin bir morluk vardı. Burnu şişmiş, altdudağı patlamış, burun deliklerinin al-

tında, çenesinde kan pıhtıları kalmıştı. Beyaz gömleğinin önü geniş kan lekeleriyle kaplıydı. Gömleğinin üstteki birkaç düğmesi kopmuş, yakası iyice yana kaymıştı. Göğsünde, birbirine paralel çizgiler halinde eski yara izleri hemen fark ediliyordu. Kolları sandalyenin arkasından bağlanmıştı. Gömleğinin sağ kolu omuz hizasından yırtılmış, aşağıya kaymıştı. Kolunun çıplak kalan kısmı da kesiklerle doluydu. Bunlar çoktan iyileşmiş, cildinin üzerinde kabarık, çirkin hatıralar olarak kalmış eski izlerdi. Kendi kendini kesebilen bir adamı nasıl bir işkence konuşturabilirdi ki? Sandalyenin bacaklarına ayrı ayrı sıkıca bağlanmış ayakları çıplaktı. Sol başparmağı tamamen ezilmiş, bir et parçası haline gelmiş, artık olması gereken yerde olmayan tırnağı küçük kan gölüne konmuştu. Bir an midem bulandı, hafifçe öğürdüm. Hiç zamanı değildi, kusmamalıydım. Birkaç kez yutkunarak toparlanmaya çalıştım.

"Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye tısladı bir kez daha. "Sen şeytansın!"

Dikkatle suratına baktım. Yetimhane günlerinden aklımda kalanları gözümün önüne getirmek için uğraştım. Diğer çocuklar, öğretmenler, hizmetliler, okul, okuldaki çocuklar, Nurettin'in dövdüğü tipler... Hayır, bu suratı anımsamıyordum. Zaten bize göre oldukça genç bir adamdı. Aynı dönemde yetimhanede kalmış olma ihtimalimiz düşüktü.

"Bırak şimdi şeytanı falan! Bak, sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana sorular soracağım, doğru cevap verirsen buradan çekip gidersin. Daha fazla canın yanmaz."

"Benim canım yanmıyor," diyerek sırıttı yine. "Kabir azabının yanında bu ne ki?"

"Beni nereden hatırlıyorsun, söyleyecek misin?"

"Dedim ya, sen şeytansın!"

"Nereden biliyorsun şeytan olduğumu? Birisi sana şeytan olduğumu mu söyledi?"

"Hatırladım lan bu piçi!"

Nurettin'in sesiyle bütün konsantrasyonum bozuluverdi; ama önemli olabilirdi. Hafifçe arkama dönüp Nurettin'e baktım.

"Doğru, Bahçelievler'den bu da... Ama bizden çok sonra gelmiş. Onu yetimhaneden değil, dışarıdan tanıyorum. Bir şekilde bununla karşılaşmıştım, sokaklarda tiner çekiyordu. Acıdım, yardım etmeye çalıştım. Bir keresinde sen de gördün aslında. Cemil'le beraber... Siz de para verdiniz. Taksim'in oralarda dolaşırdı..."

Anımsayamadım. Bizden çok çocuk çıkardı, kimi kendine bir yol bulur, yırtar, şanssız olanlar kaybolurdu. Yolunu kaybedenlere Taksim'in arka sokaklarında rastlamak kadar doğal bir şey yoktu. O sokaklar da bir çeşit okul sayılırdı, mezunları hırsız, katil, dilenci, uyuşturucu satıcısı, fahişe olarak hayatta kalmaya çalışırlardı. Nurettin gibi o sokaklardan tekrar caddeye çıkmak çok az kişiye nasip olurdu. Salim'in suratını anılarımda boş yere aradım.

Nurettin'in araya girmesi işe yaradı, Salim o andan sonra gizemini kaybetmeye başladı.

"Sen onun kocasısın..."

"Evet, Nil'in kocasıyım. Öldürdüğün kadının kocası..."

Sustu, gözlerini kapadı, başını önüne eğdi.

"Bana bak!" diye bağırdım birden, sesim gemi ambarının karanlık metal duvarlarında yankılandı. Salim dışında herkes irkildi ama o kafasını yavaşça kaldırdı.

"Anlatırsan sana zarar vermeyeceğim," dedim sakin olmaya çalışarak. "Karımı öldürmeni kim söyledi? Öldürmen için sana para mı verdiler?"

Birden bağlı oldu sandalyede dikildi, kaşlarını çattı:

"Ne parası be?"

Hassas noktasını yakalamış olmalıydım. Üzerine gittim:

"Kaç para için öldürdün karımı? Bana gelseydin sana daha fazlasını verirdim. Üstelik katil olmak zorunda kalmazdın."

"Ben kimseden para almadım lan!"

"Aldın! Başka bir sebep yok. Birileri sana para verdi, sen de gidip öldürdün. Şeytan meytan işin hikâye kısmı..."

"Para falan yok!" diye bağırdı. Sesi soğuk duvarlara çarptı, geri geldi. Derin bir nefes alıp dökülmeye başladı. "Para yok, başkası yok... Sen şeytansın. O şeytanın çocuğunu doğuracaktı. Deccalı dünyaya getirecekti. Deccalı aldım ben!"

"Hamile olduğunu nereden biliyordun?"

"O söyledi."

"Sana ne diye söyledi?"

"Bana değil, Galip'e söyledi."

Evet, Galip Efendi öbür taraftan gelip aramıza katılmıştı sonunda. O herifin bir şekilde parmağı olduğunu hep hissetmiştim zaten.

"Ne dedi Galip'e?"

Sustu, iç geçirdi. Havasız kalmış gibi birkaç defa derin derin soluk alıp verdi.

"Öldürmeni Galip mi istedi?"

"Galip benden hiçbir şey istemedi. Keşke isteseydi... Ne istese yapardım. Böyle olmazdı, şimdi yaşıyor olurdu. Ama benden değil, ondan istedi."

"Karımdan mı? Ne istedi Nil'den?"

"Onu..." diye fısıldadı. "Onu istedi..."

Tahmin edebiliyordum, tek yanılgım katilin Galip olduğunu sanmamdı. Ama o herifin Nil'e âşık olduğunu notlarda okumuştum. Yine de Salim'e her şeyi anlattırmam lazımdı. Yoksa zaten enkaza dönmüş bu adamı öl-

düremezdim. Öldürmem için nedenini, nasılını, her detayı ondan duymam gerekiyordu.

"Anlat!" dedim.

"Senin karın Galip'i kendine âşık etti. Galip hep onu düşünüyordu. Günlerce onun gelmesini bekliyordu. Gelmediği zaman üzülüyor, yemiyor, içmiyor, kimselerle konuşmuyor, bahçede bir başına dolaşıyordu. Sadece onu gördüğü zaman mutluydu. Ona bildiği her şeyi anlattı, Müslümanlığı öğretmek için uğraştı, peygamber efendimizin hayatını anlattı, Kuran'ı anlattı. Ama karının niyeti İslam'ı öğrenmek değil, Galip'i baştan çıkarmaktı. Onu Allah yolundan çıkarıp kölesi yapacaktı. Şeytan işini bilir. Önce İslam'ı öğrenmek istiyormuş gibi yaptı ama sonra asıl niyeti ortaya çıktı. Galip'i kandırdı, ruhunu ele geçirdi. Galip İslam'ı, Kuran'ı anlatmayı bıraktı, kendini anlatmaya başladı. Onun gelmesi yetmez oldu, Galip ona gitmeye başladı. Dışarıda da buluştular. Ben anladım, önce Galip'i esir aldı sonra dinden çıkarmak için uğraşmaya başladı."

Bir kez daha iç geçirdi. Derin bir nefes aldı, başı öne düştü. Kısık bir sesle devam etti:

"Senin karın ortaya çıkmadan önce Galip benimle konuşurdu. Beni içine düştüğüm çukurdan çekti aldı. Müslüman olmanın ne demek olduğunu anlattı, Allah'a giden yolu gösterdi. Ruhumu yıkadı, pakladı. Onun sayesinde yeni bir hayata başladım. Kötülüklerden uzaklaştım. Bana iş buldu, yeniden insan oldum. Galip beni severdi... Karın ortaya çıkıncaya kadar Galip çok mutluydu. Ben mutluydum. Galip'in hayatında bir tek ben vardım..."

"Bu herif ibne lan! Galip denen zibidiye âşıkmış işte..."

Kan beynime sıçradı. Arkama dönüp Nurettin'e öyle bir baktım ki hemen sustu. Söylediğine katılıyordum ama tam herifi konuşturmaya başlamışken bir çuval incirin içine etmesine gerek yoktu.

"Sen anlat," dedim Salim'e.

"Anlatacak bir şey yok işte. Sonra Galip öldü..."

"Kaza olmuş, biri çarpmış, o yüzden ölmüş..."

Sırıttı. Önce sırıtarak yüzüme baktı, sonra gürültülü bir kahkaha attı:

"Sanki bilmiyormuş gibi... Sen öldürdün onu! Karına âşık oldu diye sen öldürdün! Bilmediğimi mi sanıyorsun? Karın Galip'i dinden çıkarmaya çalıştı. Başarıyordu aslında. Sen de istiyordun onu dinden çıkarmasını ama Galip o kadar iyi, o kadar farklıydı ki, karını kaybedeceğinden korktun, öldürdün!"

Ona yaklaştım, bakışlarımı gözlerine diktim, bu kez ben tısladım:

"Bence öyle olmadı. Nil'e âşık oldu diye Galip'e kızdın. O kadar çok kıskandın ki, önce Galip'i sonra karımı öldürdün."

"Galip'i ben öldürmedim lan!" diye bağırdı birden. "Ben onun kılına bile zarar veremezdim. O bana rabbimin verdiği tek armağandı. Ona zarar vermedim..."

Ağlamaya başladı, hüngür hüngür ağlıyordu. Sessizce bekledim, sakinleşip hıçkırıkları seyrekleşinceye kadar kendimi tuttum.

"Tamam, sana inanıyorum. Ama öldürüp gitmek yerine onu parçaladın... Neden?"

"Hayır, onu parçalamadım. Ben manyak değilim. Deccaldan kurtulmak zorundaydım. Deccalı almak için yaptım... Mecburen..."

"Galip neden Nil'in hamile olduğunu sana söyledi? Ne gerek vardı ki?"

"Karın, Galip'i kendine âşık etti. Bir gün dışarıda buluştular. Galip ona bir şey anlatacaktı. Ne anlatacaktı bilmiyorum ama heyecanlıydı. O gün birileri Hüseyin Hoca'yı ziyarete geldi. Galip'i de çağırdılar. Uzun uzun konuştular. Sonra misafirler gitti. Galip de gidecekken

Hüseyin Hoca kapıya kadar gelip Galip'i durdurdu. Hüseyin Hoca ilk kez herkesin önünde kızdı, bağırdı. Bilmiyorum... Keşke ne olduğunu bilseydim ama bilmiyorum. Galip'e gitmemesini söyledi. Galip yine de gitti. Gitmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı belki de... Ama gitti, karının kölesi gibiydi artık. Ben de peşinden gittim. Üsküdar'da deniz kıyısında bir parkta buluştular. İki saat konuştular. Sonra Galip gitti. Ama ben bekledim. Karın Beşiktaş motoruna bindi. Gizlice ben de bindim. Sonra Beşiktaş'ta seni gördüm. Karını almaya gelmiştin. Görür görmez tanıdım. İşte o zaman anladım şeytan olduğunuzu, ne yapmaya çalıştığınızı... Her şeyi anladım. Deccalın geleceğini anladım. Sonra hep takip ettim... İkinizi de... Evinizi öğrendim. Beni kaç defa gördün, yanımdan geçtin ama tanımadın."

Her şey netleşmeye başlıyordu. Galiba sadece bir ruh hastasının kurbanı olmuştu zavallı karım.

"Galip'i o akşam gördüm. Çok üzgündü. Avlunun bir köşesinde ağlıyordu. Bana birini çok sevdiğini söyledi. Karından bahsediyordu, biliyorum... Ama o, Galip'i istememiş, bebeği olacağını söylemiş. Zaten artık her şeyi biliyordum. Bir tek, deccalın geleceğini bilmiyordum. Onu da öğrenmiş oldum. O zaman karar verdim. Deccalı yok edersem Galip kurtulacaktı. Bütün İslam âlemi kurtulacaktı. Ama geç kaldım. Ben deccalı alamadan sen Galip'i öldürdün."

"Saçma sapan konuşma lan, Galip'i ben öldürmedim. Adamın varlığından bile haberdar değildim."

Başım eğdi, bitkin görünüyordu. Derin bir soluk aldı, başını kaldırdı, yine sırıttı.

"Ben biliyorum," dedi. "Her şeyi biliyorum. Dişi şeytan Galip'in ruhunu aldı, erkek şeytan canını... Ben de deccalı aldım. O gün seni de gördüm. Yüce rabbim beni korudu, gözün gördü ama gönlün göremedi. Beni yine

tanımadın. Karın da anlamadı. Apartmanın zilini çaldım, kendimi tanıttım. Galip'in ölmeden önce ona ulaştırmam için bana bir paket bıraktığını söyledim. Hemen açtı kapıyı... Şeytanı ancak şeytanlık yaparak yenebilirsin..."

Bu defa ben, derin bir nefes aldım, sakin olmaya çalışarak en zor soruyu sordum:

"Onu öldürmeden önce... öldürmeden önce tecavüz ettin mi?"

"Şeytana mı? O iblise mi? Hayır, o iğrenç şeytanla nasıl yaparım? Tiksinirim be! Hayır!"

"Peki, neden soydun onu?"

"Deccalı vücudundan çıkarmak için. Herkes görsün istedim onun şeytan olduğunu."

"Peki, bebeği ne yaptın?"

"Bebek değildi, deccaldı o!"

"N'aptın ulan hayvan, n'aptın?"

"Yaktım, yemekhanenin mutfağında, odun fırınında yaktım."

Sakin olmaya çalışıyordum ama elim ayağım titremeye başlamıştı. Bu psikopatın söyledikleriyle uyuşmayan tek bir soru çoktan aklımdan uçup gitmişti. Fakat benim yerime Nurettin sordu o soruyu:

"Bana bak lan, bu işte yalnız olmadığını biliyoruz. Öyle olsa bebeği alır giderdin. Ama sen ne yaptın? Kadının bilgisayarını da aldın! Birileri sana bilgisayarı almanı söyledi değil mi? Bilgisayarı almanı kim istedi lan? Bana doğru söylersen buradan çıkıp gidersin, tamam mı?"

Salim nefret dolu bakışlarını Nurettin'e çevirdi.

"Ne bilgisayarı be? Ne diyorsun sen? Ben o evden hiçbir şey almadım. Hırsız değilim ben. Bir tek deccalı aldım, çıktım. Şeytanı yendim ben! Siz kaybettiniz!"

"Haklısın," dedim. "Ben her şeyimi kaybettim senin yüzünden."

Belimdeki silahı çektim, mermiyi namluya sürdüm, Salim'e doğrulttum. Gözlerini göremiyordum, başı yine öne düşmüştü.

"Kaldır lan kafanı!"

Kaldırdı. İğrenç kara gözlerini görebiliyordum şimdi. O iki kara noktanın tam ortasına, kaşlarının arasına nişan aldım. Elim tetikteydi. Beynini patlatmak için parmağımı bir milimetre hareket ettirmem yeterliydi. "Haydi artık," diyordum kendi kendime. "Çek şu tetiği!" Olmadı, bir türlü çekemedim. Bakışlarım namlunun ucundan yine o kara gözlere kilitlendi. Kalan enerjimi, gücümü, dikkatimi sağ elimin işaretparmağına yoğunlaştırmaya çalıştım. Bir milimetre, sadece bir milimetre yeterliydi. Fakat olmuyordu. Yapamadığım için kendimden nefret ettim. Bir kez daha zorladım, yine başaramadım, her şeyi bitirecek olan o son hareketi yapacak gücüm yoktu. Tabancayı tutan elimin üzerinde bir sıcaklık hissettim. Nurettin'di. Elimi yavaşça indirdi. Tabancayı aldı, yavaşça tetiği düşürdü, belimdeki kılıfına yerleştirdi.

"Gel," dedi sadece.

Birlikte merdivenleri tırmandık. En üst basamağa ulaştığımızda son kez aşağıya, karımın katiline baktım. Gözleri üzerimdeydi. Beceriksizliğime, korkaklığıma lanet ettim.

"Haydi gel," dedi Nurettin bir kez daha. "Çıkalım buradan."

Yukarıya, güverteye çıktık. Denizden gelen serin, tatlı bir rüzgâr yüzümü yaladı. Temiz havayı, iyot kokusunu içime çektim. Nurettin bir sigara çıkardı, yaktı, dudaklarıma yerleştirdi.

"Beni burada bekle," dedi. Geriye döndü, demir kapının ardında kayboldu. Birkaç dakika sonra derinden gelen sesi duydum, hafif ama tok:

"Tak, tak!"

Bitmişti.

Sessiz diyaloglar XVI

"Öyle derin bir boşluk var ki içimde, tarif edemiyorum kelimelerle. Dipsiz bir uçurum sanki. Kendi içime düşüyorum, kayalara çarparak parçalanması gerekiyor vücudumun, sonra en dibe çakılıp patlaması tüm organlarımın. Olmuyor ama, düşüyorum ama bir türlü ulaşamıyorum uçurumun bittiği yere. Yüzmeye başlıyorum boşlukta, okyanusta kâğıttan bir kayık gibi. Bilmiyorum ne beklediğimi... Fakat böyle olmamalıydı, tek bildiğim bu işte."

"Aldın intikamını, aldın bir canı! Oysa aklını kaçırmıştı, ne yaptığını bilmeden yaşıyordu. Öldü artık o, peki sen ne kazandın bu ölümle? Rahatlattı mı seni bir yaşamın sönmesi?"

"Rahatlamak mı? Hayır, kesinlikle hayır! Rahatlamak değildi beklentim. Fakat en azından temiz havayla dolmasını isterdim ciğerlerimin. Oysa şimdi oksijene aç kaldım, boğuluyor gibiyim. Fakat yapmak zorundaydım biliyorsun, cezasız kalmamalıydı bu suç."

"Söyler misin bana, neden aldığını o canı? Bana yaptıkları mıydı nedeni yoksa seni bensiz bıraktığı için mi? Benim için mi işledin bu günahı yoksa kendin için mi sadece?"

"Sanki bir ejderhanın ağzından çıkan alevler gibi, ne

kadar yakıcı sorular bunlar... Elbette karşılığı olmalıydı sana yaptıklarının ve beni sensiz bırakmasının. Mutlu olmam mümkün değil başka bir cinayetin sebebi olmaktan. Mecburdum, huzur bulmayacağını bilsem de ruhumun böyle bir sondan."

17 Mayıs 2008
Cumartesi

Gece doğru dürüst uyuyamamıştım. İçimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Mutlu değildim. Fakat mutsuz da değildim. Sabahtan beri Candan'ın evinde odadan odaya, salondan mutfağa, banyodan balkona dolaşıp duruyordum. Televizyonu açtım, olmadı, müzik dinlemeye çalıştım, olmadı. İki kez duşa girdim ama işe yaramadı.

Nil'i kaybettiğim günden beri intikam için yaşıyordum. Tek amacım katili bulmak ve cezasını ellerimle verebilmekti. Bulmuştum bulmasına fakat o kadarıyla kalmıştı. Hayır, karımın katilini öldüremediğim için kendimi suçlamıyordum, adam öldürmenin hiç de kolay olmadığını öğrenmiştim. O pis herifi öldürebilseydim yine kendimi suçlu hissetmezdim herhalde. Fakat bir insanın canını almak bana göre değildi. Sonuçta karımı, canımı, hayatımın anlamını, yaşama sevincimi, sevgilimi parçalayan orospu çocuğunu can dostum gebertmişti. Üstelik hayatımın kalanını o itin ölürken son saniyede zihnime kazınacak bakışlarıyla geçirmek zorunda değildim şimdi. Geberdiği için mutlu değildim, mutlu olmam da gerekmiyordu zaten. Aşağılık, vicdansız bir katil de olsa insandı. Kaldı ki insan olmasının da bir önemi yoktu, yaşayan, gözleri olan bir canlı olması yeterliydi birinin ölümünden mutluluk çıkarmamam için. Fakat en azından rahatlamış

olmayı, içimdeki o müthiş öfkenin, yıkıcı fırtınanın dinmesini, huzursuzluğumun yerini biraz olsun dinginliğe bırakmış olmasını diliyordum. Beni yere seren, ruhuma işkence eden o karanlık, eskisi kadar koyu değildi ama ruhumun huzura erdiğini söylemem hâlâ imkânsızdı.

Öğle vakti çoktan geçmişti, saat 14.00'e geliyordu. Kahvaltı yapmamış, öğle yemeğini de atlamıştım. Candan da gelmemişti. Bugün Ankara'dan dönmesi gerekiyordu. Uçağının ne zaman ineceğini sormayı akıl edememiştim. Candan'la birlikte yapacak bir şey bulabilirdik. Belki dışarı çıkar, bir yerde yemek yer, müzik dinlerdik. Keşke olsaydı, yanımda olacak birine ihtiyacım vardı. Olan biteni anlatamayacak olsam da yalnızlığımı paylaşması bile yeterliydi...

Kahve ve sigara bir yere kadar, midem kazınıyordu. Dışarıdan yemek ısmarlamaya karar verdim. Buzdolabının üzerindeki magnetlerden seçim yapmaya çalıştım. Pide! İyi fikirdi, telefonun tuşlarına bastım, pideciye ne önerebileceğini sordum.

"Kavurmalı pide," dedi lafı dolaştırmadan. "Üstü kapalı, yağı ve kokusu içinde kalıyor!"

İşte o an istediğim buydu, benim yerime seçivermişti adam. Pideciye teşekkür ettim, bir buçuk porsiyon, yamnda iki tane ayran istedim. Yarım saat sonra siparişi getiren çocuğa pidenin parası kadar bahşiş verdim. Pide şahaneydi, olağanüstü bir hızla tükeniverdi. Son parçayı götürürken ağzımın kenarından çeneme süzülen yağları siliyordum ki, kapıda dönen anahtarın sesini duydum. Kapı açıldı, Candan küçük kırmızı valizini arkasından çekerek içeri girdi, bağırmaya başladı:

"Ayhan duydun mu? Katili bulmuşlar, ölmüş!"

Boğazıma kaçan parça az daha öldürüyordu beni, dakikalarca öksürdüm. Candan'ın telaşla getirdiği su, işe yaradı. Fakat hâlâ konuşamıyordum. Katilin öldüğünü

ben biliyordum ama başarılı bir gazeteci bile olsa Candan'ın biliyor olması saçmaydı. Üstelik herif öleli henüz yirmi dört saat bile olmamıştı. O şilebin güvertesinden ayrılırken Nurettin'e hiçbir şey sormamıştım. Bundan sonra ne olacağını, cesedi ne yapacaklarını... Sanki olan bitenin sorumlusu ben değilmişim, Nurettin ne yaptıysa benim için yapmamış gibi... Fakat yanımdaki adam herhangi biri değil, Nurettin'di; şartsız, sınırsız güvendiğim can dostum... O gerekeni yapardı nasıl olsa. Hassiktir ya, katili bulmuş olmanın heyecanı, intikam ateşi derken aklıma gelmemişti, kim bilir çocuk ne düşünmüştü benim hakkımda, işi bitti, siktirdi gitti falan... Ama Nurettin öyle şey düşünmezdi.

Sabahtan beri içimden atamadığım sıkıntı korkuya dönüştü, her yanımı ter bastı. Öldürdüğümüz herif bir önceki gün bana saldırmış, otomobilimi kırıp dökmüştü. Elin aracını da ben parçalamıştım. Güpegündüz! O telaştan sağa sola bakmamıştım ama bütün mahallenin, balkonlara çıkan kadınların, bakkalın, hırdavatçının olan biteni görmemiş olması imkânsızdı. Polise ne diyecektim? Nurettin'i satacak halim yoktu, çıkıp aslanlar gibi, "Ben yaptım," demeliydim. "Karımın katilini buldum, planlayarak taammüden öldürdüm!" Hayatımın kalanında da koğuş ağası falan olurdum herhalde, tabii parasıyla olunuyorsa...

Koltuklardan birine çöktüm. "Sana kim söyledi?" diye sorabildim Candan'a.

"Havaalanından gelirken taksinin radyosunda duydum. Haberde... Çatışma olmuş, polisler vurmuş!"

Hoppala! Ağzım açık bakakaldım Candan'a. Zombi miydi lan bu herif? Hayaletiyle çatışamazdı ya polisler! Geminin güvertesinde duyduğum o iki el silah sesi neydi? Belki de silah sesi falan değildi, ben öyle sanmıştım. Belki Nurettin başka bir senaryo planlamıştı. Tabii, onun mari-

feti olabilirdi bu çatışma. Eğer öyleyse ben de koğuş ağalığına geçmekten kurtulmuş oluyordum. Biraz rahatladım ama emin olmak için Candan'ı atlatıp Nurettin'le konuşmam gerekiyordu. Aslında en iyisi Cemil'le konuşmak olurdu. Fakat yapamazdım, bir seri yalan söylemem gerekirdi ve ben iyi bir seri yalancı olmadığımı biliyordum.

"Çatışma nerede olmuş?"

"Avcılar sahilinde galiba."

"Orada ne işi varmış?"

"Ne bileyim ben be! Neyse bak, seni anlıyorum. Biraz sonra gazeteyi arar detayları öğreniriz. Polis muhabiri arkadaşlar epey bilgi toplamışlardır. Bu arada hoş geldim!"

"Hoş geldin tabii. Ben çok şaşırdım da... Böyle aniden... Ne diyeceğimi bilemedim."

Candan topuklu ayakkabılarını fırlatıp sol eliyle girişteki ayakkabılığa dayandı, tek ayağını kaldırdı, sağ eliyle ovuşturmaya başladı.

"Dünden beri mahvoldu ayaklarım. Kadınları topukluya mahkûm eden zihniyete tüküreyim... Ayhan şaşırmakta haklısın tabii. Radyodan duyunca bana da sürpriz oldu. Bir duş alayım, sonra hemen bizim arkadaşları aramaya başlayacağım, tamam mı?"

Tamam olmasına tamamdı da, Candan'ın yeni bir şey bulamayacağını, bulsa da gerçek olmayacağını biliyordum. Anlayamadığım bir şey dönüyordu ortalıkta. Candan duşunu aldı, gazetesini aradı, polis muhabirlerinin telefonlarını bir bir çevirdi ama radyodan fazlasını öğrenemedi. Polis, katilin kimliğini nasıl öğrendi, adamı nasıl buldu, Avcılar'da ne işi vardı? Yanıtsız sorular kafamın içinde dönüp duruyor, aklıma yeni yeni senaryolar geliyordu.

Bu arada bütün İstanbul, dünyanın en saçma konuşmasını yapmak için beni arıyordu:

"Ayhan Bey katil bulunmuş!"

"Yaa, evet..."

"Üstelik vurulmuş!"

"Öyle olmuş..."

"Evet ya, öyle olmuş... Yani duymadıysanız haber vereyim diye..."

Haber vermek için değil tebrik etmek için arıyorlardı. Yani insanların bu haber karşısında ilk tepkileri, kurbanın intikamının alınmış olması nedeniyle bir kutlama ihtiyacı duymalarıydı. Fakat benimle konuşmaya başladıkları anda bunun kutlanıp tebrik edilecek bir durum olmadığının farkına varıyor ve aradıklarına arayacaklarına pişman oluyorlardı. Ahmet aradığında da aynısı oldu, Belgin aradığında da... Tek farkla, Belgin zekice bir manevrayla kıvırmayı başardı:

"... Ben aslında sizi ev için arayacaktım, araya bu haber girince... Böyle bir zamanda uygun olmadığının farkındayım ama bugün gelecek birkaç parçayla eviniz hazır hale geliyor. İsterseniz bugün ya da yarın size gösterebilirim."

"Çok teşekkür ederim Belgin. Ama bugün evle ilgilenebilecek durumda değilim. Ben seni arayayım olur mu?"

Telefonların ardı arkası kesilmeyince sıkıldım, kapatmaya karar verdim. Fakat tam o anda, beklediğim mesaj geldi:

"Bugün, ? ? CAN"

Mesajı Nurettin'den bekliyordum ama Cemil'den geldi; bugün buluşmak istiyor, yer ve zaman soruyordu. Yanıt on dakika sonra yine mesajla ama kırmızı hatta geldi:

"Bugün 17.00 KK Otopark"

Risk almamak için kırmızı hatta mesaj bırakarak Nurettin'e sordum. Yanıt gecikmedi:

"Karaköy, salak!"

Karaköy'deki katlı otoparkı ikinci kez kullanıyorduk. Aynı mekânı sık kullanmayı sevmezdi Nurettin. Buluşmaya gelen adama nereye gideceğimizi sordum.

"Selimpaşa'ya Abi," diye çok kısa bir yanıt aldım. Nurettin bu defa İstanbul'un dışında, uzak bir yer bulmuştu. Selimpaşa'ya ulaşıncaya kadar geçen iki saate yakın sürede başka tek kelime konuşmadı adam. Sessizlik sadece otoyoldan çıkıp Selimpaşa gişelerini geçer geçmez aracı sağa çekip durdurduğunda bozuldu.

"Şu adrese bir bakmam lazım, ev Selimpaşa'nın dışındaymış."

Şaşırdım. Nurettin'in adamları hiçbir zaman önceden belirlenmiş rotaları şaşmazlardı. Ya bu adam ya da mekân çok yeniydi. Cebinden çıkardığı kâğıt parçasında yazılı adresi dikkatle okudu, ardından ceptelefonuyla birini aradı.

"Hah, tamam, oldu. Geliyoruz."

Otomobili geldiğimiz yöne çevirdi, gaza bastı. Kıyıdan uzaklaştık, otoyolun altından geçen kısa bir tünelden geçtik, dar bir yoldan tepelere tırmanmaya başladık. Büyük arazilere kurulu, çok katlı, duvarlarından lüks sızan ama zevksiz mimari örnekleri olarak tarihe geçmeye aday villalar daha önce dikkatimi çekmişti. Bunlardan birine gittiğimizi anladım. Az sonra adamın ev, dediği yere ulaştık ama buraya ev demek haksızlık olurdu. Selimpaşa'ya, sonrasında Marmara Denizi'ne tepeden bakan, etrafı sur gibi yüksek duvarlarla çevrili, pencereleri dışarıdan görülebilen çatı odalarıyla birlikte dört katlı, saray yavrusu koca bir malikâneydi burası. En az iki buçuk metre yüksekliğinde, elektrikle çalışan süslü ferforje bahçe kapısından geçtikten sonra sürücü, arabayı bahçede park edilmiş daha büyük başka bir siyah Mercedes ile siyah Cadillac cipin arasında kalan boşluğa doğru sürdü. Nurettin'in sert, açık yakalı beyaz gömlekler giymiş, siyah takım elbi-

seli, siyah rugan ayakkabılı adamları her yerdeydi. Türk tipi mafya üniformaları içinde parlıyordu herifler. Beni malikânenin yüksek girişli kapısına tırmanan mermer merdivenin basamaklarında karşılayan Nurettin'in üzerindeyse, mavi ağırlıklı ekose bir gömlek, kolları omzundan boynuna bağlanmış mavi yün bir hırka, kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı.

"Kardeşim, hoş geldin!" diyerek sarıldı bana. Vücut temasını zayıflık göstergesi olarak gördüğü için bu tür davranışlardan özellikle adamlarının önünde kaçındığını bildiğim dostumun bu hareketi beni şaşırttı. Yetimhane günlerimiz gözümün önüne geldi; kaçıp günlerce ortadan kaybolduktan sonra kuyruğunu kıstırıp geri döndüğünde ceza almaması için Cemil'le birlikte kıçımızı yırtar, bin bir yalan söyler, sonra ortalık sakinleşince ondan hesap sorardık. Giriş cümlesi asla değişmezdi:

"Bak kardeşim, anlatsam da inanmazsınız..."

Bana sarılırken gözlerim doldu, kimsesiz üç sümüklü velet, otuz yılda geldiğimiz nokta için kimseden takdir beklemedik ama içten içe kendimizle hep gurur duyduk.

Nurettin'in peşinden girdiğim salonun penceresinden otoyoldan geçen araçların farları, sahilde sıralanan tatil sitelerinin yanmaya başlayan ışıkları, ufka kadar uzayıp giden Marmara Denizi'nin maviden kızıla dönen rengi harika görünüyordu. Tavandan sarkan kristal avizesi, duvara dayanmış eski model dev televizyonu, seksenli yıllardan kalma üst üste binmiş çok katlı müzik setiyle lüks ama geçmişte takılıp kalmış salonun kahverengi deri koltuklarından birine yayıldım.

"Senin mi lan burası?"

"Sayılır, beğendin mi?"

"Bilmem, saçma bir bina ama... Yeri de saçma, tipi de. Apartman kılıklı bir malikâne, koca bir arazi ama süs bahçesi desen değil, çiftlik desen hiç değil. Ne bileyim, acayip bir yer."

"Siktir et, bir şekilde bana geçti işte. Müşteri bulursam satacağım."

"Havuz var mı burada?"

"Var, arkada."

"E, satarsın o zaman, havuzu varmış."

Güldü.

"Cemil gelmedi mi daha?"

"Yolda, geliyor. Sen viski seversin, içelim mi?"

"Olur. Ama benim karnım acıktı."

"Sen şişmanlamaya başladın, farkında mısın? Neyse, Cemil gelsin, yeriz bir şeyler."

Gerçekten de kilo alıyordum. Zorla incelttiğim göbeğim yine belirmeye başlamıştı. Hareketsizlik, aşırı alkol tüketimi, düzensiz hazır yemekler, olacağı buydu.

"Haberleri dinledin mi?"

"Dinledim, onun için buradayız. Cemil gelince konuşuruz."

Cemil gelinceye kadar ikişer kadeh içtik. Oturduğum yerde sıkıldım, kalkıp pencereye, Nurettin'in yanına gittim. Yan yana, sessizce manzarayı izlemeye başladık. Sahil boyunca ışıklar artmış, deniz kocaman koyu bir lekeye dönüşmüştü. Yüksek duvarlarla çevrili bahçenin kapısı bir otomobilin farlarıyla aydınlandı, elektrikli motorun vınlamasının ardından kapının kanatları içeriye doğru açıldı. Üçüncü bir siyah Mercedes, diğerlerinin yanına park etti. Araçtan inen Cemil, kapıyı açan adamla bir şeyler konuştu, hızlı adımlarla malikânenin pahalı mermer merdivenlerine yürüdü. Az sonra salonun kapısı açıldı, Cemil mosmor bir suratla içeriye dalıp bağırmaya başladı:

"N'aptığınızı sanıyorsunuz lan siz? Adam öldürmek ciddi bir iş oğlum, oyun değil!"

Şaşırdım, "Önce bir merhaba deseydin!" dedim. Nurettin ise hiç tepki vermedi. Eliyle kapıdaki adamına çık-

masını işaret etti, kapıyı adamın ardından kapattı. Kapının kapanmasıyla birlikte bir hamlede Cemil'in yanında bitti, gerildi ve yumruğunu Cemil'in suratına gömdü. Sonrası ağır çekim bir film gibiydi, bunu hiç beklemeyen Cemil'in ayakları yerden kesildi, aldığı darbeyle geriye savruldu, birkaç saniye için havalandı, arkasındaki deri kanepeye yığıldı. Burnundan fışkıran kan giysilerine, koltuğa, taban döşemesine bulaştı.

Nurettin'in esmer suratı iyice kararmıştı. Olduğu yerde bir tur döndü, şaşkın, korkmuş, bir eliyle burnundan gelen kanı durdurmaya çalışan Cemil'in karşısında dikildi, o korkutucu bakışlarını gözlerine sabitledi. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Ayağa fırladım, Nurettin'in önüne geçip aralarına girmeyi düşündüm ama zaten devam etmeye niyeti yoktu. Bağırmaya başladı:

"Ulan puşt, insan kardeşini satar mı? Adi herif!"

"N'oluyor be?" dedim şaşkınlıkla. Sehpanın üzerinde gördüğüm kutu mendili alıp Cemil'e uzattım. Otuz sekiz yıllık hayatımızda Nurettin ilk kez içimizden birine elini kaldırmıştı.

"Nurettin biraz sakinleş! Niye vurdun çocuğa?"

Nurettin bana döndü, işaretparmağıyla Cemil'i gösterip bağırmaya başladı:

"Hâlâ anlamadın mı? Bu herif iki taraflı çalışıyordu! Bizi kullandı! Ufak tüyolar veriyor, bizden laf alıyor, sonra sahibi kimse, bizden aldığı bilgiyi ona taşıyordu."

Nurettin ne yapacağını bilemiyordu. Salonda bir tur daha döndü, kâğıt mendillerle burnundan boşalan kanı durdurmaya çalışan Cemil'in karşısına dikildi. Ben de ne diyeceğimi bilmiyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Nurettin bir kez daha saldırmaya çalışırsa durdurabilmek için ikisinin arasında bir yer tuttum.

"Nil öldürüldüğünde bu herif hemen olay yerinde bitti. Yakın bir yerdeymiş! Nasıl tesadüf lan bu? Sen elin-

de polis telsiziyle mi dolaşıyordun? Bir: sen polis değilsin, iki: o 1 Mayıs kalabalığı, elinde telsiz görse seni linç ederdi. Hayır, birileri Nil'in öldürüleceğini biliyordu. Bizim aramızdaki ilişkiyi de biliyordu. O gün bunu yakınlarda bir yere gönderdiler. Sonra cinayet duyulur duyulmaz senin evine gönderdiler. Yalan mı lan?"

Cemil şaşkındı, korkmuştu. Çocukluk günlerimizdeki o korkak ama özendiği kavgacı çocuk pozlarını anımsadım.

"Yemin ederim bilmiyordum Nurettin. Bilsem izin verir miydim böyle bir şeye?"

"Ne diyorsun sen Cemil, yani sen bu işin içinde misin?"

Cemil'in konuşmasına izin vermeden, "İçinde tabii, tam göbeğinde!" dedi Nurettin. "Cinayeti önceden bilmiyordu, o kadar değil. Zaten bu salağa niye söylesinler? Ama birileri bunun sümüklü burnunu ta en başında bu işe soktu. Bu da bile bile sahiplerinin dediklerini yaptı! 1 Mayıs günü, cinayetten sonra polislerle birlikte girdi eve. Bilgisayarı alan katil değildi, Cemil'di! Sen söyledin Ayhan, sonra emniyetteki tanıdıklara doğrulattım, kamera görüntülerinde katil evden çıkarken elinde sadece bir poşet varmış. Küçük bir poşet. O poşete sadece Nil'in... neyse işte, bilgisayar o poşete sığmazdı. Zaten herifin bilgisayardan falan haberi yoktu. Biliyorsun, sen de duydun o iti. Sonra o gün Mecidiyeköy'de ocakbaşında buluştuğumuzda sen o şeyi anlattın, disk mi, hafıza mı, her ne boksa. Bilgisayarcı çocuğun evine götürdüğünü söyledin. Bu herif senden duyduğunu ânında sahiplerine yetiştirdi. Ocakbaşında içerken bir ara tuvalete gitmişti, hatırla! O çocuğu döven köpekleri aradı helada! Daha o akşam, çocuğun evini bastılar, bir tek o zımbırtıyı, bir de evde buldukları bilgisayarı alıp çıktılar. Neden? O hafıza kutusundaki bir şey onlar için önemliydi. Nil'i o deli he-

rif öldürdü ama birileri onu kullanıyordu. Bizim kardeşimiz Cemil'i kullandıkları gibi! Biz kardeşimizden bilgi beklerken o bizden bilgiyi alıp Nil'in katillerine götürüyordu..."

"Cemil?" diyebildim sadece. Duyduklarıma inanamıyordum.

"Anlamıyorsunuz, bu adamlar çok güçlü. İnanın Nil'in neye bulaştığını bilmiyorum ama çok pis bir kovana çomak sokmuş. Benden bilgisayarı almamı istediler, doğru..."

"Sen de aldın mı?" diye sordum bulduğum ilk koltuğa çökerek.

"Evet," diye yanıtladı yutkunarak. "Mecburdum. Nurettin sen kaç parayla oynadığını bile bilmiyorsun. Zenginsin, güçlüsün. Kendine ait ordu besliyorsun. Ayhan para içinde yüzen bir işadamı. Ben neyim? Hiç!" Kanlı mendilleri yere attı, kutudan yenilerini çekti, avucunda şekillendirdi, hâlâ kanayan burnuna bastırdı. "Ben hiçim tamam mı? Devlet memuru bir hiç! O gün bizim teşkilattan bir grubu Osmanbey'de görevlendirdiler. Sonra bir telefon geldi. Bizimkilerden değil, emniyetten tanıdığım üst düzey bir müdür arkadaştan... Yakınlarda bir cinayet işlendiğini söyledi. Biz sıradan cinayetlerle ilgilenmeyiz, biliyorsunuz. Sonra maktulün Ayhan'ın eşi olduğunu söyledi. Şok oldum. Arkadaşım olduğunu biliyordu. Eğer istersem olay yerine gidebileceğimi, Ayhan'a yardımcı olabileceğimi söyledi. Bizimkileri arayıp durumu anlattım, izin istedim. Sonra evdeki karmaşa içinde yeniden aradı, bilgisayarı almamı o zaman istedi. O an şüphelenmedim. Ama sonra bilgisayarı teslim ederken arkadaşımın yanında birkaç müdür daha vardı, bunun gizli kalması gerektiğini, emrin Ankara'dan geldiğini söylediler. Ayhan'dan da şüpheleniyorlarmış, eğer yardım edersem olayı daha kolay çözebileceklermiş, Ayhan'a bir

tek ben yardım edebilirmişim... Ne yapacağımı bilemedim. Ayhan için korktum. Sonra olayın sıradan cinayet olmadığını fark ettim ama artık içine batmıştım. O müdürler de sadece kendilerine denileni yapıyorlardı. Birilerinden emir alıyorlardı. O birileri her kimse çok güçlüler. Bunlar sizi sinek gibi ezebilirlerdi. Arada olursam sizi koruyabileceğimi düşündüm. Gerçekten... Sizi korumak içindi..."

"Hassiktir lan!" diye kükredi Nurettin. "Bu puşt var ya bu puşt," dedi Cemil'i göstererek. "Her zaman onun bunun oyuncağı oldu, kendini kullandırttı karaktersiz. Konya'da ne olduğunu anlatayım sana, Güneydoğu'dan İstanbul'a, oradan da Avrupa'ya eroin sevk eden bir çeteye destek veren polisler, bu salağa üç-beş kuruş para vermişler, sevkıyatın Konya ayağını korumaya aldırmışlar. Tırların o bölgede güvenliğini bu angut sağlıyormuş. Namuslu bir polis şefi, çetenin peşine düşmüş, kirli polisleri de almış. Onlarm ilk işi de bunu ispiyonlamak olmuş. Kurtarıncaya kadar göbeğim çatladı. Ankara'da ne kadar bağlantım varsa hepsini kullandım. O işten sıyırdı ama adı çıktı bir kere. Öyle bir boka batmış ki, bunu kurtaranlar da zor durumda kaldılar. Onların isteğiyle Ankara'dan kodamanları devreye soktuk, bunu apar topar istihbarata postaladılar." Derin derin soluyordu Nurettin, yumruklarını sıktı ama Cemil'e dönüp bağırmakla yetindi. "Bulunmaz Hint kumaşı olduğunu mu sandın lan? Seni yetenekli olduğun için mi teşkilata aldılar sanıyorsun? Üzerindeki bok herkese bulaşıyordu, başka çare bulamadıkları için teşkilata aldılar seni. Ben temizledim lan seni, ben! Karşılığında ne gördük!"

Salonun içinde soluk soluğa bir tur daha dönüp yine Cemil'in karşısına dikildi. "Seni ne diye kullandıklarını anlamıyorsun değil mi? Bak anlatayım, Ayhan'la ben katili temizleyince senin sahiplerin de bizi temizleyecekti.

Biz geberince ortalık sütliman... Bir meczup tarafından öldürülen kurbanın intikam hırsından gözü dönmüş kocası, mafya babası arkadaşıyla bir olup ortalığı kana bularken kahraman polisler olaya el koyar ve çıkan çatışmada ikisini de öldürürler, dosya kapanır. Seni de gönderirler Hakkâri'ye, orada gebertirler. Terörist kurşunuyla şehit oldu, deyip arkandan bir de tören yaparlar, her şey biter. Al sana senaryo! Ama biz işi senden gizli bitirince senaryo işlemedi. Olayın üstünü kapatmak için denizde buldukları katili onlar öldürmüş oldu. Anladın mı şimdi mankafa?"

Hayal kırıklığı içindeydim. Nurettin'in anlattıkları mantıklıydı. Üstelik Cemil'in herhangi bir itirazı olmamıştı. Fakat biz kardeştik. Cemil biraz hıyardı ama yine de kardeşimizdi. Mutlaka bir açıklaması olmalıydı. Olan biteni daha iyi anlamak için ona fırsat vermek gerekiyordu. Bunu ancak elektroşok uygulayarak başarabilirdim. Ben de öyle yaptım.

"Nurettin dur biraz, her şeyin bir sebebi vardır. Önce anlayalım..."

"Anlayacak ne var be?" diye tersledi beni. Nurettin başından beri benim yanımdaydı ama şimdi onu desteklemediğim için bana kızıyordu.

"Okulu bittikten sonra Cemil senden hiç para istedi mi?"

"İstemedi," dedi Nurettin, sözü nereye getireceğimi anlamaya çalışıyordu. Cemil de aval aval bakıyordu, o da anlamamıştı.

"Benden istedi," dedim. "Tam bir milyon dolar istedi!"

Nurettin ayakta, meraklı bakışlarla bu kez benim karşıma dikildi.

"Hatırlarsın, seneler önce, Yeşilköy'de bir bar basılmıştı, sekiz kişi ölmüştü..." dedim.

"Üçü benim adamımdı..." dedi.

"Beşi değildi. Ölenlerden biri hasmın, biri hasmının kardeşi, diğerleri de adamlarıydı. Seni içeri aldılar. Müebbetle yargılanacaktın. Eğer yargılansaydın zor çıkardın. Şimdi seni her hafta ziyaret edip sigara, don falan getiriyor olurduk..."

Şok tedavisi işe yarıyordu. Nurettin'in şaşkınlığının tadını çıkardım. Bu defa ben derin bir soluk aldım ve elektriği bastım:

"Cemil polis akademisinden mezun olduktan sonra ilk kez o zaman benden para istedi. Tam bir milyon dolar... O para olay yerindeki parmak izlerini sildi, kullanılan silahları değiştirdi, kamera görüntülerini yok etti. Sen yargılanmaktan kurtuldun. Ömrünün sonuna kadar içeride kalmaktan da kurtuldun. Her şeyi Cemil ayarladı, tüm bağlantıları o kurdu, geleceğini, kariyerini ortaya koydu. Ben sadece bankaya gidip para çektim. Anlıyor musun?"

Cemil avucunda topak haline getirdiği kâğıt mendilleri burnuna bastırıyor, masum kedi bakışlarıyla Nurettin'i dikizliyordu. Biliyordu, ortak geçmişimize ait bu kısa öykü sayesinde Nurettin duygusala bağlayacak, onu affedecekti. Çocukluğumuzdan beri olduğu gibi birbirimize olan öfkemiz yine çok kısa sürecekti. Öyle de oldu.

"Bana neden söylemediniz?"

"Neden söyleyelim? Gerek yoktu. Üstelik sana olan borçlarımızın yanında lafı bile olmaz. Seni salıverdiler, olay kapandı. Neyse, şimdi sakin ol da ne olup bittiğini anlayalım. Katil geberdi gitti, diyorduk ama derinlerde bilmediğimiz daha çok pislik varmış, onu anladık. Peki, şimdi ne bok yiyeceğiz? Bu herifler mi bizi temizleyecek, biz mi onları?"

Sonunda ortamı normalleştirmeyi başarmıştım. Bu kez ben yerimden kalktım, karşı duvarda asılı duran Ayvazovski reprodüksiyonu tablonun altındaki büyük şi-

fonyerin kapağını açtım. Cemil'i beklerken Nurettin oradan viski servisi yapmıştı. Üç bardak çıkardım. Bardakları bilmem kaç yıllık kaliteli viskiyle doldurdum, ikisini can dostlarının ellerine tutuşturdum. Üçüncü bardakla kalktığım koltuğa tekrar oturdum.

"Cemil, anlat, kim bu herifler, onlar bizi bulmadan biz onları nasıl nallarız?"

"Bilmiyorum," dedi Cemil. "Şimdi bana inanın, gerçekten bilmiyorum. Bildiklerimi söyleyeyim; teşkilat bu işin dışında. Bizimkilerin alakası yok. Teşkilat, olayın dışında kalması gerekiyorsa dışında kalır ama çok şeyden haberdardır. Kısacası bizim teşkilattan bir şeyler bulabilir miyim bakacağım. Bilgisayarı, dediğim gibi, polis müdürlerine verdim ama onlar da sadece kendilerine emredileni yapıyordu bence... Onlar başkasına, başkası, başkasına verdi, gitti. Konya'da yaşadıklarımdan tutun, otel odalarında alakasız kadınlarla çektikleri görüntülere kadar, yediğim her haltı önüme koydular. İster inanın, ister inanmayın, hiçbiri umurumda değil. Sırf sizi korumak için dediklerini yaptım. Sizi satmadım ben..."

"Oğlum," diye sözünü kesti Nurettin, durumun ciddiyetini kavramaya başlamıştı. "O görüntüleri ortaya saçsalar ne olur, bekâr adamsın sen. Teşkilattan atsalar ne olur, açarız sana bir halı saha, oto yıkama, petrol istasyonu, Kıbrıs'ta kumarhane, hangisini istersen... Şimdi kazandığının yüz katını rüşvet olarak verirsin. Kimseden korkmana gerek yok!"

Cemil'in gözleri doldu, iki damla yaş yanaklarından süzüldü. "Nurettin sen hâlâ anlamadın. Bu herifler bildiğin gibi değil, inanılmaz bir güç var ellerinde. Ben önemli değilim ama seni de Ayhan'ı da bir gecede tarihe gömer bu adamlar. Beni tehdit edenler üst kademeden polis şefleri. Ama onların da bir bok bildiğini sanmıyorum. Dediğim gibi, birilerinden, bilmiyorum, belki de Ankara'da

birilerinden emir alıyorlar. Kendilerine denileni yapıyorlar. Bir kişi, iki kişi değiller. Her yerdeler, her şeyi biliyorlar. Onlara ulaşamayız, ulaşsak da ölüp tükenecek bir organizasyon değil, başka bir şey bunlar..."

"Tamam, anladık ama bu kadar güçlü bir organizasyon karımdan ne istiyordu? Neden öldürdüler onu? Bir nedenle öldürmeleri gerekiyorduysa, neden kaza süsü falan vermediler? Bütün gazetelerin yazdığı, tüm Türkiye'nin konuştuğu o vahşet neden?"

"Söyledim ya, bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ama Nil'i öldürmek gibi bir niyetleri olsa, dediğin gibi sessizce hallederlerdi. Belki de olaylar kontrollerinden çıktı, onların da beklemediği korkunç, üstelik çok gürültülü bir hale geldi. Belki de o yüzden katilin ölümünü polis marifetine çevirdiler. Üstelik sizin kellelerinizi kurtarmış oldular, size yardım ettiler, dosya da kapandı. Şimdi sessiz kalırsanız her şey yavaş yavaş unutulacak..."

"Bok unutulacak! Ben unutmam oğlum, bir işe başladık, gittiği yere kadar götüreceğiz," diye araya girdi Nurettin. "Bir sıkımlık canımız var, onu da veririz anasını satayım, nedir yani? Ama sana bir şey soracağım, Nil bilgisayarında ne saklıyorsa anlaşılan pek kıymetliymiş. Neden gönderdikleri katil almadı da sana aldırdılar o mereti?"

Cemil yanıt vermedi, başını iki yana sallayıp viskisini yudumladı. Ama bu defa benim sorduğum soruyla karşı karşıya kaldı:

"Sen bilgisayarı evden nasıl çıkardın?"

"Eve geldiğimde daha önce gelen polis ekipleriyle karşılaştım. Ama cinayetçiler, olay yeri falan henüz gelmemişti. Kimse ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Deliller bozulmasın bahanesiyle onları salondan çıkardım. Bilgisayar orada, koltuğun üzerindeydi. Ayakkabı dolabına sakladım. Sen eve gelinceye kadar oradaydı. Doktor seni uyuttuktan sonra ambulans çağırdık. O ara senin

ceketini falan bir poşete tıktım, bilgisayarı da poşete koydum, seninle birlikte hastaneye geldim. Odaya çıkardıkları sırada, seni Candan'a emanet edip Vatan Caddesi'ne, Emniyet Müdürlüğü'ne gittim. Bu kadar..."

"Bu kadar?" Cemil'in son kelimelerini tekrarladım. "Bu kadar, diyorsun yani... Nil öldü gitti lan! Gencecik bir kadın, benim karım! Ne bu kadar?"

"Tamam ya!" dedi Cemil. "Gittiği yere kadar götüreceğiz bu işi. O müdürlerden birini akademiden tanıyorum. Zamanında yardım etmiştim, bana borçlu. Ona biraz yükleneceğim. Ayrıca herkesin hayatında sırlar vardır, onlar benim için dosya tuttuysa bizim teşkilatta da onların dosyalarını bulabilirim belki... Elimden geleni yapacağım, bulabildiğim tüm bilgileri toplayıp size getireceğim. Gelecek hafta burada tekrar buluşuruz. Ama güvenli telefonlar lazım..."

"Dikkatli ol," dedi Nurettin. Cemil'in anlattıklarından sonra kafası karışmış olmalıydı. Endişeli görünüyordu.

Kırmızı hat numaralarımızı bir kâğıda yazıp Cemil'e verdik. Bardağının dibinde kalan son yudumu da kafasına dikip kalktı, kapıya yürüdü. Çıkmadan bize döndü, gülümsedi. "Beyler, siz benim kardeşimsiniz. Sizden başka kimsem yok!" dedi.

Cemil'i hayattayken son görüşümüz bu oldu. Aklımızda hep o son sözleri ve hâlâ kanayan şiş burnuna rağmen sevimli gülümsemesi kaldı.

Sessiz diyaloglar XVII

"Senden önce iki dosttan ibaretti ailem. Başka kimse yoktu hayatımda sonuna kadar güvenebileceğim ve hatta uğrunda ölebileceğim."

"Benim için de der miydin kendine, uğrunda ölürüm, diye? Peki, hayatını verebilir miydin benim için gerçekten?"

"Çok kolay bir soru bu; sen de biliyorsun benim kadar, senin için hiç düşünmeden ölüme koşacağımdan... Her şeyimi verirdim, canımı bile, yeter ki emin olayım senin hayatta kalacağından."

"İnanıyorum sana fakat söyler misin, tüm bu olanlardan sonra aynı duyguları besleyebiliyor musun iki can dostun için hâlâ?"

"Ne yaşanmış olursa olsun yanıtım, evet! Çünkü biliyorum onlar da yapar aynısını..."

18 Mayıs 2008
Pazar

Nil bir kez daha haber olmuştu. Gazetenin ilk sayfasında, altlarda bir yerdeydi. Katilin uzun süren bir takipten sonra Avcılar'da kıstırıldığını, yakalanacağını anlayınca polisle çatışmaya girdiğini ve ölü olarak ele geçirildiğini yazmışlardı. Neden Avcılar sorusunun yanıtını tahmin edebiliyordum. Şilepten atılan ceset, Avcılar sahilinde bulunmuş olmalıydı. Öldürdüğümüz adamı tekrar öldürmüş, böylece isteyerek ya da istemeyerek bizi aklamışlardı. Fakat neden bizi korumaya gerek duymuşlardı? Adamın gerçekten Nil'in katili olduğunu kanıtlayacak somut deliller yoktu. Belki de bizde yoktu ama onlarda vardı. Yine de bir şekilde beni ve Nurettin'i izleyebilir, masum birini öldürmekle suçlayabilir, ikimizi birden bitirebilirlerdi. Oysa şimdi tamamen temize çıkmıştık.

Bizi koruyanlar her kimse, ortaya çıkıp, "Biz yaptık, birileri katilin arkasındaki güçlerin ortaya çıkmasını engellemek için dosyayı kapatmaya çalışıyor," diyemeyeceğimizi biliyorlardı. Nurettin'i ve beni suçlamak yerine çok daha kolay, mutlak bir temizlik yöntemi seçmişlerdi. Üstelik bunlar, düşündüğümüzün ötesinde, kolları her yere uzanan, polisi, adli tıbbı yönlendirebilecek yetenekte, kayıtları değiştirebilen, ölülere can verip tekrar öldü-

rebilen çok güçlü insanlardı. Böyle bir güç ancak devletin korumasında çalışan özel kurumlarda olabilirdi: örneğin devletin gizli servisi. Fakat Cemil istihbaratçıydı ve ısrarla kurumunun bu işin dışında olduğunu söylüyordu.

Belki Cemil bu soruların yanıtını bulmayı başarabilirdi. Bulsa bile biz böyle bir güçle nasıl uğraşabilirdik?

Sorular, olmayan yanıtlar, belirsizlik canımı sıkmıştı. Candan az sonra uyanacak, gazeteyi görecek, yanıtlayamayacağım sorular soracak, yorgun ruhuma limon sıkacaktı. Evden kaçtım!

Otomobilin burnunu Ortaköy'e çevirdim, radyoyu açtım. Ahmet'in ayarladığı kanalların çoğundan yanık türküler yükseliyor, bazılarında yavşak şakalarla gülünç olmaya çalışan birtakım hıyarların sohbetleri sürüyordu. Otomobile hâlâ alışamamıştım ama direksiyonun üzerindeki istasyon arama düğmesini bulmam zor olmadı. Haber kanallarından birinde hava durumu okunuyordu:

"Gündüz açık, az bulutlu. Hafif poyraz akşama doğru sertleşecek ve gece sağanak yağmurları getirecek fakat yarın yine açık bir hava bekleniyor... 19 Mayıs kutlamaları yurdun genelinde açık, güneşli bir havada gerçekleştirilebilecek..."

Yarın bayramdı, 19 Mayıs bayramı! Televizyona düşkün bir adam değildim, aslında çok az televizyon izlerdim ama televizyonla ilgili bazı takıntılarım vardı ve o takıntıları seviyordum. 19 Mayıs törenlerini ekrandan izlemek bunlardan biriydi. Stadyumda rengârenk kostümlerle dans eden, sportif figürler sunan gençleri, bayrakları, o coşkuyu izlemek harikaydı. 23 Nisan bayramı için aynı duyguları beslemiyordum. Çünkü çocukluğumda o şanslı çocukları kıskanırdım. Bizim ne kostümlerimiz vardı ne de bizi alkışlayacak ana babamız. Fakat 19 Mayıs farklıydı; bir atlet, bir şort, çıplak ayaklarımızla stadyumun çimlerine çıkmak yeterliydi. Sonunda sabah-

tan beri üstüme sinen karamsarlığı atmayı başarmıştım. Hatta bir arkadaş bulursam yıllardan sonra ilk kez stadyuma gidip törenleri canlı izleyebileceğimi düşündüm. Ama hangi arkadaş? Cemil ve Nurettin olmazdı. Cemil'i, konuştuğumuz gibi, ondan haber alıncaya kadar beklememiz gerekiyordu. Onu aramamızı bile istememişti. Nurettin ise kalabalık yerlerde bulunmaktan hoşlanmazdı. Candan sıkılırdı, o gecelerin kadınıydı. Ulan şu dünyada başka arkadaşım yok muydu benim?

Belgin? Evet, Belgin! Saat 8.30'u gösteriyordu. Belki de uyuyordu kız. Pazar sabahı benim yüzümden uykusundan uyanmasını istemezdim. Bu arada Ortaköy'e inmiştim. Boğaz Köprüsü'nün altında otomobili sağa çektim, mesaj gönderdim: "Benimle kahvaltı yapar mısın?" Tekrar yola çıkmaya bile zamanım olmadı, telefonum çaldı. Belgin arıyordu.

"Ayhan Bey, günaydın."

"Günaydın, uyandırmadım umarım."

"Çoktan kalkmıştım, ben erken uyanırım."

"Kahvaltı yapmadıysan..."

"Harika olur, nerede?"

"Adresini verirsen gelip seni alırım."

Kısa bir sessizlik oldu fakat yanıt gecikmedi:

"Teşekkür ederim, ben gelirim. Nereye geleyim, siz onu söyleyin."

"İyi o zaman. Rumeli Hisarı'nın yanındaki çay bahçesinde seni bekleyeceğim. Olur mu?"

"Tabii," dedi. "Ama hazırlanıp gelmem bir saati geçer, sizin için geç olmayacaksa..."

"Yok canım, sorun değil. Sen gel yeter!"

"Teşekkür ederim. İsterseniz yeni evinize de gideriz, bakalım beğenecek misiniz?"

"Tamam, öyleyse bugün beraberiz."

Galiba güzel bir gün olacaktı.

Boğaziçi Köprüsü'nün ayaklarından ikinci köprüye doğru ilerlemeye başladım. Boğaz'ın suları bugün daha bir maviydi. Ya da bana öyle geliyordu. Kıyıda yürüyüşe çıkmış çiftler, istavrit yakalamaya çalışan olta balıkçıları günün keyfini çıkarıyorlardı. Yolda ağır ağır ilerleyen diğer otomobillerin sürücüleri de benim gibi bir yere yetişmeye çalışmayan, Boğaz havasını içlerine çekmek için gezintiye çıkmış erkenci İstanbullular olmalıydı. Birkaç saat içerisinde bu yol, araçlarla dolup taşacak, otomobiller yüz metreyi yarım saatte geçebilecek, Boğaz keyfi yapmak için yola çıkan sürücüler ve aileleri sinir küpüne çevirecekti. Rumeli Hisarı'nın girişindeki otoparkta yer bulmak hâlâ mümkündü. Görevliye park ücretini ödeyip çay bahçesinde denize nazır, güzel bir masa kaptım. Garsona, kahvaltı için bir arkadaşımı bekleyeceğimi söyledim, şimdilik bir sade kahve yeterliydi. Üçüncü kahvemi yudumlarken tam önümde bir taksi durdu, Belgin el salladı. Ben de ona el salladım ama uzaylı görmüş gibiydim. Taksiden önce bir çift şahane bacağın çıkmasını, ardından Belgin'in olabildiğince seksi bir giysiyle her zamanki gibi çevredeki tüm bakışları üzerinde toplayarak arz-ı endam etmesini bekliyordum nedense. Oysa üstünde *Nothing more than this*[1] yazılı turuncu bir tişört, kot pantolon, spor ayakkabılar ve elinde bordo deri montuyla karşımdaydı. Yanaklarından öptüm, karşımdaki sandalyeyi işaret ettim.

"Seni ilk kez böyle görüyorum, yani spor kıyafetlerle..."

"Bugün pazar," dedi, "tatil!"

"Haklısın," dedim gülerek. "Ama bu akşam seni çok şık bir restorana götürecektim."

1. (İng.) Hepsi bu. (Y.N.)

"Bu durumda döner ekmekle idare etmek zorundayım galiba."

Kahvaltı sırasında havadan sudan, vizyondaki filmlerden, gittiği son konserden, rakip firmanın yaptığı alışveriş merkezinin kötü planından söz etti. O tatlı tatlı anlattı, ben dinledim. İşkadını görünümü yerine, genç kızlıktan genç kadınlığa geçiş dönemini yansıtan, güzel olduğu kadar sevimli haline bayılmıştım. Dudaklarının her hareketini, yanağındaki gamzesini, gözlerindeki pırıltıyı zevkle izledim. Onu istediğimi fark ediyordum utanarak. Sevdiğim kadını kaybedeli henüz on sekiz gün olmuşken başka bir kadını istediğim için kendimden utandım. Belgin güzel bir kadındı, peki benim istediğim Belgin miydi yoksa güzel bir kadının vücudu mu? İçimde kabarmaya başlayan şey cinsel istekten ibaretse hafifletici bir neden sayılabilirdi. Ama Belgin'i istemek, sevdiğim kadının yerine başkasını koymak anlamına gelirdi ki, bu affedilmez bir utançtı. Karmaşık duyguların arasında boğulmadan kafamı dağıtmaya çalıştım.

Öğleye doğru denizle aramıza giren yolda trafik iyice yoğunlaştı. Kıyıdaki insanların sakin yürüyüşü karınca kolonisinin koşuşturmasına dönüştü. Martı sesleri insanların ve araçların gürültüsünde kayboldu.

"Artık kalkalım isterseniz."

"Olur, nereye gitmek istersin?"

"Yeni evinize gitmeyecek miydik?"

"Gideceğiz ama şu güzel günü de kaçırmak istemiyorum. Başka bir planın varsa..."

"Yok, yok!" dedi telaşla. "Öyleyse size Garipçe'de kahve ısmarlayayım."

"Tamam!" dedim onun heyecanına katılarak. "Tamam da Garipçe neresi?"

"Cidden bilmiyor musunuz?"

"Utandırma şimdi beni, bilmiyorum."

"Daha iyi Ayhan Bey, sizi oraya ilk kez ben götürmüş olacağım. Artık Garipçe'ye ne zaman gitseniz beni anarsınız."

"Seni unutmaya niyetim yok ki benim..."

Utandı, başını öne eğdi. Günün birinde bu kıza resmen asılabilirdim ama bugün değil. Bir şey olacaksa hem biraz zaman geçmeli hem de adı patron ve sekreteri olmamalıydı.

"Nerede bu Garipçe?"

"Boğaz'ın sonuna doğru, Sarıyer'den sonra, Rumeli Feneri'ne giderken."

"..."

"Siz orayı da bilmiyorsunuz!"

Garipçe'ye iki saatte ancak ulaştık. Daha erken bir saatte aynı yolu yarım saatte alabilirdik. Fakat küçük balıkçı köyünde ayaklarımızın altındaki suda oynaşan minik balıkları sayarak içtiğimiz kahve, yol boyunca yüklendiğim tüm elektriği sildi süpürdü.

Orada bir saat kadar oturduk. Boğaz'dan geçen gemilerin bayraklarını görmeye çalıştık. O gemilerde aylarca yolculuk etmek zorunda kalan mürettebatın yaşamlarının nasıl olduğu konusunda tahminler yürüttük. Bir an boş bulunup, "Bu gemilerde mastürbasyon kabini var mıdır acaba?" diye sorduğumda bir an yüzüme baktı, sonra durduramadığı bir gülme krizine kapıldı. Komşu masalarda oturan insanların bakışlarını üzerinde hissedince kahkahaları arasında, "Kalkalım mı artık?" diye sordu. Kahvelerin ücretini bolca bahşişle masaya bıraktım. Belgin bıraktığım parayı bana uzattı. "Unuttunuz mu, sizi buraya ben getirdim, kahveleri de ben ısmarlıyorum. Bana kırk yıl borçlu kalacaksınız!" Gülümseyerek paramı geri aldım. Küçük meydanın bir yanına sıralanmış satıcıların tezgâhlarına bakmak istedi. Peynir, tarhana, reçel satanlarla ilgilenmedi fakat yarı değerli taşlardan yapıl-

mış incik boncuk satan tezgâhın önünde takıldı. Birkaç yüzük denedi, birinin fiyatını sordu. Satıcının söylediği rakamı yüksek buldu, yüzüğü aldığı yere bıraktı. Hemen atılıp yüzüğü aldım, satıcıdan indirim yapmasını istedim. Sıkı bir pazarlıkla adamı istediği fiyatın yarısına razı ettim. Satıcıya karşı kazandığım zafer benim için yeterliydi, adamın şaşkın bakışlarına gülerek ilk söylediği rakamı ödedim, yüzüğü satın aldım. Parmağına takarken Belgin kıpkırmızı oldu, başını önüne eğdi, hızlı adımlarla arabaya yürüdü.

Sarıyer'i geçerken o güzelim güneşi bulutlar örtmeye başladı. Maslak'a ulaştığımızda güneş artık karabulutların arkasında kaybolmuştu. Levent'te, yeni evimin girişinde güvenliğe derdimizi anlatırken yağmur çiselemeye başlamıştı bile. Resepsiyondaki adam Belgin'i tanıdı, "Hoş geldiniz," dedi. "Beyefendi ne zaman taşınıyor?"

Hiç düşünmemiştim. Benim yerime düşünmesi için Belgin'e sordum:

"Ne zaman taşınabilirim?"

"Bence eviniz hazır. Yarın taşınabilirsiniz."

Adama döndüm. "Yarın taşınıyormuşum!"

"Öyleyse ben not alayım, kamyon geldiğinde arkadaşlar yardımcı olsunlar."

"Kamyon olmayacak, otomobille geleceğim. İki tane valizim var, arkadaşlar taşımama yardımcı olurlarsa sevinirim."

Adam şaşırdı, soru dolu bakışlarla bizi süzerken Belgin'e göz kırptım. Yukarı çıktık, Belgin dairenin kapısını açtı. İşte o anda tuhaf bir sıkıntıyla birlikte göğsümü sıkıştıran bir çarpıntı başladı. Kötü hissediyordum. O tarifsiz acı tam da bu anda gelip kalbimi kemirmeye başlamıştı. Artık Nişantaşı'ndaki eve asla dönmeyecektim. Değil eve, o semte bile kolay kolay gideceğimi sanmıyordum. Tüm bunlar acımı unutmak, hatıralardan uzaklaşmak içindi.

Üstelik Nil'in katilini bulmuş, intikamımı almıştım. Fakat acı canımı yakıyordu, evi değiştirmemin, eşyalardan kurtulmamın sadece Nil'i sonsuza kadar kaybetmiş olduğumu tescil ettiğini anlıyordum. Acımı taşımayı öğrenmem gerektiğini, bundan sonra en mutlu anlarımda bile ansızın yüreğime düşecek bir yangınla yaşamaya alışmam gerektiğini düşündüm. Sadece birkaç gün sonra bundan çok daha fazlasıyla, içimde sağlam kalan ne varsa yakıp kavuracak dayanılmaz bir yıkımla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilemezdim.

Evi gezmeye salondan başladık. Rahat, beyaz koltuklar, sinema perdesiyle yarışacak boyutta bir televizyon, beraberinde en pahalısından kablosuz ev sinema sistemi, beyaz, asimetrik, kübik raflar, içlerinde biblolarımdan seçmeler, CD'ler, birinde pahalı bir CD çalar, içki dolabı, yerde halı niyetine bir çeşit Uzakdoğu hasırı, beyaz jaluziler, balkonda mütevazı bir orman...

"İçinizi ferahlatsın istedim. Beyaza ağırlık verdim. Umarım beğenmişsinizdir..."

Sesi endişe yüklüydü. Aslında daha ağır, daha klasik, koyu renkler, loş bir ortam benim tarzıma daha uygundu ama alışacaktım artık.

"Harika olmuş! Dekoratör olmalıymışsın sen!"

"Yapmayın Ayhan Bey..." Şimdi biraz rahatlamış görünüyordu. "Sadece sizin için bir şeyler yapmaya çalıştım. Kendime olsa uğraşmam vallahi."

Sonra yatak odasına geçtik. Belgin girmedi, kapıya dayanıp beni izlemekle yetindi. Yatak, yogan, yastıklar, pike... Pahalı markalardan seçildiği belliydi. Yatak iki kişilikti. Artık bekâr olduğuma göre bir gün tekrar partnerlerim olabileceğini düşünmüş olmalıydı. Kim bilir, belki... Ama şimdilik çok uzaktı... Yatağın karşısında küçük bir televizyon vardı. Nil, yatak odamıza asla televizyon sokmazdı oysa.

"Özel eşyalarınızı kendiniz yerleştirmek istersiniz, diye düşündüm."

İyi düşünmüştü ama Nişantaşı'ndaki evde böyle şeylerle ben uğraşmazdım. Nil de uğraşmazdı. Semiha Hanım yıkar, ütüler, her şeyi yerli yerine koyardı. Burada yeni birini bulacak, bir sistem uyduracaktım artık. Büyükçe bir gardırobun önüne bırakılmış iki büyük valiz canımı sıksa da ses çıkarmadım.

Üçüncü ve son oda kütüphanemdi. Onca dolap, kitaplık, antika çalışma masam, kitaplarım, biblolarım, tablolarım, ünlü sanatçılara ait, tek baskısı olan fotoğraflar... Her şey özenle taşınmış, yerleştirilmiş, asılmış, takılmıştı.

"Bravo!" dedim. "Bu kadarını beklemiyordum."

"Doğrusu kütüphaneniz için Ahmet çok uğraştı. Ben sadece kitaplarınızı sınıflandırdım, yerleştirdim. Gerisi Ahmet'in eseri."

"İkinizin de ellerinize sağlık. Profesyonellere versek bu kadar yapamazlardı. Nişantaşı'ndaki ev tamamen boşaldı mı, biliyor musun?"

"Galiba hâlâ satılmayan parçalar var. Son durumu Ahmet'e sorarız."

"Peki," dedim, "acıktın mı?"

"Acıktım," dedi, "ama bu havada nereye gidebiliriz ki?"

Dışarıda şimşekler çakıyor, gök gürlüyor, yağmur damlaları deli gibi pencerelerin camlarına vuruyordu.

"Teras katında bir lokanta olduğunu söylememişler miydi?"

Gittik, gitmek kolaydı, asansörde lokantanın adı ve logosu küçük bir plaketle işaretlenmişti. Lüks bir lokantaydı. Seksi bir fıstık, rezervasyonumuz olup olmadığını sordu. Zaten içerisi yarı yarıya boştu. Bu yağmurda gelebilenlere hayret ettim. Belki de bir kısmı zaten apartmanda yaşayan müstakbel komşularımdı.

"Önemli değil, size manzaralı bir masa ayarlayabilirim sanıyorum."

Ben İtalyan bifteği ısmarladım, Türk sığırından İtalyan bifteği, ne demekse... Nasıl istediğimi de ortama uysun diye İngilizce söyledim: "*Well done* olsun." Belgin pizza istedi. En pahalısından, İtalya'dan ithal kırmızı şarap seçtim. Hiç değilse içtiğimiz içki gerçekten İtalyan olsun istedim. Milliyeti ne olursa olsun, biftek güzeldi. Yanında rakı olsa daha güzel olurdu ama şimdi böyle ithal bir ortamı rakıyla millileştirmenin âlemi yoktu. Mamafih şarap da güzeldi. Gerçi fazla içmedim. Fakat Belgin içti, şişeyi neredeyse tek başına bitirdi.

"Bir tane daha söyleyelim mi?"

"Olur," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Ama aynısı olsun, çok güzelmiş."

Garsonu çağırdım. "Aynısından lütfen, aynı sene olsun."

Nil'le geçirdiğim onca yıla rağmen şarabın içindeki meyve aromalarını hâlâ ayırt edemiyordum ama en azından konsepti biliyordum. Üretildiği yıla göre kalitesinin ya da tadının değişmesi gibi ayrıntıları öğrenmiştim yıllar içerisinde.

Belgin ikinci şişeyi de hızla yarıladı. O loş ışıkta bile kulaklarına kadar kızardığını görebiliyordum.

"Umarım," dedi. "Bu evde tekrar mutluluğu bulabilirsiniz."

"Mutlu olmak... Bilmiyorum ama deneyeceğim." Sonra o açmadığı için minnettar olduğum konuyu ben açtım. "Katili buldular, öldü herif, layığını buldu. Sen aradığında pek konuşabilecek durumda değildim. Kusura bakma."

"Gazetede okuyunca aradım sizi. Neden böyle korkunç bir şey yapmış, anlamadım."

"Kimse anlamadı," diye mırıldandım. "Ama o da anlaşılır bir gün."

Kadehinden bir yudum daha aldı. Göz göze geldik. Dışarıda şimşekler çakıyor, ardından korkunç bir gümbürtü kopuyor, gök adeta yarılıyordu. Fakat biz içeride romantik bir filme başlamak üzereydik. Oysa bunun için henüz çok erkendi, acilen bir konu bulmalıydım.

"Sen çok güzel, çok zeki bir kadınsın. Eğitimin süper, Boğaziçi mezunusun değil mi?"

"Evet, Boğaziçi, İşletme..."

"Peki, neden bizim şirkette asistansın? Neden başka yerde, daha üst konumda değil?"

Soruma soruyla cevap verdi:

"Neden soruyorsunuz? Benden memnun değil misiniz?"

"Saçmalama lütfen, senden memnun olmamam mümkün mü? Ama ne bileyim, başka bir yerde çoktan müdür olurdun. Sonuçta bizim şirketin yönetici kadroları inşaat mühendisi ya da mimar ağırlıklı olmak zorunda."

"Ben burada mutluyum," dedi. "Kadehimi doldurur musunuz?"

Şişeye elimi uzatır uzatmaz garson telaşla masamıza geldi, şişeyi kapıp kadehlere boşalttı. Bahşişi kaybetmekten korkmuş olmalıydı.

"Tatlı ya da meyveyle devam etmek ister misiniz efendim?"

"Meyve olsun," diyerek başımızdan savdım. Garson uzaklaşınca Belgin öyküsünü anlatmaya başladı.

"Babamı çok severdim. Harika bir adamdı. Ailesine tapardı. Ama onu iki kez kaybettim. Küçük bir şirkette muhasebeciydi. En büyük hayali anneme ev alabilmekti. Aldı da. Ama evi alabilmek için boyunu aşan bir borca girdi. Taksitleri ödeyemeyince geceleri de çalışmaya başladı. Barların önünde pilav sattı, otoparklarda gece vardiyasına kaldı, gece bekçiliği yaptı. Onu ilk kaybedişimiz böyle oldu. Anneme âşıktı. Bana da, kız kardeşime de

bağlıydı. Bizden sadece okumamızı isterdi, okuyup bir meslek sahibi olmamızı. 'Hayat sizin hayatınız, biz annenizle birbirimize bakarız,' derdi. Fakat olmadı, çalışmaktan hayatını mahvetti. Vücudu dayanamadı, ben lise sondayken kaybettik onu. Babam ölünce bizim hayatımız da mahvoldu. Onunla birlikte annemizi de kaybettik. Bir fabrikada çalışmaya başladı. Hafta sonları evlere temizliğe gitti. Haline dayanamıyordum, çalışmak için okulu bırakmak istedim. Delirdi kadın, resmen delirdi. 'Ben ölmeden asla!' dedi. Önce öğretmen olmaya karar verdim. İstanbul Üniversitesi'nin İngilizce Öğretmenliği Bölümü'ne girdim. Ama bana göre değildi. Ertesi sene tekrar sınava girdim, Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Hazırlık sınıfını sınavla geçtim. Bu arada özel ders falan vererek birkaç kuruş kazanmaya başladım. Fazla değildi ama en azından okurken masraflarımı çıkarıyordum. Okul bitince annemi kurtarmak için doğru düzgün para kazanmaya başlamam gerekiyordu. Fazla düşünüp araştırmadan bulduğum ilk işe daldım. Pendik'te otomobil yedek parçası üreten bir fabrikada muhasebeci oldum. Felaket bir dönemdi. Sabah dörtte uyanıyordum. Eve akşam dokuzdan, ondan önce dönemiyordum. Hiç şikâyet etmedim. Annemin çalışmasını yasakladım. Sonuçta eve bakabiliyordum, kız kardeşimi okutabilecek kadar kazanıyordum. Ama başka bir şey başladı, müdürümden patronun oğluna kadar asılmayan kalmadı. Çaycı bile göz süzüyordu. Çoğu zaman arkamdan şakalar yapılıyordu. Fakat bazen gerçekten taciz boyutuna ulaşıyordu. En kötüsü fabrikadaki diğer kadınların davranışları oldu. Beni aralarına almadılar, sürekli hakkımda dedikodu çıkardılar. Onların dedikoduları erkeklere daha da cesaret veriyordu. Kısırdöngü... Nefret ettim ama çalışmak zorundaydım. Derken üniversiteden tanıdığım bir arkadaşım aradı. Durumumu biliyordu. Sizden iş teklifi

almış ama işinden memnunmuş, kabul etmemiş. Görüşmeler sırasında yönetici asistanı aradığınızı duymuş. 'Yeni bir şirket, düzgün insanlar, kendine gelirsin, daha iyi bir iş bulana kadar tecrübe kazanırsın,' dedi."

"Yani bizim şirketi basamak olarak kullanacaktın," dedim gülerek.

"Evet," dedi, "başlangıçta niyetim öyleydi. Beni ilk görüşmede kabul ettiniz. Ben de yöneticilerle çalışarak yöneticiliği öğreneceğimi düşünüyordum. Birkaç yıl sonra başka bir şirkette yönetici pozisyonunda iş bulup ayrılacaktım."

"Ama ayrılmadın."

"Ayrılamadım... İşi sevdim. Kaliteli insanlarla çalışıyoruz. Herkes işini yapıyor..."

"Bak, dürüst olacağım; çok güzel bir kadınsın, bakımlısın, iyi giyiniyorsun. Bazen bizlerin de gözü takılıyor sana..."

"O kadarı gurur veriyor. Çünkü taciz yok, dedikodu yok!" Durdu, gülümsedi. Alkolün etkisiyle artık düşüncelerini daha açık dile getirebiliyordu. "Siz çok iyi davrandınız bana. Aslında benim için ne düşündüğünüzü hiç bilemedim. Sürekli maaşıma zam yaptınız. Oysa bir defa olsun işimde iyi olduğumu, benimle çalışmaktan mutlu olduğunuzu söyleseniz çok daha fazla motive olurdum. Hiç söylemediniz. Fakat bana karşı her zaman çok naziktiniz. 'Herhalde, bu adamın teşekkürü böyle,' diye düşündüm. Bilmiyorum işte, size yakın olmayı sevdim, kazancım da iyi olunca ayrılmayı düşünmedim. Başka bir şirkette mutsuz bir yönetici olma ihtimali vardı. Burada mutlu bir yönetici asistanı olmayı tercih ettim."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Ben... sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Öküzlük sınırlarım ancak bu kadarına izin veriyordu. Konuyu değiştirmeye çalışırken

daha derin bir bataklığa saplanıverdim. "Başkası olsa senin öyküne acıyabilirdi. Ama ben kıskandım şimdi."

"Neden?" diye sordu şaşırarak.

"Erken kaybetmişsin ama harika bir baban varmış. Ayrıca müthiş bir anneye sahipsin. Sevgi dolu, güçlü bir kadın! Kardeşin herhalde sana hayrandır, hayatı boyunca sana borçlu olduğunu hissedecek ve seni hep sevecek..." Gözlerim doldu, birkaç damla yaş yanağımı ıslattı. "Senin sahip olduklarının yarısı için hayatımı verirdim."

Karizmamın tam ortasına sıçtığımın farkındaydım. Kim bilir ne düşünecekti kız, gözünde büyüttüğü patronunun, o güçlü, zengin herifin zırlak bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Utanarak başımı kaldırdığımda onun da ağladığını gördüm, ağzını sildiği peçeteyle şimdi gözlerini kurulamaya çalışıyordu. Sıradan bir akşam yemeği dışarıda yağmur, içeride gözyaşıyla ıslanmış, yüzeye çıkmaya çalışan duyguların zorla dibe itildiği duygusal, tuhaf bir hale dönüşmüştü. En iyisi burada noktalamak olacaktı, hesabı ödedim, kalan kelimeleri içimizde hapsedip aşağıya, otoparka indik.

"Aslında evim çok yakın, taksiyle giderdim ben..."

"Çok iyi fikir," diyerek sırıttım. "Neden daha önce söylemedin?"

Onu tek başına göndermeyeceğimi biliyordu. Önce nezaket icabı sarf ettiği bir cümle olduğunu düşündüm. Fakat yarından itibaren içinde yaşamaya başlayacağım, yüksek bulduğu maaşının neredeyse üç katına ulaşan bir kira ödeyeceğim rezidansın otoparkından çıkıp birkaç dakika sonra Gültepe'de oturduğu apartmanın önüne geldiğimizde her şeyin o kadar basit olmadığını anladım. Yaşadığı mahalleyi, yer yer dökülmüş, gri, kirli sıvalı eski apartmanları, çıkıntı gibi duran balkonları, balkonlarda üst üste istiflenmiş eşyaları, oturduğu küçük daireye çıkan pis, nem kokan merdivenleri görmemi, işe gitmek

için evden çıktığında o gün giydiği giysi hakkında dedikodu yapmak için pencereye üşüşen komşu kadınları, sabahları ofis giysileriyle önünden geçmek zorunda kaldığı dükkânları, bacaklarını dikizlemek için vitrinlere yapışan esnafı hayal etmemi istemiyordu.

"Burası," dedi. "Burada oturuyorum, üçüncü kat. Pencerede ışık var, annem uyumamış, beni bekliyor. Yukarıya gelmek ister misiniz? Size kahve yaparım."

"Şimdi olmaz," dedim. "Gidip hazırlık yapmam lazım. Yarın taşınacağım, biliyorsun. Başka bir akşam çağırırsan yemeğe gelirim. Ama bir şartla, yemekleri annene yaptırmayacaksın, sen yapacaksın! Ofis dışındaki maharetlerini görmek istiyorum, bakalım evde de işteki kadar iyi misin?"

"Tamam," dedi kısık bir sesle, başını kaldırdı, gözlerime baktı, gözleriyle konuştu. Onu öpmek istiyorsam hazırdı. Ne yazık ki ben hazır değildim. Aylarca, belki de yıllarca yaşamam gereken bir yasım vardı.

"Sana saçma gelecek ama yarın benimle 19 Mayıs törenlerini izlemeye gelir misin?"

"Gelirim," diye fısıldadı. Yeni evimin anahtarlarını avucuma sıkıştırdı, otomobilden indi, yağmura aldırmadan yavaş adımlarla apartmanın kırık camlı kapısına yürüdü.

Candan çıplak ayaklarını sehpaya uzatmış, televizyonda tartışma programı izliyordu. Candan, mesleki rekabet duygusuyla bu programları izlemeyi severdi. Bir zamanlar, Nil'le birlikte izledikleri programların ardından bütün akşam tartışırlardı: "Bizim modamız geçiyor kızım! Aldığımız eğitim, okullar, bilgi, görgü masal oldu. Fark yaratıp kendini patlatacaksın, bütün espri bu artık. Biz de bikinili fotoğraflarımızı internete salalım, arkasından başımıza bir tas takıp türbanla saralım, ekrana çıka-

lım, tamamdır. *Prime time* saatlerde ekranlar, gazetelerde en güzel köşeler bizimdir. Halk ne istiyorsa o olacaksın!"

Yapamadılar tabii. Yapamazlardı, aslında oldukları gibi olmaktan asla vazgeçmediler.

Evinin anahtarını ayaklarının yanına bırakıp kanepede yanına oturdum, ayakkabılarımın bağcıkların çözdüm, ayaklarımı onun gibi sehpaya uzattım.

"Yarın taşınıyorum."

"İyi, siktir git! Ama yarın ben evden çıkıncaya kadar ortalıkta görünme. Ben çıktıktan sonra git."

Sessiz diyaloglar XVIII

"Benden sonra da devam edecek hayatın... Etmeli, ölenle ölünmez bu dünyada. Sen aramasan bile bulacaktır seni mutluluk ya da en azından bir parça huzur. Zengin, güçlü, bekâr bir erkeksin artık, üstelik yakışıklı. Enerji ve güven yayıyorsun çevrene. Bir de sana özgü olanı unutmamalı; annesini arayan gizemli adamı. Düşlediklerinin çok ötesinde tüm bunlar, daha ne isteyebilir bir erkekten kadınlar?"

"Kimin umurunda ne istediği kadınların? Sence benim istediğim, yanımda başka bir kadın mı senin yerine koyabileceğim? Günün birinde başkası olacak mı hayatımda? Bilemem... Fakat kimse alamaz senin yerini, tek bildiğim bu çok bilinmeyenli hayatta."

"Sen söyledin olması gerekeni: benim yerime geçmesi değil gereken, senin yanında olması!"

19 Mayıs 2008
Pazartesi

Candan'ın istediği gibi oldu. Her zamanki gibi erken uyandım, duşumu aldım. Havlular Candan'ındı, kurulandıktan sonra çamaşır makinesine salladım. Ortalıkta durmasından iyiydi. Tıraş takımımı, diş fırçamı, losyonlarımı topladım, bir poşete tıkıp odaya götürdüm. İki valizimi, takım elbise gamboçlarımı ortaya çıkardım. Her şeyi bunlara sıkıştırmam gerekiyordu. Odada beklemeye başladım. Candan'dan hâlâ ses çıkmayınca yavaşça mutfağa gittim, ses çıkarmamaya çalışarak kendime kahve hazırladım, tekrar odaya döndüm. Hatun suçlu hissetmemi sağlamayı başarmıştı. Oysa sadece kendi evime taşınıyordum. Belki de buraya hiç taşınmamalıydım. Bu anlamsız dramı yaşamazdık. Bunları düşünerek bir saat daha geçirdim. Bir kapı açıldı, şıpıdık terliklerden çıkan ayak sesleri, Candan uyanmıştı, duşunu aldı, hazırlandı, kahvaltı yapmadan çıktı. Sonunda özgürdüm.

Eşyalarımın tamamını otomobile taşımak için birkaç kez daireye girip çıkmak zorunda kaldım. Son bir kontrol... Unuttuğum bir şey yok gibiydi. Tekrar tekrar etrafa bakındım, dip bucak gözden geçirdim. Yirmi dakika sonra yeni evimdeydim. Yirmi dakikalık mesafe için hayatımızı Yunan trajedilerine çeviren Candan'a sevgilerimi gönderdim içimden.

Belgin'le 19 Mayıs törenlerini izlemeye gideceksem acele etmeliydim. Değil yerleştirmek, valizlerimi açmak için bile vakit yoktu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken telefonuma mesajı geldi: "Annem biraz rahatsız, gelemeyeceğim, çok üzgünüm."

Bugün çevremdeki kadınların tiyatro günüydü galiba, çevirdikleri oyunlarla günümü mahvetmek için yarışıyorlardı. Fakat benim de hoşgörü günümdü, Belgin'e hak verdim. Abuk sabuk bir gün, bir gece yaşamıştık. Eğlenmiş, gülmüş, hüzünlenmiş, ağlamış, girilmemesi gereken romantizmin pembe bahçelerine girip çıkmış, aşılmaması gereken sınırları zorlamıştık. Kim olursa olsun, güzel, alımlı bir kadınla geçen bir gün hoşuma gitmiş, beğeniliyor olmanın verdiği gurur ruhumu okşamıştı. Bilemiyordum, belki de hissettiğim şey erkek bencilliğinden kaynaklanan bir duyguydu. Oysa karşımdaki kadının duyguları içinden çıkılması zor bir karmaşaya dolanmış olabilirdi. Gün boyu gezip dolaştığı adamla baş başa romantik bir yemek yiyor, şarabı fazla kaçırıyor, içinde ne varsa dökülüyor, zengin adama yaşadığı yoksul sokakları göstermek zorunda kalıyor, gecenin sonuna gelindiğinde o sarhoş kafayla gözlerini kapatıyor, dudağını büzüp öpsün, diye adama uzatıyordu. Fakat o adam beyaz atlı prens değil patronu! En kötüsü patron onu öpmüyor, atlar farelere, araba balkabağına dönüşüyor, tek gecelik masal utanç içinde, mutsuz sonla bitiyordu. Kız bugün anasını hasta etmekte haklıydı tabii!

Onun için üzüldüm ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bir şekilde ortalığı toparlayacaktım artık. Fakat bu kez maaşına zam yaparak değil, daha zarif bir yol bularak...

Bu durumda evimle baş başaydım. Televizyonda 19 Mayıs törenlerini veren devlet kanalını seçtim, sesi yük-

seltip yatak odasına geçtim. Önce Belgin'in Nişantaşı' ndan getirdiği valizleri açtım. Semiha Hanım'ın özenle yerleştirdiği tüm özel eşyalarımı çekmecelere yerleştirdim. Evle ilgilenecek birini buluncaya kadar düzene özen göstermeye karar verdim. Dolapta elbiselerime yer buldum, gömleklerimi askılara dizdim. Candan'dan getirdiğim eşyaları yerleştirmek daha kolay oldu, en azından valizden ne çıkacağını biliyordum. Montlar, kabanlar girişteki dolaba, ayakkabılar ayakkabılığa... Senelerdir yapmadığım işleri yapmaktan zevk aldım. Sarayda doğmamış olmanın iyi yanları da vardı.

Sıra valizlerden birinin dibinde kalan siyah, küçük ama oldukça ağır Samsonite tıraş çantasına geldi. İçinde Nurettin'in verdiği silah vardı. O gecenin sonunda tabancayı seyahatlerde kullanmak için aldığım bu çantaya tıkmış, valizlerden birine atıp bir daha el sürmemiştim. Çantayla birlikte salona geçtim, televizyonun karşısına oturdum. Törenler sürüyor, genç kızlar, delikanlılar modernize edilmiş halk müzikleri eşliğinde modernize edilmiş halk danslarından örnekler sunuyorlardı. Bu kadar modern olmaya gerek yoktu aslında ama güzeldi. Ankara'daki stadyumu dolduran binlerce insan, ellerindeki bayrakları sallıyor, dansları izleyerek onların coşkusuna katılıyordu. Çantadan silahı aldım. Doluydu, şarjörünü çıkardım. Ağzında mermi kalmadığından emin olmak için namluyu bir kez çekip bıraktım. Soğuk, siyah, ölümcül metali elimde tarttım. Karımın katilini öldürmeye kararlı olduğum halde beceremiştim. Bu ölüm makinesiyle işim bitmişti aslında. Şimdi yapmam gereken en doğru şey Nurettin'e iade etmek olacaktı. Fakat bunu yapmak istemiyordum. Nedeni yoktu ama bende kalmalıydı. Bundan sonra gerekli olabileceği o tek anda bile elimin altında olmalıydı. Biliyordum, üçüncü sayfalarda çıkan

acı öykülerin kahramanlarının çoğu, yaşamlarında silaha ihtiyaç duyduklarına inandıkları o an yüzünden katil oluyor, geri kalan hayatlarını esaret altında çürüyerek geçiriyorlardı. Hepsini biliyor fakat yine de istiyordum bu küçük canavarı. Temizledim, yağladım, tekrar tıraş çantasına koydum. Kütüphaneye geçip onun için bir yer aramaya başladım. Eski ansiklopedilerin bulunduğu bir raf uygun gibi geldi. İnternet icat edildikten sonra ansiklopedi devri kapanmıştı nasıl olsa, kütüphaneye giren bir yabancının ilgilenmeyeceği raf buydu. Kalın ciltleri biraz öne çektim, hizaladım, artık silah çantasına dönüşen tıraş çantasını ciltlerin arkasında kalan boşluğa sakladım.

Tüm valizler boşaldığında, donlar, gömlekler, silahlar yeni yerlerine yerleştiğinde geriye bir tek Nişantaşı'ndaki evden ayrılmadan önce kendi ellerimle hazırladığım mukavva bisküvi kutusu kaldı. Kutu kütüphanemde açılmayı bekliyordu. Mektup dönemi geçtiğinden beri işlevsiz, zavallı bir aksesuvar haline gelen mektup açacağıyla kutunun üzerindeki bandı kestim, içinden gümüş çerçeveli nikâh fotoğraflarımızı, seyahatlerden kalan eğlenceli fotoğrafları, gülünç bir anı olsun diye özel bir stüdyoda Osmanlı padişahı ve cariye kostümleriyle çektirdiğimiz sepya fotoğrafları birer birer çıkarıp masaya dizdim. Nil'le birlikte binlerce kare arasından tek tek seçerek bastırdığımız fotoğraflarla oluşturduğumuz albümleri üst üste koydum. Nil'in bana hediye ettiği kol düğmesi, çakmak, kravat, kravat iğnesi, orijinaline çok benzeyen oyuncak Maserati araba gibi artık bana acı vermekten başka işlevi olmayan küçük parçaları doldurduğum eski puro kutusuna birkaç damla gözyaşımla birlikte kolumdan çıkardığım Rolex'i de ekledim, kutuyu kapattım. Dosya dolaplarından birini boşalttım, mukavva kutudan çerçeveleri, albümleri ve puro kutusunu özenle anılarımın yeni hapishanesine yerleştirdim.

Bitirdiğime karar verince kendime buzlu bir viski hazırlayıp televizyonun karşısına yayıldım, 19 Mayıs törenlerini izlemeye başladım. Yeni evimde yeni hayatım bu şekilde başlamış oldu.

Sessiz diyaloglar XIX

"Üzerinde kokun kalmış her eşya acı veriyor bana. Senden gelmişse eğer, dokunduğun, beğendiğin ne varsa benden uzak olmalı şimdi. Ağır geliyor yaşamak anılarla..."

"Eşyalardan kurtulmak zor olmamalı ama kalbindeki benden nasıl kurtulabileceksin, düşündün mü?"

"Sen daima orada olacaksın!"

"Eğer inanıyorsan buna, silmeyeceksen beni kalbinden, ne anlamı var birkaç parça masum eşyayı hayatından atmanın?"

"Öğreneceğim yüreğimde sızıyla yaşamayı. Fakat belki daha kolay olur senden kalanlar sürekli çıkmadan karşıma."

"Elbette öğreneceksin! Her şeyi zamana bırak... Zaman öğretecek sana yeniden gülümsemeyi her andığında beni. Gün gelecek, eline alıp beni anımsatan her şeyi okşamayı da isteyeceksin, saçımı okşarmış gibi."

20 Mayıs 2008
Salı

Altımdaki BMW güçlü motoruyla ağır ağır akan trafiğe öfkelenmiş gibi gürleyerek Maslak'a, ofise doğru ilerlerken ben endişeliydim. Hatta bir ara işten kaytarmayı, ofise gitmemeyi bile düşündüm. Fakat nereye kadar kaçabilirdim ki? Korkuyordum, Belgin pazar günü olanları ya da olmayanları ne kadar büyütecekti? Bilemiyordum, bugün Belgin beni nasıl bir tavırla karşılarsa karşılasın her kelimesini özenle seçeceğim bir konuşmayla sorunu çözmeyi deneyebilirdim. Fakat eğer ofise hiç gelmemişse sorun çözülmesi imkânsız bir düğüm haline dönüşebilir, günün sonunda elinde istifa mektubuyla ortaya çıkabilirdi. Eğer kafamda yılan gibi dönüp duran bu senaryo gerçekleşirse ne yapacaktım? Yol boyunca bunu düşündüm. Arabayı otoparka bırakırken kararımı verdim, Belgin'in olmadığı bir ofis çok tatsız, çok sıkıcı olabilirdi. Fakat benim için ne kadar üzücü olsa da istifasını kabul edecektim.

Ofise girer girmez ne büyük bir hıyar olduğumu anladım, kendimi boşuna üzmüştüm. Belgin gayet iyi karşıladı beni, neşeliydi, yüzü gülüyordu. Kahvemi getirdiğinde iyice rahatlamıştım, annesini sordum:

"Şimdi iyi ama dün korkuttu. Nasıl söylesem, alttan, üstten... Akşama kadar sürekli... Halsizlikten yürüyemez

oldu. Doktora gitmek zorunda kaldık, gıda zehirlenmesiymiş. Önceki gün bunlar bir komşularında toplanmışlar, orada ne yedilerse hepsi hastanelik olmuş..."

Galiba doğru söylüyordu. "Obsesif, paranoyak, manyak, hıyar!" diye saydırdım kendi kendime. Aklımdan geçen onca şeye karşın, kız olanca tatlılığıyla savunmaya girişti:

"Sizinle törenlere gelmeyi çok istiyordum ama olmadı, kusura bakmayın. Bize yemeğe geldiğinizde kendimi affettireceğim. Hiçbir yerde bulamayacağınız çok güzel bir mönü hazırlayacağız. Zehirlenmemeniz için ben hepsini önceden tadacağım, söz! Ama sizden bir isteğim olacak, törenlere gidemedik ya, onun yerine beni bir Fenerbahçe maçına götürürseniz çok sevinirim. Hiç stadyumda maç izlemedim."

Götürmez miydim hiç! Götürür, hatta ne yapar eder, şeref tribününde, başkanın arkasında yer ayarlardım!

"Söz!" dedim. "En kısa zamanda gideceğiz. Ama oraya stad dersen ayıp olur, orası Fenerbahçelilerin mabedi oluyor! Bu arada Fenerbahçeli olduğunu bilmiyordum..."

"Sormadınız ki!" dedi. "Müdürleriniz mecburen Fenerbahçeli ama ben doğuştan! Babamdan geçen kalıtsal bir hastalık!"

Güldüm ama içimden kendime küfretmeye devam ediyordum.

Sonra işlere daldım. Müdürlerim hafta sonu Dubai'den dönmüşlerdi, toplanmamız gerekiyordu. Belgin'den de toplantıya katılmasını ve not tutmasını rica ettim. Asıl amacım, farklı sorumluluklar için tecrübe kazanmasını sağlamaktı. Ayrıntısını düşünmemiştim ama bu kızın sekreterlikten çok daha fazlasını yapabileceğini biliyordum. Oldukça uzun bir toplantı oldu, öğle yemeğine çıkamadık, ofise pizza söyledik. Yemekli toplantıları severdim, bir kişi sunum yaparken diğerleri tıkınıyor,

toplantı bölünmüyor, daha samimi bir ortam oluşuyordu. Arkadaşlarım Dubai'de çok çalışmışlar, oldukça detaylı, her iki tarafın çıkarlarını gözeten sağlam bir sözleşme taslağıyla dönmüşlerdi. Tek tek her maddenin üzerinden geçtik. Bir-iki nokta için avukatın yorumunu beklemeye karar verdik. Sonra sıra teknik konulara geldi, kiralanacak makine parkı, Türkiye'den götürülecek işçi sayısı, malzemeler, maliyetler, zaman sınırlamaları, ödemelerin şartları ve tarihleri derken akşam oldu.

"Bu durumda," dedim toplantıyı kapatırken, "sözleşme avukata gidiyor, cuma günü tekrar toplanıyoruz, sözleşmeyi avukatın yorumlarına göre son haline getirip gün bitmeden Dubai'ye gönderiyoruz. Cumartesi orada iş günü olduğuna göre, Dubaili ortaklarımız hemen çalışmaya başlıyorlar ve ay sonunda ben gidip imzayı atıyorum. Maliyet hesaplamalarını ve teknik takvimi de tamamlamış olalım lütfen. Dubai'ye o dosyaları da götürmek istiyorum."

"Kimler gidecek?" diye sordu proje müdürüm. Galiba orayı sevmişlerdi ve kendisinin gideceğine kesin gözüyle bakıyordu. Fakat benim aklımdaki plan başkaydı:

"Ben gideceğim. Gelişmelere göre kime ihtiyaç olursa çağırırız, gelir. Nasıl olsa herkesin pasaportu da vizesi de var. Seyahat trafiğini Belgin Hanım ayarlar. Belgin Hanım, tüm dosyaların birer kopyası sizde bulunsun lütfen. İhtiyaç duyduğumda isteyeceğim."

Toplantı bitti, müdürler ne olduğunu anlamaya çalışırken önümdeki dosyaları toparlayıp Belgin'in önüne ittim, odama yöneldim. On dakika sonra Belgin geldi. Ağzını bile açmasına fırsat vermedim.

"Belgin, pasaportum sende değil mi?"

"Evet Ayhan Bey, bende... Ama şey diyecektim..."

"Senin pasaportun var mı?"

"Evet var?"

"İyi, benimle Dubai'ye gelmeni istiyorum, olur mu?"

Şaşırdı, bakışlarında yanıtını şimdi alamayacağı onlarca soru vardı.

"Eee?"

"Tabii," dedi ilk şoku atlatınca, "tabii, çok isterim."

"Tamam o zaman, pasaportunu hazırla, benimkiyle birlikte acenteye gönder. İkimiz için uzun dönem vize başvurusu yapsınlar. Uçak biletlerini de ayarla. Varsa birinci sınıf al, yoksa *business* olsun."

Akif Abi, "Patronlar, genel müdürler birinci sınıfta uçar, direktörler *business*'ta, diğerleri ekonomide," derdi. "Herkes konumunu anlar, bir üst sınıfa atlamak için daha çok çalışır."

Akif Abi'nin sözlerini iş yaşamımın kutsal emirleri olarak benimsediğim için eksiksiz uygulardım. Fakat asistanım için söylediği bir söz yoktu, bu nedenle Belgin'in benimle aynı sınıfta uçmasında sakınca görmedim.

"Otel?" diye tek kelimelik bir soru sordu Belgin.

"Onca yol gideceğiz, yorgunluğumuzu ancak Burj Al Arab'da atarız!" dedim sırıtarak. Çıkarken arkasından seslendim: "Dosyaları okursan iyi olur, hepsine hâkim olman lazım."

Eminim, o anlaması gerekeni anlamıştı artık. Torpil yapmıyordum, sadece yolunu açmaya karar vermiştim. Koltuğuma yerleştim, arkama yaslandım. Şimdi bir akşam kahvesi iyi gider, diye düşünürken dahili telefon çaldı. Belgin arıyordu:

"Ayhan Bey, siz Dubai konusunu açınca heyecandan söylemeyi unuttum. Caner burada, sizinle görüşmek istiyor. Toplantıda olduğumuz için iki saattir bekliyormuş."

Caner'in başında hâlâ avuç içi büyüklüğünde bir bandaj vardı. Fakat asıl dikkatimi çeken şey kısacık kesilmiş saçları oldu. Ayakta karşıladım onu, sonra misafir koltuklarına karşılıklı oturduk.

"Yeni saç modelin yakışmış."

"Yine uzatacağım, Samson gibi gücümü saçımdan alıyorum," dedi gülerek.

"Nasılsın, ne diyor doktorlar?"

"İyiyim Ayhan Bey. Hastaneye gelmişsiniz, çok yardımınız olmuş. Teşekkür etmek istedim."

"Boş ver şimdi," dedim içimde kalan utançla. "Sen neden buradasın, dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Bir hafta daha raporum var ama müsaade ederseniz işe başlamak istiyorum."

"Olmaz!" dedim otoriter bir tonda. "Önce sağlık! Doktorlar ne diyorsa ona uyacağız."

"Ayhan Bey, evde duramıyorum. İşe gelmesem dışarıda dolaşacağım, daha kötü olacak. Zaten işim masabaşı sayılır. Gerçekten ofiste olmak benim için daha iyi."

"Sen bilirsin, o zaman şöyle yapalım, bu hafta istediğin zaman gelir, istediğin zaman gidersin. Masandan ayrılmayacak, ayakta yapman gereken işleri erteleyeceksin. Anlaştık mı?"

"Tamam, teşekkür ederim," dedi, duygulanmış gibiydi. "O adamlar benim bilgisayarımla birlikte sizin verdiğiniz sabit diski de aldılar maalesef. Keşke yanımda götürmeseydim, çok üzüldüm."

"Önemli değil," dedim. Öyle olmadığını bile bile. "Sen iyi iş çıkardın. O adamların, sadece sabit diskin peşinde olduğunu düşünüyorum. Yani başına gelenler benim yüzümden olabilir. Sana hem teşekkür hem de özür borçluyum."

"Sağ olun ama önemli değil." Şaşırmamıştı, söylediklerime tepkisiz kaldı. Galiba saldırının nedenini o da anlamıştı.

"O zaman yarın ilk iş iyice araştır bakalım, işine yarayacak en iyi, en gelişmiş bilgisayarı seç. Fiyatı önemli değil, senin için bu kadarını yapmak istiyorum."

"Gerek yok," dedi. "Gerçekten buna gerek yok."

"Benim için gerekli," dedim. "Biraz olsun rahatlamam için önemli. Sen araştır, bana marka, model söyle, alalım. Türkiye'de yoksa yurtdışından getirtiriz."

Gülümsemekle yetindi, "Keşke," dedi, "o sabit diski o haliyle kopyalasaydım, belki bir şansımız olurdu..."

Kopya! Birden aklıma geldi, Nişantaşı'ndaki evimde, Belgin'in hafıza kartıyla çıkıp geldiği o sahne gözümün önünde canlandı. Elinde bir de CD çantası vardı ve o çanta şimdi çekmecelerimden birinde olmalıydı. Telaşla masamın diğer tarafına geçtim, tekerlekli koltuğu geriye ittim, çekmeceleri karıştırmaya başladım. Aradığımı üçüncü çekmecede buldum. Çantayı Caner'e verirken az önceki üzgün, pişman halimden eser kalmamıştı. Nasıl gerildiysem, suratımdaki ifadenin Caner'i korkuttuğunu görebiliyordum.

"Bu CD'lerde o sabit disktekilerin kopyası olabilir. Başka şeyler de olabilir tabii, bilmiyorum. Fakat senden rica ediyorum, bunları kesinlikle ofis dışına çıkarma, başka bir bilgisayara da kopyalama. Ne yapacaksan burada yap. Açabildiklerini ayrı bir mini hafızaya aktar, bana ver. Ve mümkünse içindekileri okuma, okumak durumunda kalırsan unutmaya çalış. Ne kadar az bilirsen o kadar iyi... Fakat yapmak istemezsen anlarım."

"İstiyorum!"

Sessiz diyaloglar XX

"Ne tuhaf bir mayıs geçiyor bu yıl; genelde kapalı hava, yağmur yağıyor ikide bir. Karadeniz'in ne kadar suyu varsa alıp İstanbul'a taşıyor bulutlar. Hüzünle kaplandı koca şehir. Arada bir bakıyorum, güneş çıkmış, pırıl pırıl sıcak bir hava. Onca bulut nereye saklanmış bilinmez. Fakat sinsice bekliyorlar saklandıkları yerde, dalgın bir ânını yakalamak için güneşin. Sonra yine hüzün zamanı geliyor, kapanıyor gökyüzü. Sanki kışla yazın kavgası gibi olanlar. Yaz gelmek istiyor ama kolay teslim olmuyor kış. Direniyor inatla, bırakmıyor savaşmayı. Olan mayısa oluyor, ne kış bitti ne yaz gelebildi. Arada kalan, geçmişinden kurtulup geleceğe geçmeyi başaramayan insanlar gibi sıkıldı ruhu."

"Geçmişi ardımızda bırakıp geleceğe koşuyoruz. Sürekli bir geçiş var hayatımızda, her gün, her saat, her an yapıyoruz aslında ama farkında bile değiliz çoğu zaman. Bazen takılır zaman, geçmişi bir türlü bırakamaz insan ya da geçmişte yaşananlar onu bırakmaz. Hayalete dönüşür bir dönem, öldüğü halde gidemez gitmesi gereken bilinmeze."

"Hayalete dönüşen sen misin, yoksa ben mi?"

"Canlı ya da ölü, geçmişe takılıp kalan herkes! Günler bir bir düşecek takvimden ve mayıs bitecek. Yeni ayla gibi mayıs sancısı da dinecek."

21 Mayıs 2008
Çarşamba

"Şaşkınım, afalladım."

Afallamak? Ne demekti lan afallamak? Orospu çocuğu afallamış! Onu gebertirken nasıl afallayacaktı acaba?

Sinirden çıldırmak üzereydim. İşi gücü bırakıp eve geldim. Öfke, utanç, Nil'i bir kez daha kaybetmenin acısı... Hangi acı daha derin kesiyordu, hangisi daha çok kanatıyordu? Ölümü mü yoksa aldatmış olması mı? Aman tanrım, aklım almıyordu, bu nasıl bir darbeydi, bir kez daha atlatabilir miydim? Canım yanıyor, öfkeden kuduruyor, evin içinde dört dönüyordum. Nil böyle bir şeyi bana nasıl yapabilirdi?

Sabah ofise giderken nasıl da neşeliydim. Artık işi düşünüyordum. Kendimi işe verecek, en iyi yaptığım şeyi yapacak, deli gibi çalışacak ve acımı bildiğim tek yolla, yavaş yavaş azaltacaktım. Caner öğleye doğru odama gelinceye kadar iyi bir gün geçiriyordum. Ona verdiğim CD'leri açmayı başarmış. Hepsi şifreliymiş ama şifreleri çözmesi bu defa daha kolay olmuş. Caner gittikten sonra verdiği mini hafıza kartlarını sırayla bilgisayarıma takmaya başladım. Çocuk hepsini CD'lere göre sıralamıştı, hangisinde hangi CD'nin kopyası olduğunu rahatça anlayabiliyordum. Birkaç CD'de, Caner'in daha önce saldırıya uğradığında çalınan harici hafızada bulduğu ve

açmayı başardığı Nil'in tarikatlarla ilgili araştırmasının notları vardı. Biri hariç geri kalan CD'lerde Nil'in gazete için yazdığı makalelerin, haberlerin ve röportajların taslakları ve yayımlanan son halleri kayıtlıydı. Yıllardır yaptığı tüm çalışmalar kronolojik olarak sıralanmıştı. Bir CD'deyse elektronik postalar gizlenmişti. Gazetedeki bilgisayarı için açtığı, gazeteden ayrıldıktan sonra kendi bilgisayarına kopyaladığı posta kutusu olmalıydı bu. Yaptığı tüm yazışmalar sistemli bir şekilde sınıflanmıştı. Röportaj yaptığı ya da yapmak için çalıştığı politikacılarla, bürokratlarla, sanatçılarla ve bir sürü insanla yaptığı yazışmalar "Dış Kaynaklar" dosyasının altındaydı. Gazetenin yayın yönetmeni İhsan Ersöz, diğer köşe yazarları, editörler, muhabirler, müdürler, teknik bölümlerde çalışanlar, her biri ayrı dosyalarda sınıflanmış, isimlendirilmiş ve posta kutusunda yerlerini almışlardı. Dört dörtlük bir gazeteci, mükemmel bir arşivciydi benim karım. Bu konuda İhsan Ersöz'ün dediklerini anımsadım. Önyargılarım yüzünden bir türlü yakınlık hissedemediğim bu adam karımı ne kadar iyi tanıyormuş meğer.

Onca yazışmayı okuyacak halim yoktu, zaten katili bulup hallettiğime göre özellikle aradığım bir şey de yoktu. Zaman zaman göz atmak üzere kapatıyordum ki, dosyalardan biri beni tuhaf bir şekilde kendine çekti. Dosya adı olarak "xyz" kullanılmış olması onu diğer dosyalardan ayırıyordu. Açtım. Sadece bir kişiyle, bir dönem yaptığı yazışmalar saklıydı dosyada: Hakan denen itle! Geçen yıl kasım ayında başlayan ve bu yıl ocak ayında sonuncusu yazılmış bir elektronik posta trafiği dosyaya sıkıştırılmıştı. Tamamına yakını Hakan'ın yazdıklarından oluşuyordu. Sadece altı tanesini Nil yazmıştı, birkaç cümlelik yanıtlardı bunlar:

12 Kasım 2007: Seni anlıyorum, teşekkür ederim. Benim için de aynı, her şey çok hızlı oldu. Kendime inanamıyorum. Zamana ihtiyacım var.

10 Aralık 2007: Buluşabilir miyiz?

10 Aralık 2007: Hayır, gazeteye gelme. Taksim de olmaz, Kadıköy'de buluşalım.

8 Ocak 2008: Ben de kötü hissediyorum. Hayatım karmakarışık oldu. Senin hayatını da karıştırdım, biliyorum. Eşine bir şey söyleme lütfen. Biz yeterince mutsuzuz zaten, bizim yüzümüzden onları da mutsuz etmeye hakkımız yok.

16 Ocak 2008: Olanlar hataydı, benim hatamdı. Haklısın, kendimi savunacak bir kelime bulamıyorum bile. Nasıl bir kadınım ben? Kendimden iğreniyorum. Senin suçun yok, özür dilerim. Çok kötü durumdayım, lütfen zorlama beni.

24 Ocak 2008: Olmuyor, bitmesi gerek. Gerçekten çok üzgünüm. Buluşmamıza gerek yok bence. Bir anlamı olmayacak. Neden bu kadar ısrar ediyorsun. Anlasana, bitti artık. Senin için, benim için, ailelerimiz için en doğrusu bu.

Kısa cümlelerden oluşan altı elektronik mektup her şeyi özetliyordu. Tarihleriyle birlikte aralarında olan bitenlerin özeti, boynuzlanmamın kısa tarihi bu mektuplardaydı. Nil, kasım ayında işinden ayrılmıştı. Hakan'la görüşmeye başladığı günlerde... Onun evde olduğunu ya da projesiyle ilgili seyahate çıktığını düşünürken elin adamıyla fingirdeşiyormuş meğer. Ben evde çalışıyor, diye arayıp rahatsız etmeye bile çekinirken onlar telefonda romantik muhabbetler yapıyor, nerede buluşacaklarına karar veriyorlardı herhalde... Telefon! Bunca zamandır nasıl aklıma gelmemişti? Hemen Cemil'i aradım:

"N'apacaksın telefonu?"

"N'apacaksam yapacağım! Karımın telefonu lan, istiyorum."

"Tamam, tamam. Emniyet müdürlüğündeki çocuklara sorayım, sana haber veririm."

Telefon bana ulaştığında en azından hangi günler, günde kaç kez konuşmuşlar, kaç dakika sürmüş falan bulabilirdim. Aslında elektronik postalar her şeyi anlatıyordu. Hakan, yüz yüze anlatamamış olacak ki, mektuplara dökmüştü içindekileri. İlk tepkisi afallamaktı it oğlu itin. Bunca yıl sonra Nil'in aramasına şaşırdığını yazıyordu. Nil'e kırgınmış, onu birdenbire terk etmesine anlam verememiş ama buluştuklarında bunları anlatamamış çünkü Nil'i görür görmez, onu sevmekten asla vazgeçemediğini anlamış...

Madem seviyordun, neden sessizce bir kenara çekildin be adam? Ben araya girdiğimde neden sevdiğin kadın için mücadele etmedin? Neden karşıma çıkıp konuşmadın benimle? Hiç değilse gözümün üstüne bir yumruk patlatabilirdi. Ya da sevdiğini elinden almaya çalışan adamın kalbine bir bıçak sokabilirdi. Ben öyle yapabilir miydim acaba? Bilemiyordum, tek bildiğim şimdi ikisi birden öldürüyorlardı beni.

Hakan'la ilk kez Urfa'da karşılaşmıştık. Bu aynı zamanda Nil'le Boston'dan, Candan'la İstanbul'dan sonra ikinci karşılaşmamızdı.

Akif Abi, "Bende mühendis çok ama benim aradığım işletmeci zekâsına ve bilgisine sahip mühendisler..." derdi. Beni istediği gibi "işletmeci kafasına sahip bir mühendis" yapmış, artık sonuçlarını görmek istiyordu, Amerika'dan döner dönmez tüm işlerin başına geçmek üzere tam yetkiyle Urfa'ya postaladı. Korkudan altıma sıçarak gittiğim Urfa'da işe gerçekten altıma sıçarak başladım. Kanlı ishal, hastane, serum... Fakat çabuk iyileştim. İşleri toparlamam da uzun sürmedi. Çalışanlar için özellikle yaz aylarında cehennem gibi yakıcı olan bu memleket, şirketler için tam bir iş cennetiydi. Bölgenin büyük barajları büyük ölçüde tamamlanmış, ama yollar, kanallar, köprüler, resmî binalar, oteller, tesisler hiç bitmiyor, bir proje tamamlanır

tamamlanmaz yenisi başlıyordu. Demircioğlu Holding, iş yaptığı hemen her alanda bölgeyi ahtapot gibi sarmıştı. Yol, köprü, kanal ve lojman yapıyor, devletten paramızı tıkır tıkır alıyorduk. Fakat orada geleceğin sektörü kıvılcımlar saçıyor, görmek isteyenin gözüne giriyordu: Enerji! Akif Demircioğlu çoktan görmüştü geleceği.

"Bu ülke farklı bir dönemeci dönmek üzere evlat," demişti Urfa'ya yaptığı ziyaretlerden birinde. "Büyümek için her şey hazır, eksik kalan tek şey enerji. En az, en kıymetlidir, unutma."

Urfa bana göre bir yerdi. Toplumla kaynaşma konusunda zayıf biri bile her yanından çekiştiriliyor, yerli halktan zenginler, aşiret reisleri ve üst düzey devlet görevlilerinden oluşan "yerel sosyete" tarafından abartılı bir istekle kabul görüyordu. Tabii önemli bir şirketin sahibi ya da önemli bir yöneticisiyseniz. Urfa'da bile kimse almadan vermiyordu. Dört mevsim geçirdikten sonra tanınan, bilinen, özellikle devlet erkânının katıldığı yemeklere, bilmem hangi ilçenin tayin olan kaymakamının, başhekiminin davetlerine mutlaka giden bir adam olmuştum. Şantiyelerden birinde güneşin altında, toz toprak içinde çalıştığım bir gün jandarmaya ait bir cip geldi. Yazlık üniforması terden ıslanmış bir jandarma astsubay, valinin beni görmek istediğini, hemen götürmek için emir aldığını söyledi. Valiyi tanıyordum, şantiyelerden birinde valiyi bile ilgilendiren türden sorun çıkmış olsa haberim olurdu, iş için ricacı olan biriyle ilgili yardım isteyecek olsa, valilik binasının akan helasını bedava yaptırmak istiyor olsa bu şekilde ayağına çağırmazdı. Büyük olasılıkla paralı bir işti, bir devlet binasında tadilat işi falan vardır, ödenek gelmiştir, vereceği üç kuruş için pazarlık yapacaktır, diye düşündüm. Bir yılda en az üç karakolun boyasını, bilmem kaç okulun yenilenmesini bedava yapmıştım zaten, bir fazlası sorun olmazdı.

Astsubay, en az on beş yaşındaki askerî cipi göstererek, "Buyurun," dedi.

"Yok, buyurmayacağım," dedim sırıtarak. "İsterseniz siz buyurun, benim cip klimalı!"

Buyurmadı tabii ama içinden anama küfrettiğini biliyordum. Anamı tanımadığım için sorun etmedim.

Vali çok iyi karşıladı beni, yanında kalem müdürü, silgi müdürü falan birkaç kravatlı daha vardı. Bir de daha önce bir kez karşılaştığım, bol yıldızlı bir subay başköşede, bana ayrılanın karşısında, klimanın esintisini yandan alan deri bir koltuğa yayılmıştı. Hemen orta şekerli bir kahve ve yanında soğuk su geldi. Vali, misafirlerinden bir şey isteyeceği zaman İstanbul'dan getirttiği "Kurukahveci Mehmet Efendi Mahdumları" kahvesinden, değilse mırra ikram ederdi. Oysa mırra, Urfa'ya geldiğimden beri benim için espresso yerine geçen mükemmel bir lezzet olmuştu. Üstelik Urfa'ya sırf mırra hazırlanmasını ve sunumunu görmek için gelen entelektüel yerli turistler tanımıştım! Bir yudum aldım, İstanbul kahvesiydi.

"Ankara'dan aradılar, kalabalık bir gazeteci grubu buraya gelecekmiş. Türk, yabancı karışık bir grup. GAP projesini göstermemizi istiyorlar. Üç gün misafirimiz olacaklar. Brifing vereceğiz, neler yapıldı, neler yapılıyor anlatacağız. Geziler programladık, otobüslerle barajlara, tesislere götüreceğiz. Komutan sağ olsun, bir de helikopter turu yaptıracağız. Akşam yemekleri falan, her şey ayarlandı."

"Sayın valim, siz en iyi programı planlamışsınızdır," diye söze girdim. "Ben nasıl yardımcı olabilirim? Sponsorluk için bizim merkezle konuşmam lazım, ne kadar gerektiğini söylerseniz..."

"Sponsorluk istemiyoruz," diyerek sözümü kesti vali. "Ankara bu geziye çok önem veriyor, ciddi bir ödenek aldık bile. Şimdi Ayhan Bey, biz her türlü hazırlığımızı

yaptık aslında ama grubun yarısından fazlası yabancı. Arkadaşlarla düşündük, siz Amerika'da okumuş bir arkadaşımızsınız. Bizleri, bölgeyi, projeyi çok iyi tanıyorsunuz. Tabii idareci özelliğiniz de var, şirketinizde önemli bir müdürsünüz ama bir mühendis olarak... Neyse, sonuçta bu üç günlük gezide gruba eşlik etmenizi rica ediyoruz."

Kırk yıl düşünsem benden rehberlik yapmamı isteyecekleri aklıma gelmezdi. Valinin önerisini duyar duymaz üzerine atlamadım. Onca insanın, üstelik gazetecilerin sorularına muhatap olmak, üç gün üç gece o kalabalığa laf yetiştirmek hiç de çekici gelmedi. Devlet erkânının hoşuna gitmeyecek tartışmalar gelişebilir, yapacağım yorumlar yüzünden zor durumda kalabilirdim. Fakat Urfa'da yeterince yalnızdım. Biraz düşününce birkaç yeni insanla tanışmanın, azıcık sosyalleşmenin fena olmayacağına karar verdim. Akşam Akif Abi'yi arayıp durumu anlattım. Ayrıntılara takılmadan, her zamanki pratik yaklaşımım sergiledi:

"Tamam len işte, bol bol reklamımızı yaparsın, kendine de bir cıvır ayarlarsın, hayatına renk gelir. Fena mı?"

Valinin görevlendirdiği biri şişman, diğeri veremli gibi aşırı zayıf iki memurla, valiliğin ayarladığı otobüse atlayıp Diyarbakır'a gittik. Askerî havaalanının uyduruk sivil terminalinde iki saatlik bekleyişin ardından kafileyi getiren uçak indi. İngilizce ve Türkçe hazırladığımız tabelayı gelen yolcu salonundan çıkan gazetecilerin görebileceği şekilde başımın üzerinde tutarak beklemeye başladım. Tabelayı gören ilk gazeteci bir kadındı, gruptan olduğunu belirtmek için bana el salladı, yanıma geldi ve neşeyle, "Merhaba," dedi. O an, tabelayı tutan ellerim başımın üstünde, düşmanına teslim olan bir asker gibi donakaldım. Nil, burnumun dibinde deniz mavisi gözleriyle gülümseyerek bana bakıyordu. Konuşamadım. Uzuv-

larıma felç inmiş gibiydi. Düşünebildiğim tek şey, Akif Abi'nin doğaüstü güçleri olduğuydu, hayatımın bir anda gökkuşağı gibi rengârenk boyanacağını nasıl da bilmişti!

Art arda değişen duygularla sarsıldım:

Mutluluk: Bu bir mucizeydi! Boston'da ilk görüşte vurulduğum, bir kez daha görebileceğimi hayal bile edemediğim o güzel gözler, zor geçen çoğu günden sonra yatağa uzandığımda uyuyana kadar bana eşlik eden, rüyalarımı aydınlatan mavi ışık, binlerce kilometre uzaktan buralara ulaşmış, ışıl ışıl parlıyordu karşımda. Hayatımın en mutlu anlarından birini yaşıyordum.

Şaşkınlık: "Aa Ayhan bu!" Havaalanının basık, sıcak, tozlu salonunun çıkışında kimseye aldırmadan yükselen çığlıkla kendime gelir gibi oldum. O güçlü, tiz sesin sahibi, Nil'i kenara itip bana sarıldı. Yerli, yabancı diğer gazeteciler etrafımda toplanırken beni yanaklarımdan şapır şupur öpen genç kadın, şimdi burada görmek isteyeceğim en son kişiydi: Candan! Sayesinde ancak birkaç saniye süren mutluluğum beni aptala çeviren bir şaşkınlığa dönüştü.

Hayal kırıklığı: "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Nil. O da şaşırmıştı. Sanki bir sinema koltuğuna yayılmış, eski bir Yeşilçam filmi izliyordum. Replikler birbirini izledi.

"Tabii tanışıyoruz. Sen de tanıyorsun, hatırlamadın mı?"

"Yoo, nereden tanışıyoruz?"

"Amerika'dan bilezik göndermiştin ya!"

"Öyle mi yapmıştım?"

Beni silmiş! Bu kadar mı renksiz, bu kadar mı pasif, bu kadar mı kenardaydım? O bileziği verirken öptüğü adamın gönlüne çıkmaz boyayla bastığı mühür kadar olmasın ama Nil'in üzerinde belli belirsiz de olsa bir iz bırakamadığını fark etmenin hayal kırıklığıyla küçülüverdim.

Hüzün: Kolum ne kadar havada kaldı bilemiyordum ama bir süre sonra neredeyse tüm konuklar çevremde toplanınca gülünç bir durumda olduğumu fark ettim ve tabelayı tutan yorgun kollarımı indirmeyi akıl edebildim. Vali tarafından görevlendirilen biri şişman, diğeri zayıf iki memur sayım yaptılar, kimlikleri, pasaportları, akreditasyon belgelerini kontrol ettiler. Böylece hep birlikte otobüsün bulunduğu otoparka yürüdük. Candan kırk yıllık bir dostunu bulmuş gibi koluma yapıştı. Fakat gözlerim Nil'i arıyordu. Bulmam uzun sürmedi, küçük, tekerlekli bir valizi çekerek bir adamın yanında yürüyordu. Adam bir eliyle kocaman bir kamera taşıyordu, diğer eli Nil'in eline yapışmıştı. Onları el ele gördüğümde tek kelimeyle çöktüm. Az önce yaşadığım mutluluk tarih oldu. Nil'le aramda hiçbir şey olmasa da yüreğimi kaplayan bir umut vardı. Otobüsün ön koltuğuna Candan'la yan yana oturduğumuzda her yanımdan ter ve hüzün akıyordu.

Kıskançlık: Bir yanlışlık olmalıydı. Hayatımda ilk kez âşık olmuştum, hiç tanımadan, ilk görüşte... Tuhaf bir aşktı, âşık olduğum kadını bir kez daha göremeyeceğimi, hayallerimde, rüyalarımda yaşatacağımı, karşılaşacağım her kadında onu arayacağımı, bulamayacağımı ve böyle sürüp gideceğini düşünürken hiç beklemediğim bir anda, olmayacak bir coğrafyada karşıma çıkıvermişti. Bu kesinlikle bir mucizeydi. Umutsuzca ama yılmadan beklemiştim. Şimdi onun elini tutmak kesinlikle benim hakkım olmasına rağmen ayının teki, hayatımın aşkını yakalamış sürüklüyordu. Elim ayağım bağlıydı bu durum karşısında, yapabileceğim tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. Ateş bastı, o sıcakta çok fazlaydı bu ateş. Bana ne olduğunu anlamaya çalıştım: Öfke, depresyon, kalp krizi, beyin kanaması, hiçbiri değildi. Eğer bunlardan herhangi biri olsaydı Nil'i o anda kaybederdim. Ama tüm benliğimi alev alev yakan o ateşin nedeni kıskanç-

lıktı. Ve kıskanmak rekabet demekti. Evet, sosyal biri değildim. Hatta hayata pasif bir bakışım vardı. En alttan başlayıp o güne kadar adım adım yükselebilmemin açıklaması basitti: delice çalışmak ve şans! Fakat akşam karanlığı çökerken Urfa'ya doğru yol alan otobüste ilk kez hissettiğim bir duyguyla yeniden güçlendiğimi hissettim: Rekabet! Binlerce yıldır nesilden nesle her erkeğin genlerine işleyen o ilkel duygu ilk kez yüzeye çıkıyordu. Nil'i istiyordum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum, onun için her türlü deliliği yapmaya hazırdım.

Tuhaf, ne bir çılgınlık yapmama ne de rakibimle kıran kırana bir mücadeleye girmeme gerek kaldı. Olaylar kendi yolunda aktı, ben sadece izledim ve üç günün sonunda hayallerime girmesini bile kendime yakıştıramadığım tanrıçamın hayat çizgisiyle benimki kesişiverdi.

Gruptaki gazeteciler yorgundu, yarısından fazlası bugün farklı uçaklarla farklı saatlerde İstanbul'a gelmiş, geri kalanlar havaalanında saatlerce onları beklemişti. Gece yarısına doğru Urfa'ya ulaştığımızda uykusuzluktan oldukları yere yığılmak üzere olduklarını görebiliyordum. Resepsiyonda işlemini tamamlayan odasına koştu. Onlar gidince kendime dönme ve gün içinde yaşadığım yoğun duygu karmaşasından sonra kendimi dağıtma zamanım gelmişti. Otelin barında birkaç kadeh içip lojmanıma döndüm.

Ertesi gün sabahın köründe grubun kaldığı otele gittim. Lobide karşılaştığım kravatlı sayısından valinin, gazetecileri ve bu seyahati ne kadar ciddiye aldığı anlaşılıyordu. Devletin memurları oteldeydi ama kahvaltı salonunda dört yabancı gazeteci dışında kimse yoktu. Dördü aynı masada, kahvaltılarını çoktan bitirmiş, başka seçenekleri olmadığından hazır kahvelerini yudumlayarak Fransızca bir sohbete dalmışlardı. Masadaki iki erkeğin Fransız, kadının Belçikalı olduğunu biliyordum. Diğer

adam, esmer olanı, Kuzey Afrika ülkelerinden birinden geliyordu ama hangisinden olduğunu anımsayamadım. Kahvaltı yapmak gibi bir niyetim yoktu, koyu bir kahve yeterliydi. Gireni çıkanı görebileceğim bir masaya yerleştim, beklemeye başladım. Yarım saat kadar sonra otelin lokantası yavaş yavaş doldukça başlayan uğultu giderek gürültüye dönüştü. Çatal kaşık sesleri farklı lisanlardan oluşan bir karmaşaya karışıyordu; İngilizce, Fransızca, Almanca, Türkçe ve garsonların kendi aralarında konuştuğu Kürtçe, Arapça. Nil ve Candan gelince derin bir nefes aldım. Demek ki Nil geceyi sevgilisiyle geçirmemişti. Her gazeteci için ayrı bir oda ayarlandığını biliyordum ama gecenin bir yarısı iki sevgiliden birinin diğerinin odasına geçmesini kimse engelleyemezdi. Saçma bir anaforda dönmeye başladığımın farkındaydım. Nil ve Hakan kim bilir ne kadar zamandır sevgililerdi ve kim bilir nerelerde, kaç defa birlikte olmuşlardı. Bu gezide üç geceyi daha birlikte geçirmeleri neyi değiştirecekti ki? Fakat hayır, şimdi ben vardım. Burası benim bölgemdi ve onları birlikte görmediğim için rahatlamıştım. Candan bana el salladı. Ben de ona, onlara... İki genç kadın açık büfeden tabaklarını doldurup doğruca masama geldiler.

"Sana katılabilir miyiz?" diye soran Candan'a ağzım kulaklarımda yanıt verdim.

"Aslında valiyi bekliyordum ama olsun. Validen daha güzelsiniz. Hem bıyığınız da yok!"

Güldüler. Havadan sudan cümlelerden sonra Nil, güzel gözlerini suratıma dikti, dikkatle bakmaya başladı. Dişimde bir şey mi kalmıştı, çenemde sivilce mi çıkmıştı, ne bakıyordu bu hatun?

"Ya özür dilerim, şimdi hatırladım seni!"

"Sen" diye hitap etmesine sevinmiştim fakat yine de ona nasıl hitap etmem gerektiğini kestiremiyordum.

"Şeyi mi söylüyorsunuz, Boston'da karşılaştığımız..."

"Evet, evet, Burak'ın arkadaşısın sen. Bak, Nil ben, bana Nil de olur mu? Sizli bizli resmiyete gerek yok. Hem neredeyse bir yıldır arkadaşmışız."

İşte bu kadardı, ne kadar da tatlıydı resmiyeti silerken... Çok mutlu olmuştum, "Muhabbet şimdi başlıyor," diye düşünürken sorgusuz sualsiz son boş sandalyeye çöken kıl yumağı keyfimin içine etti.

"Günaydın millet! Gece hiç uyuyamadım yahu, sabaha kadar yatakta döndüm durdum. Hiç böyle olmazdı halbuki."

"Ee, zıbarsaydın hıyar, uykusuzsan ne halt etmeye geldin ki şimdi?" diyebilmeyi çok istedim o an.

"Bu arada Hakan ben, bu güzel hanımların kameramanıyım. Bu da kameram, hahaha!"

"Şu önümde sallanan da benim kameram. Tut, tut, çekinme, hahaha!" İnsanoğlu çenesine ket vurmadan aklına geleni dürüstçe söyleyebilse dünya ne hale gelirdi acaba.

Sadece, "Memnun oldum," diyebildim...

"Sen bizim rehberimizsin değil mi?"

Artık, "Yok, ben senin ebeninkiyim," dememek için zor tutuyordum kendimi.

"Sayılır, gezi bitinceye kadar beraber olacağız."

Kızlar olanca tatlılıklarıyla kıkırdadılar. Fakat kim olduğum konusunda sessiz kalmayı tercih ederek az sonra Hakan'ın suratında oluşacak müthiş değişime önemli bir katkıda bulunmuş oldular. Kıvırcık, sık saçlı, bir karış sakallı, tüylü hergeleden nefret etmeye zaten kararlıydım. İki dakikada ne kadar isabetli bir karar olduğunu göstermişti herif.

Kara kaşlı, kara gözlü, genç, hoş bir Kürt kızın çaldığı çan, Hakan sayesinde benim için işkenceye dönüşmeye başlayan muhabbetin uzamasını engelledi. Kahvaltısını bitiren, bitirmeyen herkes kalktı, kızın ardından toplantı salonuna doğru yürüyüşe geçti.

Bir kısmına katıldığım için ne kadar iyi bir hazırlık yapıldığını biliyordum. İçeride simültane çeviri sistemi dahi kurulmuştu. Tercümanlar küçük cam kulübede yerlerini almış, kulaklıklar, not defterleri ve kalemler, bir Türkiye haritası, İngilizce Türkçe cep rehberi ve katlanarak zarf içerisine konulmuş gezi programları her sandalye üzerine yerleştirilmişti. Az önce davet çanını çalan kız sahneye çıktı, konuşmasını yapması için valiyi sahneye davet etti. Uzun uzun konuştu vali. Barajlardan ne kadar elektrik üretildiğini, kanallar sayesinde sulu tarıma geçildiğini, bölgenin şimdiden ne kadar kalkındığını falan ballandıra ballandıra anlattı. Adamın çocukluk anılarını da anlatmasından korkmaya başlamıştım ki, sözlerini bitirdi, yerine oturdu. Bu kez salonun ışıkları soldu, barkovizyon çalıştı, İngilizce hazırlanmış, Türkçe altyazılı bir film başladı. Film bölgenin tarihiyle açıldı, yöresel yemeklerle devam etti. Derken asıl konuya, Güneydoğu Anadolu Projesi'ne geçti. Hem havadan hem yerden çekilmiş muhteşem baraj manzaraları, etkileyici bir müzik eşliğinde izleyicilere gösterildi. Yarım saatlik film sona erince ışıklar tekrar açıldı, sahneye ben çıktım. Kalabalık önünde konuşma yapmak bana göre değildi. Programı planlarken çok itiraz etmiştim ama şimdi istiyordum. Dinleyiciler umurumda bile değildi, Nil orada ortalarda bir yerde oturuyor ve bana bakıyordu ya... Kişisel bir gösteri için harika bir fırsattı. Doğrudan İngilizce konuşmaya başladım.

"Sevgili konuklarımız, hoş geldiniz. Sizlerle ilk olarak dün, havaalanında karşılaştık ve Diyarbakır'dan Urfa'ya birlikte geldik. Fakat çoğunuzla tanışma fırsatım olmadı. O yüzden biraz kendimden ve gezi programından bahsetmek istiyorum. İsmim Ayhan. Üç gün boyunca size eşlik edeceğim ve valilikte görevli arkadaşlarımın yardımıyla rehberlik yapmaya çalışacağım. Fakat bu konuda amatörüm, bu ilk deneyimim olacak. Hatalarım

için şimdiden hoşgörünüze sığınıyorum. Şık takım elbiseler giyen, kravat takan arkadaşlarımın devlet görevlisi oldukları hemen anlaşılıyor. Oysa benim üzerimde spor gömlek ve keten pantolon var. Öyleyse bu adamın burada işi ne, diye düşünüyor olabilirsiniz."

Gülüşmeler oldu, ben de gülümseyerek onlara katıldım.

"Ben devlet memuru değilim. Güneydoğu Anadolu Projesi'nde görev alan özel şirketlerden birinin, Demircioğlu İnşaat'ın Urfa'daki yöneticisiyim. Bu aralar çevre yolları, köprüler, su kanalları ve lojman inşaatları yapıyoruz. Buraları tanıdığım için, ayrıca teknik konulara hâkim olduğumu düşündüklerinden vali bey, sizlere eşlik etmemi istedi, ben de memnuniyetle kabul ettim. Orta Doğu Teknik Üniversitesi mezunuyum. MIT'ten işletme yüksek lisansı derecem var. Askerliğimi yaptım, bekârım, kazancım iyi, tekliflere açığım."

Havamı atmış, hafiflemiştim. Dinleyicilerin kahkahaları arasında Nil'i aradım. Katıla katıla gülüyordu yaptığım espriye, Hakan'sa çarşaf gibi bir suratla somurtuyordu. Kendimi çok iyi hissettim. Hızımı almışken önceden hazırladığım diğer esprileri araya sıkıştırarak programı anlattım, kimseyi ürkütmemeye çalışarak güvenlikleriyle ilgili bilgileri özetledim.

Formumdaydım, vali gayet memnun görünüyordu. Gazetecilerin ellerini tek tek sıktıktan sonra salondan ayrıldı. Ben de otobüse geçmeleri için grubu dışarıya davet ettim.

Kafileyi ilk olarak baraja götürdük. Ürkütücü ama muhteşem manzarayı önce baraj gövdesinin üzerinden izlediler, sonra bembeyaz köpükler saçarak fışkıran suları ve barajın devasa duvarını görmeleri için aşağı indik. Ürettiği enerji miktarını, suladığı araziyi, değişen tarım ürünlerini, ülke bütçesine katkısını, yöre halkına kazan-

dırdıklarını rakamlarla, örneklerle anlattım. Gazeteciler beni dikkatle dinlediler. Sonra barajın ekonomik ömrünün ne kadar olduğu, doğal dengeyi, iklimi nasıl değiştirdiği, barajın sonrasında nehrin ne hale geldiği, toprakların tuzlanmasına karşı ne önlem alındığı, komşu ülkelerin suyunun ne kadar azaldığı gibi yanıtlarını bilmediğim sorular sordular. Kravatlı memurların anlattığı kadarıyla açıklamaya çalıştım. Biz zekiydik ama gazetecilerin de bizden altta kalır yanı yoktu. Bizim çizdiğimiz pembe tablonun arkasında kalan lekeleri ustalıkla ortaya çıkarıyorlardı. Fakat benim için Nil dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Sorulara aldıkları yanıtların onları tatmin edip etmediği umurumda bile değildi.

Barajdan ayrılmadan önce gazetecilerin turist yanı ağır bastı, barajın etkileyici görüntüsünü arkalarına alarak hatıra fotoğrafı çektirmeye başladılar. Nil'le aynı karede olduğum bir fotoğrafım olmasını çok istediğim halde utandım, teklif edemedim. Tam otobüse yönelmişken Candan, sanki içimden geçenleri anlamış gibi atıldı:

"Bizim neyimiz eksik ya! Haydi, bizim de bir fotoğrafımız olsun şurada."

En yakınındaki adamı yakaladı, İngilizce sordu:

"Baksana, senin adın ne?"

"Stephan," diye yanıtladı Alman gazeteci.

"Stephan, al şu kamerayı, bizim bir fotoğrafımızı çek lütfen."

Hemen bir kompozisyon ayarladı, Nil'le birlikte diz çöktü, beni arkasına, Hakan'ı da Nil'in arkasına dikti, gülümsememizi emretti. Gülümseyemedim. Nil'in arkasında ben olmalıydım ama olamıyordum. O kıllı ayıya aitti sevdiğim kadın. Haftalar sonra İstanbul'dan gelen fotoğrafı gördüğümde çok mutlu oldum, Nil ve Candan'ın yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Fakat Hakan, aynı benim gibi somurtuyordu.

Sonra Urfa'ya döndük. Gazeteciler Balıklıgöl'ün öyküsüne bayıldılar. Halilürrahman Camii'ni ve Rızvaniye Medresesi'ni çok beğendiler, Eyüp Peygamber Mağarası'nda cüzamlı hastaların iyileştiğini anlatan efsaneyi ilgiyle dinlediler. Akşam otele döndüğümüzde gruptaki herkes yorgunluktan sallanıyordu. Fakat biraz dinlenmeleri için sadece iki saatleri vardı. Valinin onlar için düzenlediği akşam yemeğine katılmak ve ardından geleneksel sıra gecesini izlemek için yola çıkmadan önce çoğunu uyandırmam gerekti. Otele döner dönmez çoğu odalarına çekildi, birkaçı lobide sohbete daldı, Candan ise koluma girip, "Haydi bize içecek bir şeyler bul," dedi. Otelin barı kapanmıştı, birkaç telefonla açtırmayı başardım.

"Urfa sıcağına yakışan bir şey içelim, tekila var mıdır burada?"

Olacağını sanmıyordum ama varmış. Candan'a uyarak, masaya bir şişe tekila, tuz, dört minik bardak getirttim. Kahvaltıdan sonra bir türlü yüzü gülmeyen Hakan'ın derdi benimle değildi. Gün içinde Nil'le tatsız bir şey yaşamış olmalıydılar. Fakat benim derdim onunlaydı, neyse ki, "Bir kümeste bir horoz," kaidesine çabuk teslim oldu, ilk kadehten sonra selamsız sabahsız, "Ben yatmaya gidiyorum," dedi ve gitti. Keyifle ikinci kadehi yuvarladım ama ne yazık ki mutluluğum uzun sürmedi. Az sonra Nil de uykusuz olduğunu, başının ağrıdığını söyleyip masadan ayrıldı. Bahanelerinin gerçek olmadığını, Hakan'la aralarında ne geçtiyse ona üzüldüğünü anlamıştık ama iyi geceler dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Candan üçüncü kadehten sonra, "Dün gece odama gelirsin diye bekledim..." dedi.

Ben dördüncü kadehten sonra, "Biliyor musun, ben Nil'e âşık oldum," diyerek yanıtladım.

Candan beşinci kadehten sonra, "Kandaki şansa bak,

sevgilisiyle uzatmaları oynuyor ama daha bitmeden yenisi âşık oluyor," dedi.

Altıncı kadehten sonra kustum. İğrençti.

Şişe bittikten sonra Candan kelimeleri ağzında yayarak, "Hay sokayım böyle işe, kahretsin!" dedi ve yalpalayarak odasına gitti. Şişenin bitmesine mi yoksa Nil'e âşık olduğumu itiraf etmeme mi bozulduğunu bilmiyordum, o kafayla pek umurumda da değildi zaten. Barmen, masadan kalkamayacağımı anlayınca otelin nöbetçi müdürünü çağırdı. Adamla tanışıyorduk, iyi biriydi. Bana bir oda açtırdı, barmenle birlikte odaya kadar taşıdı.

Ertesi gün elektrik santrallerini, sulama kanallarını, örnek sığır çiftliklerini, ekili arazileri gezdirdim grubumuza. Öğleden sonra Halfeti'ye gittik. Tarihin, doğanın, dengenin, her şeyin içine ettiğimiz bu yerin programa alınmasına anlam veremiyordum. Kravatlılar izah etti:

"Yabancı gazeteciler özellikle görmek istemiş, mecbur kaldık..."

Halfeti'de gazetecileri hüzün bastı. Sular altında nelerin kaldığını sordular. Valilik memurları anlattı, ben tercüme ettim. Sonra eskiden burada yaşayan insanlara ne olduğunu sordular. Memurlar grubu yeni Halfeti'ye götürmek istedi. Yanıtı görsel bir kanıtla vermek istiyorlardı. Gazeteciler istemeyince bozuldular. Urfa'ya dönerken akşam oluyordu ve otobüste kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Oteldeki akşam yemeğine de fazla rağbet yoktu. Lobide küçük gruplar halinde kümelenen gazeteciler yörenin kalkınması uğruna yöre halkına ödetilen bedeli tartışmaya daldılar. Aralarında dolaşmaya başladım ama bana da yüz vermediler. Çoğunun gözünde devleti temsil eden biri olmaktan kurtulamamıştım. Gün boyu benden uzak duran, soğuk tavırlarını gizlemeyen Candan o ara buldu beni, koluma yapıştı.

"Haydi bizi yemeğe götür. Dışarıda bir yere ama. Bu akşamı otelde geçirmeyelim."

Bu defa diğer kolunda, önceki gün barajda fotoğrafımızı çeken Alman gazeteci vardı. Hatun gün içerisinde ne yapıp etmiş, herifi tavlamış olmalıydı ve galiba gece odasına atmayı düşünüyordu. Artık kim kimi becerirse.

Arada bir mühendis arkadaşlarla takıldığımız, eski bir konaktan lokantaya dönüştürülmüş bir yer geldi aklıma. Urfa'da içki içilebilecek az sayıda mekândan biriydi. U şeklinde masayı çeviren, kilimlerle kaplı sedirlere yerleşir yerleşmez Candan'la Stephan fingirdeşmeye başladılar. Candan beni kıskandırmaya mı çalışıyordu yoksa o gece ne olursa olsun ve kiminle olursa olsun sevişmeye mi karar vermişti, anlamamıştım ama umurumda bile değildi. Aklım Hakan'la benim aramda oturan Nil'deydi. Hâlâ aralarında soğuk rüzgârlar esiyordu ama bu gece onların mutsuzluğundan kendime mutluluk çıkaramıyordum. Nil'e yakın otururken bile bu kadar uzaksam, o İstanbul'a dönünce ne olacağını düşünüyordum. Bir şey olacağı yoktu, içimde buruk, güzel bir anı olarak kalacaktı büyük olasılıkla.

Rakılar açıldı, masa su dolu bir sürahi, bardaklar, şalgam suyu, küçük ayrı bir şişede acısı, Kızılay madensuyu, salata, acılı ezme, çiğköfte, içliköfte, tereyağı, tulumpeyniri, beyazpeynir, küçük yeşil, acı biberle tıka basa dolu bir kâse, baharatlıklar, kavun, lavaş ve diğer yöresel mezelerle örtüsü görünmez oluncaya kadar kaplandı. Bir garson rakıyı ehlikeyiflere doldurdu, biraz su ekleyerek beyaza boyadı, şalgam suyunu bardaklara doldurdu, bol buzlu sularımızı hazırladı, madensuyu şişelerini açtı. Kadehlerimizi ilk olarak kime ya da neye kaldıracağımızı sordum ortaya.

"Stephan'a içelim," diye atıldı Candan. "Bugün Türk gibi yiyip içmeyi öğrenecek!"

Kadehlerimizi kaldırdık ama herif bir dikişte kadehin dibini gördü.

"Güzel," dedi sırıtarak, "farklı ama güzel, uzoya benziyor."

"Hayır," dedim, "uzo, rakıya benzer. Rakı özel bir içkidir, böyle içilmez. Kuralları vardır. Önce mezelerden biraz alırsın," diyerek kavun ve beyazpeynir tıktım ağzına. "Sonra rakıdan biraz içersin ama hepsini değil. Üzerine de şundan içersin."

Şalgam suyunun İngilizcesini bulamamıştım. Adam acılı şalgam suyunu başına dikti ama daha ilk yudumda gözleri irileşti, rengi değişti, suratı buruştu.

"Bu korkunç bir şey, kendinize bu kötülüğü neden yapıyorsunuz?"

"Sana öğreteceğim," dedim gülüşmeler arasında. "Gecenin sonunda kendini çok iyi hissedeceksin." İri bir çiğköfteyi marul yaprağına sardım, eline verdim. "Bunu ısırmak yok, bütün halde yiyeceksin, hafif acılıdır, o nedenle üzerine rakı içerek serinleyeceksin, sonra bu mor sıvının tamamını bitireceksin ki, öncekilerin tadı ağzından silinsin, bir sonraki rakı için seni hazırlasın. Farkı o zaman anlayacaksın."

Stephan çiğköfteden sonra kızarmaya başladı, can havliyle bir kez daha ehlikeyfe doldurduğum rakının tamamını başına dikti, acısı dinmeyince bir umut şalgam suyuna sarıldı, onu da son damlasına kadar içti, bitirdi.

Adam, "Yanıyorum!" diye bağırırken ben onun için ikinci çiğ köfteyi marula sarmakla meşguldüm. "Eğer yemezsen, Urfalılar bunu hakaret olarak kabul ederler. Bu bölgenin insanı çok cana yakındır ama kendilerine hakaret edildiğini düşündüklerinde çok tehlikeli olurlar!"

Stephan, şaka yaptığımızı anlıyor ama eğlenceyi bozmamak adına, biraz da Candan'a erkek olduğunu, acıya katlanabileceğini göstermek için ona yaptığım her türlü işkenceye katlanıyordu. Fakat gecenin sonunda Candan'ı becerebilecek hali kalmadı. O geceyi ve ertesi günü kıçından alevler saçarak geçirecekti.

Gezinin son gününde son durağımız Harran'dı. Candan dünkü kadar soğuk davranmıyordu bana. Anaç tavırlarla yanımda dolaşıyor, konu ne olursa olsun bir şekilde sözü Nil'e getiriyor, ne tür müziklerden hoşlandığını, sevdiği sanatçıları, hobilerini falan anlatıyordu. Harran'a gelinceye kadar dayandım. Yöreye özgü evlerden birini gezdikten sonra grubun çıkmasını bekledim, yalnız kalınca kolundan çekip kuytu bir köşeye götürdüm.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Nil'i istemiyor muydun? Sana yardım ediyorum işte!"

"Yapma Candan, seninle tuhaf bir şeyler yaşadık ama olmaması gerekiyordu biliyorsun. Nil'le de bir şey olacağı yok, kızın sevgilisi var işte."

"Nil'in neyine âşık oldun sen?"

Zor bir soruydu. Nil'i hemen hemen hiç tanımıyordum. Huyunu suyunu bilmiyordum. Fakat ona âşık olmuştum, belki de hayatımda ilk kez başıma geldiği için biliyordum. Bir vücudu istemek değildi, cinsel arzuların çok ötesinde bir duyguydu. Onu çok istiyordum, tüm varlığını, hayatını, umutlarını, geleceğini, her şeyini istiyordum.

"Nil'i sevmek zordur, yaşadıkça anlayacaksın. Nil benim en yakın arkadaşım. Çok iyi bir kızdır ama soğuktur, bencildir. Hayattan çok şey istemez ama hayatın merkezine kendini koyar. Buna katlanman kolay olmayacak. Nedenini bilmiyorum, bir şekilde, her şeye rağmen seninle mutlu olabileceğini hissediyorum. Çünkü Hakan'la olmayacak, ikisi de mutsuz. Hakan ona tapmasını istiyor... Nil sadece kendine tapar."

Candan'ı anlamakta güçlük çekiyordum. Doğrusu onu anlamak için hiçbir zaman özel bir gayret göstermedim. Onun duygularını dikkate almadım. Sadece, o günden sonra Nil'in kalbini kazanıncaya kadar verdiği desteği

sınırsız bir bencillikle kabul ettim. Biz evlendikten sonra da Candan her zaman hayatımızın içinde oldu. Ne ben ne de Nil onun içtenliğini, bize olan düşkünlüğünü, karşılıksız sevgisini ve kurtulmayı hiçbir zaman başaramadığı derin yalnızlığını sorgulamadık. Bizimle olmasından mutluyduk, varlığından rahatsız olmuyor, hatta ona yakın olmaktan hoşlanıyorduk.

Harran evinin içindeki kuytu köşede konuşurken Nil'in dışarıdan gelen sesiyle irkildik.

"O zaman ben dönmüyorum tamam mı! Burada kalacağım, seni de yanımda istemiyorum!"

Ne olduğunu anlamak için dışarıya fırladık. Hakan arkasını dönmüş, hızlı adımlarla başka bir evin girişinde toplanmış gruba doğru yürüyordu. Nil uzaklaşan sevgilisinin ardından bakıyordu. Candan'ı görünce kollarını açtı, sarılması için bekledi.

"Yeter artık ya, boğuyor beni, dayanamıyorum!"

Sarıldılar, bir süre öyle kaldılar. Grup çok uzaklaşmıştı, iki kadını orada bırakıp gitmek olmazdı. Candan'ın yerinde olabilmeyi, Nil'e sarılabilmeyi, onu teselli etmeyi isterdim. Fakat o durumda müstakbel sevgilisi olma şansımı kaybeder, yakın arkadaş rütbesiyle ortada kalırdım. Birkaç adım ileride dikilip birbirlerinden ayrılmalarını bekledim. Ayrıldıklarında beni takip etmelerini işaret edip yürümeye başlamıştım ki, Nil arkamdan seslendi.

"Ayhan, bir şey sorabilir miyim?"

Döndüm, yüzü daha aydınlıktı, güneşin son ışıklarından korunmak için gözlerini kıstı, elini siper ederek siluetimi daha net görmeye çalıştı.

"Ne istersen..."

"Ben İstanbul'a dönmesem, hafta sonu Urfa'da kalsam bana arkadaşlık eder misin?"

Hayatımın dönüm noktasıydı o an!

Urfa yolunda içim içime sığmıyordu. Planlar yapı-

yor, Nil'i götürebileceğim ilginç yerleri, konakları, görmediğimiz tarihî yerleri, lokantaları düşünüyor, bulduklarımla yetinmiyor, Nil'e unutamayacağı bir hafta sonu yaşatmak için farklı alternatifler aramaya çalışıyordum. Otelin lobisinde gazetecilerle birer birer vedalaştım. Sabah erkenden Diyarbakır'a hareket edecekler, oradan İstanbul'a uçacaklardı. Nil hariç!

Hakan otobüsten iner inmez odasına çıktığı için veda etmem gerekmedi. Candan'a teşekkür ettim, onu aramaya söz verdim.

"Seni şanslı piç!" dedi kulağıma eğilerek. "Şansım iyi kullan!"

Nil'le kahvaltıda buluşmak üzere sözleştik. O gece heyecandan uyuyamadım, yatakta dönüp durdum. Sabah şiş gözlerle otele girdiğimde onu güldürmek için yapacağım espriler bile hazırdı. Kahvaltı etmek istemiyordum. Onun da bir şeyler yemeye niyeti olmadığını anlayınca lobide kahve içmeyi önerdim. Gece boyunca yaptığım planları, onu götürmek istediğim yerleri anlatmaya başladım. Beni sabırla dinledi.

"Ayhan, çok teşekkür ederim ama zaten yeterince gezdik," dedi. "Ruhum yoruldu biliyor musun, dinlenmem lazım. Senin de benim için daha fazla yorulmanı istemiyorum. Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin ama beni gezdirmek yerine kafamı toplamama yardım edersen gerçekten çok mutlu olurum."

Kadınları tanımak için fazla fırsatım olmamıştı hayatımda. Onları anlamaya çalışmanın ne kadar anlamsız bir çaba olduğunu henüz bilmiyordum.

"Tabii, nasıl istersen öyle yaparız," dedim.

"Bir de küçük bir sorunum var... Ben yarın İstanbul'a nasıl döneceğim?"

Böylece günün ilk durağı belli oldu: Demircioğlu Holding'in yaptığı lojman inşaat alanı! Urfa'nın içinde

bir ofis kurmaya gerek duymamıştım. Şehrin etrafında onlarca şantiyemiz vardı, en yakın olanı lojman inşaatlarıydı. Orada portatif bir ofis kurmuştum. İşimiz bitince ofisimizi başka bir şantiyeye taşıyorduk. Böylece her zaman işlerin içinde olabiliyordum.

Nil'i şantiyeye, ofisime götürdüm mecburen. Sekreterim olmadığından, orada bize yardımcı olabilecek tek kişi muhasebecimizdi. Adamcağız telefonun başına geçti ve daha ilk çaylarımızı bitirmeden kötü haberi verdi: Maalesef bütün uçaklar dolu olduğu için Nil'in İstanbul'a Diyarbakır'dan uçması mümkün değildi. Oysa pazartesi sabahı mutlaka işte olması gerekiyordu. Nil'in hayal kırıklığı uzun sürmedi, muhasebecim hemen bir çözüm üretti:

"Antep'i deneyelim mi?"

Nil'e baktım, eğer onaylarsa bilet bulmaya çalışacaktık. Fakat sadece gülümsemekle yetindi. Ne hangi alternatifin daha uygun olacağı ne de Urfa'dan Diyarbakır'a ya da Antep'e nasıl gidebileceği hakkında fikri vardı. Artık kendini bana emanet etmişti, onun için neyin iyi olacağına karar verecek, onu gitmesi gereken yere ulaştıracaktım. Bana güveniyordu!

O günden sonra bana duyduğu güveni haksız çıkaracak hiçbir şey yapmadım. Evliliğimiz süresince, Nil ölünceye kadar, çabalarımın karşılıksız kalmadığını, bana daima güvendiğini hissettim. Ben de ona güvendim, beni aldattığını öğreninceye kadar güvenmekle hata ettiğimi asla düşünmemiştim.

Nil'in bana yüklediği bu ilk sorumluluğu büyük bir mutlulukla aldım. Uçakta yer vardı, hemen bileti aldırdım.

"O zaman Antep'e gidelim. Gece orada kalırız, seni yarın akşam yolcu eder dönerim."

Tatlı tatlı gülümsedi, "Başına dert oldum, değil mi?"

Hayatım boyunca istemiş olduğum her şeyden çok daha fazla arzuladığım bir dertti o.

Şantiyeleri dolaşırken kullandığım cipin içi dışı toz içindeydi ama başka seçeneğim yoktu. Nil'i eşyalarını toplaması için otele bıraktım. Eve uğrayıp her zaman hazır tuttuğum valizimi aldım, cipin yakıt deposunu doldurttum, tekrar otele gidip Nil'i aldım, yola çıktık.

Yol boyunca suskun kaldı Nil. Ben konuştum, Urfa' da yaşadığım gülünç olayları anlattım, bildiğim kadarıyla geçtiğimiz yerler hakkında bilgi verdim. Fakat Nil benimle değildi, anlattıklarımı dinler gibi yapıyor, geçtiğimiz ıssız köylere bakıyor, kavrulmuş otlarla kaplı tarlaları seyrediyor, yol kenarındaki çalıların arasından aniden fırlayan kuşlara gülümsüyor, iç dünyasındaki hesaplaşmalarla uğraşıyordu. Şehre ulaşınca doğruca otele gittik, odalarımıza yerleştik. Ben hızlı bir duş alıp resepsiyona indim. Resepsiyondaki genç adamın önerdiği lokantada yer ayırttım, kahve ısmarladım, lobideki koltuklardan birine çöküp Nil'i beklemeye başladım. Bir saat sonra indi. Onu iyi bir yere götüreceğimi tahmin etmiş olmalıydı, narin omuzlarını açıkta bırakan hafif dekolte, hafif mini, oldukça şık bir elbise vardı üzerinde. Yanıma en azından bir takım elbise, bir kravat almadığıma üzüldüm. İç çamaşırlarım dışında üzerimdeki her şey aynıydı, kısa kollu spor bir gömlek, keten pantolon, yumuşak deriden hafif ayakkabılar. Nil, lokantada ilk iş olarak garsonu sorgulamaya başladı. Derdi yemek değil, güzel bir şarap içebilmekti. Maalesef seçenekler kısıtlıydı.

"Fena sayılmaz aslında, iyi saklanmışsa bu akşam için uygun. Sen de içersin değil mi?"

Kebapla şarabı ilk kez orada denedim. Nil'le birlikte şarap kültürü de hayatıma girmeye başlıyordu. Bana Bozcaada'yı anlattı. Orayı ne kadar sevdiğinden, bağcılık için toprakların ve ikliminin ideal olduğundan, adadaki şarap üreticilerinin hepsini tanıdığından bahsetti.

Evlendikten sonra defalarca tatile gitmiştik adaya. Eski bir Rum evini satın alıp istediği gibi restore ettirmesi, içine küçük bir şarap mahzeni yaptırması için ona hediye etmeyi düşünürken sevdiğim kadını kaybetmek ne kadar acıydı...

Biraz yedik, içtik, sohbet ettik. Hakan'la arasında geçenler umurumda bile değildi. Çok değil, bir gün önce bu kadarını hayal bile edemezdim. Benim için yeterliydi aslında ama alkol damarlarında dolaşmaya başlayınca, neredeyse hiç tanımadığı bir adama –neyse ki, o adam bendim– özel hayatının kapılarını açmakta sakınca görmedi. Ne kadar uğraşsam da o gece ve gece boyunca ona eşlik eden adam onun için özel değildi. Sadece paylaşmaya ihtiyacı vardı.

"Hakan iyi bir insandır. Gerçekten... Ama taktı mı takıyor. Kendi kendine bir plan yapmış, bana bir yüzük almış. Dur bak göstereyim, çantamda..."

Çantasını karıştırdı, içinden parlak kırmızı renkte, kadife kumaşla kaplı küçük bir kutu çıkardı, kapağını açıp baktı, gülümsedi. Tek taş pırlanta bir yüzüktü.

"Baraja gittiğimiz gün bana evlenme teklif etti. Kendince farklı bir yerde, Urfa'da tatlı bir sürpriz yapmak istemiş. Herkesin önünde yapmayı düşünmüş teklifi. Allah'tan utanmış... Ben hazır hissetmiyorum. Yani evet, iyi gidiyordu, başlarda sorun yok gibiydi. Fakat giderek fazlaca sahiplenmeye başladı. Klasik şeyler, gereksiz kıskançlıklar, gittiğim yerleri kontrol etmeler, zamansız aramalar... Ben gazeteciyim, ne zaman nerede olacağımı ben bile bilmiyorum. Güven olmadan olmaz ki, yürütemeyiz. Altı ay önce olsa düşünmeden evet derdim belki... Ama artık emin değilim."

"Hayır mı dedin?"

"Hiçbir şey demedim. Sevinçten havalara uçacağımı düşünmüş galiba. Çok bozuldu."

Şarabından bir yudum daha aldı, kaşlarını çattı, anlatmaya devam etti:

"İstanbul'a dönünce konuşuruz, dedim, daha da bozuldu. Hemen cevap vermeliymişim. Oyun değil ki bu, insanın hayatındaki en önemli karardan bahsediyoruz. Zorla olmaz ki bu işler. Hazır olmadığımı söylediysem, hazır değilim, demektir. Başka anlamlar aramaya gerek yok, öyle değil mi? Belki altı ay sonra, belki bir yıl sonra bu evliliğin sürebileceğine inanırım, o zaman evet derim. Ama yok, hemen bir yanıt vermem gerekiyormuş. Geziyi burnumdan getirdi, iki satır yazamadım. O da bir şey çekemedi zaten. Gazeteye ne vereceğiz bilemiyorum. Sonunda dün akşam patladım. Sen de gördün işte."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Gözlerini tavana dikti, parmaklarıyla hesapladı.

"Tanışalı iki yıla yaklaştı. Aslında fotoğrafçı o. Ama televizyona yönelmiş, çalıştığı gazete kameramanlık eğitimi için New York'a göndermiş. Tesadüfen karşılaştık, bir kafede, seninle karşılaştığımız gibi... Arkadaşlarla oturuyorduk, Türkçe konuştuğumuzu duymuş. Masamıza geldi. Bir-iki ay görüştük orada. Ama aramızda bir şey olmadı. Sonra Türkiye'ye döndü. Ben de altı ay kadar sonra döndüm. İstanbul'da buldu beni. O aralar ne iş yapacağımı düşünüyordum. Bir yandan da Candan'la uğraşıyordum. Hikâyeyi biliyorsun, anne babasını birlikte kaybetti, trafik kazasında.... Dağıldı gitti zavallım, toparlanamadı. Hakan çok yardım etti. Candan'a yani... Psikolog gibi ilgilendi. Candan'ı o hayattan tek başıma çıkaramazdım. Hakan sayesinde başardım. O zaman yakınlaştık Hakan'la, çıkmaya başladık. Derken ikimizin aklına da gazeteciliği soktu. Hiç aklımızda yokken gazeteci olduk, muhabir olarak işe başladık. Başlangıçta iş hayatına eğlenceli bir başlangıç, deneyim olarak görüyorduk ama gazetecilik farklı bir şey. İşin ötesinde yaşam biçimi

oluyor, insanın kanına giriyor, ruhunu satın alıyor. Daha bir yıl oldu ama sevdik bu işi, gittiği yere kadar gitsin diyoruz. Gerçi benden çok Candan'a yaradı. Hatun kendini gazeteciliğe kaptırdı, hayatı kurtuldu. Az kalsın uyuşturucu müptelası olup çıkacaktı, şimdi çok mutlu. Her neyse, Hakan'ın beni sevdiğini biliyorum ama beni sevgisiyle boğduğunun farkında değil..."

"Peki ya sen? Onu seviyor musun?"

Sorumu yanıtlamak için bir süre bekledi. Gülümseyerek çatalını eline aldı, sumakla terbiye edilmiş soğan halkalarıyla tabağında oynadı.

"Hakan iyi bir insan..." Güldü. "Hep aynı şeyi söylüyorum değil mi? İyi biri, iyi biri... Problem bende galiba. Romantik mi değilim, bilemiyorum. Yani Hakan'la zaman geçirmeyi seviyorum. Kendimi yalnız hissettiğimde onu arıyorum, yanımda olsun istiyorum. Fakat Hakan'la aman aman mutlu muyum? Bu sorunun yanıtını veremiyorum işte. Olmayınca olmuyor. Ya, seni işinden gücünden ettim, nerelere sürükledim, üstüne bir de kafanı şişirdim. Evet, sen anlat bakalım, memleketin nere, anan baban nerede? Amerika'da ne işin vardı, Urfa'ya nasıl düştün? Anlat, sıra sende."

Söz yine dönüp dolaşıp anlatmaktan hiç hoşlanmadığım bu konuya gelmişti. Benim öyküm eksikti, boşluklarla doluydu, insanlarda acıma duygusu oluşturuyordu ve bundan nefret ediyordum. Âşık olduğum kadının bana acıyacağını düşünmekse en korkunç olanıydı.

"Sıkılırsın," dedim. "Ben anlatırken sıkılıyorum. Zaten anlatmaktan çok dinlemeyi severim..."

"Hayır," dedi o tatlı gülümsemesiyle. "Her insanın hayatı bir romandır. Sen anlat, ben dinlerim."

"Benim romanım hiç satmadı, yazarı kahve köşelerinde sürünüyor şimdi."

"Belki de menajeri iyi değildi, sen anlat, ben sana ne

ödüller kazandıracağım, edebiyat dünyasında güçlü bağlantılarım var."

Tıkandım, bir başlangıç noktası aradım, bulamadım. İçimdeki asosyal, pısırık çocuk geri geldi, en olmayacak zamanda canlandı. Nedense utanıyordum, bir türlü başlayamadım.

"Anlaşıldı," dedi, "seninle röportaj yapacağız. Ben soracağım, sen cevaplayacaksın."

Umutsuz bir ifadeyle başımı salladım.

"Nerelisin?"

"İstanbulluyum."

"Gerçek İstanbullu kalmadı artık..."

"Ben gerçek İstanbulluyum."

"Candan gibi paşazade misin yoksa?"

"Sanmam," dedim acı bir gülümsemeyle. "Bilmiyorum aslında..."

"Ne diyorsun sen ya?" diye bir tepki verdi sabırsızlıkla. "Aileni anlat işte, oradan başla!"

"Benim ailem yok," diye fısıldadım. "Yetimhanede büyüdüm."

"Nasıl yani?" diye sordu. "Şaka yapıyorsun..." Gözlerini bana dikti, gülümser gibi oldu. Göz göze geldik, gözlerim doğru söylüyordu, anladı.

Dilimin döndüğü kadarıyla anlattım, anlatmaktan nefret ettiğim hikâyemi. Usta işi sorular sordu, diş çeker gibi söktü aldı öykümü. İkinci şarabı ısmarladı. Galiba hayat hikâyem insanlarda içme isteği uyandırıyordu. Ben rakıya döndüm. Uzun bir gece oldu.

"Fakat," dedim yanaklarına süzülen gözyaşlarına bakarak, "hiçbir zaman ağlanacak bir durumum olmadı. Benim masalımda her zaman gökten elmalar düşer, bak Urfa'da da sen düştün! Ne güzel oldu..."

"Ne elma ama; olsa olsa çürük elma olur benden." Gözyaşlarını sildi, devam etti. "Ama senin romanına kocaman bir Nobel veriyorum!"

Ertesi gün akşam saatlerinde Nil'i havaalanına götürdüm. Kontrolden geçmeden önce İstanbul'a gelecek olursam mutlaka aramamı tembihledi.

"Gelecek hafta İstanbul'da işlerim var," diye yalan söyledim durup dururken. İstanbul'a gideceğim falan yoktu ama onu bir kez daha görmek için cehenneme gitmeye razıydım. "Eğer başka planların yoksa cumartesi akşamı yemek... Tabii istersen... Sıkılmayacaksan..."

"Yine kebap ısmarlayacaksan hayatta gelmem!"

"Haklısın," dedim gülümseyerek, "balık yeriz."

İstanbul seyahatim gerçekten harika oldu! İki hafta sonra yine İstanbul'daydım, yine harikaydı. Harikalar devam etti, sonraki ay iki kez, takip eden aylarda bilmem kaç kez... Onca cumartesi akşamını bana ayırmasına, benden sıkılmamasına, onunla birlikteyken inanılmaz mutlu olmama rağmen coşku yerine bir türlü aşamadığım tutukluğuma aldırmamasına şaşıyor ama yüzsüz bir satıcı gibi her buluşmamızda bir sonraki randevu için uygun zamanını sorguluyor, sıcak, soğuk, kar, yağmur demeden İstanbul'a uçuyordum. Her defasında farklı bir gece olması için çaba gösteriyordum. Neyse ki, yeterli parası olan biri için bu konuda İstanbul'un sunduğu seçenekler sınırsızdı. Zengin değildim o günlerde, sonuçta maaşlı bir çalışandım ama Akif Demircioğlu'ndan gelen dolgun maaş çekleri, ikramiyeler, ödüller sayesinde cebim doluydu. İstanbul'da Nil'le buluştuğum hafta sonları Marmara Denizi'nin, Karadeniz'in farklı balıklarının tadına bakıyor, balıktan sıkılınca Etiler'de geleneksel ama pahalı et lokantalarına gidiyor, İtalyan lokantalarının rafine lezzetlerini deniyor, yemekten sonra bazen bir gece kulübüne gidiyor ya da iyi bir film varsa gece yarısı sinemalarına takılıyorduk. O yemekler sayesinde iyi kötü şarabı ayırt etmeye hatta şarap içmeyi sevmeye bile başlamıştım. Urfa'daki işlerimden, Nil'in yaşadığı gülünç ga-

zetecilik tecrübelerinden, politikadan, İstanbul'dan, her şeyden konuşuyor fakat bir konuyu asla açmıyorduk: Hakan! Herif aramızda bir tabuya dönüşmüştü. Ne ben soruyordum ne de Nil anlatıyordu.

Giderek sıklaşan İstanbul seyahatlerim ister istemez Akif Abi'nin dikkatini çekmişti. Hafta sonunu iple çektiğim bir Urfa akşamında aradı beni.

"N'luyor len, anlat bakalım. Onca yolu İstanbul kerhanelerine gitmek için çekmiyorsun herhalde!"

Asıl derdini biliyordum, başka bir firmayla görüşüyor olabileceğimden işkillenmişti. Akif Abi'yi rahatlatmadan önce biraz oyun oynamak istedim.

"Nasıl anlatsam bilemiyorum. Daha önce söyleyecektim ama bir türlü dilim varmadı."

"Ne diyorsun oğlum sen?"

"Neyse abi, boş verin, daha sonra yüz yüze konuşuruz sizinle."

"Evlat, delirtme adamı, neyse ne, söyle işte!"

"Abi bir kız var... İstanbul'da..."

Uzun bir sessizlik oldu telefonda. Akif Abi rahat bir nefes almış, şimdi fırça mı atsa, yoksa yaşadığı stresi sineye mi çekse, onu düşünüyordu. Nil'le ilgili bildiğim her şeyi anlattırdı. Sonra işadamı kafasıyla doğrudan sonuca yöneldi.

"İyi o zaman, gidip isteyelim kızı!"

Nil'e âşık olduğumu fakat henüz açılamadığımı falan geveliyordum ki sözümü kesti:

"Elini çabuk tut evlat, bu işler uzatmaya gelmez. Hazır olunca haber ver, işi bitirelim."

Her konuda olduğu gibi bu defa da beni destekleyeceğini bildiğim için duygulandım. Oysa onun bir sonraki hamle için hazırlandığım sezemedim. Akif Abi'nin benimle ilgili Libya planları çoktan hazırmış meğer!

Hakan'ı Urfa'da tanıdıktan sonra uzun süre yok say-

dım. Nil de öyle, sanki Hakan hiç yaşamamış, hayatına girmemiş gibi davranıyordu. Öte yandan bizim ne olduğumuz da belli değildi. İstanbul'da kol kola dolaşıyor ama bir türlü el ele olamıyorduk. Liseli âşıklar gibiydik. Benim durumum belliydi: Urfa'daki şantiyelerin tozuyla dolaşan bir mühendis. Bu iyi kısmıydı. Kimsesiz, yapayalnız, asosyal, yol yordam bilmeyen bir adamcık. Nil'e olan aşkım, üzerimden aksa da bir türlü dilimden dökülemiyordu. Sonuçta o prenses, ben neysem oydum. Libya'ya gideceğim kesinleştiğinde işlemler tamamlanıncaya kadar ona bir şey söyleyemedim. Trablus'a uçmadan önceki son buluşmamızda anlatabildim, yutkuna yutkuna, zorla... Çok kızdı, üzüldü, neden daha önce söylemediğimi sordu. Nedeni yoktu, ya da çoktu; kaybetme korkusu, güvensizlik, kimsesizlik ve Hakan... Nil'in anlamadığı, benim için kendisinin ulaşılmaz bir hedef olduğuydu.

"Denedim," dedim. "Ama söyleyemedim bir türlü. Ne Libya'ya gitmek zorunda olduğumu ne de seni deli gibi sevdiğimi, sana ölesiye âşık olduğumu... Söyleyemedim."

İşte Urfa'daki mucizevi karşılaşmamızdan sonra ilk kez o zaman, bir kez daha konuştu Hakan hakkında.

"Hakan yüzünden değil mi?"

Yutkundum, ne diyebilirdim ki?

"Eğer Hakan'la birlikte olsaydım, seninle nasıl... Ayhan sen beni ne sanıyorsun? İkinizi birlikte idare eden bir orospu olduğumu mu? Senden hoşlanmasam nasıl bu kadar..."

Durdu, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı, olmadı, kestirmeden gitti.

"Neyse, şimdi ne yapacağız?"

İşte hepsi buydu. Çok sonra, evliliğimizin üçüncü ya da dördüncü yılında soğuk bir kış akşamı karşılaştık Hakan'la. Nil'in ressam bir arkadaşının sergisinin açılı-

şında... Hakan oradaydı, elinde kamerasıyla, konuklara mikrofon uzatıp konuşturmaya çalışan bir kadının peşinde çekim yapıyordu. Bir anda karşı karşıya kaldık. Sevgili karım hiç bozuntuya vermedi, halini, hatırını, nerede çalıştığını sordu. Ben Nil'le evlenmeden önce kurumdan ayrılmıştı.

Hakan'la, eski sevgili ve yeni koca olarak medeni insanlar gibi tokalaştığımı anımsıyorum. O an gizlediğim müthiş zafer coşkusunun tadı damağımda kalmıştı. Son raundu Hakan'ın kazanmış olması içimi yakıyordu şimdi. Maç çoktan bitmişti, şimdi medeniyeti falan bir tarafa bırakıp gerçek bir adam gibi davranacaktım. Öfkeden kuduran, utançtan yerin dibine geçmiş, intikam ateşiyle yanan, karımı kesen katile duyduğum nefretin katbekat fazlasıyla kıvranan gerçek bir adam!

Sessiz diyaloglar XXI

"Mutluluğumu bir başkasının acısı üzerine kurmaktan suçluyum ben. Yargılandım, ceza aldım: ağırlaştırılmış ömür boyu azap! Bir tek hafifletici nedenim vardı, o da seni sevmek... Dikkate almadı mahkeme, mahkûm etti beni sensizliğe önce. O da yetmedi, 'Kırın!' dedi hâkim. 'Parçalayın bu adamın kalbini, kırık bir kalple çeksin ömür boyu sürecek azabını.' Bir tek seni sevmiştim ben, ilk kez üstelik, belki de son kez... Anlamalarını ummuştum neden işlediğimi o suçu. Kimse anlamadı..."

"Senin suçun buysa eğer, aynısını ben de işledim. Hangimizin cezası daha ağır sence?"

22 Mayıs 2008
Perşembe

Viski, ölüm acısını geçici de olsa azaltabilen etkili bir ilaçtı. Fakat boynuzlanmış bir kocada işe yaramıyordu. Dibini gördüğüm bir şişe viskiden sonra salondan yatak odama kadar olan birkaç adımlık mesafeyi gitmeyi bile başaramamış olmama rağmen artık neredeyse bağımlısı olduğum ilacım, kanepenin üzerinde sızdıktan sonra uykumun sabaha kadar defalarca acı, öfke ve utançla bölünmesini önleyememişti.

Aile kavramıyla, sorumlu ailemin hüzünle kaplı sevgi dünyasına girdiğimde ilk kez karşılaşmış, o çocuk halimle bile herkesin birbirine karşılıksız, güçlü bir sevgi bağıyla kenetlendiği bir aile isteği duymuştum. Sakat çocuğunun neden olduğu sonsuz acı bile doktor annemle mühendis babamın birbirlerine baktıklarında gözlerinde beliren aşkı engelleyemiyordu. Onların mutlu olması imkânsızdı fakat mutluluk olmasa da sevgiyle bir arada kalınabileceğini kanıtlıyorlardı. Kararımı o zamanlar vermiştim, sevecek, sevilecek, kendime sıcacık bir yuva kuracaktım günün birinde.

Beni seven az sayıda kadını sevmeyi başaramadım. İlk kez Nil'i sevdim, o benim ilk ve son aşkım oldu. Onun da beni sevdiğini sanmış, sevgisine her gün artan bir aşkla karşılık vermiş, bana olan sevgisini bazen hay-

retle ama daima mutlulukla yaşamımın en değerli hazinesi olarak sahiplenmiştim. Şimdi bütün bu olanlardan sonra, hayalimdeki aileyi beni sevmeyen bir kadınla kurmuş olduğumu düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Hangisi daha aldatıcıydı, hangisinin açtığı yara daha derindi; Nil'in o herifle yatmış olması mı yoksa beni sevmemesine rağmen yıllarca sahte sevgisiyle sarhoş olmama, o sarhoşlukla ona olan aşkımın her gün yeniden tazelenmesine, dallanıp budaklanıp rengârenk çiçeklenmesine izin vermesi mi?

Şimdi hayatta olsaydı, hâlâ Nişantaşı'ndaki evimizde yaşıyor olsaydık, o evde bilgisayarına gömülmüş çalışıyor olsaydı, hâlâ doğru dürüst yemek yapamıyor, fazla yemediği halde her yemeğe uygun bir şarap seçmek için uğraşıyor olsaydı, altı senelik evlilikten sonra bile yatakta utanıyor, sevişirken müthiş heyecanlanıyor olsaydı, yani olsaydı, sadece olsaydı ağzının üzerine iki tane çakıp öpmeye kıyamadığım dudaklarını patlatır, bakmaya doyamadığım mavi gözlerinin etrafını mor halelerle süsler... Ona zarar vermeyi beceremesem bile hiç olmazsa bağırır, çağırır, öfkemi biraz olsun kusmanın bir yolunu bulabilirdim belki. Oysa şimdi elimden gelen hiçbir şey yoktu. Beni acımla, öfkemle, utancımla ve nefretimle yalnız bırakmış, çekip gitmişti bu lanet dünyadan. Fakat beni boynuzladığı o puşt, hâlâ bu dünyada dolaşmayı sürdürüyordu. Fazla düşünmedim, Nurettin'in yardımını istemeye, kiralık katil tutmaya, planlar yapmaya, tuzaklar kurmaya gerek yoktu. Gidip o hergeleyi gebertecek, sonra bir tane de kafama sıkacaktım. Böylece üçümüz öbür tarafta, büyük olasılıkla cehennemde, alevlerin ortasında oturup neden böyle olduğunu tartışabilecektik.

Ansiklopedilerin arkasından tabancamı aldım, temizledim, şarjörünü doldurdum, silah kılıfımı kemerime taktım, dikkatle belime yerleştirdim. Bir kere karar verin-

ce rahatlıyordu insan. Daha sakin düşünebiliyor, öldürmeyi ve ölmeyi daha kolay kabullenebiliyordu. Birden ölümden sonrasını düşündüm, öbür tarafı değil, bu tarafı, Ay-Yapı'yı. Ben öldükten sonra şirkete ne olacaktı? Miras bırakabileceğim çocuklarım yoktu. Kendimi yakın hissettiğim Cemil ve Nurettin dışında kimse yoktu hayatımda. Bir de Akif Abi... Doğrusu, şirketin Akif Abi'ye dönmesiydi ama bunu yapabilmem için bir sürü hukuki işlemle boğuşmam gerekiyordu. O kadar zamanım yoktu.

Akif Abi!

Hayatımı altüst eden onca karmaşanın içerisinde aklımdan çıkıp gitmişti, Akif Abi bugün ya da yarın ameliyat olacaktı.

Hiç düşünmeden telefona sarıldım. Karşı taraftan gelen yorgun, uykulu sesi tanıdım, Akif Abi'ye değil, büyük oğlu Engin'e aitti.

"Engin sen misin? Ben Ayhan, kusura bakma, saat farkını unuttum. Saat kaç orada?"

"İki, sabahın ikisi. Önemli değil, biraz önce yatmıştım zaten. Nasılsın?"

"İyiyim. Asıl sizler nasılsınız? Akif Abi'nin ameliyatı bugün müydü?"

"Evet, bugün olacak. Ama o hastanede, ben oteldeyim. Yanında annem kalıyor. Telefonu yasakladılar, ben aldım..."

"Nasıl durumu?"

"Bilmiyoruz be Ayhan. Yıllardır her akşam bir yetmişlik rakı, günde iki paket sigara... Babamı tanıyorsun işte, laf söz dinlemez. Kalbine giden bütün damarlar tıkalı, akciğerler berbat halde, tansiyon fırlamış. Takacak yeni damar bile bulamıyorlar vücudunda. Kalp büyümüş, market poşetine dönmüş. Dua ediyoruz ama ameliyatı atlatsa bile işimiz zor olacak. Sigara bulmak için hastaneden kaçmaya kalktı! Böyle bir adam işte."

"Hay Allah! Bu kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Tamam, ben seni yarın tekrar ararım. Umarım her şey yolunda gider..."

Akif Abi, tanıdığım en güçlü adamdı. Ne yapıp edip bu ameliyatı atlatacaktı. Fakat öncesinde onunla konuşabilmeyi isterdim. Birkaç gün önce alkıma gelseydi... Nil, ah Nil, onun yüzünden unutmuştum. Kendi bir kere ölmüştü ama beni her gün öldürüyordu.

Şirkete gitmeye karar verdim. Hakan denen puştu bugün bulmalıydım. Ne olacaksa bugün olmalıydı ama herifin evini bilmiyordum. Televizyonu basacak halim yoktu, akşam evine gidecek, soracaklarımı soracak, yaralarımı iyice kanatacak, ardından tetiğe basacaktım. Fakat önce adresini bulmam lazımdı. Belgin kahveyle odama girince kafamda kurduğum senaryoyu oynamaya başladım.

"Belgin, yardımına ihtiyacım var."

"Buyurun, nedir?"

"Bir arkadaşım var, daha doğrusu Nil'in arkadaşı. Evde kitapların arasında birkaç şey buldum. Galiba ona ait. Hem bulduklarımı teslim etmem hem de birkaç soru sormam lazım. Adam işini değiştirmediyse Şimşek TV'de kameraman olarak çalışıyor. Bana ev adresi lazım. Fakat bizi... beni bilmemesi gerekiyor. Karışık bir durum. Çaktırmadan ev adresini almamız gerekiyor. Özel dedektifler falan oluyor ya, internetten bir araştırsan... Akşam olmadan önce adresi bulabilecek birilerine ulaşabilir miyiz?"

"Tamam, bir bakayım," dedi sevgili asistanım. Çetrefilli bir durum olduğunu ve sorgulamaması gerektiğini anlamıştı.

Belgin çıkınca Ahmet'i aradım.

"Ahmet, en yakın markete git, en pahalı viskiden bir şişe al gel. Kâğıda falan sar, şirkete girerken görmesinler."

Bu akşam bir cinayet işleyecek, sonra becerebilirsem kendimi öldürecektim. Kolay değildi, bu dünyanın

dertlerini, yaşadıklarımı, yaşayamadıklarımı, malı mülkü, ihaleleri falan unutmam, o herifin karımın üzerinde debelenmesi hayaline odaklanmam, nefret ve intikam isteği dışında her duygudan, özellikle de affetme duygusundan arınmam gerekiyordu. Bunları yapabilmem için bana yardımcı olabileceğini bildiğim tek ilaç alkoldü.

Ahmet yarım saat sonra geldi, ne getirdiğini merak ederek paketi açtım. Aldığı viskinin markasını görünce hayal kırıklığına uğradım. Ölmeden önce kaliteli bir zıkkım içemeyecektim. Fakat etiketin üzerindeki "otuz yaşında" ibaresini okuyunca kalite konusundaki değerlendirmemin yanlış olduğunu anladım. Ofisimin bana özel banyosunda kahve kupasını yıkadım, viski terapisine başladım.

Bir ara dahili telefondan Belgin aradı, öğle yemeği isteyip istemediğimi soruyordu. Ölmeden önce son yemek? Tost istedim, dilli kaşarlı, iki tane. Yanında içecek bir şeye gerek yoktu. Çalışanlar yemeğe gitti, benim tostlar geldi. Yedim, içmeye devam ettim. Çalışanlar yemekten döndü, müdürlerden biri benimle görüşmek istedi, kabul etmedim. Sonra Belgin geldi, küçük bir kâğıdı masama bıraktı. Viski kokusunu alınca yüzünü buruşturdu.

"Hakan Bey'in adresini buldum."

Sevinemedim. Galiba bulamamasını umuyordum.

"Nasıl buldun?"

"Şey, özel dedektiflere falan gerek kalmadı. Televizyonu aradım. Kargo şirketinden olduğumu söyledim. Hakan Bey'e Ankara'dan büyükçe bir paket geldiğini, fakat televizyon binasının olduğu semte giden araçların çıktığını, paketi bugün alabilmesi için evinin adresini istediğimi söyledim... "

"Harikasın," dedim Belgin'e. Gülümseyerek karşılık verdi.

"Santralci kız hem adresi verdi hem de evi tarif etti."

"Neredeymiş bu ev?" diye sordum masaya bıraktığı kâğıda bakarak.

"Göztepe'de."

Akşama doğru şişeyi yarılamıştım. Kalan yarısını da içersem otomobil kullanamayacak hale gelecektim. Şişeyi banyodaki bir dolaba kaldırdım. Kendimi öldürmeyi beceremezsem cezaevinden çıkınca devam edebilirdim. Otuz yıllık viski, altmışına gelirdi böylece. Mesai bitmeden önce çıktım. Boğaziçi Köprüsü'nden geçmeye karar verdim. Trafik, Zincirlikuyu'ya kadar fena değildi ama köprü girişindeki araç kuyruğu mezarlık girişine kadar uzamıştı. Mezarlık kapısının üzerinde kocaman harflerle yazılmış "Her canlı ölümü tadacaktır!" cümlesi dikkatimi çekti. Hüseyin Hoca'yla yaptığımız konuşmayı anımsadım. Aslında şimdi Hüseyin Hoca ya da bir psikologla konuşmak için en doğru zamandı. Fakat beni cinayet ve intihar fikrimden caydırmaya çalışacakları kesindi. En azından cinayeti işlemeli, intikamımı almalıydım. İntihar etmeden önce konuşmayı düşünebilirdim. Hatta parasım verip cezaevine de çağırabilirdim. Gerçi muhtemelen Hüseyin Hoca karşılık beklemeden gelirdi. Acelem yoktu, araç kuyruğuna takıldım, radyoda psikopat ruhuma uygun bir müzik aradım. Klasik müzik çalan bir kanalda durdum. Karşı kıyıya ulaştığımda güneş batmak üzereydi. Biraz uzun sürmüştü ama kıtalar arası bir yolculuk yaptığım düşünüldüğünde, fena sayılmazdı. Bu yakada trafik akıyordu. Göztepe ayrımından çıktım, tabelaları takip ederek ilerledim. Ara sokaklardan birinde, dükkânının önünde müşterisiyle sohbet eden bakkala parkı sordum, bir de sigara aldım adamdan. Otomobilden inmeme gerek kalmadı, dükkânından alıp getirdi, cebimden çıkan banknotu verdim.

"Üstünü getireyim abi," dedi.

"Getirme," dedim. "Acelem var, sende kalsın." Az

sonra hayatı kararacak bir adamın para üstüne ihtiyacı olamazdı. Gaza bastım.

"Abi helal et o zaman!" diye seslendi arkadan.

Yolun sonuna geldiğimde sokağı kesen bir cadde çıktı karşıma. Trafik lambası falan yoktu. Akan trafiğin rahatlaması için biraz bekledim ama arkamda biriken sürücüler sabırsızdı, kornalar çalmaya başlayınca caddeye daldım. Önce asfaltta kayan lastiklerin sesi sesleri geldi, ardından küfürler.

"Ananı..."

"Ben de senin ananı!"

Neydi anaların çektiği bu milletin erkeklerinden! İyi ki anam yoktu. Birkaç sürücüyle yakın akraba oldum ama caddenin karşısına, trafiğin sola aktığı yöne dönmeyi başardım. Dönmem gereken sokak beklediğimden yakındı, az kalsın kaçırıyordum. Sağda apartmanlar, solda sık ağaçları çevreleyen bir duvar, parkın duvarı... Adresi bulmuştum. İşyerleri buralarda olanlar evlerine gitmek üzere sokağın her iki yanındaki park yerlerini boşaltmış, evi buralarda olanlar henüz ulaşamadıkları için boşlukları dolduramamışlardı. Otomobilimi kolayca park ettim. Kontağı kapatırken aklıma geldi, Hakan henüz evine dönmemiş olabilirdi. Az önce döndüğüm caddenin köşesinde bir lokanta görmüştüm. Orada akşam yemeği yemeye karar verdim. En azından son yemeğim ruhsuz bir tost olmayacaktı.

Kuzu pirzola, bira. Yemekten sonra kahvemi içtim, hesabı ödedim, dışarıya çıkıp bir de son sigara içtim. Artık hazırdım.

Hakan'ın artık evine dönmüş olacağını umarak apartmanın önüne geldim. Altı numaralı daire, üçüncü katta olmalıydı. Üçüncü kattaki iki dairenin de ışıkları yanıyordu. Apartman kapısı kapalıydı. Zillerde Hakan'ın ismini aradım ama ne daire numarası ne de isim yazıyor-

du. İnsanlar neden isimlerini yazmazlar ki şu zillere? Alttan altıncı zili denemeye karar verdim. Tam zile basacakken merdiven boşluğunun ışıkları yandı. Bekledim, yaşlı bir kadın oflaya poflaya indi, kapıyı açtı. Gülümsedim, ağır kapıyı tutarak çıkmasına yardım ettim. Artık içerideydim. Ayaklarım geri dönmek istese de merdiven basamaklarını bir bir çıktım. Altı numaralı daire sağdaydı. Parmağımın ucuyla zile dokundum ama bastırabilmem kolay olmadı. Elimi indirip belimdeki tabancayı çektim, mermiyi namluya sürdüm, montumun cebine koydum. Sığmadı, silahın kabzası dışarıda kaldı. Kabzayı kavradım, sağ elimin işaretparmağını tetiğe yasladım, sol elimin işaretparmağıyla zile bastım. Birkaç saniye bekledim. İçeriden ses gelmeyince tekrar bastım. Kapı açılmasa harika olacaktı. Üçüncü kez denemeyecek, dönüp gidecektim. Dairenin yanan ışıklarından içeride mutlaka birilerinin bulunduğunu biliyor olmam önemli değildi. Ama açıldı. En fazla dört yaşında, kıvır kıvır siyah saçlı, siyah gözleri parlayan, yüzünde tatlı bir gülücükle sevimli bir kız çocuğuydu.

"Kim o?"

Ben de ona gülümsedim. Şimdi, burada, bu halde karşıma böyle güzel bir şeyin çıkmasını hiç beklemiyordum. Yanlış adreste olabileceğim geldi aklıma, küçük kıza bu evin kime ait olduğunu sormaya hazırlanırken içeriden başka bir ses geldi.

"Kızım, 'Kim o?' diye kapıyı açmadan önce sormalısın ..."

Kızın arkasında omuzlarına kadar dökülen kıvırcık uzun saçları, düzeltilmemiş uzun siyah sakalı, kızı gibi kara gözleriyle Hakan belirdi. Beni gördüğü anda yüzündeki gülümseme dondu kaldı. Beni tanımış, neden geldiğimi, ona ne yapacağımı anlamıştı.

"Burada olmaz," dedi yalvaran gözlerle.

"Aşağıya inelim," dedim.

"Bir şeyler giyeyim."

Üzerinde eskimeye yüz tutmuş, markalı, lacivert bir eşofman vardı.

"Olmaz," dedim tabancamın kabzasını iyice sıkarak. "Ayakkabını giy, çıkalım."

Diz çöktü, kızını yanaklarından öptü, yüzüne baktı, sarılıp saçlarını öptü.

"Haydi, annenin yanına git. Benim bir arkadaşım geldi, biraz konuşmamız lazım. Az sonra döneceğim. Haydi..."

Ufaklık neşeli çığlıklarla koşarken Hakan ayakkabısını giydi, kapıyı dışarıdan kapattı.

"Parka gidebiliriz," diyerek asansörün düğmesine bastı.

"Merdivenden inelim," dedim. "Sen önden yürü."

Hakan önde, ben arkada üç kat indik, apartmandan çıkıp yolun karşısına geçtik. Yavaş, yorgun adımlarla yürüyordu. Omuzları çökmüş, bir anda bitkin, yaşlı bir adama dönüşmüştü. Sokak lambalarının iyi kötü aydınlattığı parka girdik. Gördüğü ilk banka çöktü. Başımı çevirip az önce çıktığım apartmana baktım. Burası evden görünüyordu, üçüncü kat pencerelerinden birinde cama yansıyan kadın silueti dikkatimi çekti.

"Burası olmaz," dedim.

Kalktı, parkın içine ilerledik. Evin penceresini perdeleyen bir ağacın gölgesinde durdum, sol elimle az ötede, karanlıkta kalmış bankı gösterdim. Hakan oturdu, etrafı aceleyle kolaçan edip ben de yanına oturdum. Kısa bir sessizlik oldu. Kapıyı açan o küçük kızla karşılaşmamış olsam bile Hakan'ı öldüremeyeceğimi çoktan anlamıştım. Adam öldürebilmek için insanın nasıl bir ruh halinde olması gerekiyorsa, hangi acıları yaşaması gerekiyorsa o halde olduğumu düşünüyordum ama ben can almayı beceremiyordum. Birini öldürdükten sonra ruhu-

mu esir alacak vicdan azabını falan aklıma getirdiğim yoktu. Karımın katilini kendi elimle olmasa da öldürmüş sayılırdım ve hiç rahatsızlık duymuyordum. Bu hergeleyi öldürmekten değil, öldürememekten dolayı azap çekeceğimi biliyordum ama mesele farklıydı. Ben öldürmeyi beceremiyordum. Bu defa Nurettin'den yardım isteyemezdim. Her zaman saygı duyduğu karımın beni boynuzladığını öğrenmesini istemiyordum. Fakat o an içimde bir merak uyandı, Nurettin bir can alırken ne düşünüyor, buna nasıl katlanabiliyordu? Bir saniye önce korku dolu bakışlarını gördüğü bir insanın bir saniye sonra donuk, hiçbir yere bakmayan gözlerine bakarken ne hissediyor, geceleri nasıl uyuyabiliyor, hayatına nasıl devam edebiliyordu? Hakan'ı öldürdükten sonra kendimi de öldürmeyi planlamıştım ki, bu daha korkutucuydu. Nasıl bir acı duyacak, o sıcak metal beynimi dağlayarak geçerken ne hissedecek, sonrasında nereye gidecektim? Ruhum, filmlerdeki gibi cansız vücuduma bakarak göğe mi yükselecekti? Yoksa karanlık gölgeler beni omuzlarımdan kavrayıp alelacele cehenneme mi taşıyacaklardı? Beceriksizliğimin bahanesi olduğu için Hakan'ın küçük kızına minnet dolu duygularla teşekkürlerimi gönderdim.

"Beni öldürecek misin?"

"Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ben bilmek istiyorum, ne zaman başladı, nerede, kaç kez yattınız? Anlat!"

"Üzgünüm," dedi. Yediği halt için günah çıkarmaya başlayacağını düşündüm. Gözümde küçülecek, beni biraz olsun rahatlatacaktı. Ama öyle olmadı.

"O bunu hak etmedi, genç yaşta, vahşi bir şekilde..."

"Kes lan hıyar! Ölmese iyi olurdu, şimdi ikinizi birden gebertirdim. Buraya taziyelerini dinlemeye gelmedim, doğru dürüst anlat!"

Hemen başlamadı anlatmaya. Öne eğildi, başını ellerinin arasına aldı, birkaç saniye için öylece kaldı. Nereden başlayacağını merak ediyordum.

"Beni o aradı," dedi. "Yıllar sonra, ilk defa... biz ayrıldıktan sonra... geçen yıl, ekim... yok, kasım ayında. Sebep yoktu. Yıllar geçmişken... Görüşmek istiyordu. Ben de onu görmek istedim. Ne düşündüğünü tahmin ediyorum ama öyle değil. Beni terk ettiğinden beri içimde birikenleri kusabileceğim için istedim onu görmeyi. Kızgındım, kırılmıştım, o kadar aniydi ki, nedenini bile anlayamamıştım o zamanlar. Buluşmamız, yıllar sonra onunla yüzleşmek için bir fırsattı sadece..."

Sustu. Benimse sabredecek halim yoktu:

"Ee, ne oldu buluştuğunuzda?"

"Onu sevmekten hiç vazgeçememişim ki! Görür görmez hepsi uçtu gitti. Öfkem, hıncım, yıllardır içimde biriken ne varsa hepsi silindi. Kadıköy'de buluştuk, bir otoparkta, otomobilinde. Ağlamaya başladım. Onu hâlâ sevdiğimi, asla unutamadığımı... Bana sarıldı, saçımı okşadı, üzgün olduğunu söyledi. Beni bir anda dünyanın en mutlu adamına çevirdi..."

"Evli olduğunu bilmiyor muydu?"

"Biliyordu ama o konuyu hiç açmadı... Ben açtım, onu gördüğüm anda evliliğimin önemi kalmamıştı, o günden sonra olacaklar da önemli değildi. Bir tek kızım..."

"İyi, tamam, devam et!"

"Sonra yine buluştuk. Bir gariplik olduğunu o zaman anladım."

"Ne garipliği? Ne oldu?"

Başını kaldırdı, bakışlarındaki hüznü, ıslak yanaklarındaki yansıyı fark ettim.

"Bak, bana inanıp inanmaman umurumda bile değil, ölümden de korkmuyorum. Aslında beni hayata bağlayan bir tek kızım var."

"Anlat be adam! İnanıp inanmamaya sonra karar veririm."

"İkinci buluşmamızdı, Taksim'de bir otel ayarlamış. Bir yere otururuz, çay içer, yemek yeriz diye düşünmüştüm. Ama otele gittik."

"Gidip orada becerdin karımı!"

"Lütfen, sana anlatmaya çalışıyorum. Ben istemedim. Yani tabii ki, istiyordum ama bu şekilde paldır küldür değil. Normal değildi, ikinci kez buluşuyorduk ve konuşmadık bile. Doğruca otele gittik... evet, seviştik. Gündüz, aceleyle seviştik. Ama istediği ben değildim. Sana anlatmak istediğim şey bu, benimle sadece sevişmek için buluşmuştu..."

Öğreneceğimi öğrenmiştim. Silahın kabzasıyla suratını dağıtıp gidebilirdim artık. Fakat kafamda soru işaretleri oluşturmayı başarmıştı adi herif, bu kadın seks manyağı bir isterik değildi. Öyle olsa bunca yılda bir şey hissederdim herhalde. Adam, karımı öyle ya da böyle becermişti ve onu öldüreceğimi düşündüğü halde itiraf ediyordu. Ne halt etmeye karımı azgın bir seks düşkünü gibi anlatıyordu ki? Kendini zorla öldürtmek istiyordu galiba.

"Sonra gitti. Beni orada, o otel odasında bırakıp gitti. Anlayamıyordum, kafam karışmıştı. O günden sonra hayatım altüst oldu. Onu istiyordum, her şeyden çok istiyordum. Defalarca aradım, e-postalar attım. Kısa konuşmalar, kısa yanıtlar... Bir kez daha benimle oynamaya başladığını düşündüm. İçimdeki öfke yine kabarmaya başlamıştı ki, bir ay kadar sonra tekrar buluşmak istedi. Yine aynı şey oldu... Bu defa Kadıköy'deydik. Yine bir otel ayarlamıştı, oraya gittik. Seviştik... Benim hakkımda ne hissettiğini tahmin edebiliyorum. Senin yerinde... olamam tabii... ama... bana ne yaparsan yap, vur, kır, öldür... haklısın."

Haklıydım, ben de biliyordum haklı olduğumu. Fakat Hakan'a ne yapacağımı bilemiyordum. Silahım hâlâ montumun sağ cebinde, parmağım hâlâ tetikteydi. "Seviştik," dedikçe içimde daha fazla deşilen, daha çok kanayan yaralarıma karşılık hiç değilse suratını dağıtmayı çok istiyordum. Fakat bu salağın da istediğini anlıyordum, herif tuhaf bir ruh halindeydi, onu cezalandırmamı istiyordu resmen.

"Beni mahvediyordu, beni terk ettikten sonra kendimi toplamam çok uzun sürmüştü. Hayatımı düzene sokabilmek için çok uğraşmıştım. Eski işimden ayrıldım, Nil'den, çalıştığımız aynı ortamdan uzaklaştım, yeni bir iş buldum, beni seven bir kadın buldum, evlendim, çocuğum oldu. Tam her şeyin yoluna girdiğini düşünürken tekrar hayatıma girdi... İkinci buluşmamızdan sonra yine aynı şeyler oldu, uzun uzun yazdım, günde birkaç kez telefon ettim. Boşanmaya hazır olduğumu söyledim. Kesinlikle böyle bir şey yapmamamı istedi. Yine yarım yamalak yanıtlar, özürler, atlatmalar... Onu aramayı bırakırsam belki merak eder, döner diye düşündüm, yazmayı, aramayı kestim. Nasıl olsa özleyecek, o arayacaktı. Günlerce bekledim. Telefonum ne zaman çalsa onun adını görmeyi umuyordum ama boşuna... Giderek sinir küpüne dönüştüm, deliriyordum. Dayanamadım, yine ben aradım. Bana ne yaptığının farkında olup olmadığını sordum. Telefonda bağırıp çağırdım. Özür diledi, bitti dedi, yapamayacağını söyledi. Son bir buluşma için yalvardım, günde on kez aradım, mesajlar attım. Sonunda razı oldu. Ocak ayıydı, çok soğuktu. Bu kez ben onu bir otele götürdüm."

"Üçüncü oluyor..." diye tısladım dişlerimin arasından.

"Hayır," dedi. "Olmadı, istemedi. Durmadan özür diliyordu. Ona bağırdım, odadaki eşyaları kırıp dökmeye başladım. Korktu, ağlamaya başladı. Çok kötü biri oldu-

ğunu, seni de beni de hak etmediğini falan söylüyordu. Onun halini görünce sakinleştim, ikimiz de sakinleştik. Lavaboda elini yüzünü yıkadı, sonra çekti gitti. Bir daha görüşmedik. Hepsi bu..."

Hepsi bu değildi. İkimiz de kaybetmiştik Nil'i. Ben iki defa kaybetmiş, çökmüştüm. Hakan'ın durumu benden de kötü görünüyordu. Ölüm korkusundan mı yoksa yaşadıklarından mı bilmiyordum ama hüngür hüngür ağlamaya başladı. Karımın beni boynuzladığı, bir saat önce öldürmeye kararlı olduğum adama acıyarak baktım. Buraya geldiğimde, onu öldürecek cesaretimin olmadığını çoktan anlamıştım ama şimdi, o cesarete sahip olsam bile onun bu dünyada daha fazla acı çektiğini biliyordum. Oturduğum yerden kalktım, tabancayı cebimden çıkarıp yavaşça horozu indirdim, emniyete aldım. Çıkan sesle irkildi, kafasını kaldırınca silahla karşı karşıya kaldı. Gözlerini kapadı, gülümsedi. Suratına yayılan huzuru görebiliyordum. Herifi çoktan öldürmüştü Nil, benim tekrar öldürmemin anlamı kalmamıştı. Silahı belimdeki kılıfa yerleştirdim, otomobilime yürüdüm. Birkaç dakika sonra çevre yoluna çıkmıştım bile. Radyoda neşeli şarkılar çalan bir kanal buldum, şarkılara var gücümle eşlik ederek köprüyü geçtim. Giderek alıştığım, günden güne daha çok sevmeye başladığım evime ulaşıncaya kadar içimde yanan ateşin sönmeye başladığını hissederek keyiflendim. Ödül olarak buzlu bir viskiyi hak ettiğime karar verdim. Üzüntümü, acımı, utancımı, öfkemi dindirmek için yeterince içmiştim, şu anda bir katile dönüşmüş olabilirdim. Hiçbiri olmamıştı, hayattaydım. Ve başıma gelenlere katlanmak ne kadar zor olursa olsun, yaşamak güzeldi. Hatta güzelden de öte, harikaydı! Bir kez olsun keyiften içecektim. Yarım bardak viski, bolca buz... Depresifden manik safhaya geçen ruh hastaları gibiydim. Belki de cidden kafayı yemeye

başlıyordum artık. Televizyonun karşısına geçtim, ayaklarımı uzattım, uzaktan kumandanın düğmesine bastım. Tartışma programları vardı. Çok izlenen kanallarda bir araya gelmiş profesörler, hukukçular, ünlü gazeteciler olabildiğince dikkatle seçtikleri kelimelerle iktidarı eleştirir gibi yapıyorlar, az izlenen iktidar yanlısı kanallarda toplanmış yeni moda gazetecilerse dünyanın en yaşanılası ülkesi ilan ettikleri sevgili yurdumun ne kadar harika yönetildiğini anlatıyorlardı. Kanaldan kanala geçerken pek izlemediğim birinde takıldım. Üç adam, orada olmayan, muhalif olmasıyla ünlü bir gazeteciye saldırıyor, küfür sayılabilecek kelimelerle hakaret ediyor, halkı gazetecinin çalıştığı binanın önünde toplanmaya çağırıyor, ülkenin sayılı entelektüelleri arasında başı çeken gazeteciyi linç etmeye çalışıyorlardı. Avrupa'da olsa bu üç hıyar cana kast etmekten ya da cinayete azmettirmekten yargılanırdı ama burada, benim ülkemde korkusuzca, pervasızca asıp kesiyor, yalan yanlış atıp tutuyorlardı. Söylediklerine kendilerinin inanıp inanmadığını merak ettiğim için başka bir kanala geçmeden izlemeyi sürdürdüm. Birden ekranın altında kırmızı bir bant belirdi, altyazı geçmeye başladı:

"Ankara milletvekili, işadamı Akif Demircioğlu, ABD'de geçirdiği kalp ameliyatı sonrası hayatını kaybetti."

Sessiz diyaloglar XXII

"İlk aşklar bir başka olurmuş, unutulmazmış hiçbir zaman. Biliyorum bu duyguyu, ilk aşkım sendin benim, hatta tek aşkım... Keşke bilmiyor olsaydım ama yine biliyorum, ilk aşkın ben değilim senin."

"İlk aşk ilk heyecandır, unutulmaz, haklısın. İlk defa kalbinin sızlaması, ateş basması vücudunu, farklı duyguları ilk kez tatması insanın başkadır. Nasıl unutulur o ilk acemi öpücük? Fakat ilk aşklar yeniyetmelik zamanlarında yaşanır, bilmediğin bu senin. Unutulmaz, doğrudur ama ateşte kızmış demirden bir mühür gibi dağlamaz ruhunu, en fazla içten bir gülümsemeyle anımsanır, hepsi bu! İlk aşkım değildin ama en büyük aşkımdın sen, bir inanabilsen!"

"Paramparça bir kalple tek başıma kalmışken dünyada, ne önemi var inanmanın ya da inkâr etmenin? Hiç beklemediğim bir anda kalbime aldığım darbeden sonra intikam bile anlamsız kalmışsa..."

23 Mayıs 2008
Cuma

Beynim zonkluyordu. Müthiş bir ağrıydı. Keyifle başladığım içkiye acıyla devam etmiştim. Ne kadar içtiğimi biliyordum. Salondaki sehpanın üzerinde duran boş şişeleri sayınca anladım ağrının sebebini. Başım çatlıyordu çatlamasına ama itirazım yoktu. Böylece Nil'in ölümü, beni boynuzlaması, Akif Abi'nin acısı hayatımın fon müziği gibi arka planda kalabiliyordu. Şimdi en önemli sorunum, kafamın çatlayacak gibi ağrımasıydı. İyi ki ağrıyordu. Beynim zonklamasa kalbim zonklayacaktı. Kahve makinesini çalıştırdım. Mutfakta bulduğum parasetamolleri ağzıma atıp bir bardak suyla içtim. Kahvemi alıp salondaki kanepeye uzandım. Yuttuğum ilaçlar işe yaradı, ağrı yavaş yavaş azaldı, ağrı azaldıkça acı yüzeye çıktı. Sevdiklerimi bir bir kaybetmenin acısı... Karşı duvara monte edilmiş kübik raflardan birinde duran müzik seti gözüme ilişti. Hiç kullanmadığım cihazı çalıştırmanın tam zamanıydı. Biraz altındaki başka bir raftan bir CD seçtim: Cem Karaca. Birkaç saniye sonra "Resimdeki Gözyaşları" odayı doldurdu:

Ve işte artakalan
Bir avuç anı şimdi
Koyup da bir başıma
Bırakıp gittin beni

Ne muhteşem bir şarkı, ne muhteşem sözler... Telefonum çaldı, açmadım. Müziğin sesini yükselttim. Şarkı bitti, uzaktan kumandanın düğmesine bastım yattığım yerden, şarkı tekrar başladı. Sonra yine telefonun sesi, tekrar Cem Karaca... Resimdeki gözyaşları, kendi gözyaşlarım... Hepsi harman oldu. Hayat böyle bir şeydi demek ki, bitmesini istesen bitmiyordu ama bazen hiç beklenmedik bir anda pat diye, bazen de söke söke alıyorlardı insanın elinden.

Cem Karaca diğer şarkılarıyla konserine devam ederken duşa girdim. Biraz olsun kendime gelince telefona baktım. Önce Candan aramıştı, sonra Belgin. Belgin bir de mesaj göndermişti, toplantıyı hatırlatıyordu. Toplantı vardı tamam da, patronun da acısı vardı. Ölümler, aldatmalar, alkol, baş ağrısı... Patron kendini tüketmekle meşguldü bu aralar. Toplantı bekleyebilirdi. İçtiğim kahve, ardından duş iyi gelmişti ama hâlâ kendimi topladığımdan emin değildim. Belgin'i aradım.

"Toplantı..."

"Ahmet," dedim. "Ahmet'i gönder, taksiyle... Gelip beni alsın."

Cem Karaca'nın albümünü baştan sona bir kez daha dinledim. Ahmet gelince CD'yi de yanıma alıp aşağıya indim. BMW kapının önünde hazırdı.

"Tak şunu, gidene kadar dinleyelim."

Tek kelime etmedi çocuk. Çevremdeki insanların değerini asla eğitimiyle, yaşıyla, işiyle, kazandığı parayla, oturduğu mahalleyle ölçmedim. Önemli olan iyi niyetli olması ve beni anlamasıydı. Ahmet'in "benim için önemli insanlar listemde" olmasına karar verdim.

Belgin beni kapıda karşıladı. Gayet sakindi, elime kahvemi tutuşturdu:

"Ne zaman hazır olursanız toplantıya o zaman başlarız."

Belgin'in listeme çoktan girmesini sağlayan faktör, beni anlayan az sayıda insandan biri olmasıydı.

Müdürlerim beni anlamıyorlardı, toplantı taziyelerle başladı. Akif Abi'nin benim için önemini biliyorlarmış... E tabii bileceklerdi, zaten çoğu onun için çalışıyordu. Hatta bazıları Demircioğlu İnşaat'ta çalışmaya benden önce başlamıştı. Demircioğlu İnşaat'ı tasfiye edince İstanbul'a taşınmayı kabul edenleri Ay-Yapı'ya transfer etmiştik. Benim onları teselli etmem gerekirken Akif Abi için üzüldüğü varsayılan tek kişi ben kalıvermiştim.

"Şu toplantıyı yapalım arkadaşlar!" diyerek taziyeleri kestim.

Uzun bir toplantı olmadı, işler tıkır tıkır yürüyordu. Yeni alışveriş merkezi inşaatında çatı konstrüksiyonu bitmek üzereydi. İki ay içerisinde binanın iç detaylarına başlayabilecektik. Aym alandaki işletme ortaklıklarımızla ilgili herhangi bir sorun yoktu. Devletle olan son iki işimiz, bir yol ve bir köprü inşaatı bitmek üzereydi. Bundan sonra devletten iş almamakta kararlıydım. Zaten Akif Abi olmadan ihale almam da kolay olmazdı. Ve benim için en önemlisi, Dubai sözleşmesi neredeyse hazırdı. Proje müdürüm ödevlerini gayet iyi yapıyordu. Tecrübeli mühendis arkadaşlar istekli ve heyecanlı görünüyorlardı. Bakanlıkla olan prosedürün tamamlanması için Ankara'ya gidecek ekibi de oluşturduktan sonra toplantıyı kapatabilirdim.

"Tamam," dedim. "31 Mayıs'ta sözleşmeyle birlikte Dubai'ye gidiyorum. İki hafta kadar kalmayı planlıyorum. Bu arada işlerin akışına göre gelmesi gerekenleri çağıracağım. Her birinize teşekkür ederim. Çok çalıştık, ihaleyi aldık. Fakat gelecek aydan itibaren daha çok çalışmamız gerekiyor. Alnımızın akıyla bu işi bitirebilirsek Ay-Yapı sınıf atlayacak. Ay-Yapı'yla birlikte bizler de atlayacağız, bundan sonra uluslararası projelerle yolumuza

devam edeceğiz. Bu işin sonunda her biriniz, hatta tüm şirket çalışanları konumları ve katkıları oranında özel bir prim alacak. Sözleşmenin imzalanmasından itibaren bazı arkadaşlar bir süre Dubai'de yaşayacaklar. Dubai'de uzun süre kalması gereken arkadaşlar ailelerini de götürebilecekler. Lütfen hazırlıklarınızı yapın."

Bu kafayla daha iyi bir toplantı çıkaramazdım. Odama geçtim, dünden kalan viskiyi açtım, ufak ufak götürmeye başladım. Bir ara Belgin geldi:

"Kendisini tanımıyordum ama sizin için üzüldüm," dedi. Doğrusu buydu işte, tanımadığı Akif Abi için değil, benim için üzülüyordu sevgili Belgin. Ben de üzülüyordum kendime. Bir kadeh daha içip Ahmet'i çağırdım. Beni önce bir eczaneye, sonra evime götürmesini istedim. Yine başım ağrımaya başlamıştı. Bir ağrı kesici içip biraz uyumak istiyordum.

Uyudum. Saçma bir uykuydu, arada bir uyanıyor, bu korkunç dünyaya dönmenin anlamsızlığını anımsayarak tekrar dalıyordum. Uykuda bile yoruldum. Uyandığımda ağrıdan eser yoktu. Akşam olmuş, hava kararmıştı. Fakat bölük pörçük uyumama rağmen sanki deliksiz bir uykudan uyanmış gibi dinç kalktım yataktan. Nil yoktu, Akif Abi yoktu, ben vardım. Çok gerekli bir adammışım gibi hâlâ hayattaydım. Ölesiye yalnız, tek başıma ama litrelerce alkole rağmen domuz gibi sapasağlam! Tek yapmam gereken yine alkole sarılmaktı. Mutfağa girince anımsadım, önceki gece evdeki tüm alkol stokumu tüketmiştim. Salonda, sehpanın üzerinde, viski şişelerinin arasında duran tabancamı fark ettim. Kimseyi öldürmek için kullanamayacağımı artık çok iyi bildiğim fakat beni kaybettiğim sevdiklerimle buluşturabilecek sevgili silahım oradaydı. Ne yazık ki, diğer tarafa gitmek için cesaretim yoktu. Cesaret için alkol lazımdı ama o da yoktu. Beceremeyeceğim işe hiç başlamamak daha uygun geldi, silahı sehpadan alıp yerine kaldırdım.

Yalnız kalamayacaktım. Belgin yanımda olsa ne iyi olurdu. Fakat o tatlı kızı ağlama duvarı olarak kullanıp, "Haydi, şimdi evine dön," diyemezdim. Bir kadın, kucağında ağlayan erkek için özel olduğunu düşünür. Doğrusu da odur zaten ama özel bir kadına hazır olabilmek için daha çok zamana ihtiyacım vardı. Hayatıma giren ilk ve tek özel kadın tarafından boynuzlanmış olsam bile... Ayrıca Belgin kişisel tarihimin bir parçası değildi, olmamalıydı. Kişisel tarihim onun için fazla kirliydi. Onun belki de beni geleceğe taşıyabilecek tek varlık olduğunu hissediyordum, anılarımla Belgin'i kirletmeye hakkım yoktu.

Canım sıkıldı, televizyonu açtım. Birileri Akif Abi hakkında bir şeyler yumurtlamış mı, merak ediyordum. Kanaldan kanala atlarken birden Candan belirdi ekranda. Anımsadım, bugün programı vardı, canlı yayınlanan bir program... Sanal görüntüsü ekranda, tam karşımdaydı. Bacak bacak üstüne atmış, dizlerinden epey yukarıya sıyrılmış eteğinin altındaki bacaklarına bakmamaya çalışan bir adamla, neden belediyenin İstanbul'u depremden önce yıkmak istediğini konuşuyordu. Adam, İstanbul'un dönüştürülmesi gerektiğini anlatıyordu. Fakat İstanbul halkının büyük bölümü tarafından istenen dönüşümün, bir azınlık tarafından engellendiğini, mevcut kanunların bu engelleri aşmaya yeterli olmadığını söyledi. Haklıydı aslında ama tek tek binalarla uğraşılamayacağını, riskli bir bölgenin tümden ele alınması gerektiğini söyleyince gerçek niyeti ortaya çıktı. Merkezî bölgelerde yaşayan insanların mülkleri ellerinden alınacak, hepsine bilmem neredeki toplu konutlardan küçük birer daire verilecek, el konulan bölge için yaşasaydı Akif Abi devreye girecek, ihaleyi benim almamı sağlayacaktı. Ben de oraya alışveriş merkezi, otel falan dikecektim. Temelinde gözyaşı olan, modern, depreme dayanıklı, bol para getirecek pırıl pırıl projeler! Artık Akif Abi olmadığına

göre bu muhteşem dönüşüm projelerini başkaları alacaktı.

Programı Nil'in gazetesinde yaptığı çalışmalara benzettim ama olmuyordu, saati, günü yanlıştı, haber kanalı olsa bile ciddiyet için doğru bir akşam değildi. Candan'a göre hiç değildi. Daha önce cıvık tiplerle yaptığı ciddi program, tezat gibi dursa da müthiş tutmuştu. O magazin ustasıydı, magazin ikonlarıyla yaptığı programların aksine bu akşam tutuktu, karşısında oturan adamın kolay yanıtlayabileceği türden, kışkırtıcı olmaktan uzak, yanıtları önceden belirlenmiş sığ sorular soruyordu. Candan mutsuz görünüyordu. Ben de mutsuzdum. Eğer bu gece buluşmayı kabul ederse, iki mutsuz olarak umutsuz bir geceyi paylaşabilirdik. Program bitti, bu formatla tutması mümkün değildi ama benim de umurumda değildi. Yarım saat kadar bekleyip ceptelefonunu aradım. Çalıyordu.

"Merhaba Candan..."

"Merhaba, bu sabah seni aradım..."

"Açamadım, kusura bakma."

"Akif Bey için aramıştım. Üzüldüm, senin için önemli bir insandı."

"Babam gibiydi... Ben şey için aradım... Görüşebilir miyiz, diye soracaktım..."

"İyi olur, görüşelim tabii. Ama ben hâlâ işteyim. Programım yeni bitti. Bir buçuk saatten önce evde olmam zor."

"Bana gel."

Hemen yanıtlamadı, düşündü.

"Yine de eve uğramam lazım, duş almalıyım."

"Duş burada da var. Gel işte ya, sana ihtiyacım var."

"İyi, tamam. Ama önce duşa girmem lazım, stüdyo ışıkları çok terletiyor. Bana temiz havlu bul! Bekâr evlerine güvenmiyorum."

Karşılıklı gülüştük.

"Henüz oralara gelemedim, masum bir bekârım ben."

Evi aramaya başladım, yatak odasındaki araştırmam başarısızlıkla sonuçlandı, sadece kendi bornozum vardı. Aradığımı banyo dolaplarında buldum. El havlusu, yüz havlusu, ayak havlusu ve banyo havlusu. Hatta kâğıt havlu bile stoklanmıştı. Belgin'e bir kez daha hayran oldum, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş, hiçbir şeyi atlamamıştı. Bir şey yememiştim ama açlık hissetmiyordum. Sevdiğim insanlar öldüğünde metabolizmam katı gıdaya kapanıyor, alkole açılıyordu fakat evde alkol yoktu. Dahili telefonun ahizesini elime aldım, sıfıra bastım.

"Misafirim gelecek ve evde hiçbir şey yok," dedim.

"Buyurun efendim, siparişinizi alayım," diye yanıtladı karşı ses.

Yarım saat sonra viski, rakı, beyaz şarap, kırmızı şarap, votka, cips, çerez dolu poşetler kapımdaydı. Kredi kartımla ödedim. Cebimde kalan parayı da bahşiş olarak verdim. Karaciğerim ne kadar dayanabilecekti acaba? Gittiği yere kadar! Bu iki ölüm, insan hayatının ne kadar kısa olduğunu göstermeye yetmişti. Üç gün eksik, üç gün fazla, ne fark ederdi ki? Yaşamak için insanın kuvvetli dürtüleri olması gerekiyordu ama beni dürtenler birer birer gitmeye başlamıştı. Saatte iki kadehten, dört kadeh sonra Candan geldi. Bilgisayar çantasını kapının yanına, içki şişelerinin hâlâ içinde beklediği plastik torbaların arkasına bıraktı. Salona doğru yürüdü, eşikte durdu. Dört duvarı dikkatle inceledi. İçeri girdi, şöyle bir dolaştı, kış bahçesinin cam kapısını yana çekip minik ormanıma bir göz attı.

"Bu bitkileri suladın mı hiç?"

"Yoo, görevlisi var, suluyordur herhalde, bilmiyorum."

"Sulanmamış, ölüyor bunlar. Görevlisi kimse söyle de baksın. Ama evin güzel olmuş."

"Aç mısın, bir şeyler ısmarlayalım mı?"

"Programdan sonra arkadaşlarla atıştırdık. Şarabın var mı?"

Kapının yanında duran torbaları gösterdim.

"Ne istersen, ne kadar istersen."

"İyi o zaman, bana bir bardak kırmızı şarap hazırlarsan hayır demem. Ben de bu arada duşa gireyim. Ha, terlik var mı? Ayaklarım mahvoldu sabahtan beri."

Ayakkabılarını salonda çıkardı, yalınayak koridora yürüdü.

"Ee, banyo?"

"Tam önündesin," dedim. "Havlu bıraktım oraya. Ama evde terlik var mı bilmiyorum... Bakmam lazım."

"Önemli değil."

Candan'ın banyodan çıkmasını beklerken kadehin dibinde kalan viskiyi yudumladım. Şaraplardan en iyisi olduğunu umduğum birini seçtim: Kalecik Karası, Ankara. Keşke Bozcaada şarabı isteseydim, Nil'in sevdiklerinden... Hiç aklıma gelmemişti. Kalitesi garanti olurdu. Böyle mi devam edecekti acaba, Nil'in sevdiği yemekleri, içkileri unutmaya başlayacak, sevdiği mekânları karıştıracak, zamanla beni aldatmış olmasını önemsememeye başlayacak, en sonunda gözümün önünden hiç gitmeyen güzeller güzeli yüzü, mavi gözleri kaybolmaya başlayacak, sonunda silinip gidecek... Belki de bu şekilde onu unutmam, en iyisi olurdu. Fakat öyle olmayacağını, Nil'in anılarından kaçmaya çalıştıkça yakalanacağımı, sabahları boğazımda bir yumruyla uyanacağımı, ne yapmış olursa olsun onu özleyeceğimi biliyordum.

"Ne o, uyuyor musun?"

Sıçrayarak kendime geldim. Candan havlulara sarınmış, salonun girişinde dikiliyordu.

"Yok öyle! Beni zorla evine sürüklüyorsun, sonra sızıyorsun. Toplan, çekil yana."

Sızdığım falan yoktu aslında. Toparlandım. Gelip kanepeye, yanıma oturdu. Vücuduna sardığı havluyu gösterdi.

"Yeni havlu aldığın zaman ilk iş makinede kısa programda yıkaman lazım, tamam mı? Yoksa tüyleri misafirinin vücuduna yapışır, misafirin de sana gıcık olur. Ha, bir de çeşit çeşit şampuan, duş jeli falan almışsın ama sabun yok. Saçlarının dökülmesini istemiyorsan, Hatay'ın zeytinyağlı sabununu ya da Mardin'in bıttım sabununu kullanmalısın. Erkekler için önemli olmayabilir ama tenini de yumuşacık yapar o sabunlar. Genç kalırsın."

"Saçım dökülmüyor. Ayrıca kel olsam ne olur bundan sonra..."

Kelimeler boğazıma takılıverdi. Bundan sonra saçlarım dökülse, göbeğim çıksa kime neydi, Nil olmadıktan sonra. Yanıt vermedi. Sehpaya bıraktığım kadehe uzandı, bir yudum içti. Şarap hakkında yorum yapmadı ama yüzünden anladım beğendiğini. İkinci bir yudum daha aldı, yutmadan önce birkaç saniye bekledi, sonra kadehi kafasına dikip son damlasına kadar içti. Tekrar doldurdum.

"Akif Bey'i yakından tanımıyordum ama üzüldüm. Sabah kanala gittiğimde haberim oldu. Seni aradım ama açmadın."

"Konuşacak halim yoktu," diye fısıldadım. "Sevdiğim insanlar birer birer gidiyor..." Devamını getiremedim. Bu saate kadar iyi idare etmiştim ama damarlarımda dolaşmaya başlayan alkol kilitlediğim kapıları açmaya başlamıştı. Gözlerim sulandı, kendimi daha fazla tutamadım. Bana sarıldı, başımı vücuduna bastırdı. İyice salıverdim kendimi.

O halde ne kadar kaldık bilemiyordum. Biraz sakinleşince, "Özür dilerim," diyerek kendimi geri çekmeye çalıştım. Fakat izin vermedi, saçımı okşadı, daha sıkı sarıldı. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, alnını alnıma da-

yadı. Söylemek istediği bir şey var gibiydi ama sustu, konuşmadı. Kanepede diz çöküp oturmuş, acıyan, mahzun gözlerle gözlerime bakıyordu. Çok yakındık, nefesini yüzümde hissediyordum. Onu eve davet ederken böyle bir şey aklımdan bile geçmemişti. Beni bunu yapmaya iten neydi bilmiyordum fakat birden dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Geri çekilmedi, aksine beni saçlarımdan yakalayıp iyice kendine çekti. O ilk öpüşün ruhu yoktu. Sadece dudaklarımızın temasından ibaret, kuru, çekingen, korkak bir öpücüktü. Ben onun, o da benim vazgeçmemi bekliyor gibiydi. İkimizden biri diğerini bıraksa bitecek, ikimiz de biraz utanarak ama o kadarıyla kalmış olmasından memnun, yıllardır korumayı başardığımız dostluğumuzu sürdürebilecek olmanın rehavetiyle geriye yaslanacak, tekrar başlamamak üzere dudaklarımızın birleştiği o ilk ânın öncesine dönebilecektik.

Fakat ikimiz de bırakmadık. Sonrasından korkarak ama merak içinde dudak dudağa soluklandık. Dudaklarımız ayrılmadı, giderek ısındı, ıslanmaya başladı. Birkaç saniye için hafifçe geri çekildik, çok az, birbirimizin gözlerini görebilecek kadar sadece. Yanıtlanması gerekmeyen sorular vardı gözlerimizde. Ben onun buğulu, kahverengi gözlerindeki derin kararsızlığı ve dizginleyemediği arzuyu gördüm, o benim gözlerimde şehveti. Geri dönülemeyecek noktayı o anda geçtik. Dudaklarımız bir kez daha birbirine kavuştu. Bu defa olabildiğince ıslak, öpüşmenin ötesindeydi. Dudaklarımızla sevişiyorduk. Dudaklarımla dudaklarını eziyor, dilimi ağzında gezdiriyor, onunkini arıyordum. Her dokunuşuma, her isteğime boyun eğiyor, benden daha istekli, daha şehvetli olduğunu gizlemeden yanıt veriyordu. Dudaklarını ayırmadan giysilerimle savaşmaya başladı. Üstümdeki gömleğin iki yakasından kavradı, düğmelerini bir hamlede kopardı, omuzlarımdan aşağı sıyırdı. Fakat kol düğmelerine gücü

yetmedi. Ben devraldım, önce gömleğimden kurtuldum sonra vücuduna sardığı, göğsünde düğümlediği havluyu açtım, sıyırıp aldım. Kalan giysilerimden kurtulmak için kalktığımda utandı, dizlerini göğsüne çekti, elleriyle bacaklarına sarılarak gizlendi. Işıkları kapattım, sadece zayıf, soluk bir apliğin sarı, sıcak loşluğuna kaldık. Kemerimi çözdüm, pantolonumu, çoraplarımı, son olarak çamaşırımı çıkarırken beni izledi. Kanepeye döndüm, karşısında dizüstü çöküp onu okşamaya başladım. Kolayca açıldı, dudaklarımız bir kez daha birleşti. Göğüslerini sevmeye başladım, acele etmeden, tadını çıkararak yavaş yavaş öptüm. Hafif, sevgiye muhtaç bir kedi yavrusunun mırıldaması gibi şefkat uyandıran, yumuşak bir inilti döküldü dudaklarından. Sonra yeniden inledi, daha yüksek bir tonda, daha özgürdü sesi. Vücudunda dolaşmamı, dudaklarımın, dilimin göğüslerinde, karnında, bacaklarında gezinmesini, en gizli, en özel, en hassas noktalarına dokunuşunu tatlı iniltilerle yönlendirdi, nerede bekleyeceğimi, nerede oyalanmam gerektiğini, daha sert ya da yumuşak olmamı istediğini tek sözcük kullanmadan anlattı. Sonunda saçlarımdan yakaladı, beni yukarıya çekti. Önce yüzümü göğüslerine bastırdı, sonra hırçın, ihtiraslı bir çığlık attı.

"İçime gir!"

Nil'in kelimeleriydi bunlar. Sevişirken, onu severken, zamanı geldiğinde bu iki kelimeyle alırdı beni içine. Yatağımızda, terasımızda, salonumuzda, mutfağımızda yankılanan... Benim için ürettiği, bana özel kelimelerdi... Belki de değildi, belki ona da aynısını söylemişti. O kıl torbasına, Hakan ayısına! Sevişmeleri canlandı beynimde bir yerde. Karım ve o adam. Karımın üstünde... Yüreğimde öfke, utanç, kıskançlık birleşti, çığ oldu, dışıma akmaya başladı birden. Candan'ın bacaklarını ayırdım, benden istediğini yaptım. Fakat artık yaptığımız şey sevişme ey-

lemi olmaktan çıkmıştı. İçinde gidip geliyor, bir taraftan da ağlıyordum galiba. Çıldırmış gibiydim. Gözlerimden yaşlar boşanıyor, böğürüyor, altımdaki vücuda bütün gücümle yükleniyordum. Önce anlamadı, zevk çığlıkları atmaya devam etti. Ne kadar sürdüğünü, zaman kavramını unutmuştum, arzu kaçmış, duygular anlamını yitirmişti. Sonra çığlıkları kesildi, çıkardığım gürültünün arasından Candan'ın derin bir oh çektiğini duydum. Vücudu gevşedi, rahatladı. Bendeki tuhaflığı ancak o zaman anladı. Çünkü ben hâlâ deli gibi gidip gelmeye devam ediyor, hastalıklı bir şekilde üstünde debeleniyordum. Belki canı yanmaya başladı, bağırdı:

"Dur! Dur artık, dur!"

Durmadım. Ellerini göğsüme dayayıp ittirdi, ayaklarından destek alarak benden kurtulmayı başardı. Başımı memelerine gömdüm, salya sümük, saldım kendimi. Sırtımı, yüzümü okşamaya başladı. Hıçkırıklarım dinene kadar sessizce bekledi.

"Ayhan, başka bir şey var sende..."

Başımı memelerinden ayırmadan, "Nil," diye inledim. "Nil beni aldatmış..."

Sessizlik... Yine ne kadar sürdüğünü bilemediğim koyu bir sessizlikte öylece, başım göğsünde, onun elleri saçlarımda; ama okşamadan, konuşmadan geçen bir boşluk oldu. Sonra yavaşça altımdan sıyrıldı, kanepenin ucunda arkasına yaslandı, dizlerini göğsüne çekti, bir kez daha kollarıyla dizlerini sardı, üşümüş gibi büzüştü. Başını kaldırdı, tavanda ya da geçmişte bir şey aradı. Tüm bencilliğimle ondan farklı bir tepki bekliyordum o anda. En azından kim, nerede, nasıl falan. Benim için üzülmesini, Nil'e kızmasını... Sanki az önce onunla yaşadıklarımız, daha doğrusu ona yaptıklarım gayet sıradan bir alışkanlıkmış gibi.

"Ölen karının seni boynuzladığını öğrendin, karının

en yakın arkadaşını evine atıp becerdin, böylece karından intikam aldın, öyle mi?"

Sesindeki dondurucu soğuktan ürktüm, konuşamadım.

"Akif Bey'in ölümü falan umurunda değil! Birileri karını götürmüş ama dövemezsin, sövemezsin, sen de, 'Bari Candan'ı düzeyim,' dedin. Karın gördü mü sence ne bok yediğimizi?"

En can alıcı yerlere vuruyordu haklı olarak. Üstelik söylediklerinin bir kısmı doğruydu, Nil'e duyduğum öfke yüzünden Akif Abi'nin ölümü aklımdan çıkmıştı. Kendimden utandım. Ama bu gece olanları ne istemiş ne de planlamıştım. Böyle olacağını bilsem onu asla çağırmazdım. Tek istediğim yalnızlığımdan kurtulmaktı. Öte yandan, zamanı geri alamazdım, olan olmuştu. Kendimi savunmaya kalkmanın anlamı yoktu, bana inanmayacaktı. Üstelik Nil'in en yakın arkadaşı olmasına rağmen o da istemişti. İkimiz de masum değildik. Yine de suçu üstlenmeye hazırdım çünkü gururu kırılmıştı. Benim hatamdı ama ne diyebilirdim ki bu durumda? Kendi evimde olmasam, kapıyı çarpıp kaçmak tek kurtuluş yolu gibi görünüyordu. Sessizliğe sığındım, apliğin soluk ışığının ulaşamadığı gölgede çırılçıplak saklanmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Neyse ki merak gururunu yendi, sorular başladı.

"Tanıdığın biri mi?"

"Sen de tanıyorsun," dedim. "Hakan..."

"Hakan?" diye mırıldandı. "Emin misin?"

"Evet... Hakan da itiraf etti zaten."

"Buldun mu adamı? Ne yaptın, dövdün mü, vurdun mu?"

Endişesinde samimiydi, kendim yapamasam bile Hakan'ı öldürtebileceğimi biliyordu.

"Bir bok yapamadım," diye yanıtladım. "Onu öldürmeye gittim ama beceremedim."

Sustu, bekledi. Ben de bekledim. Yutkunduğunu duydum. Ağzı kurumuş olmalıydı. Ona su getirmeyi düşündüm ama hâlâ anadan doğma vaziyetteydim, o halde yerimden kalkmaya utandım.

"Bana şu havluyu ver," diye emretti. Havluyu atkı gibi arkasına atıp sarınırken ben de yerden gömleğimi alıp belime sardım.

"Hakan iyi bir insan. Onun sayesinde toparlandım, kendime geldim. O günlerde nasıl bir hayat yaşadığımı sen de görmüştün. Sen ve Nil... Sizin ilişkiniz başladığında sessizce köşesine çekildi, Nil'e yakın olmamak için bizim gruptan ayrıldı. Aylarca işsiz kaldı. Daha ne yapsın?"

"Ben onun yerinde olsaydım kolay kolay pes etmezdim, sevdiğim kadın için sonuna kadar mücadele ederdim."

"Bok ederdin! Sevdiğin kadın başka bir adamı istiyorsa, artık seni sevmediğini söylüyorsa neyin mücadelesini yapabilirsin? Sen de köşene çekilirdin. Ne yani, kızı kaçıracak mıydın? Hakan'a zarar vermemene sevindim. Adamın çocuğu var."

"Biliyorum, o yüzden yapamadım," diye yalan söyledim. "Kapıyı kızı açtı..."

Hassiktir! Birden aklıma geldi, Nil o heriften hamile kalmış olabilir miydi? Bu korkunç bir olasılıktı. Ya da değildi, Nil ölmüş, zavallı bebek, bebek olmayı bile başaramadan canından olmuştu. Artık ne fark ederdi ki kimden olduğu? Hayır, fark ederdi, hiç doğmamış bile olsa benim bebeğim olması, benim canımdan bir parça olması önemliydi. Aklımdan hesap yapmaya giriştim. Hakan ilk kez kasım ayında birlikte olduklarını söylemişti. İkincisi bir ay sonra, yani aralık ayındaydı. Eğer yalan söylemediyse, ocak ayında son kez buluştuklarında sevişmemişlerdi. İkisini anlattıktan sonra üçüncüyü saklaması için bir neden yoktu. Okuduklarım da Hakan'ı doğruluyor-

du. 1 Mayıs'ta öldürüldüğünde tahminen iki aylık hamile olduğuna göre, haydi bir ay da benden olsun, tam şubat ayı başına, gazetenin müzik ödülleri için düzenlediği geceye denk geliyordu. Uzun bir aradan sonra ilk kez o gece sevişmiş, sonrasında boşa geçen zamanın acısını çıkarırcasına devam etmiştik. Çalınan bebeğimin babası bendim!

"Zaten onu öldürsen bile ne değişecekti ki?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. Hakan'ın ölümü olanları değiştiremezdi fakat biraz olsun rahatlamamı sağlayabilirdi. Sadece katil olacaktım ama bu boynuzlarımı küçültmeyecek, sadece ölünceye kadar pençesinde kıvranacağım bir pişmanlığa neden olacaktı.

"Bilmiyorum ama Nil'in bu yaptığı çok ağır geldi, kaldıramıyorum. Aldatılmış olmak berbat bir duygu ama daha kötüsü de var... Taptığın kadının aslında hiç sevmemiş olduğunu öğrenmek! Beni sevmediği halde neden yıllarca katlandı, neden sever gibi yaptı? İşte bunu anlayamıyorum..."

"O seni seviyordu," diye fısıldadı Candan. Gecenin sessizliğini bozmamaya çalışıyor gibiydi. "Urfa'dan döndüğünde anladım... Sana âşık olduğunu... Hakan'dan hemen ayrıldı, küçük bir açıklama bile yapmadı. Hakan belli ki böyle olacağını görememiş. Beklemiyordu, mahvoldu oğlan, uzun süre kendine gelemedi. Benim için de kolay değildi. Seninle yaşadıklarımızdan sonra... Sen Urfa'da Nil'e âşık olduğunu söylediğinde çok bozulmuştum. Üstüne bir de Nil seninle kalınca... O döner dönmez, o üç günün hikâyesini anlatacaktım. Ama benden hızlı çıktınız. Nil günlerce senin hakkında konuştu. Farkında değilsin ama kadınlar üzerinde garip bir çekim gücün var. Sadece kadınlar da değil aslında herkesi çekiyorsun kendine... Neyse, sonra sen zırt pırt İstanbul'a gelmeye başladın. Aylarca yaşadıklarımızı ona anlatıp anlat-

mama arasında gidip geldim. Yapamadım, Nil'in heyecanını gördükçe... çok mutluydu. Sen de her karşılaşmamızda bana kurbanlık koyun gibi bakıyordun. Böylece o üç günü sildim. Nil seni seviyordu, emin olabilirsin."

"İyi ama beni seviyorsa neden aldattı?"

"Benim yüzünden," diye mırıldandığını duyar gibi oldum. "Ona anlattım..."

Ne biçim bir geceydi bu? Abuk sevişmeler, sümüklü itiraflar...

"Yapamazsın," diyebildim güçlükle. "Ama neden? Yıllar sonra neden?"

"Özür dilerim, çok saçmaydı ama oldu işte. Ağzımdan kaçtı..."

"Nasıl yani?"

"Gazeteden ayrılma kararı vermesine çok şaşırmıştım. Bir akşam Etiler'de bir barda buluştuk. Kız kıza içelim demiştik. Sen seyahatteydin galiba... İstifa mistifa derken konudan konuya atladık. Sohbet güzeldi, ben de epey içmiştim. Konu erkeklere, sekse geldi..."

Şaşkınlıkla dinliyordum. Nil'in bu büyük sırrı öğrenmiş olma ihtimali dehşet vericiydi. Ve ne yazık ki, Candan oraya doğru ilerliyordu.

"Nil'e şanslı olduğunu, senin iyi seviştiğini söyledim. Niyetim kötü değildi, o kafayla ağzımdan kaçıverdi. Lafı kıvırmaya çalıştım, bin bir yalan söyledim ama Nil'i biliyorsun, yakalamıştı bir kere, bırakmadı... Anlatmak zorunda kaldım. Aslında Nil, seni bana hediye olarak göndermişti, Amerika'dan gönderdiği şey bilezik değil, sendin! Zaten seninle o üç günde yaşadıklarımız için değil, yaşananları daha önce ona anlatmadığım için suçladı beni."

Nil, sadece Candan'ı suçlamakla kalmamış, beni de suçlamıştı hiç kuşkusuz. Olanların nedenini şimdi anlayabiliyordum. Mesele beni sevmemesi ya da Hakan'ı

unutamaması değil, Candan'la yaşadığımız ve ona asla anlatmadığımız üç günah gecesinin intikamından ibaretti. Keşke o üç gece hiç yaşanmamış olsaydı. Zamanı geri almak mümkün olsaydı, Candan da ben de silerdik geçmişimizden ama olmuyordu işte, günahlar kişisel tarih defterlerine çıkmayan mürekkeple yazılıyordu ve geçmiş asla peşini bırakmıyordu insanların. O üç gece gibi bu gecenin de koyu bir leke olarak hayatlarımızda kalacağını, Nil'le evlendikten sonra Candan'la kurmayı başardığımız dostluğun devam etmesinin artık mümkün olmadığını biliyordum. Hafızamda olabildiğince gerilere attığım o üç gecenin öyküsü, bir sis perdesinin ardında kalmış ve orada sabırla beklemişti bugüne kadar.

Amerika'dan döndüğüm gün yapmam gereken şey, İstanbul'da oyalanmadan Ankara'ya geçmekti. Çünkü Akif Abi beni bekliyordu. Fakat çok yorgundum, saat farkı beni perişan etmişti ve en önemlisi Nil'in gözlerinden büyülenmiştim. Eğer dediğini yapar, bana verdiği bileziği sahibine ulaştırırsam belki bir şekilde Nil'in o güzel gözlerini tekrar görme şansım olabilir diye düşündüm.

O günlerde Candan, Beyoğlu barlarını mesken edinmişti. Anne babasını kaybettiği kazanın ardından kendisine miras kalan hatırı sayılır servet sayesinde geçim derdi yoktu. O da çalışmak yerine gece hayatına dalmayı seçmişti. İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarında içine düştüğü derin depresyondan çıkış yolunu arıyordu.

Asmalı Mescit'te onu bulmam zor olmadı. Bir bara tünemiş, uzun bir gece boyunca tüketeceği votkaların ilkini yudumluyordu. Yanındaki yüksek bar taburesine tırmanmadan önce beni tepeden tırnağa süzdü, "Eh fena sayılmazsın," diyerek bir de not verdi. Sağ koluma bağladığım boncuklu deri bileziği tek elimle çözemeyince bana yardım etti. Kolunu uzattı, "Tak bakalım," dedi. Bi-

leziğin deri kordonunu bileğinde düğümledim. Üç gece boyunca çıkarmadı ama sonrasında hiç görmedim.

"Çok uzaklardan getirmişsin bunu, karşılığında benden bir şey iç."

Candan'ın içtiğinin aynısından ben de istedim. Daha ilk kadehi bitirmeden o iki tane götürmüştü bile. Nil'le nasıl tanıştığımı sordu. Dinliyormuş gibi yapıyordu ama hiç de ilgilenmediğini anlayabiliyordum. Gitmek için ayaklanınca kolumdan çekip oturmaya zorladı.

"Nereye gideceksin?"

"Otele."

"Bu akşam yalnızsan gitme, otelde n'apacaksın tek başına. Bana takıl."

Yorgundum, uykusuzdum ama saat farkının beni uyutmayacağını da biliyordum. Yapacak başka bir işim yoktu, frekansımız tutmamış olsa da hoş bir hatunla birkaç saat geçirmek fena fikir değildi. Bardan çıktık, ara sokaklardan birinde, eski bir binanın bodrumundaki başka bir bara gittik. Birer bira aldık, Candan diğerlerinin temposuna uyarak dans etmeye, çevremde ağır ağır dönmeye başladı. Bir ara Candan orada, olduğum yerde beklememi söyleyip kayboldu. Kısa bir süre sonra geri döndü, elimi tuttu, kalabalığın içinde sürüklemeye başladı. Sonunda köşede bir yerde, bodrumun da bodrumuna inen karanlık bir merdivene ulaştık. Basamaklara oturmuş öpüşen çiftlerin eline ayağına basmamaya çalışarak aşağı indik. Merdivenin bittiği yerde yan yana iki tuvalet vardı. Biri kadınlar, diğeri erkekler için düşünülmüş olmalıydı ama insanlar hangisinin hangi cinsiyete ayrılmış olduğuna bakmadan girip çıkıyorlardı tuvaletlere. Kabinlerin kapılarını birer birer ittirdi, boş bir tane bulunca girdi. Ardından girecek halim yoktu, elini bıraktım, kapıda dikildim. Fakat o elimi tekrar tutup beni kabine çekti, kötü çizilmiş pornografik resimler ve abuk sabuk yazı-

larla dolu duvara yasladı, kapıyı kapattı, sürgüsünü çekti. Buraya işemek için gelmediğimizi anlamaya başladım. Çantasından, lisede, kimya laboratuvarında kullanılan deney tüplerine benzeyen saydam, plastik bir tüp çıkardı. Kapağını dişleriyle çekip açınca kalın, uzun, kabaca sarılmış bir sigara avucuna düştü. Sigarayı yakıp art arda iki derin nefes çekti. Üçüncü nefesi birkaç saniye ciğerlerinde hapsetti, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp nefesini bana verdi. Sigarayı bana uzattı. İçime çektim, Candan'ın dudaklarına yaklaşıp üfledim.

"Beceremiyorsun," diye fısıldadı.

Yan kabinde sevişen bir çiftin inlemeleri eşliğinde sigara ritüeline devam ettik. Candan artık sadece üflemiyor, basbayağı öpüyordu beni. Her nefeste gevşediğimi, dışarıdaki gerçek dünyadan uzaklaştığımı, dertsiz tasasız, geçmişi ve geleceği olmayan başka bir boyuta geçtiğimi ve keşfettiğim yeni dünyada kalmayı istediğimi hissedebiliyordum. Orada, o sidik, kusmuk ve seks kokan kabinde en son anımsadığım, Candan'ın pantolonumun kemerini çözdüğü sahne oldu. Sonrası yoktu, Candan'ın o dönemde oturduğu Cihangir'deki evine nasıl geldiğimizi, gece boyunca ne yaptığımızı anımsamıyordum. Sabah geniş bir yatakta çırılçıplak uyandım. Candan yanımda uzanmış, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. O da çıplaktı. Sorgusuz sualsiz sevişmeye başladık. Bir şeyler atıştırmak için evin küçük mutfağına geçtiğimizde akşam oluyordu. Saat 16.00 civarıydı, hayatımda ilk kez güne bu kadar geç bir saatte başlıyordum. Kahvaltımızı bitirmek üzereyken mutfağın kapısında, üzerinde sadece mavi çiçek desenli bir külot ve sutyen olan mavi saçlı bir kız belirdi. Onun da yeni uyandığı belliydi.

"N'aber?" dedi kız bana, sanki beni kırk yıldır tanıyormuş gibi bir havası vardı. Evden benim gibi yabancıların geçmesine alışık olmalıydı. Fakat hemen ardından

Candan'a, "Bu kim?" diye sorarken varlığımın hiç önemi yokmuş gibi hissettirmeyi de başardı tuhaf yaratık.

"Ayhan," diye yanıtladı Candan. "Amerika'dan dün geldi, memlekete adapte olmasına yardım ediyorum."

"İyi," dedi mavi saçlı kız. "Beraber yardım edelim."

O gece ve sonraki gece üçümüz birlikteydik. Alkol, esrar ve seks, her şey birbirine karıştı. Hayatımda ilk kez karşılaştığım başka bir dünyaya girmiştim. Fakat o dünyaya ait değildim, kendi hayatıma dönmeliydim.

O üç bulanık, sisli geceden sonra ne ben Candan'ı aradım ne de o beni. Urfa'da karşılaşıncaya kadar birbirimizi neredeyse unutmuştuk. Nil'i Candan'la birlikte görüp ne kadar yakın olduğunu anladığımda İstanbul'da olanların derin pişmanlığını duydum. Çünkü Candan'ın Nil'e her şeyi anlatmış olduğunu, anlatmadıysa bile Urfa'dan dönüşte mutlaka anlatacağını, böylece Nil'i daha kazanmadan ebediyen kaybedeceğimi düşünüyordum. Ama yapmadı, ne o zaman ne de Nil'le altı yıllık evliliğimiz süresince... Sırrımızı özenle saklaması karşılığında dostum olarak kabul ettiğim Candan'a çok özel bir saygıyla bağlandım. Bu gece bir kez daha aynı günahı işlememiş olsaydık en azından dostluğumuz devam edebilirdi. Oysa şimdi, bundan böyle Candan'la nasıl bir bağım olacağını bilemiyordum. Dostum, arkadaşım, sevgilim, metresim ya da orospum olamazdı. Renkli ve sevimli yalanlarla süslü bir teselli yerine bana gerçeği ama tamamen aleyhimde ve Nil'in ihaneti karşısında öfkemi haklı çıkaran kanıtları elimden koparıp alan tatsız gerçeği itiraf ettiği andan itibaren kaybettiğim duygularla birlikte bir kez daha dibe doğru baş aşağı düştüğümü hissettim.

Sessiz diyaloglar XXIII

"Kadınım ben, anlamaya çalış lütfen..."

"Kadınları tanımadan sana âşık oldum, kolay değil anlamam. Erkekler çok basit diye yazar bilenler, kabadırlar çoğu zaman... Basit bir adamım ben de, gördün işte. Kolaydı mutlu etmen beni, senin mutluluğun bile yeterdi mutlu olmam için... Şimdi anlıyorum, nasıl da acımasız olabiliyormuş bir kadının intikamı, kıyaslanamaz verdiği en vahşi tepkiyle bile erkeğin. Erkek kabadır, yıkar geçer ama asla bilmez bu kadar acıtmayı..."

"En yakın arkadaşımdı o benim, yıllarca nasıl baktınız yüzüme? Nasıl inandım size? Birleşirken yaşamım seninle, hakkımdı bilmek, ne olduysa geçmişte."

"Senden önce işlenen bir günahtı o, göze alamazdım sensiz kalmayı. Kim bilebilirdi senin karım olacağını? Sonum olurdu, daha en başında."

"Öyleyse söyle bana, ben mi seni aldattım, sen mi en sonunda?"

"Asla aldatmadım seni ben. Aldatma olmamalı adı gizlemenin, geçmişe gömülmüş bir günahı."

"Aldatmayı soyutlaştırmak değiştirmez olanları. Yıllarca aldatılmışım ben, üstelik sen kocamdın, o da şahidi tüm hayatımın."

"Karşılığı adil olmadı, ne korkunç bir intikam!"

"Yine de hakkım var affedilmeye, bana yaşattığın utancı düşündükçe. Seni sevmekle geçen yıllarım için değilse bile, sırf seni sevdiğim için hakkım var affedilmeye!"

"Soruyorum kendime şarkıda sorduğu gibi, keşke inanabilsem aşkın her şeyi affedebileceğine."

24 Mayıs 2008
Cumartesi

"Bugün 20.00 S.P. CAN (Son Mekân)"

Cemil mesajı öğleye doğru Nurettin'le özel hat olarak kullandığımız telefona göndermişti. Nurettin aynı telefondan aradığında Cemil'den gelen mesajın farkında değildim. Cemil'in özel hattı kullanmasına şaşırdım ama sonra son karşılaşmamızda bu numarayı onunla paylaştığımızı anımsadım. Mesajı bilmediğim bir numaradan göndermişti. Onun da oyuna katılmış olmasına sevindim.

İki temizlikçi kız evde sabahtan beri çalışıyorlardı. Yönetim bugün için birilerini göndermeyi kabul etmiş, gelenleri karşılamak için bu defaya mahsus evde olmamı istemişti. Nerelerin temizlenmesini istiyor muşum, çamaşırlarımı yıkayacaklar mıymış, bulaşık makinesini boşaltsınlar mıymış... Kapıdaki üniformalı kızların temizlikçi olduğunu önce anlayamadım. Beraberlerinde bir de tekerlekli bir dolap getirmişlerdi, temizlik için gerekli malzemeler vardı raflarında. Hafta sonları hariç her gün gelmeleri –sadece biri gelecekmiş, evin anahtarları onda olacaktı– ve öğleye kadar işlerini bitirmeleri konusunda anlaştıktan sonra işe kütüphaneden başlamalarını istedim. Böylece onlar evin diğer taraflarına geçtiklerinde burada yalnız kalabilecektim. Öğle yemeğini kızlarla birlikte yedikten sonra kütüphaneme geçtim, bilgisayarı

açıp işleri gözden geçirmeye başladım. Nurettin aradığında çatısı bitmek üzere olan alışveriş merkezinde bundan sonraki aşamaların tamamlanma süresini ve maliyetleri gözden geçiriyordum.

"Ayhan geliyor musun?"

"Nereye?"

"Cemil'in mesajını görmedin mi? Mesajı aç, beş dakika sonra tekrar arayacağım."

Nurettin az sonra bir kez daha aradı.

"Okudun mu mesajı?"

"Okudum," dedim. "Evde temizlikçiler var, fark etmemişim. S.P. neresi? Ha, tamam! Şu senin malikâne, Selimpaşa'daki..."

Nurettin'in kahkahası kulağımda patladı. "Cemil daha nasıl anlatsın? Neyse, sen bile anladın!"

"Ya tamam. Kafa bulma işte, zaten aklım karışık."

"Bir şey mi oldu?"

"Yok be, bildiğin durumlar işte."

"Neyse bu akşam konuşuruz."

"Cemil bir şey bulmuş mudur?"

"Günlerdir haber çıkmadı. Üstelik giderken çok hırslıydı, bu akşam eli dolu gelecektir bence. Bak ne diyeceğim, o gün biraz gerildik, galiba çocuğun kalbini kırdım..."

"Kalbini bilemem ama burnunu kırdın!"

"Tamam, bir halt ettik işte. Şimdi diyorum ki, bu akşam bir çilingir sofrası kurayım, yiyelim içelim, kendimize gelelim. Ne dersin?"

"Tamam, bana uyar," dedim. O gün Cemil'e yaptıkları için Nurettin'i suçlamıyordum. O kadar sert bir tepki vermeyebilirdi ama dünyası onu böyle bir adama çevirmişti. Gri alanları görme yeteneğini uzun süre önce kaybetmişti. Aldığı bir kararın yanlış olduğunu sonradan anlasa bile geri adım atması söz konusu olamazdı. Fakat böyle bir durum bizimle, yani Cemil ya da benimle ilgili

olduğunda işler değişiyordu. Bana ve Cemil'e karşı zayıftı, biz ikimiz, onun kaybetmeyi göze alamayacağı yegâne yakınlarıydık.

"Sen aldıracak mısın bizi?"

"Kendiniz gelin. Zaten bu adamlar her adımımızı biliyorlar. Boşuna debelenmeyelim. Çıkın gelin işte."

"Sen mekâna ne zaman geçeceksin?"

"Selimpaşa'dayım ben."

"Erkencisin."

"Hazırlık yapıyorum. Haydi, sen de gel. İkimiz önden başlarız demlenmeye."

Fikir güzeldi. Kendimi kütüphaneme kapatmış olsam da bugün evde huzur bulmam mümkün olmayacaktı. Temizlikçi kızlar ortalıkta dolaşırken ne çalışabilecek ne de keyif yapabilecektim.

Çabucak hazırlandım. Kızlara merak ettikleri başka bir şey olup olmadığını sordum, yokmuş. Yine de bir kâğıda numaramı yazıp verdim ve kendimi dışarı attım. BMW'ye hâlâ alışamamıştım. İyiydi, hoştu, sağlamdı, güçlü bir motoru vardı falan ama bir şekilde sıkıcıydı. Alman disiplini ve düzeninden kaynaklanan bir durum olmalıydı. Sevgili İtalyan dilberim, Maserati'mi özlüyordum.

Galiba son zamanlarda sadece sevdiğim insanları değil eşyaları da kaybetmeye başlamıştım. Parçaladığım araç yakında tamirhaneden çıkacaktı ama onu tekrar kullanmak istemiyordum. Yeni bir otomobile ihtiyacım vardı, moralimi yükseltecek bir hediyeye. Kimse bana otomobil hediye etmeyeceğine göre, ben kendime hediye almalıydım.

Altımdaki otomobili biraz zorlamaya karar verdim. Radyoda sürekli rock müzik çalan bir kanal buldum, gaza yüklendim. Araç fırladı, hız göstergesi hızla sağa doğru ilerlemeye başladı. Yüz, yüz elli, iki yüz, iki yüz otuz ve İkitelli'ye yaklaşırken tıkalı trafikte benim gibi hız dene-

mesi yaparak gelen hıyarları uyarmak için dörtlülerini yakmış araçlar... Hevesim kursağımda kaldı, gişelere kadar olan dört-beş kilometrelik mesafede araçlar kuyruk olmuş bekliyordu. Klasik müzik çalan bir kanal buldum. Gişelerden sonra yol açıldı ama ben kapandım. Hız yapma isteğim kalmamıştı. İstanbul'dan uzaklaştıkça radyodaki müzik cızırtılarla perişan olmaya başladı. Radyoyu kapattım. Cihaz kendiliğinden CD çalara geçti. Cem Karaca'nın sesi doluverdi otomobilin içine: "Ve işte artakalan bir avuç anı şimdi..." Nil'den geriye kalan anılar... Hatırladıkça yüzüme buruk bir gülümseme yerleşmeyecekti artık, yaşadığımız en güzel anlar bile acıtacak, yüreğimi yakacak, yaşadıkça içimde bir yerleri tekrar tekrar dağlayacaktı. Belki zamanla dağlanan yerler, duyarlılığını kaybedecek, yıllar geçtikçe canım daha az yanacaktı. Fakat şimdi çok acıtıyordu. Nil'in ardından Akif Abi'nin de anı olması beni altüst etmişti. Artık başım sıkıştıkça sığınacak bir korunağım, iş hayatımda bana ışık tutacak bir dayanağım kalmamıştı. Hayatım başa sarmış gibiydi; elimde kalan, bu dünyadaki yaşam macerasına birlikte atıldığım iki can dostumdu sadece. İyi ki onlar vardı.

Selimpaşa ayrımında direksiyonu gişelere doğru çevirdim. Kıvrılarak tepeye çıkan yolu bulmam zor olmadı. Az sonra malikâneye ulaştım. Devasa bahçe kapısı açıldı, ileride park etmiş Mercedes ve ciplerin arasına girip kontağı kapattım. Otomobilden iner inmez yanımda biten, neredeyse iki metre boyunda devasa bir adam, yüksek ya da bodur ağaçların, şekil verilerek budanmış çalıların, güllerin ve ne olduğunu bilmediğim çeşit çeşit bahçe bitkilerinin arasında binanın arkasına doğru uzanan, doğal taşlarla döşenmiş patikayı gösterdi:

"Nurettin Abi arkada abi..."

Nurettin'in adamlarını artık tanımaya başlamıştım. Fakat bunu ilk kez görüyordum, öyle unutulacak bir tip

değildi. Boyu kadar enine de cüsseliydi. Türk tipi devin endamına hayranlıkla bakarak ardı sıra yürüdüm. Binanın arkasına doğru ilerledikçe süs bitkileri yerini daha yaşlı, daha büyük ağaçlara bıraktı. Bazıları çiçeklerle donanmış, bazıları yeni yapraklanmış meyve ağaçları ve farklı çam türleriyle minik bir orman gibiydi burası. Ev, bir tepenin eteğinde, eğimli bir araziye kurulduğundan binanın arka tarafındaki bahçe, öndekine göre birkaç metre daha yüksekti. Patikadaki yürüyüş neredeyse tırmanışa dönüştü. Ağaçlardan oluşan bir köşeyi dönünce arkadaki düzlüğe ulaştık ama nefes nefese kalmıştım. Dinlenmek için durdum, durmuşken etrafa bakmaya başladım. İlk dikkatimi çeken yarı olimpik boyutlarıyla kocaman, boş bir yüzme havuzu oldu. Havuz, oldukça bakımlı, yemyeşil çimle kaplı geniş bir alanın ortasındaydı. Çimlerin sonlandığı yerde yine ağaçlar başlıyor, yeniden yükselmeye başlayan araziye uygun olarak ağaçlık bölüm yukarıya doğru yüz metre kadar devam ediyordu.

Havuzla ev arasında biri küçük, biri büyük iki masa kurulmuştu. Küçük masaya daha fazla özen gösterildiği belliydi, çeşit çeşit mezelerle dolu porselen tabaklar sinekten, böcekten korumak için plastik filmle kaplanmış, üç kişi için hazırlanmış servis tabaklarının üstüne özenle katlanmış kumaş peçeteler yerleştirilmiş, rakı ve su bardakları arkaya dizilmiş, rakı zarif, cam bir sürahiye aktarılmış, masanın bir köşesindeki ekmek sepeti ekose desenli minik keten bir örtüyle kapatılmış, hatta masanın ortasında, küçük porselen vazoda bir demet kır çiçeği bile ihmal edilmemişti. Küçüğü kadar özenli olmasa da aynı zenginlikte donatılmış büyük masada dikkatimi çeken fark, çiçek olmaması, rakının kendi şişesinde beklemesi ve altı tombul, üstü ince, eski model su dolu iki cam sürahi oldu. Masanın etrafında sohbet eden adamların yanından geçerken sağ elimi göğsüme bastıra-

rak selam verdim. Kendimce şaka yapmıştım ama hemen toparlanıp selamıma aynı şekilde karşılık verdiler. Nurettin, Cemil ve bana ayrıldığı anlaşılan küçük masayı bu ayıların hazırlamış olması ihtimali sıfırdı.

İki masanın arasına bariyer gibi yerleştirilmiş büyükçe bir mangalda sönmeye yüz tutmuş alevler parıldıyordu. Bana eşlik eden dev, masanın çevresindeki üç sandalyeden birini çekerek oturmamı bekledi. Oturmadım, ortalıkta görünmeyen Nurettin'i arıyordum.

"Patron nerede?"

Yanıt arkadan geldi.

"Hoş geldin birader!"

Geriye dönünce binanın bahçeye açılan kapısında beliren dostumu gördüm. Koşar adımlarla yanıma geldi, sarıldı. Az önce devin çektiği sandalyeye oturmamı işaret etti. Bu arada dev aceleyle sıvışıp arkadaşlarına katıldı.

"Nereden buldun bunu, ısmarlama mı?" diye sordum dev adamı işaret ederek.

"Dükkânın vitrinine koyuyorum, görüntüsü yetiyor!"

Nurettin kendi yaptığı şakaya gülerek diğer masadakilere döndü, içlerinden birinin gelmesini işaret etti. Aceleyle masadan kalkıp Nurettin'in yanına koşturan otuz yaşlarında, yakışıklı, her zaman tıraşlı, iyi giyimli adamı tanıyordum. Nurettin'in kurmaylarından biriydi.

"Mustafa, adamların hepsi içmeyecek değil mi?"

"Yok abi, gececileri ayırdım. Zaten bazıları alkol kullanmıyor."

"Tamam, tedbiri elden bırakmayalım."

"Merak etme abi."

Nurettin'in adamlarını tanımaya yeni başlıyordum. Farklı karakterlerden oluşan ilginç bir topluluktu. Kimi alkole, kadına düşkün kimi dindar, namazında niyazındaydı. Fakat ortak özellikleri, hepsinin de Nurettin'e sadık, birbirlerine bağlı görünmesi, yaş ve kıdeme göre üst konumdakine abartılı bir saygı göstermeleriydi.

"Cemil'e ayıp olacak ama ben acıktım. Çocuklar da aç. Sen ne durumdasın?"

"Valla ben de acıktım."

"O zaman başlayalım," dedi Nurettin. "Cemil Ağabey'iniz gelecek, ona mutlaka ayırın."

"Tamam abi," dedi Mustafa, "Cemil Abi'ninkileri mangala atmayız."

Mustafa yine büyük masaya, arkadaşlarının yanına döndü. Nurettin'den sonra en çok saygıyı o görüyordu. Çok geçmeden cızırdamaya başlayan etlerin insanın ağzını sulandıran kokusu burnumuza kadar geldi. Nurettin tepeleme dolu gelen ilk tepsiyi kabul etmedi, diğer masaya gönderdi. Fakat masadaki grup, ikinci partiden bir tabak dolusu pirzola, bizim masaya gelinceye kadar bekledi. Nurettin ilk lokmasını ağzına atmadan ne etlere ne de mezelere ellerini bile sürmediler.

Nurettin'e masayı kimin hazırladığını sordum. Evi devralınca hizmetçilerden bazılarını, bahçıvanı ve kâhyayı işten çıkarmamış. Hizmetçilerden yaşlıca, görgülü, bilgili bir kadın hazırlamış masayı. Konu malikâneden açılınca Nurettin durakladı, ağzındaki baklayı çıkarmadan önce birkaç saniye düşündü, sonunda konuşmaya karar verdi.

"Sen bu evi sevmedin değil mi?"

"Hiç sevmedim," diye yanıtladım. "Bana satmayı mı düşünüyordun yoksa?"

"Yok be," dedi, düşünceli görünüyordu. "Aklımda başka bir şey var."

"Hayırdır?"

"Sence Cemil sevmiş midir?"

Nurettin'in aklından ne geçtiğini hemen anladım ama takılmadan edemedim. "Bilmem, adamın sevmesine fırsat bırakmadın ki!"

Nurettin ima ettiğim konudan uzaklaşmak için adamlarına seslendi:

"Beyler hava kararıyor. Biriniz ışıkları yaksın. İki de battaniye getirin."

Hava, güneşin batmasıyla birlikte soğumaya başlamıştı. Rakılarımızı dolduran genç adam battaniye getirmek için içeriye koşarken, bir başkası sundurmanın altında duvara monte edilmiş metal bir dolabın kapağını açtı, ortaya çıkan şalterleri indirmeye başladı. Önce sundurmanın üzerindeki ahşap pergola aydınlandı, ardından çimlerin içlerine ustaca yerleştirilmiş, yürüme yollarının kenarlarına dizilmiş, havuzun yan tarafındaki kamelyaya gizlenmiş onlarca lambadan ışık seli bahçeye yayıldı. Sonra boş havuzun duvarları aydınlandı, son olarak daha önce fark etmediğim iki direğe monte edilmiş projektörlerin güçlü ışığı gözlerimizde patladı. Ortalık bir anda gündüze döndü.

"Lan oğlum söndür şu tepedekileri!" diye bağırdı Nurettin. Projektörlerin sinir bozucu parlaklığı kaybolunca boş havuzun görüntüsü sırıtmaya başladı.

"Havuzu da kapat, kamelyayı da kapat, gerisi kalsın."

Hangi şalterin nereye ait olduğunu bilmeyen adam deneme yanılma yöntemiyle biraz uğraştıktan sonra Nurettin'in istediği aydınlatmayı sağlayınca rahatladı. Sessizce yerine geçti.

Nurettin'in ışık ve battaniye istemesiyle başlayan koşuşturma sona erince adamlar yine kendi aralarındaki sohbete bıraktıkları yerden devam ettiler. Bu adamların nereden geldiğini, varsa ailelerini, gelecekten ne beklediklerini hiçbir zaman merak etmemiştim. Onlar sadece Nurettin'in adamlarıydı. Fakat az önce panik halinde oradan oraya koşmalarını, suratlarına yansıyan endişeyi, gerilimi görünce ilk kez onların da insan oldukları aklıma geldi. Her birinin gözü kara, bıçkın, kabadayı tipler oldukları davranışlarından, tavır ve konuşmalarından anlaşılabiliyordu. Bu belalı adamlarla tartışmaya kalkan bi-

rinin kalıcı hasar görmeden ellerinden kurtulması imkânsızdı. Fakat adamlar Nurettin'e battaniye bulmak için kendilerini helak ediyor, şalteri indiren elleri titriyordu. Benim için yetimhanedeki zayıf, kavruk veledin teki olan can dostumun başkaları için ifade ettiği şey, belanın ta kendisi olmalıydı. Köpekbalığı gibi acımasız, kılıç kadar keskin, kaya gibi sert olan bu adam, birkaç gün önce burnuyla birlikte kalbini de kırdığını düşündüğü arkadaşının gönlünü kazanabilmek için yollar arıyor, bulduğu saçma çözüme mantık yaratmam için benden medet umuyordu.

"Ne olmuş Cemil burayı sevdiyse?" diye sordum yarım kalan sözünü anımsatmak için.

"Ben diyorum ki," diyerek yaptığı girişin ardından dikkatle seçtiği kelimelerle aklından geçenleri dökmeye başladı. "Bu evi Cemil'e vereyim. Dayalı döşeli, hazır ev. İyi olmaz mı?"

"Olmaz! Cemil istihbaratçı falan ama sonuçta devlet memuru. Maaşı da olsun olsun, polis maaşından hallice olur. Senin ev dediğin bu yer, çirkin mirkin ama resmen malikâne. Adama sormazlar mı sen bu saray yavrusunu alacak parayı nereden buldun diye? Hadi sormadılar diyelim, bahçıvanı, kâhyası, boku püsürü, buranın sadece bakımı için Cemil'in kazandığı paranın on katı lazım. Nerden kazanacak o kadar parayı?"

"Tamam işte, ben de onu diyorum. Aslında o gece söylemeye çalıştım ama kavga dövüş, gümbürtüye gitti. Bu akşam Cemil'le konuşalım, bassın istifayı. Üçümüz beraber ortak iş kuralım. Seninle ben sermayeyi koyarız, Cemil de emeğini... Benzin istasyonu olur, otomobil galerisi olur, oto kiralama falan... Ne bileyim işte, buluruz bir şey."

"Bilmem... Kabul eder mi?"

"Kabul eder oğlum. Sadaka vermeyeceğiz ki, ortak

iş yapacağız. Cemil kazanacak ama bize de kazandıracak. Niye kabul etmesin?"

"Cemil'i tanıyorsun, gurur yapar, istemez..."

"Ben teklif edersem kabul etmez ama sen söylersen eder."

Sohbet güzeldi, birbirimize takılarak bir süre daha devam ettik. Fakat hava iyice serinlemişti, sırtımızdaki battaniyelere rağmen üşüyorduk. Nurettin içeri girmeyi teklif edince hiç düşünmeden yerimden kalktım.

"İyi fikir gibi gelmişti ama bahçe mevsimi henüz gelmemiş," dedi Nurettin arkamdan. Ben tuvalet ararken o da masayı içeriye taşımaları için adamlarına direktifler veriyordu. Tuvaletten çıkınca, yukarıya çıkan merdivenlerin başında beni bekleyen Nurettin'i gördüm. Birlikte üst kata çıktık. Nurettin'in açtığı kapıdan içeri girdiğimde, karşı duvarda asılı Ayvazovski reprodüksiyonunu görür görmez geçen defa toplandığımız salonda olduğumuzu fark ettim. Bu akşam herhangi bir tatsızlık yaşamayacağımızı umarak içki dolabını açtım, kendime bir bardak viski hazırladım.

"Sen de ister misin?"

"Sağ ol istemem. Rakıyla karıştırınca midem kötü oluyor. Yaşlanıyoruz artık... Bu adam nerede kaldı yahu?"

"Saat 20.00 oldu mu?"

Rakı, sohbet, muhabbet derken saati unutmuştum.

"Sekiz buçuk," dedi Nurettin. "Arasak mı?"

"Trafiğe takılmıştır," diye yanıtladım. "Birazdan gelir, bekleyelim bence."

"İyi, bekleyelim."

Nurettin önce pencereye yöneldi, sonra vazgeçti, koltuklardan birine oturdu. Gözlerini bana dikti, kısa bir kararsızlığın ardından sordu:

"Senin patron," dedi. "Eski patron... cenazesi ne zaman?"

Birden göğsümün sıkıştığını hissettim. Akif Abi'ye veda etmem gerekiyordu.

"Pazartesi... Oğulları cenazeyi Amerika'dan getirecekler..."

"Gidecek misin?"

"Tabii gideceğim. Tören Ankara'da yapılacak. Mutlaka gitmem lazım."

Viskiyi başıma diktim. Nurettin'in bu konuyu hiç açmamış olmasını dilerdim, en azından bugün için ölümleri beynimde bir kasaya kilitlediğimi sanıyordum. Nil'i, Akif Abi'yi...

"Tamam, Cemil'i arıyorum," dedim konuyu değiştirmek için. "Artık gelsin de ne bulmuş öğrenelim."

Elimi ceketimin iç cebine attım fakat çıkan Nurettin'le özel hat olarak kullandığımız telefondu. Artık o telefonu kullanmamda bir sakınca yoktu ama Cemil'in numarasının kayıtlı olmadığını anımsadım, diğeriyle aradım. Birkaç kez çaldı ama açılmadı. Yanlış bir ismi aramış olabileceğimi düşündüm. Aramayı durdurup ekrana baktım "Cemil" yazıyordu. Tekrar arama düğmesine bastım, cihazı kulağıma yasladım. Çaldı, çaldı, çaldı, sonunda açıldı.

"Alo," dedi kalın, tedirgin, çekingen bir ses. Cemil'in sesine benzemiyordu.

"Alo Cemil?"

"Kimsiniz?" diye sordu tanımadığım sesin sahibi.

"Sen kimsin kardeşim, Cemil'in telefonu değil mi bu?"

"Evet," dedi yabancı ses, arkadan otomobil sesleri, siren sesleri geliyordu. Bir terslik vardı. "Ben polis memuru İbrahim. Beyefendi, siz Cemil Bey'in nesi oluyorsunuz?"

Elim ayağım titremeye başladı, vücudum oturduğum koltuğa bir çuval gibi yayıldı.

"Ben arkadaşıyım, ne oldu? Cemil iyi mi?"

"Başınız sağ olsun beyefendi. Trafik kazası... Ailesine haber verebilir misiniz?"

"Ailesi biziz," diyebildim son olarak.

Sessiz diyaloglar XXIV

"Bir dağın yamacına yaslanmış kaya olsaydım belki dayanırdım, direnir yıkılmazdım. Nasıl alır içine yüreğim bunca acıyı? Tanrı benimle mi deniyor yarattığı zavallının direncini yoksa?"

"Sen çok daha güçlüsün düşündüğünden. İnsanın içine baktığında gördüğü mü gerçektir yoksa başkalarının gördüğü mü ona dair dışarıdan? En büyük acı evlat acısıymış... Fakat hâlâ yıkılmıyorsa insan, yaşadığın acıların ne önemi kalır yanında, ciğerinden bir parçayı yitirenlerin?"

"Canı bu kadar yanarken bir zavallının, kıyaslamak doğru mu başka acılarla? Ateş nereye düşerse orayı yakar, gerçek kendi yangınıdır insanın. İçimdeki yangın beni yakarken, bana ne milyarlarca insanı yakan milyarlarca yangından. Üç canı kaybettim ben, üçü de kendi canımdan."

25 Mayıs 2008
Pazar

Yan yana dizili üç mezardan ikisi, siyah, koyu yeşil, beyaz mermerleri ve isimsiz mezar taşlarıyla buraya geçen gelişimizde gördüğümüz gibi duruyordu. Fakat soldakinin göz alıcı, pahalı taşları yerlerinden sökülmüş, siyah mermer kaidenin ortasındaki dikdörtgen biçimli boşluktan kabaran toprak yığınıyla çirkin bir şekil almıştı.

"Böyle çok kötü görünüyor," dedim.

Nurettin bana ayırdığı ortadaki mezarda oturmuş sigarasını içiyordu.

"Taşlar tekrar monte edilecek. Toprağın çökmesini beklemek gerekiyormuş."

"Mezar taşı ne olacak?"

"Onu da takacak yerine."

"Taşa ne yazacak?"

"Adını yazacak."

"O kadar mı?"

"Doğum tarihi, ölüm tarihi..."

"Doğum tarihini bilmiyoruz ki..."

"Nüfus cüzdanındaki tarihi yazacak. Bir gün önce, bir gün sonra..."

Başımı çevirip komşu mezarlara baktım. Kiminde mevtanın mesleği, kiminde aile büyükleri, soyu, sopu, bazılarındaysa insanın içine hüzün basan kısa şiirler, hat-

ta birinde ölüm nedeni yazıyordu: Hayata doyamadan kalbine saplanan bıçakla...

"Güzel bir şeyler daha yazdırsaydın keşke."

"Aklıma bir şey gelmedi. Sonra yazdırsak da olur."

Biraz daha zorlarsam mezar taşlarından birini söküp kafamda kırmasından korktum.

Gökyüzünü kapatmaya başlayan gri bulutlar İstanbullulara mayıs ayının son haftasına yağmurla girileceğini haber veriyordu. Haliç'in suları da değişmişti; ne mavi ne de gri, su yerine sıvı gümüş akan büyülü bir nehre benziyordu. Haliç'in karşı kıyısından itibaren uzamp giden puslu İstanbul silueti, manzarayı gizemli bir tabloya dönüştürmüştü.

"İstanbul çok güzel görünüyor buradan," dedim. "Cemil'in canı sıkılmayacak."

"Sıkılır. Biz gelinceye kadar çok sıkılır."

"Belli olmaz, belki de fazla bekletmeyiz."

"Belki... Senden bir şey isteyeceğim."

"İste."

"Mezarlarımızı değişelim, ben ortaya gömülmek istiyorum."

"Neden?"

"İkinizin arasında yatmak için..."

"Olur, değişelim. Ben ölünce sağdakine gömersin."

"İlk ben giderim sanıyordum. Sonra Cemil, en son sen. Bu kadar yaşayacağımı bile sanmıyordum. Biri beni çoktan nallamış olmalıydı. Cemil polisti, polisler de çok yaşamaz. Sen evli barklı adamdın. Çocukların olacaktı, Yaşlanacaktın."

"Bilemiyoruz işte. Sıralama yukarıdan geliyor."

Nurettin'in acıdan kıvrandığını biliyordum. Cemil' le son karşılaşmamızda burnunu kırdığı için kendini affedemiyordu. Hatasını telafi etmek için yaptığı planlar Cemil'in ölümüyle boşa gitmiş, vicdanını rahatlatmak için

hiçbir şansı kalmamıştı. Öyle perişan olmuştu ki, cenaze işlerini ben yapmak zorunda kalmıştım. Yine de sabahtan mezarlığa gelip mermerleri söktürmüş, mezarı hazır hale getirmişti. O buralarda vicdanıyla hesaplaşırken ben sabahtan morga gitmiş, öğleye kadar bürokrasiyle uğraşmıştım. Cemil'in kimsesi olmadığını, hayattaki tek yakını olduğumu –Nurettin'i ve şöhretini karıştıramazdım– savcıya bir türlü anlatamadım. Emniyet müdürlüğü ve teşkilattaki arkadaşları devreye girmese cenaze yetişmeyecekti. Neyse ki, zor da olsa Eyüp Sultan Camii'nde ikindi namazına yetiştirmeyi başardım. Fazla kimse yoktu, on kadar polis müdürü, teşkilattan olduğunu sandığım, aşağı yukarı aynı sayıda sivil, ben, Ahmet ve Nurettin. Nurettin'in birkaç adamı da oraya kadar gelmişken cenazeye katıldı. Hatta mezarlığa kadar eşlik ettiler. Sakin ama tuhaf bir cenaze oldu, mafya, polis, istihbarat ajanları ve imam, bir de ben... Mezar toprakla dolunca istihbaratçılar duaları beklemeden ayrıldılar. Polislerden rahatsız olan Nurettin'in adamları da yukarıya, Piyer Loti'ye kahve içmeye çıktılar. Mezarcıya ve imama, işlerini çabuk bitirsinler diye bolca bahşiş verdim ama para fazla gelmiş olmalı ki, imam duaları uzattıkça uzattı. Adamı durdurmak yakışık almayacağı için mecburen polis arkadaşlarıyla birlikte duaların bitmesini bekledik. Polisler, imam ve mezarcıyla birlikte ayrılınca Nurettin'le yalnız kalabildik. Birer sigara yaktık. Sonra birkaç sigara daha tükendi ama mezarın başından bir türlü ayrılamadık.

Konuşmadan geçen uzun bir arayı, "Neyi merak ediyorum biliyor musun?" diye sorarak bozdu Nurettin. Yanıt vermedim, bilmiyorum anlamında başımı sağa sola çevirdim.

"Cenaze namazında Cemil'i öldürenler de var mıydı acaba?"

"Belki gerçekten kazaydı..."

Çok pis bir bakış fırlattı Nurettin. "Saçmalama," dedi. "Öldürdüler çocuğu!"

Dün akşam Cemil'in ölüm haberini aldığımızdan beri aynı şeyi söylüyordu.

Dün akşam Cemil'in telefonunu açan trafik polisiyle konuştuktan sonra ona dönüp, "Cemil ölmüş," dediğim anda çökmüştü Nurettin. Dakikalarca konuşamamış, elleriyle saçını sıvazlayıp durmuştu. Neden sonra başını kaldırıp, "Kahretsin, öldürdüler çocuğu!" diye haykırmış, sesini duyarak içeriye doluşan adamlarını, "Çıkın lan dışarı!" diye bağırarak kovmuştu. Boşaltamadığı öfkesini adamlarından birine kusacak diye korkmuştum ama birdenbire sakinleşmiş, "Çok zor olacak ama onu öldürenleri bulursam cezalarını kendi ellerimle vereceğim," demişti.

Cinayet ya da kaza, Bahçeşehir ayrımdan birkaç kilometre sonra olmuştu. Cemil bize geliyordu ama ulaşamamıştı. İlk şoku atlatır atlatmaz olay yerine gittik. Fakat felaket bir trafik vardı, biz ulaşıncaya kadar Cemil'in cesedini çoktan adli tıbba kaldırmışlardı. Otomobilin enkazını da kaldırıp götürmüşlerdi. Otomobil istihbarat teşkilatına zimmetliydi, Nurettin'in polisteki bağlantılarını kullanıp inceletmemiz söz konusu bile olamazdı. Çaresiz, Selimpaşa'ya geri döndük.

"Nil'in ölümüyle ilgili dokümanları toplarken ne yaptığını fark ettiler. Ya otomobiliyle oynadılar ya da çarpıp kaçtılar. Arkasından gelen birileri de kazazedeye yardım etme bahanesiyle enkaza gidip CD, dosya, Cemil bize ne getiriyorsa bulup el koydu. Kanıt bırakmamak için Cemil'i de, otomobilini de görülmemiş bir hızla toplayıp götürdüler," diyordu. Senaryosu mantıklıydı ama bu senaryonun iki sonucu vardı: Cemil'in bize getirmeye çalıştığı bilginin ne olduğunu asla öğrenemeyecektik ve

Nurettin bir şekilde bunu yapanlara ulaşırsa ortalık kan gölüne dönecekti.

"Cenazedeki polislerden biri," dedi bir kez daha. "Onlardan biri ya da birkaçı, kendi arkadaşları öldürdü onu!"

Bozuk plak gibi takılmıştı, onun için endişeleniyordum.

"Cemil benim yüzümden öldü," dedim yanıt olarak. "Sen haklıydın, Nil'in ölümüne onu karıştırmayacaktım, benim hatam..."

"Cemil'i sen karıştırmadın, kendisi karıştı. Ama ben onu zorladım, elim kırılaydı..."

Sustu. Ağlayacak gibiydi ama tuttu kendini. Kendini suçlamaktan vazgeçmeyecekti. Maalesef onu suçluluk duygusundan kurtarabilmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

"O polis sana ne verdi?"

Nil'in öldürülmesinden sonra Vatan Caddesi'ndeki emniyet müdürlüğünde ifademi alan kibar polisten söz ediyordu. O da cenazedeydi. Cenaze namazı için imamı beklerken bir ara yanıma gelmiş, Cemil'in polis akademisi'nden üst devresi olduğunu, ölümünden dolayı çok üzüldüğünü söyledikten sonra, "Cemil Ağabey söyleyince hatırladık, eşinizin telefonu bizde kalmış. Arkadaşlar yanlışlıkla arşive kaldırmışlar. Yanımda getirdim. Teslim tutanağını daha sonra işyerinize gönderirim," diyerek Nil'in telefonunu vermişti.

Ceplerimi yokladım, şimdi üç telefonum vardı. Cemil'in ne bulduğunu öğrenemeyecektik ama belki bu cihazdan bir şey çıkardı. Ya da bir bok bulamayacaktım ve bu iş burada bitecekti. Bitmezse hayatta kalan tek varlığım olan Nurettin'i de kaybedeceğimi hissediyordum. Artık buna bir son vermek gerekiyordu.

Cemil'in tam olarak ne zaman, nasıl öldüğünü, ka-

zanın nasıl gerçekleştiğini Nurettin'in bütün çabalarına karşın öğrenememiştik. Nurettin, emniyet müdürlüğündeki tüm bağlantılarını devreye sokmuş ama elle tutulur tek yanıt bile bulamamıştı. Kimse bilmiyordu. Otomobili çok hızlı kullandığı kesindi, araç taklalar atarak yoldan çıkmış, boş arazide yirmi metre kadar ileride, bir ağacın gövdesine çarparak durabilmişti. Öğrenebildiğimiz kadarıyla Cemil orada hayattaki son anlarını yaşarken trafik akıp gitmiş, durup yardım etmeye çalışanlar kaza ânını görmediklerini söylemişlerdi. Polis ve ambulans geldiğinde Cemil hayatını kaybetmişti. En azından bize söylenen buydu. Benim için kaza ya da cinayet olması fark etmiyordu, önemli olan artık Cemil'in hayatta olmamasıydı. Benim yüzümden ölmüştü, gerçek buydu. Belki Nil'in araştırdığı her ne sikimse Cemil o bilgilere ulaşmayı başarmış, bilginin asıl sahipleri de karıma yaptıkları gibi onu da öldürmüşlerdi. Ya da Cemil bulduğu ve bulamadığı bilgilerle yola çıkmış, bizim rakı âlemine yetişmek için gazı köklemiş, sonra ya lastiği patlamış ya da otomobilin bir tarafı kırılmış, kaza yapmıştı. Sonuç değişmiyordu, karımın cinayetinin peşindeyken gitmişti sevgili dostum, bana iyilik yapmaya çalışırken...

Nil'in ölümünü acı, öfke ve utançla karşılamıştım. Akif Abi'nin ardından gelen üzüntüde yalnızlığın yanında sahipsiz kalmanın kötü tadı vardı. Cemil'in ölümünden sonra hissettiğim duygu için bulabildiğim tek kelime "boşluktu". Tarif edilmesi zordu, sanki vücudumdaki organları almışlar da, orada, derimin altında hiçbir şey kalmamış gibi, sadece boşluk.

Sessiz diyaloglar XXV

"Yarım bırakmamak lazım başlanan bir aşkı ya da kavgayı ya da her ne olursa... Bir şekilde bitmediyse hiç bitmeme ihtimali var çünkü ölümlü dünyada. Her canlının canı bir gün çıkmak zorunda. Ve çıktığında yarım kalan bir şey varsa ardında, kalanlara düşen geç kalmış olmanın sızısıyla yaşamak, gidenden sonraki hayatında."

"Kalanların değil sadece, gidenlerin de yarım bıraktıkları vardır. Üstelik çok daha fazla; yaşadıkları, yaşayamadıkları, alacakları, borçları, kavgaları ve aşkları..."

26 Mayıs 2008
Pazartesi

Ankara'ya yaklaştıkça sağlı sollu sıralanan, kimi çoktan hizmete girmiş, kimi inşaat halinde alışveriş merkezlerinin bu kadar çok sayıda olmasına ve birbirlerine yakınlığına şaşırdım. Bunların hepsi kazanıyor mu, sorusu beni ilgilendirmiyordu. Bunlardan en az birinin Ay-Yapı'nın olmamasına üzüldüm sadece. Akif Abi Ankara'ya girmemi istememişti. Anlayamadığım ama sormaya cesaret edemediğim nedenlerle beni Ankara'dan uzak tutmuştu.

"Düz devam ediyorum, değil mi Ayhan Bey?"

Ahmet Ankara'da hiç yaşamamıştı, yollarını bilmiyordu. Akif Abi için bu sabah mecliste yapılan töreni radyo haberlerinde dinlemiştim. Fakat başbakan ve neredeyse meclisin yarısı Kocatepe Camii'ndeki namaza da katılacaklardı. Orada oluşacak izdihamı tahmin edebiliyordum, otomobille ulaşmaya çalışmak anlamsızdı.

"Sağa kır!" dedim ani bir kararla. ODTÜ kavşağından döndük, altgeçitten karşıya, Eskişehir istikametine geçtik. Ahmet'e az ilerideki büyük bir alışveriş merkezinin otoparkına girmesini söyledim.

"Ben taksiyle gideceğim. Sen burada ye, iç, dolaş, zaman geçir. İşim bitince seni ararım."

"Sizi nereden alacağım?" diye sordu panikle.

"Ben buraya gelirim," dedim. "İstanbul yoluna çıkmamız daha kolay olur."

Tahmin ettiğim gibi Kocatepe Camii'ne otomobille ulaşmak imkânsızdı. Bindiğim taksinin sürücüsü iyi niyetli bir adamdı. Her defasında tercihimi sorarak ara yollardan ulaşmayı denedi ama her sokağın sonunda polis barikatıyla karşılaşınca daha fazla yaklaşamayacağımızı anladı. Camiye doğru yürümeye başladım. Uzaktan cami avlusundaki kalabalığı görünce onca insanın Akif Abi için mi yoksa başbakan, bakan ve milletvekillerine yakın olmak için mi orada olduklarını merak ettim. Avluya girdiğimde kalabalığı biraz da güç kullanarak yarmaya ve Akif Abi'nin cenazesine ulaşmaya çalıştım. Tam yaklaştığımı düşünürken polislerin yerleştirdiği metal çitlere takıldım. Birkaç metre ileride bir geçiş noktası vardı. Bu defa çitleri soluma alarak oraya doğru harekete geçtim. Aynı hedefe yönelmiş, neredeyse birbirinin üzerine tırmanmaya çalışan insanlar yüzünden ilerlemem kolay olmuyordu, birkaç kişiye omuz atmak zorunda kaldım. Neyse ki, siyah takım elbisem, kravatım, koyu füme camlı Persol güneş gözlüklerimle beni koruma falan zannettiler galiba, diklenen olmadığı gibi bazıları önümden çekilerek yolumu açmaya bile çalıştı. Fakat tam hedefimdeki geçide ulaşmışken iki polis önümü kesti, daha ileriye geçemeyeceğimi söylediler. Rahmetlinin akrabası olduğumu gevelerken polislerden biri kimliğimi istedi. Birkaç saniye sonra iki polis yana çekilerek geçmeme izin verince rahatladım.

Ağır demir çitlerin diğer tarafında birbirini ezen kalabalık yoktu, ciddi adamlar orada burada toplanmış, suratlarında ciddi ifadelerle ciddi konuları tartışıyorlardı. Lacivert takım elbiseli milletvekillerinin, bürokratların, valilerin bazılarını tanıyordum. Fakat bana selam veren çoğu surata, basından mı aşinaydım yoksa bir şekilde ger-

çekten tanışmış mıydık, karıştırıyordum. Belki de onlar benim suratıma aşinaydı, geçen haftalarda Nil'in kocası olma sıfatıyla bazı dinci gazetelerde boy gösterdiğimi anımsadım. Önüme gelene selam vererek dolanmaya başladım. Sonunda gerçekten tanıdığım üç kişiyi görünce rahatladım. Akif Abi'nin eşi Gülten Hanım ve iki oğlu bayrağa sarılı tabutunun yanında duruyorlardı. Fakat etrafları kalabalıktı. Olduğum yerde dikilip beklemeye başladım. Bir an için yalnız kaldıklarında hemen o tarafa yöneldim.

Akif Abi beni oğulları gibi yetiştirmiş fakat ailesine yaklaşmama izin vermemişti. Evine sadece iki defa girebilmiş, eşi ve oğullarıyla sadece iki defa akşam yemeği yemiştim. Bu durumu önemsediğim yoktu ama doğal olarak garipsiyordum. Nil'i ailesinden istemek için eşiyle birlikte İstanbul'a gelmesini rica ettiğimde beni kırmamış, Gülten Hanım'la birlikte gelmişti. Fakat Nil'in ailesi bile Akif Abi'ye ne kadar yakınsam, Gülten Hanım'a o kadar uzak olduğumu daha o geceden anlamışlardı. Ona "abla" ya da "teyze" diye hitap edemezdim, asla o kadar samimi olmamıştık benimle. Akif Abi'nin işi, hayatıydı, iyi de parası vardı. İşiyle yaşayan çoğu zengin adam gibi evinde mutlu değildi, mutluluğu çapkınlıkta arıyordu. Yıllar içinde Gülten Hanım'dan iyice uzaklaşmış, bulduğu her kadından mutluluk dilenir olmuştu. Belki de sadece çapkınlık yaparken mutlu oluyordu. Kız isteme törenimizden çok kısa bir süre sonra Akif Abi'yle akşam yemeği için buluştuğumuz bir akşam, bir büyük rakıyı devirip kafayı bulunca ağzından kaçırdı; Gülten Hanım, kocasının öz oğullarından ayırt etmediği, kimsesiz genç adamın, onun piçi olduğundan kuşkulanmış, bir türlü yenemediği o şüpheyle beni evinde, oğullarının yanında istememişti!

Ezan okunmaya başlayınca protokole ayrılan avludaki kalabalığın çoğu öğle namazını kılmak için camiye

girdi. Fakat bu defa da saçlarını pahalı eşarplarla yarım yamalak kapatmış kadınlardan oluşan bir grup Gülten Hanım'ın etrafını sardı. Politikacıların eşleri olma ihtimalleri düşüktü, öyle olsa hiç değilse birkaçı türbanlı olurdu. Gülten Hanım'ın Ankara sosyetesinden arkadaşları olmalıydı bu kadınlar. Akif Abi'nin politikaya atılmasına en hazırlıksız yakalanan aile bireyi Gülten Hanım'dı. Zamanında birkaç milletvekili çıkarmış sosyal demokrat bir ailenin kızı olarak kocasının muhafazakâr bir partiyle beklenmedik ilişkisini asla kabullenememişti. Taziyeci kadınların ilk grubu, yerlerini başkalarına devretmek üzere birkaç dakika için dağılınca hemen yanlarına gittim. Gülten Hanım gayet metin, bir o kadar da soğuk tavırlarla öpmem için elini uzattı. Eğilip öptüm, baş sağlığı diledim. Zafer kazanmış bir komutan edasıyla teşekkür etti. Kocasının ölümünü nasıl karşıladığı hakkında yorum yapacak kadar tanımıyordum onu. Fakat üzgün görünmek için hiç olmazsa biraz olsun çaba harcaması bu ortam için daha uygun olabilirdi. Gülten Hanım, hemen ardımda biten ağır makyajlı bir kadına yönelip bana arkasını dönünce, önce Akif Abi'nin küçük oğlu Erhan'la, ardından ağabeyi Engin'le birbirimize sarıldık.

"Ne zaman geldin?" diye sordu Engin.

"Az önce."

"Uçakla mı?"

Neden sorduğunu anlamadım ama, "Otomobille..." diye yanıtladım.

"Mezarlığa gelecek misin?"

"Tabii."

"Araban nerede?"

"Ankara girişinde bıraktım, taksiyle geldim."

"Az sonra başbakan gelecek, seni göremeyebiliriz..."

Engin ailenin birkaç metre arkasında dikilen adamlardan birini yanına çağırdı.

"Bu Ali," diyerek benimle tanıştırdı, sonra bana sormaya bile gerek görmeden adama benim çok yakın bir aile dostu olduğumu, beni mezarlığa götürmesini, ardından da şirkete getirmesini söyledi.

"Ayhan, şirket çalışanlarıyla ufak bir tören yapacağız. Sen de gel, sana bir şey vermem gerekiyor." Benden birkaç yaş genç olmasına rağmen benimle ağabeyim gibi konuşurdu. Ne de olsa patron oğlu olarak büyümüştü.

Evet anlamında başımı salladım.

"Sen aileden birisin," dedi annesinin duyacağı şekilde. Konuştuğu kadını susturup gözlerini hışımla ona diken annesine aldırmadan devam etti. "Akşam babamın evinde toplanacağız, duası okunacak. Gelir misin?"

"İstanbul'a dönmem lazım. Şirkette görüşürüz ama sonra yola çıkmak zorundayım."

Birden ortalık hareketlendi, bakanlar, milletvekilleri, korumalar barikatların arasındaki girişe doğru koştururken diğerleri geri çekilerek başbakanın geçebileceği küçük bir koridor açtılar. Namaz bitmişti anlaşılan. Başbakan açılan koridorda bize doğru yürürken ben, ailenin arkasındaki adamların arasına sıvıştım. Karizmatik lider, önce Gülten Hanım'la sonra oğullarıyla tokalaştı, bulunduğum yerden duyamıyordum ama üzgün bir ifadeyle Engin'e bir şey sorduğunu gördüm. Engin'in verdiği yanıtı dinledikten sonra Gülten Hanım'ın elini iki eli arasına alıp uzun uzun konuştu. Ardından Gülten Hanım'ı orada bırakıp Engin ve Erhan'la birlikte Akif Abi'nin tabutuna doğru ilerledi. Kalabalık hızla saf tuttu, imamın duaları başlaymca ben de en arka sırada yerimi aldım. Cenaze namazı kılındı, yeniden dualar okundu. Başbakanın ardından protokole göre bakanlar, milletvekilleri, işadamları aileye taziyelerini sunmak için sıraya girerken Engin'in az önce tanıştırdığı Ali omzuma dokundu.

"Ayhan Bey, isterseniz biz gidelim, geç kalırsak buradan çıkamayız."

Başbakan ve korumaları ayrılınca güvenlik gevşedi. Polislerin arasından sıyrılıp cami avlusundan çıktık.

"Böyle olacağını bildiğim için arabayı az ileride bir ara sokağa bırakmıştım," dedi Ali.

"İyi yapmışsın," diyerek adamı takdir ettiğimi gösterdim.

"Akif Bey babamız gibiydi, hepimiz için öyleydi."

"Siktir lan!" dedim içimden.

Akif Abi, mezarlıkta oldukça büyük bir yeri aile mezarlığı olarak kapatmıştı. Sülalesine nesiller boyu yetecek büyüklükteki alanda ilk mezar onun için açılmıştı. Anne babası kim bilir Anadolu'nun hangi köyünde gömülmüş, gömüldükleri yerde unutulmuştu. Fakat belli ki, Akif Abi'nin niyeti gittiği yerde unutulmamak, en azından aileden başka birileri öldükçe hatırlanmaktı. Nurettin'in mezarlık merakını şimdi daha iyi anlayabiliyordum, hayatı şimdiye kadar yalnız geçen sevgili kardeşim, öldükten sonra yalnız kalmak istemiyordu.

Ali haklı çıktı, cenaze biz oraya ulaştıktan bir saat sonra gelebildi. Oğulları Akif Abi'yi mezarına indirdiler, üzerine toprak atıldı, dualar okundu, Akif Abi gitti.

Demircioğlu Holding, Kavaklıdere'deki apartmandan bozma binasından Oran'daki modern merkezine taşınalı çok olmuştu. Fakat Akif Abi holdingi iki oğlu arasında paylaştırdıktan sonra bu binanın hangisine kaldığını bilmiyordum. Girişteki resepsiyonun arka duvarına yukarıdan aşağıya altın yaldızlı kabartma harflerle işlenmiş "Demircioğlu Enerji AŞ", "Demircioğlu Madencilik AŞ", "Demircioğlu Çimento AŞ" logolarını görünce binanın Engin'e ait şirketlere kaldığını anladım. Resepsiyondaki görevlinin verdiği plastik kartı ceketimin yakasına iliştirip asansöre bindim. Kapı açılır açılmaz hıncahınç dolu bir salonda buldum kendimi. Neredeyse binadaki tüm çalışanlar burada toplanmıştı. Önce Engin sahneye çıktı,

konuşmasını yaptı. Biraz uzun süren bu konuşmanın ardından ağabeyine göre sessiz sakin bir yapısı olan Erhan'ın ağzından önceden ezberlediği anlaşılan birkaç cümle döküldü sadece. Erhan sahneden inince, artık yönetim kurulundaki koltuklarını boşaltmaları gerektiğini anlamış olan, yıllarını Akif Abi'yle çalışarak geçirmiş yaşlı yöneticiler sahneye çıkıp patronlarına veda ettiler. Ve sonra hiç beklemediğim bir şey oldu; Engin tekrar sahneye çıktı, "kardeşim" diyerek adımı anons etti. Önce ne diyeceğimi bilemedim. Ama gözyaşlarıma hâkim olmayı başarınca cümleler kendiliğinde dökülmeye başladı:

"Akif Demircioğlu, bir gün aniden karşısına çıkan tecrübesiz bir gence inandı, ona sahip çıktı, destekledi, büyüttü. Öz evlatlarından ayırt etmedi. Benim babam oldu... Zaten başka bir baba tanımadım hayatımda..."

Hepsi bu kadardı. Kelimeler boğazımda düğümlendi, sulanan gözüm görmemi engelledi, dönüp Engin'e sarılmak istedim. Fakat Engin yerine, birkaç saniye önce Engin'in bulunduğu yerde biten Akif Abi'nin emektar sekreteri ve uzatmalı metresi, "kraliçe" lakaplı Ayşe Hanım'a sarıldığımı fark ettim. Kadın hüngür hüngür ağlıyordu. Bizi izleyen toplulukta gerçekten duygulanan, birkaç damla gözyaşını esirgemeyen çalışanlar vardı mutlaka. Fakat büyük çoğunluğun alaycı bakışlarını hissedebiliyordum. Ayşe Hanım yıllarca hizmet etmişti Akif Abi'ye. Hizmetlerinin yönetici asistanlığıyla sınırlı olmadığını Akif Abi'nin oğulları dahil herkes biliyordu. Fakat kimse bildiklerini dillendirmeye cesaret edemezdi. Böyle bir şeye cüret edenin şirkette yeri olmayacağı gibi dışarıda iş bulması da olanaksız hale gelirdi. Ayşe Hanım, Akif Abi'nin oğulları büyüyüp şirkette önemli yerlere gelinceye kadar tek kelimeyle "kraliçeydi". Şirketlerin diğer tüm çalışanlarından, genel müdürlerinden, direktörlerinden, departman müdürlerinden çok daha güçlüydü. Kimse

ona saygıda kusur etmezdi. Aralarındaki ilişki herkes tarafından kabul görmüştü. Hatta Gülten Hanım tarafından bile; Miami'de yazlık ev, Paris, Londra ve New York'a bitip tükenmeyen geziler, hizmetçiler, şoförler, parayla alınabilecek her türlü lüks karşılığında.

Tören bitince Engin, Erhan'la beni odasına sürükledi. Üçümüz de yorgunduk.

"Birer viski içer miyiz?" diye sordu Engin. "Babam için..."

O anda bundan iyi bir teklif olamazdı. Asık suratlarla viskilerimizi yudumlarken merakımı yenemeyip, "Ayşe Hanım'a ne olacak şimdi?" diye sordum ortaya.

"Emekli oluyor," diye yanıtladı Engin. "Merak etme, babam evini, arabasını, bankada ona ömür boyu yetecek kadar emekli ikramiyesini ayarlamıştı zaten."

Dudaklarına takılan buruk bir gülümsemeyle, "Sevgili babama!" diyerek kadehini kaldıran Erhan'a eşlik ettik. Ancak ölümünün ardından babalarını anlayan oğullardan olacaktı onlar da. Kendi karılarını aldatmaya başladıklarında annelerini ihmal eden çapkın ve başarılı babayı tamamen affedecek, ona ne kadar benzediklerini ya da benzemeye çalıştıklarını o zaman fark edeceklerdi.

"Babam Amerika'ya giderken öleceğini biliyor gibiydi," diye bir giriş yaptı Engin. "Bildiğimiz kadarıyla vasiyet hazırlamamış. Zaten şirketleri Erhan'la bana paylaştırdı, işleri ayırdı. İyi mi yaptı kötü mü, zamanla anlayacağız. Ama bizim fikrimizi de almasını isterdik doğrusu. Sormaya bile gerek duymadı. Neyse, vardır bir bildiği... Şirketi paylaştırırken sana da bir şeyler ayıracağını sanıyorduk ama..."

"Engin, Ay-Yapı aslında Akif Abi'ye aitti biliyorsun. Sermaye onundu, fikir onundu, yöneticilerin çoğu onun elemanıydı. Şirketin asıl sahibi oydu. Ben sadece genel müdür gibi yönettim şirketi, o kadar. Eğer isterseniz..."

"Saçmalama be Ayhan!" diyerek sözümü kesti Engin. "Ay-Yapı senin hakkın. Ama Erhan da, ben de sana daha fazlasını vereceğini düşünüyorduk."

"Daha ne olsun ya!"

"Neyse, seni alacak verecek davası için çağırmadım buraya. Dava mava yok zaten. Sen babamın emanetisin bize... Babam Amerika'ya gitmeden önce Erhan'la beni buraya, bu odaya çağırdı. Nil'in cenazesinden bir hafta sonraydı galiba. Herkes için zarflar hazırlamış. Anneme, Erhan'a, bana, Ayşe Hanım'a, başka Ayşe hanımlara..."

Buruk gülümsemeler yayıldı suratlarımıza. Hayatı seven, hayatın ona sunduğu nimetleri mutlulukla kabul eden bir adamın ardından ne söyleyebileceğimizi bilemedik o an. Doğruları, başkalarının doğruları olmayabilirdi ama o mutluluğu aramış, kendince bulduğu reçeteleri sonuna kadar kullanmıştı.

"Bu zarfı da sana hazırlamış."

Orta boy, sarı bir zarftı. İsmimi elyazısıyla yazmıştı. O anda oğullarının önünde açmak istemiyordum ama meraklı gözlerle beni izleyen iki genç adamı hayal kırıklığına uğratamazdım. Açmak zorunda kaldım. Zarfın içindeki katlanmış beyaz kâğıdı görmezden gelip deri kayışlı kol saatini çıkardım, Engin ve Erhan'a gösterdim. Kadranı yılların etkisiyle sararmış, altın kaplama Omega saat elden ele dolaştı, yine bana döndü.

"Babası... Dedem sünnet düğününde hediye etmiş. Çok severdi, başka saati olmadı zaten," dedi Engin.

"Bunun sizde kalması daha doğru olur aslında..."

"Ayhan, biz zaten onun tescilli oğullarıyız. Bu saati sana vermesinin tek anlamı var: seni de oğlu olarak kabul etmiş. O saat senin!"

"Biliyorum," dedim, "Ona her zaman borçlu kalacağım."

"Çocukların babalarına borcu olmaz," diyerek nok-

tayı koydu Engin. Erhan'ı bilemiyordum ama Engin babasının aynıydı. İş dünyasının tozunu attıracağından hiç kuşkum yoktu.

Nil'in hediyesi olan Rolex'i anı kutusuna kaldırdığımdan beri saat takmıyordum. Hemen koluma takabilirdim ama bu durumda zarfı yanımda götürmek için bahanem kalmayacaktı. Saati tekrar zarfa koydum.

"Ben artık gitmeliyim. Burada vedalaşalım tamam mı? İstanbul'a yolunuz düştükçe mutlaka arayacaksınız beni! Akif Abi'nin sevdiği mekânlarda iki kadeh içmeden dönmek yok."

Birbirimize sarıldık. "Onu çok özleyeceğim," dedim son olarak. Aşağıya inmek için asansörün kapısında beklemeye başladığım sırada biri arkamdan seslendi.

"Ayhan bekle, beraber inelim."

Ayşe Hanım'dı. İki genç kadın Ayşe Hanım'ı görünce kıkırdamalarını kesip abartılı bir saygıyla selamlayarak dışarı çıktılar. Kabinin atmosferini kaplayan parfüm kokusunu mecburen içimize çekerek asansöre bindik.

"Sana baş sağlığı dilemek istedim. Eşin için... Çok üzüldüm. Bir türlü arayamadım, kusura bakma. Biliyorsun işte..."

"Sağ olun," dedim. "Çok naziksiniz."

"Çok gençti, çok da güzeldi. Yazık oldu."

"Nil'i tanıyor muydunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Tabii," dedi. "Yılbaşından sonra Akif Bey'e geldi, birkaç defa... Bir defasında Akif Bey toplantıdaydı. Beraber çay içtik. Son olarak... Nisandı galiba. Sen bilmiyor muydun?"

"Ha tabii," dedim. "Ankara'da işleri oluyordu, fırsat buldukça Akif Abi'ye uğrardı. Akif Abi bizim nikâh şahidimizdi..."

Neden yalan söylediğimi bilmiyordum. Karım hakkında, karımın karıştırdığı haltlar hakkında bir bok bil-

mediğimi itiraf etmemek içindi galiba. Lobiye çıktığımızda kraliçe bana bir defa daha sarıldı, ben de çekinerek sırtını hafifçe sıvazladım, orada vedalaştık.

Ahmet'le alışveriş merkezinde buluşup yola koyulduk. Eskişehir yolundan çevre yoluna ayrılan sapağa döndük. Otoyol gişelerini geçinceye kadar Nil'i düşündüm, hayatı ne kadar az paylaştığımızı, nerede hata yaptığımı, hatta ne çok hata yaptığımı, evlenmekle ona sahip olduğumu sanıp sonrasında onu tanımak, anlamak, sevmek için yeterince çaba harcamadığımı ve artık çok geç olduğunu... Sonra Engin'in verdiği sarı zarfı açtım. Saati çıkarıp sararmış kadranına baktım. Akif Abi'nin zamanı geri kalmıştı, akrep ve yelkovanı şimdiki zamana göre ayarladım, yan tarafında mavi bir taşla süslü vidasını ileri geri çevirerek kurdum, kendi zamanımı başlatıp bileğime taktım. Zamanım akmaya başladı. Sonra Akif Abi'nin yazdığı mektubu çıkardım. Öğreneceklerimden korkuyordum ama gittiği yere kadar gitmeliydi artık.

Evlat, sen bu mektubu okuduğuna göre ben artık mevta oldum demektir. Umarım cenazem iyi geçmiştir. Hakkını helal etmeyen biri çıktıysa üzülürüm doğrusu.

Eminim Ay-Yapı'yı sana bıraktığım için kendini borçlu hissediyorsundur. Sen böyle bir adamsın, sana verdiklerimden katbekat fazlasını bana verdiğini görmezsin bile. Seni bu yüzden bu kadar çok sevdim, bambaşka bir adamsın. Benim oğlanların da Ay-Yapı'yla ilgili olarak sana sorun çıkaracaklarını sanmıyorum. İkisi de iyi çocuklardır. Onları da seni de iyi yetiştirdim. Saat, sana bırakacağım son şey olacak. Baba yadigârıdır, saatime iyi bak, baktıkça beni hatırlarsın. Belki bir gün senin de bir oğlun olur, sen de ona takarsın. Büyüsün, öyle ver. Gençken o saatin anlamını anlamaz, sevmez.

Evlat, Nil kızım için çok üzüldüm. O benim ilk gelinimdi.

Ameliyattan sağ salim çıkmayı becerirsem, sen istesen de istemesen de –gerekirse başbakandan ricacı olup– bu işin peşine düşeceğim diyordum ama sen bu mektubu okuyorsan ben ameliyatı atlatamamışımdır. Bu durumda sana bir isim vereceğim: Halil İbrahim Sarıca. Bu herif bizim partiden milletvekilidir. Beni sevmez, enerji işlerinde rakibiz, en başından beri yoluma taş koymaya çalışıyor. Çok dikkatli olman lazım: kötü birine güvenebilirsin; çünkü ondan sadece kötülük geleceğini bilirsin, bildiğine güvenirsin. Fakat bu gibi adamlara güvenemezsin çünkü iyi mi kötü mü bilemezsin. Ben bu hayatta iyi görünen çok kötü gördüm. Bu herifin ne olduğu, kime çalıştığı belirsiz. Çok güçlü bağlantıları var. Maalesef Nil bu herifle birkaç defa görüşmüş. Yazacağı bir kitapla ilgileniyormuş. Nil kendisi anlattı. Benim hakkımda bir sürü palavra sıkmış. Ona bu herifin tekin biri olmadığını, uzak durmasını söyledim ama sözümü dinlediğini sanmıyorum. Sonra da genç yaşında öldü gitti işte. Neden, niçin bilmiyorum ama Nil'in ölümünde bu herifin parmağı var gibi geliyor bana. Fakat tekrar ediyorum, çok dikkatli olmalısın evlat. Çok derine dalarsan tekrar yukarı çıkmaya nefesin yetmeyebilir. Tıkandığın yerde bırak. Hayat, hiç beklemediğin bir gün kapalı kapılarını sana yeniden açıverir. Bazen dertleri, soruları zamana bırakmayı bilmek lazım. Kimse her şeyi kontrol edemez.

Beni unutmayacağını biliyorum. Mezarımı falan hazırlamıştım. Yani Ankara'da olacağım. Yolun düştükçe bana uğra, birkaç dua öğren, başımda oku. Dua etmek iyidir.

Sana, Nil'in başına gelenlere rağmen iyi bir hayat diliyorum evlat. Fazlasıyla hak ettin.

Akif

Ahmet'e çaktırmamaya çalışarak gözlerimde biriken yaşları sildim. Aslında böğüre böğüre ağlamak istiyordum ama olmazdı. Akif Abi'yi nasıl unutabilirdim? Nil'i, Cemil'i... Nasıl unutabilirdim? Kırklı yaşlarıma yaklaşır-

ken sadece dört insan bulabilmiştim, hayatıma yön veren, değer katan, sevdiğim, beni sevdiklerini bildiğim topu topu dört insan. Kâbus gibiydi, bir ay içinde bu insanlardan üçünü kaybettiğime inanamıyordum. Onların bıraktığı boşluk asla dolmayacaktı. Akif Abi'nin benim için dilediği hayat ise çok uzak, çok zor görünüyordu. Canımdan üç parça, beni terk etmekle kalmamış, arkalarında belki de yanıtlarını asla bulamayacağım sorularla birlikte paramparça olmuş ruhumu bırakmışlardı.

Camı hafifçe aralayıp bir sigara yaktım. İçime çektiğim her nefes kim bilir kaç milyon hücremi öldürürken kendime gelmemi sağladı. O isim, Halil İbrahim Sarıca... Bir yerden anımsıyordum ama nereden? Adam milletvekili olduğuna göre ismine bir yerlerde rastlamış olabilirdim. Fakat Nil'le nasıl bir bağlantısı olabilir, ölümüne yol açacak ne yapmış olabilirdi?

Nil! Nil'in telefonu! Polisin Cemil'in cenazesinde getirdiği telefonu anımsadım birden. Ölümler, cenazeler, depresyon, alkol derken aklımdan çıkıp gitmişti. İstanbul'dan yola çıkarken otomobilin arka koltuğuna attığım evrak çantama uzanıp telefonu çıkardım. Başparmağımı açma düğmesine bastırıp bekledim. Birkaç saniye içinde ekranı aydınlandı. İyi haber, pili tükenmemişti, çalışıyordu. Kötü haber, cihaz PIN numarası girmemi istiyordu. Bilmeme de, bulmama da imkân yoktu. İçimden küfrü bastım. Doğum günü? Evlilik yıldönümümüz? Ne? İstanbul'a varıncaya ya da alet kendini kilitleyinceye kadar aklıma gelen anlamlı numaraları denemeye karar verdim. İlk olarak, bilinçdışı bir dürtüyle dört tane 0 girdim. Tamam tuşuna bastım ve sürpriz: dört sıfırı kabul etti ve açıldı! Bilgisayarına, internet hesaplarına, evin alarmına, valizlerine, hatta makyaj çantasına, karşısına çıkan her kilide farklı şifreler koymaya bayılan Nil, telefonunu dört sıfırla mı şifrelemişti? Bu imkânsızdı ama olmuştu işte.

Çabuk uyandım; dört sıfır bu telefona polis marifetiyle girmiş olmalıydı. Cihaz kim bilir kaç polis departmanını dolaşmış, dolaşırken dört sıfırla memurların işini kolaylaştırmışlardı. Eğer öyleyse işime yarayabilecek hiçbir şey bulamayacaktım. Önce mesaj kutusunu açtım, beklediğim gibi boştu. Elektronik posta kutusu da aynı durumdaydı. Aranan numaralar, gelen aramalar, cevapsızlar, tamamı temizlenmişti. Cemil hayatta olsa bunun hesabını sorardım. Daha iyisi, Cemil'in istihbarattaki arkadaşları aracılığıyla aradığım her bilgiye telefon şirketinden ulaşabilirdim ama sevgili dostum yardım edemezdi artık. İşime yaramayacağını anladığım telefonu tekrar çantama koymadan önce boş olduğuna emin olmama rağmen öylesine fihristi açtım. Fihristteki isim ve numaralara dokunulmamıştı! Ya da en azından hepsi silinmemişti. Birden beynim hızla çalışmaya başladı, sırtımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve arama boşluğuna "Halil" yazdım. Ekranda Halil İbrahim Sarıca ismi ve altında telefon numarası belirdi. Katilinin adı yoktu. Galip'in ismini yazdım. Numara ekranda çıktı. Sonra Hüseyin Hoca'yı denedim, başka isimler çıktı ama Hüseyin Hoca yoktu. O anda "Halil İbrahim Sarıca" ismini nerede duyduğumu anımsadım. Hüseyin Hoca, Nil'i ilk seferinde kabul etmediğini; fakat Ankara'dan bir milletvekilinin arayarak Nil'le görüşmeyi kabul etmesini rica ettiğini söylemişti. O milletvekili Halil İbrahim Sarıca'ydı! Şimdi ne yapmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Hemen o herifi arayabilir ve karımın ölümü hakkında görüşmek istediğimi söyleyebilirdim. Fakat telefonu sekreteri falan açabilir, beni günlerce oyalayabilirdi. Kendisi açsa bile beni tersleyebilirdi. Üstelik Akif Abi mektubunda adamın tehlikeli olabileceğini ima etmişti. En kötü senaryoda, adamı aradıktan kısa bir süre sonra, daha İstanbul'a bile girmeden kendimi bir kamyonun altında, bağırsakla-

rım yola yayılmış halde son kez hayatımın muhasebesini yaparken bulabilirdim. Eğer adam tehlikeli bir tipse ben de tehlikeli olmalıydım, anlayacağı dil buysa... Tehlikenin adı Nurettin'di.

Yolun sağında "servis alanı" tabelasını görünceye kadar bekledim. Nihayet tabela karşımıza çıkınca Ahmet'e servis alanına girmesini söyledim.

"Tuvalete mi gideceksiniz?" diye sordu dalga geçer gibi. Bu Ahmet iyi çocuktu ama bazen samimiyetin dozunu tutturamıyordu. İmalı sorusunun altında prostat sorunu falan vardı herhalde ama henüz öyle bir derdim yoktu, daha uzun yıllar olmayacağını umuyordum. Yapacağım konuşmayı Ahmet'in duyması önemli değildi, otomobilin içine dinleme cihazı, böcek, möcek koymuş olabilirlerdi. Nurettin'in paranoyası sonunda bana da bulaşmıştı. Ahmet lokantanın önünde park edince Nil'in telefonunu yeniden evrak çantama saklayıp özel hatlı olanı çıkardım. Bu özel hat hâlâ özel miydi, pek emin değildim ama tedbirli olmaya devam etmekte yarar vardı. Otomobilden çıktım, tuvalete doğru yürürken arama düğmesine bastım.

Nurettin detaya girmeye gerek duymadı. Ne zaman İstanbul'a döneceğimi sordu, yolda olduğumu söyledim. Bir taksi tutup Selimpaşa'ya gelmemi söyledi ve telefonu kapattı. Tuvaletten çıkınca gofret, sakız, iki şişe de su aldım. Bir sigara yakıp birkaç nefes çektim. Tekrar yola çıkınca evrak çantamdan Nil'in telefonunu bir kez daha çıkardım. Fihristin kalanına da bir göz atmak istiyordum. Yukarıdan aşağıya şöyle bir taradım ama ismimi göremedim. Bozuldum tabii, elin ne idüğü belirsiz adamı kayıtlıydı ama kocasının adı telefonunda yoktu. Özel hatlıyı çantaya tıkıp kendi telefonumu çıkardım. Ezbere bildiğim numarayı çevirdim. Bir-iki saniye sonra Nil'in telefonu aydınlandı. "Love Story" film müziği eşliğinde "sevgi-

lim" kelimesini okudum ekranda. Kendimden utandım. Benim yaptığım gibi, herhangi biri gibi kaydetmemişti beni telefonuna. "Sevgilim" diyerek özelleştirmiş, üstüne bir de tüm zamanların en romantik film müziğini yerleştirmişti. Aslında pek de romantik devam etmeyen evliliğimizin ucunda kıyısında bir yere romantizmi yerleştirmişti benim güzel karım. Tüm evliliklerde romantizm ölüyor muydu bilemezdim ama bizimkinde ölmüştü galiba, ben öldürmüştüm. Akşamları evde buluştuğumuzda açılan bilgisayarlar, iki laf konuşmadan geçen saatler, bitip tükenmeyen iş telefonları... Tüm bunlar eve giren paranın miktarını sürekli artırıyor ama romantizm seviyesinin dibe vurmasına sebep oluyordu. Doğum günlerimizi –benimki belirsizdi ama nüfus kaydında yazanı kabul etmiştik– evlilik yıl dönümümüzü, sevgililer gününü falan atlamazdık gerçi. Fakat paralı bir çiftlik biz, özel bir gün için pahalı bir otele ya da lokantaya gitmek, sekretere aldırılan bir randevuyla çok kolaydı. Birbirimize anlamlı bir hediye almak için para biriktirmemize, günlük ihtiyaçlarımıza ayırdığımız bütçeyi kısmamıza gerek yoktu. İnsan sevdiğine verdiği değeri gösteren simgeler için çaba harcamıyorsa, alınanların da yapılanların da derinliği olmuyor, yüzeysel kalıyordu. Oysa evliliğimize ilk adımımızı oldukça romantik bir ortamda atmıştık: Nil Nehri'nde bir gezi teknesinde! Nil'i kazanabilmek için her güne bir sürpriz planlayan, onca inceliği düşünebilen ben, evlendikten sonra geçen birkaç yıl içerisinde nasıl bir öküze dönüştüğümü fark ettikçe hayret ediyordum.

Akif Abi beni Libya'ya postaladığında kariyerimin zirvelerine yükselen yolda önemli bir mesafe kat ettiğimin farkındaydım. Oraya yol mühendisi ya da şantiye şefi olarak değil, bu ülkedeki tüm projelerin genel koordinatörü titriyle gitmiştim. Söz konusu olan, Urfa'da, artık sonu görünmüş projelerden defalarca büyük, bir iş

yumağıydı. Firmanın tüm geleceğini ortaya koyduğu yüz milyonlarca dolarlık bir iş kompleksinin başına geçmiştim. Bu müthiş sorumluluğun gururuyla gitmiştim Libya'ya, tam yetkiyle, en tepedeki adam olarak.

Buraya kadar harikaydı ama zamanlaması daha kötü olamazdı. Urfa'dayken yaptığım gibi, her aklıma estiğinde İstanbul'a kaçamazdım. Şantiyelerden Trablus'a gitmek bile saatler sürüyordu. İstanbul'a her gün uçak yoktu, sadece haftada üç sefer. Daha önemlisi, burada iş her gün, bazı şantiyelerde vardiyalar halinde yirmi dört saat devam ediyordu. Sıcaktan etkilenmemek için ağır işleri güneş battıktan sonra yapmayı tercih ediyorduk. Sürekli hareket halindeydim. Bir şantiyeden diğerine koşturuyor, tek müşterimiz olan devletle sorun çıkmaması için inanılmaz hantal ve karmaşık Libya bürokrasisiyle uğraşıp duruyordum.

Nil'le hemen her gün telefonda konuşuyor, geceleri internette saatlerce yazışıyorduk. Fakat yetmiyordu. Elini tutmak, sıcaklığını hissetmek istiyordum. Bulduğum çözüm pek dâhiyane sayılmazdı, hatta oldukça basitti: ben Nil'e gidemiyorsam, Nil bana gelebilirdi. Fikir Nil'in de hoşuna gitmişti. Buraları, çalışma koşullarımı, yaşadığım yerleri görmek istiyordu. Nil'in Libya'ya gelebilmesi için şirketten bir davetiye çıkarıp İstanbul'a gönderdim. Ziyaret nedeni olarak en kolay seçeneği yazdım, gazeteci olarak gelecek, Türk mühendis ve işçilerle röportajlar yapacaktı. Nil, gönderdiğim davetiyeyle Libya'nın İstanbul Konsolosluğu'na başvurdu. Bir ay geçti, iki ay geçti, haber çıkmadı. Sonunda konsolosluktan olumsuz yanıt geldi. Nil'in davetiyesinde ve başvuru formunda mesleğini gazeteci olarak yazdığımız için sorun çıkmış. Böylece Libya hükümetinin yabancı gazetecilere alerjisi olduğunu öğrendik, benim çıkardığım davetiyeyle Nil'in mesleğini bağdaştıramadıkları için vize vermeyi reddediyorlardı.

Nil'in Libya gezisi yatarken bir buçuk yıl böylece geçip gitti. On sekiz ay içinde Türkiye'ye sadece dört defa gidebilmiş, ülkemde geçirdiğim zamanın büyük bölümünü Ankara'da harcamak zorunda kalmıştım. Hepsini topladığımda Nil'le İstanbul'da geçirdiğim gün sayısı en fazla on çıkıyordu. Sonunda özlemine dayanamadım, Akif Abi'ye telefon edip iki hafta izin istedim. Hemen anladı yaşlı kurt:

"Kızı al, güzel bir tatil yapın," dedi. "Biraz daha sabret, seni oradan kurtaracağım."

Beni kurtarmakla ne demek istediğini o zaman anlamamış, yeni planları olduğunu fark etmemiştim. Umurumda da değildi. Yalvar yakar, Nil'i mayısın ortasında iki hafta izin almaya ikna edebildim. Buluşma noktamız Kahire olacaktı. Bu eski, kalabalık ama tuhaf bir şekilde insanları kendine çeken şehirden lüks bir nehir gemisiyle yola çıkacak, nehrin aktığı yönün tersine, güneye, Mısır tarihinin derinliklerine dalacaktık. Trablus'ta bindiğim uçak, beni Nil'in gelmesinden iki gün önce Kahire'ye ulaştırdı. Hilton Oteli'nin üst katlarındaki odamın penceresinden Nil Nehri'nin ötesinde batan güneşi izlerken heyecandan ölüyor, yaptığım seyahat planlarının Nil'in hoşuna gitmesini umuyor; fakat bu mistik ülkenin güzelliklerini değil de köhnemiş tarafını, yoksulluğunu, pisliğini görmeyi tercih etmesinden, bir de Batılı turistlerin sıklıkla yaşadığı bir felakete, bağırsak enfeksiyonuna yakalanmasından korkuyordum. Nil'i havaalanında karşıladığımda mutluluktan ve heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Onu mutlu etmek zorundaydım ama Mısır'da her zaman risk vardı. Bazı yabancıların Mısır'a bağlandıklarını, hayatları boyunca defalarca geldiklerini fakat bazılarının bu ülkeden ayrılırken nefret ve pişmanlıktan başka duygu taşımadıklarını duymuştum. Neyse ki gerginliğim uzun sürmedi, Nil de benim kadar heyecanlıydı

ve onu karşıladığım andan itibaren yüzü hep gülüyordu. Heyecanının bir nedeni tabii ki benimle ilk kez iki haftaya yakın bir zaman geçirecek olmasıydı. Fakat hiç aklıma gelmeyen bir nedeni daha vardı, Nil bu ülkede doğmuş, ismini ülkeye hayat veren, içinden tarih akan muhteşem nehirden almıştı. Avrupa'da, Amerika'da gezip görmediği yer kalmamış olmasına rağmen doğduğu ülkeye ilk kez geliyordu!

Kahire'de iki gün kaldık. Gize piramitlerini, Kahire Müzesi'ni, rengârenk papirüsler satan dükkânları gezdik, parfüm mağazalarından lotus çiçeği esansı aldık, Nil Nehri'nde dansözlü gece turlarına çıktık. Sonra beş gecemizi geçireceğimiz lüks nehir gemisinin bizi beklediği Luksor'a uçtuk. Nil mutluydu, Karnak Tapınağı'nı gezerken, Teb'de Krallar Vadisi'nde firavunların mezarlarına girerken hep el eleydik. Fakat Nil'in en mutlu olduğu anlar, gün içinde antik ören yerlerini gezdikten sonra, teknemizde akşam yemeğiyle birlikte başlayan sazlı danslı curcunayı da atlattıktan sonra üst güverteye çıkıp bir şezlonga uzandığında başlıyordu. Yanındaki şezlonga uzanmamı istiyor, elimi tutuyor, "Nil sonunda Nil'le buluştu, senin sayende," diyordu. Hazırladığım sürprizi tatilimizin son bölümünü geçireceğimiz Şarm El-Şeyh'e saklıyordum. Son günlere bırakmak istememin tek nedeni korkuydu; eğer işler ters giderse, tatil de bitmiş olacağından çabucak sıvışır, Libya çöllerinde kendimle hesaplaşmaya çekilebilirdim. Fakat orada, sevgilimin Nil Nehri'nde gezinen bir gemide Mısır yıldızlarının altındaki huzurunu, mutluluğunu görünce doğru yerin bu kutsal su olduğuna karar verdim. Nehir gezimizin son durağı Assuan'dı. Burada güzelim nehrin ağzına sıçan barajı ve Abu Simbel tapınaklarını gezdikten sonra gemideki eğlenceye katılacak, ertesi gün Şarm El-Şeyh'e uçacaktık. Oldukça yorucu geçen Abu Simbel turundan sonra son

gecemizi geçirmek üzere gemiye dönünce cesaretimi topladım. Nil teknedeki akşam yemeği için hafif, krem rengi, ham ipek kumaştan, omuzlarını açıkta bırakan çok hoş bir tunik giymişti. Ondan yukarıya çıkmasını ve orada beni beklemesini rica ettim. Şaşırdı ama nedenini sormadan dediğimi yaptı. Nil kamaradan çıkar çıkmaz beyaz keten pantolonumun üzerine Kahire'de Nil'i beklerken aldığım beyaz ipek gömleği, siyah damatlık ceketi giydim, siyah bir papyon taktım ve üst güverteye çıkan merdivenlere koştum.

Nil, çelik parmaklıklara dayanmış, karşı kıyıdan nehre yansıyan soluk ışıkları seyrederek beni bekliyordu. Kıyafetimi görünce şaşırdı, gülmeye başladı. Fakat suratımdaki ifade ciddi bir şey olacağını anlamasına yetti, meraklı gözlerle karşıma dikildi. Önünde sağ dizimin üzerine çöktüm, siyah damatlık ceketimin cebinden tek taş pırlanta yüzüğü koruyan kadife kutuyu çıkarıp yavaşça kapağını açtım, ona uzattım.

"Nil, kayıklarıyla bu nehirde gezmiş bütün firavunlar ve kraliçeler şahidimdir, seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Önce elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Sonra yüzüğü takmam için o güzel, zarif parmağını uzattı, titreyen ellerimle yüzüğü takmamı izledi. Sonra bana sarıldı, dudaklarımız birleşti. Dudaklarımız nefes almak için bir an ayrıldığında azıcık geri çekildi.

"Evet," dedi. "Seninle evlenirim ama şimdi, burada, bu gemide!"

Sonrası tam bir şamataydı. Geminin kaptanını buldum, derdimi anlatmaya çalıştım. Ne yazık ki herif öküzün tekiydi, bir türlü anlamadı. Ertesi gün Assuan'da evlenebileceğimizi, kendisinin böyle bir yetkisi olmadığını gevelemeye başladı. Bu evliliğin gerçek olması gerekmediğini, sembolik bir tören istediğimi anlattım. Yalvar ya-

kar adamı ikna etmeye çalışırken beni duyan yaşlı bir İngiliz çift yanımıza geldi. Ağarmış saçları, beyaz sakalıyla oldukça karizmatik bir adam olan İngiliz koca, sert bir ses tonuyla kaptana uzatmamasını, bunun bir oyun olduğunu, hemen hazırlanmasını emretti. İngilizlerin bu ülkeleri yıllarca sömürebilmesinin sırrını o anda anladım. Yarım saattir beni yalvartan kaptan, derhal "hazır ol" vaziyetine geçti ve yemek salonunda bizi bekleyeceğini söyledi. Yaşlı İngiliz, gelini bana kendisinin vereceğini söyleyerek eşiyle beraber beni aşağıya indirdi. Sevimli çiftin yardımıyla yarım saat içinde yemek salonu ve içindeki İngiliz, Japon, Amerikalı, İsveçli, Rus, onlarca turist tören için hazırlanmıştı. Ben, az sonra marifetlerini sergilemeye hazırlanan bir dansöze eşlik etmek için orada bulunan küçük orkestranın yerleştiği sahnede, üzerine aceleyle buruşuk beyaz bir takım elbise giymiş olan Mısırlı kaptanın yanında dikildim. Nil, yaşlı İngiliz'in kolunda, Arap enstrümanlarıyla çalınan "La Comparsita" eşliğinde, salonu dolduran turistlerin arasından bana doğru ilerledi, sahneye ulaşınca kaptanın diğer tarafında yerini aldı. Kaptan aksanlı İngilizcesiyle Hollywood filmlerinde gördüklerinden aklında kaldığı kadarıyla standart soruları sordu. Önce ben, sonra Nil "evet" dedik. Ardından beklenmedik, üstelik gecikmiş bir coşkuyla aşk üzerine saçma sapan bir söyleve girişen kaptanı yolcuların alkışları susturunca birbirimize sarıldık ve o akşam bir kez daha fakat bu defa oradaki herkesin şahitliğinde birleştirdik dudaklarımızı.

Sekiz ay sonra İstanbul'daki sade nikâh törenimiz, Maldivler'de geçirdiğimiz balayımız, altı senelik evliliğimize sağdırdığımız tatiller, geziler, hiçbiri ama hiçbiri Nil Nehri'nde yaşadığımız o müthiş duyguyu, o derin romantizmi ve bizi dünyanın geri kalanından soyutlayan o tarifsiz mutluluğu bir kez daha aynı yoğunlukta yaşamamızı sağlayamadı.

Sessiz diyaloglar XXVI

"Benim için kaçıştan ibaretti çalışmak. Çalıştığımı sanıyordu insanlar, oysa kaçıyordum ben. Kaçtığım neydi biliyor musun? Kimsem olmadığı için kaçtım ve kimse olmadığımı unutmak için..."

"Amok koşucusu değilsin sen, öyle olsan çoktan ölürdün. Koşmaya ara verdiğin çok zaman oldu, mutlu olmak için, şahidiyim ben. Sen de mutluluğun peşindeydin koşarken, herkes gibi. Çok engel vardı yolunda, doğru! Fakat her engelde daha da arttı tutkun, mutluluğa ulaşmak için."

"Neden o zaman, neden mutlu olamıyorum hiçbir zaman?"

"Yadsıma mutlu olduğun anları, mutlu olduğumuz zamanları hatta... Nasıl da harika bir başlangıçtı bizimki, hiç değilse onu anımsa ve gülümse. Mutluluğun değerini bilemedik biz galiba. Sahip olduğunu kolayca harcar insan, doğamız böyle. Çoğu zaman kaybedince anlıyoruz değerini, hayatın verdiği onca güzelliğin. Şimdi, bunca kayıptan sonra üzülmek yerine gülümsemeyi dene! Yaşadığın yıllar boyunca biriktirdiğin güzellikleri çıkar ortaya, tozunu sil ve başını çevirdikçe görebileceğin raflara diz onları. Sana verilen en güzel armağan yaşamak ve sen hâlâ sahipsin ona..."

27 Mayıs 2008
Salı

Selimpaşa'daki çirkin yapıya anlam veremediğim bir sessizlik çömüştü. Önceki gece oraya ulaştığımda tam kadro gördüğüm Nurettin'in adamlarından sadece üçü sabah uyandığımda hâlâ oradaydı. Diğerleri yoktu, nereye gittiklerini bilmiyordum. Nurettin sakindi, benim gergin, huzursuz halim bile onun rahat tavırlarını bozmaya yetmiyordu.

"Rahatla biraz, keyfine bak," diyordu ikide bir, neyin keyfiyse artık... Oysa utanıyordum, tek başıma bir boka yaramıyordum işte. Yine asalak gibi hayatta kalan tek dostuma yapışıp kalmıştım. Üstelik Nil'in ölümünden sonra ortaya çıkan soruların peşinde koşarken iki dostumdan birinin ölümüne sebep olduğumu ikimiz de biliyorduk. Bundan sonra benim geberip gitmem ancak görev zayiatı sayılabilirdi. Fakat Nurettin ölür ben hayatta kalırsam... Böyle bir yükle yaşamak işkenceden farksız olurdu. Buna izin veremezdim. Derin bir umutsuzluk içerisinde Nurettin'in karşısına dikildim.

"Nurettin, vazgeçelim bu işten!"

Ona bir çırpıda bunu yapmak zorunda olmadığımızı, sonuçta yeni hiçbir şey öğrenemeden eli boş dönebileceğimizi ya da boku bokuna geberip gideceğimizi söyledim. İfadesi silinmiş suratı ve sinirimi bozan sakinliğiyle beni sorgulamaya başladı.

"Ölmekten mi korkuyorsun?" diye sordu, beni kışkırtmaya çalışıyor, alay ediyordu. Derdimin kendi ölümüm olmadığını bal gibi biliyordu.

"Nurettin," diye söze girdim bir kez daha, kontrol etmeye çalıştığım ama pek beceremediğim sinirden titreyen sesimle. "Bu iş gerçekten tehlikeli. Adam milletvekili, dört bir yanda güçlü bağlantıları var. Nil'i öldüren katil gibi kimsenin umurunda olmayan delinin teki değil. Bu şekilde yapamayız."

"Ne şekilde yaparız?"

"Ne? Ha... Yani adamı kaçırıp sorgulayamayız."

"Siktir lan!" Nurettin'in yüzündeki ifade artık değişmiş, o ürkütücü bakışlarını üzerime dikmişti. "Bak kardeşim, bundan sonra yokum desem, artık tek başınasın desem ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum... Adama telefon edip randevu isterim herhalde. Sadece konuşmak istediğimi söylerim."

"Kabul etmezse?"

"Meclise giderim, evine giderim, bir yerde bulurum nasıl olsa..."

"Yani peşini bırakmazsın bu işin, bensiz de olsa devam edersin!"

"Bilmiyorum, belki de beklerim biraz, ortalık iyice sakinleşince giderim."

"Ne zaman gittiğin önemli değil, giderken yolda bir kamyon üstünden geçer, seni ezer. Ben de sorgusuz sualsiz indiririm o herifi. Sonra beni de bitirirler, sonumuz değişmez. O yüzden bu işi beraber yapacağız!"

"Ya da beraber tarih olacağız."

"Olursak oluruz! Bak kardeşim, bir kere bu iş senin davan olmaktan çıktı artık. Bunlar Cemil'i öldürdüler! Ayrıca herifi kaçıracağımızı kim söyledi? Evine misafir olacağız sadece."

"Nasıl? Ne misafiri?"

"Tanrı misafiri!" Nurettin'in yüzünde tekrar o rahat, sakin ifade belirdi. "Mustafa, adamın evine gitti. Bir mânisi yoksa bu akşam çay içmeye geleceğimizi söyleyecek."

"Mustafa Ankara'ya mı gitti? Cidden randevu mu alacak?" diye sazan gibi atladım ama daha sorumu bitiremeden saçmaladığımı anladım.

"Aynen öyle, adam randevu alın gelin demiş! Ya oğlum, sen çok gerildin be. Otur da anlatayım. Ama önce sakinleş. Bir kere kimseyi kaçıracağımız yok. İnsanları vurmadan, kırmadan, sadece bilgi isteyeceğiz. Adamın evine gidip karşımıza alacağız, sorularımızı sorduktan sonra çıkıp gideceğiz. Hepsi bu!"

"Karmaşık bir plan değilmiş! Adam Ankara'da mı?"

"Hayır, Sapanca'da. Kendine Maşukiye tarafında bir dağ evi yaptırmış. Oraya gideceğiz. Mustafa adamlarıyla dünden beri keşif yapıyor. Ben de biraz araştırma yaptım. Gerçi fazla soru soramıyorum, ortalıkta dolaşan sorular çoğaldıkça karşı tarafın uyanma ihtimali artar diye korkuyorum. Sana adamın hikâyesini anlatayım: Bir zamanlar Adapazarı'nda kendi halinde, icra davalarında bakarken doksanlı yılların ortalarında bir arkadaşı sayesinde cemaatle tanışıyor. Nasıl bir karşılaşmaysa adamın hayatı birden yön değiştiriyor, bizim avukat sihirli değnek değmiş gibi yükselmeye başlıyor. Dava avukatlığını bırakıp et, süt ürünleri üreten bir fabrikanın önce avukatı, sonra ortağı, en sonunda sahibi oluyor."

"Allah yürü ya kulum demiş..."

"Sanmıyorum, bence dünyadan biri demiş... Neyse, ilk fabrikasının ardından tuğla, sunta fabrikaları, sonra ambalaj sanayisi falan derken alıp başını gidiyor bizimki, sayılı sanayicilerden biri oluyor. Bu arada ilk icraatlarından biri karısının başını kapatmak oluyor. Fakat bir gün, yine aniden yön değiştiriyor, borcu harcı olmamasına rağmen bütün işlerine ortaklar alıyor..."

"Ve politikaya giriyor!"

"Aynen öyle. Fakat politikayla birlikte çok ciddi bir işe el atıyor. Tahmin et bakalım hangi alanda!"

"Enerji!"

"Bravo! Fakat kopya çektin! Önünde benzer bir örnek vardı: senin Akif Baba! İkisi de aynı dönemde hem politikaya hem de enerji işine giriyorlar. İkisi de iktidar partisinin milletvekili oluyorlar ama iyi geçinemiyorlar. Akif Baba başbakana, bakanlara yakın bir konum alırken Halil İbrahim Sarıca'nın hükümetle arası giderek açılıyor. Bu limoni ilişkilerine rağmen ikinci dönemde yeniden meclise girmeyi başarıyor. Cemaat kontenjanından tabii..."

Nurettin durakladı, birkaç saniye düşündü, sonra suratına yayılan bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Lan arkadaş, ben bu işleri hiç anlamıyorum. Bu hükümetin tamamı dini bütün politikacılardan oluşmuyor mu? Bakanların neredeyse hepsinin karıları kızları türbanlı, çarşaflı değil mi? Peki senin Akif Baba resmen alkolik değil miydi? Ama ölünceye kadar bu dindar politikacılarla içtiği su ayrı gitmedi. Halil İbrahim Sarıca, dört dörtlük bir muhafazakâr olmasına rağmen hükümetten kimseyle arası iyi değil. Açık etmemeye çalışıyorlar ama birbirlerinden nefret ettikleri herkes tarafından biliniyor. Bu nasıl iş?"

"Bana sorma, Akif Abi hayatı boyunca beni de oğullarını da politikadan uzak tuttu."

"Diyorum ya, tuhaf işler bunlar. Neyse, biz adamımıza dönelim; bir oğlu, bir de kızı var. Oğlan Amerika'da, kız Ankara'da üniversitede okuyor. Pahalı, özel üniversiteler bunlar... Kızının başı da anası gibi kapalı. Ankara'da bir villası var ama anlaşılan Ankara'yı pek sevmemiş, bulduğu her fırsatta soluğu İstanbul'da ya da Maşukiye'deki dağ evinde alıyor."

"İnce işleri vardır o zaman."

"Bravo! Kardeşim, zekâna her zaman hayran olmuşumdur, tam on ikiden vurdun. Adamın pek sevdiği bir hatunu daha var. Artık metresi mi dersin, sevgilisi mi, imam nikâhlı ikinci eşi mi... Kendinden otuz yaş genç bir kadın. Dahası, bu kadının başı açık, bir devlet bankasında çalışıyor."

"Dünya nimetleriyle aramız iyi galiba?"

"Hem de nasıl!"

"İkinci hatunla Sapanca'da mı buluşuyor?"

"Yoo! Sapanca'daki, daha doğrusu Maşukiye'deki evi bazen dinlenmek, bazen de çalışmak için kullanıyor. Karısının da, kendisinin de memleketi Adapazarı. Anası babası orada yaşıyor. Memleket ziyaretlerine, seçim bölgesi çalışmalarına geldikçe karısıyla, çocuklarıyla o evde kalıyor. Dağ evi dediysem, bildiğin villa. Ama ağaç ev gibi yapmışlar, filmlerdeki gibi görünüyor."

Elime uzaktan çekilmiş bir fotoğraf tutuşturdu. Ormanın içinde, geniş bir bahçenin ortasında iki katlı, dış cephesi İsviçre dağlarında gördüklerime benzer, alt kısmı doğal görünümlü taşlarla, üstü tamamen ahşapla kaplı çok sevimli bir yapıydı. Bir duvarın ortasında yine özel taşlarla örülmüş şömine bacası ilk bakışta göze çarpıyordu.

"Ataşehir'de öbür hatuna aldığı lüks bir daire var. İstanbul'a geldiğinde orada kalıyor. Ama adam şimdi Sapanca'da ve hatunların ikisi de yanında değil."

"Neden?"

"Ne bileyim lan? Belki de toplantı falan yapacak. Duyduğumuz kadarıyla o evde sık sık öyle toplantılar falan oluyormuş. Cemaatten arkadaşlarıyla, partililerle falan... Birileri gelebilir diye gündüz sadece gözlem yapıyoruz. Akşam harekete geçeceğiz. Belli bir saatten sonra gelen giden olmaz diye umuyorum. Evin iki çalışanı var,

yaşlıca bir karıkoca. Beş tane de koruma var. İkisi sürekli orada kalıyor, üçü adamımızla dolaşıyor. Her zaman beraberler. Polis değiller ama... Özel korumalar... Silahlılar ama iyi eğitimli olduklarını sanmıyorum. Bu gece işi bitirmek istiyorum da... Adam Ankara'ya dönmeye kalkarsa yapacak bir şey kalmaz."

"Ne zaman çıkarız?"

"Bilmiyorum, Mustafa'dan haber gelecek... Telefon yasak bu arada!"

"Ee, nasıl haber alacağız?"

"Mustafa haberci gönderecek. Telefonun kapalı mı?"

"Kendi telefonum kapalı ama özel hat açık."

"Onu da kapat. Nasıl olsa beraberiz."

Akşama kadar haberciyi bekledik. Operasyonumuzu gece saatlerinde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz için geç saatlere kadar gelen olmamasına aldırmadık. Fakat Mustafa'nın gönderdiği adam sonunda gelip Halil İbrahim Sarıca'nın Maşukiye'deki dağ evinden çıktığını, İstanbul'a, sevgilisinin yanına gittiğini söyleyince Nurettin'in suratı asıldı. "Operasyon yattı!" dedi.

Rahatladım. Artık kimsenin zarar görmesini istemiyordum. Nurettin için endişelenmeme gerek kalmamıştı. O ölümlere alışıktı, korkmuyordu. Kendi hayatını bile iç cebinde, cüzdanında taşırdı, gerektiğinde çıkarıp yaşadıklarının bedelini kolayca ödeyebilmek için... Ama ben korkuyordum. Her şeye rağmen yaşamak bildiğim bir şeydi, ölüm ise koskoca bir bilinmezlikten ibaret...

Selimpaşa'daki malikâneyi artık iyice tanımaya başlamıştım, yerini kolayca bulduğum içki dolabındaki en kaliteli İskoç viskisini büyük bir keyifle yudumlamaya başladım. Operasyon iptal olunca Nurettin'in koyduğu alkol yasağı da sona ermişti.

Sessiz diyaloglar XXVII

"Kendine güveni olmuyor insanın, kimsesi olmayınca hayatta. Güvenmiyorsan kendine, güvenecek birilerini arıyorsun, sırtını dayayabileceğin korkmadan. Güvenebildiğim insanları sevdim, sevdiğim insanlara daha da güvendim. Kırk yılda dört kişi, her on yılıma bir kişi! Güvenmeye korkmaktan olmalı..."

"Farkında değilsin belki ama insanlar sana güveniyor. Çünkü güven veriyorsun. Bu nasıl olabilirdi özgüvenin olmasa?"

"Dik durmayı öğrendim henüz küçük bir çocukken. Ondandır, insanlar duruşa saygı duyar buralarda. Hayat bir tiyatroysa eğer, hakkını verdim sanki her rolün bana verilen."

28 Mayıs 2008
Çarşamba

Halil İbrahim Sarıca, İstanbul'dan uçakla Ankara'ya gitse sorun kalmayacaktı. Fakat adam tekrar Maşukiye'deki dağ evine dönünce, Nurettin, önceki gün iptal ettiği operasyonu bu akşam yapmaya karar vermişti.

Otoyoldan ayrılıp Sapanca gişelerinden geçinceye kadar yolculuğumuz sıkıcı ama konforluydu. Fakat yola çıkmadan önce plakaları değiştirilen deri koltuklu lüks minibüsümüz Maşukiye'nin mesire yerlerine çıkan asfaltta bir süre ilerledikten sonra ormanın içinde toprak bir yola dalınca konfordan eser kalmadı. Bu patikadan bozma yolun girişini, buraları iyi bilmeyen birinin bulması imkânsızdı. Şoförümüz, Mustafa'nın gönderdiği haberciydi. Adamın iki gündür buralarda dolaştığını, kaybolmayacağını biliyorduk. On metre kadar ileride karanlığın içinde parlayıp sönen bir ışık gördüm. İstemsiz bir hareketle başımı korumak için öne eğildim. Minibüse ateş edildiğini sanmıştım ama sadece bir el fenerinin ışığıydı. Sürücümüz gayet sakindi, frene bastı, farları kapattı, beklemeye başladı. Dışarıda el feneriyle bize işaret veren adam, minibüsün önüne kadar geldi, sonra elindeki fenerin soluk ışığını yola tutarak yürümeye başladı. Hiç acelesi yokmuş gibi yavaş yavaş yürüyen adamı izleyerek yüz metre kadar daha ilerledik. Adam, yolu saracakmış

gibi duran ağaçların seyreldiği bir noktada durup fenerin ışığını diğer eline tuttu, parmağıyla havada küçük bir daire çizdi. Sürücümüz, fenerli adamın ışıkla yaptığı tarife göre minibüsün yönünü sağa çevirerek yoldan çıktı, birkaç metrelik açıklıkta ileri geri manevralarla minibüsü geldiğimiz yöne çevirdi, motoru kapattı, Nurettin'e dönüp, "Bundan sonrasını yürüyeceğiz abi," dedi. Araçtan inip etrafıma bakınırken ağaçların arasında park edilmiş başka bir minibüs daha olduğunu fark ettim. Benden başka herkes sakindi, Nurettin adamlarıyla minibüsün arka tarafına geçmiş, bagajdan bir şeyler çıkarıyordu. Belki bir yardımım olabilir düşüncesiyle yanlarına gittiğimde adamların elinde kaba görünümlü iki tüfek olduğunu gördüm. Nabzım hızla atmaya başladı, Nurettin bu gece kimsenin zarar görmeyeceğine söz vermişti oysa.

"Hayırdır?" diye fısıldadım. "Bu tüfekler ne için?"

"Sakin ol!" diye emretti Nurettin, fısıltıyla değil ama yine de oldukça alçak sesle konuşuyordu. "Belediyeden aldık bunları, korumaları uyutmak için..." Ona boş gözlerle baktığımı fark edince açıkladı. "Bunlarla kurban bayramında kaçan boğaları vuruyorlar. Televizyonda hiç görmedin mi? Uyuşturucu iğne atıyor bu tüfekler."

"Ciddi misin sen?"

Güldü. "Valla doğru söylüyorum. Boğalar için kullandıklarının yarısı kadar ilaç koyduk. Umarım işe yarar."

Herkesin bir görevi, bagajdan alacak bir yükü vardı ama ben yine oyunun figüranı durumundaydım, ellerim boş, fenerli adamın peşinden ormanın içlerine yürüyen grubun arkasına takıldım. Ben onlardan değildim. En ufak bir saygısızlık yapmadan beni dışlamayı beceriyorlardı. Beni aralarına almalarını beklemiyordum tabii, bu adamlar için sadece patronlarının dostuydum ve patron ne diyorsa yapılacaktı. Fakat bunca çabanın tek nedeni bendim ve onlar için hiç değilse bir kutu, bir poşet ya da

her ne haltsa bir şey taşıyabilir, ufacık bir katkı sağlayabilirdim. Bu kadarına bile izin vermiyorlardı.

Yürüyüşümüz uzun sürmedi. Ne kadar ilerlediğimizi bilemiyordum; karanlık, etrafından dolaştığımız çalılıklar, altından geçtiğimiz dallar... Masallardaki, ormana gidip kaybolan ya da başlarını bin bir derde sokan çocuklar geldi aklıma. Yetimhanedeki gönüllü anneler bizlere bu masalları okuduğunda dört-beş yaşlarındaydık herhalde. Çocuklar her defasında kurtulur, ailelerine kavuşurdu. Oysa masalın sonunda bizi kucaklayacak bir ailemiz, sıcak, güvenli yuvalarımız yoktu. Kadınlar iyilik ettiklerini sanıyorlardı ama gece yorganın altında korkudan titrerken, ağlayarak çağıracağımız annemiz ya da babamız olmadığından her masal yeni bir travma demekti bizim için. Bu masalların yazarlarını her zaman merak ettim, nasıl psikopat bir ruh haliyle yazmışlarsa, masalları dinlediğim dönemlerde fındık kadar çocuk olmama rağmen hâlâ aklımdan çıkmayacak kadar korkutmayı başarmışlardı.

Öndeki titrek ışığı izleyerek yaptığımız ilk on dakikalık yürüyüş işin kolay kısmıymış meğer. Adam elindeki feneri kapatınca nereye gideceğimi bilemedim. Fenerin ışığı önümü aydınlatmasa da gideceğim yönü gösteriyor, önümdeki adamın karaltısını izleyebilmemi sağlıyordu. Fener söner sönmez önce omzumu bir ağaca çarptım, ardından yerde bir kök ya da dala çarpıp dizlerimin üzerine düştüm. Adamları kaybetmem için bu kadarı yeterliydi. Karanlıktaki gölgelerin arasında onları ararken sıcak bir elin kolumu yakalamasıyla korkudan az daha altıma sıçıyordum. Neyse ki kalp krizi geçirmeden elin sahibini tanıdım, geçenlerde Selimpaşa'daki mekânda beni karşılayan dev adamdı ve o karanlıkta ormandaki ağaçlar kadar iri bir masal kahramanı gibiydi.

"Gel abi, sana yol göstereyim," dedi dev. Korkmuş-

tum ama yanımda böyle kocaman birinin olması güven verdi.

Birkaç adım sonra diğerlerinin yanına ulaştık. Sık çalılardan oluşan bir setin ardına yığılmışlardı. Nurettin hafifçe yana çekilerek bana yer açtı.

"Aşağıya bir bak istersen."

Kafamı kaldırıp çalılığın üzerinden bakınca küçük bir tepenin üzerinde olduğumuzu anladım. Tepenin altında, iyi aydınlatılmamış olmasına rağmen pencerelerinden sızan sarı ışık ve bir yüzme havuzunun mavi yansımaları sayesinde geniş bir bahçenin ortasında büyük bir ev görünüyordu.

"N'apıcaz şimdi?"

Sağ yanımda duran Nurettin'e sorduğum sorunun yanıtı sol tarafımdan geldi.

"Abi hazırız, müsaaden olursa başlayalım."

Kısık sesin sahibi Mustafa'ydı.

"Durum ne?"

"Evde çalışan yaşlı çift akşamüzeri ayrıldı. Evde adamımızla birlikte beş koruma var. Biri bahçe kapısındaki kulübede, ikisi bahçede dolaşıyor, ikisi evin içinde şimdi. Dışarıdakileri sessizce halledip alarmı kapattıktan sonra içeriye dalacağız.

"Tamam, başlayın!"

Mustafa ve adamları emri alır almaz çalılığın sağına doğru, ormana daldılar. Ben ve Nurettin dışında sadece minibüsü kullanan adam ve dev kaldı. Nurettin'e devin neden gitmediğini sorunca, "Oğlum, fili züccaciye dükkânına sokar mısın?" diye fısıldadı. "Cüssesine bakma, çok saf bir çocuk. İnce işleri eline yüzüne bulaştırır. Mustafa buldu getirdi bir yerden ama pek işe yaramıyor. Sadece görüntüsünden yararlanıyoruz."

Nurettin gece görüş dürbünüyle aşağıdaki villayı gözlemeye başladı. On dakika kadar sonra yanında du-

ran çantanın fermuarını aceleyle açıp elindekinin aynısı bir dürbün daha çıkardı, düğmelerine bastı, ayarladı, bana verdi. Dürbünü gözüme dayadım ama beklediğim gibi bir görüntü sağlamıyordu, gördüklerim, siyah ve yeşil tonlarında gölgelerdi sadece. Biraz alışınca giriş kapısındaki kulübede bekleyen adamı fark ettim. Diğer gölgelerden daha parlak, fosforlu, yeşil renkte bir insan siluetiydi. Dürbünü biraz gezdirince villanın giriş kapısına yakın bir yerde başka birini gördüm. Havuzun bulunduğu taraftan bir başkası yanına geldi ve sigara yaktılar. Birkaç dakika için herhangi bir hareket olmadı. Derken iki adamdan sağdaki birden öne eğildi, tekrar doğrulup dans eder gibi hareketler yapmaya başladı. Bir eliyle sırtını kaşıyor gibiydi. Diğeri ona yardım etmeye çalıştı, dizleri üzerine çöken arkadaşının düşmesini engelledi, sırtüstü yatmasına yardım etti. Sonra o da boynunu tutarak yere uzandı, birkaç saniye sağa sola yuvarlandı, sonra hareketsiz kaldı. Kulübedeki adam onları fark etmiş olmalıydı, bahçeye çıktı, villanın kapısına doğru hızlı adımlarla yürürken birden durdu, bağırmaya başladı. Sesi bize kadar geliyordu ama ne dediğini anlayamıyorduk. Adam arkadaşlarının yanına gitmek yerine aniden geri döndü, kulübeye doğru koşmaya başladı. Kapıya ulaşmak üzereyken sendeledi, toparlamaya çalıştı, olmadı. Kapıya yaslandı, birkaç saniye için dinleniyormuş gibi hareketsiz bekledi, olduğu yere yığıldı.

Üç adam etkisiz hale geldiği anda Mustafa'nın adamları sahneye çıktı, ikisi bahçede koşuyorlardı. Villanın kapısına kadar gelmişlerdi ki, Halil İbrahim Sarıca'nın son iki adamı kapıda belirdi. Fakat daha ne olduğunu bile anlamadan Mustafa'nın adamları kafalarına silahlarını dayayıp dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar. Diğerleri bahçedeki ağaçların arasından fırladı, koşarak villanın açık kapısından içeriye daldılar. Beş dakika kadar bekledik,

evin bütün odalarının ışıkları birer birer yanıp sönüyordu. Sonunda villanın kapısında Mustafa'nın ince, uzun silueti belirdi, elindeki fener üç kez parladı.

"İşlem tamam!" dedi Nurettin. "Gidiyoruz."

Dev adama minibüslerin yanına dönmesini, bizi orada beklemesini söyledi. Şoförümüz el fenerini açtı, bu defa ışığın görülmesinden korkmadan bizi Halil İbrahim Sarıca'nın villasına götürecek olan dar patikayı işaret etti.

Mustafa bizi bahçe kapısında karşıladı.

"Abi, alarm sistemi, kameralar, her şeyi kapattık. Son iki korumaya da iğnelerini yaptık, hepsini içeriye taşıdık. Horul horul uyuyorlar. Adamımız hazır, içeride sizi bekliyor."

Halil İbrahim Sarıca, ilk bakışta Sümerbank'ın pazen ürünlerinden biriymiş gibi görünen ama saf ipekten mavi çizgili pijamalarıyla bir koltukta oturmuş, hüzünlü bakışlarla salonun ortasındaki İran halısının üzerinde yan yana yatan adamlarını süzüyordu. Düşündüğüm kadar yaşlı değildi. Saçları dökülmemiş olsa daha genç bile görünecekti. Buraya gelmeden önce Nurettin'in gösterdiği fotoğraflarındaki badem bıyık artık yoktu. Zaten milletvekili seçildikten sonra çekilmiş tüm fotoğrafları bıyıksızdı. Beni görünce şaşırdı ama gergin suratında belli belirsiz bir rahatlama oldu. Benim ardımdan salona giren Nurettin'e dikkatle baktı, onu da tanımış olmalıydı ki, suratı yine bariz bir şekilde gerildi.

"Ayhan Bey ve Nursuz! Eski dostlar beni ziyarete gelmişler!" dedi.

Adamı sakinleştirmek için söylemek istediğim kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken Nurettin benden önce davranarak sert bir tonda, "Adım Nurettin!" dedi. Böylece bu tuhaf toplantıda otoritenin kimde olacağını ilan etmiş oldu.

"Çocuklara ne yaptınız?" diye sorarken alacağı yanıta göre kendi akıbetini de anlayabileceğini umuyor olmalıydı.

"Uyuyorlar," diye yanıtladı Nurettin. "Kimseye zarar gelmesini istemiyoruz fakat her şey sana bağlı. Sorularımızı soracağız, doğru dürüst cevaplarsan çekip gideceğiz."

"Bu şekilde olması gerekmezdi. Medeni insanlar gibi çayımızı kahvemizi içerek konuşabilirdik..."

"Ben medeni biri değilim," dedi Nurettin, sonra Halil İbrahim Sarıca'nın tepesinde dikilen adamına dönerek emretti. "Bize çay yap! Duymadın mı, adam çay istiyor!"

"Çalışma odama geçelim. Ne soracaksanız sorun, cevaplamaya hazırım."

Nurettin'in sert tavırlarına rağmen sakin sayılırdı.

"Ayhan Bey, sizinle er ya da geç karşılaşacağımı biliyordum. Gerçekten bu şekilde olmasını istemezdim ama oldu bir kere. Sizden rica ediyorum, bu çocuklara zarar vermeyin."

"Merak etmeyin, bir şey olmayacak. Bu şekilde geldiğimiz için kusura bakmayın. Ama bizi nasıl karşılayacağınızı bilemezdik. Benim karım ve en yakın arkadaşım öldürüldü. Tek istediğim bu cinayetlerin arkasında kimin olduğunu bulmak. O kadar."

Nurettin ortama yeterince korku salmış, sıra kontrolün bana geçmesine gelmişti. Adam rahatlamış görünüyordu. Şişman sayılabilecek gövdesini zorlukla taşıyormuş gibi ağır adımlarla az ileride aralık duran kapıya doğru yürüdü. Kapıyı sonuna kadar açtı, elektrik düğmelerine dokundu.

"Buyurun," dedi aydınlanan odayı işaret ederek.

"Bir dakika!" Nurettin eliyle beni durdurarak, "Silah var mı?" diye sordu.

"Evet, üst çekmecede..."

Nurettin adamı hafifçe yana iterek çalışma odasına daldı. Halil İbrahim Sarıca'nın gösterdiği klasik çalışma masasının üst çekmecesini çekti, oradan aldığı tabancanın şarjörünü yuvasından çıkardı, başparmağıyla iterek mermilerin birer birer çekmecenin içine düşmesini sağladı. Son olarak silahın namlusunda mermi kalıp kalmadığını kontrol etti. Yoktu. Boş şarjörü ve tabancayı gömleğinin ucuyla sildi, tekrar aldığı yere bırakıp çekmeceyi yerine itti. Ardından diğer çekmecelere tek tek baktı, eğilip masanın altını gözden geçirdi. Sonunda odanın güvenli olduğuna inandığında masanın arkasındaki deri koltuğu arkaya çekip, "Buyur," dedi. "Makamına otur."

Halil İbrahim Sarıca ağır gövdesini koltuğa yerleştirirken ben odaya girdim. Tavanda avize yoktu, odadaki yumuşak sarı ışık dört abajurdan yayılıyordu. Masanın arkasında bahçedeki yüzme havuzuna bakan büyük bir pencere vardı. Odanın yan duvarlarında tavana kadar yükselen ahşap raflarda yüzlerce kitap diziliydi. İlk bakışta sırtında altın yaldızlı harflerle ne anlama geldiğini bilmediğim *İhyâ-u Ulûmi'd-Din* yazısı işlenmiş kalın, kahverengi ciltler dikkatimi çekti. Fakat raflarda sadece dinî kitaplar değil, Nâzım Hikmet'in şiirlerinden Montesquieu'nün *Kanunların Ruhu Üzerine*'ye kadar çok farklı siyasi görüşlere sahip yazarların inceleme ve anı kitapları göze çarpıyordu. Onca rafta sadece roman yoktu. Belki de vardı ama ben görmemiştim. Anlaşılan boş bir adam değildi bu Halil İbrahim Sarıca. Kapının iki yanındaki duvarı süsleyen hat sanatı eserleri, ev sahibinin seçkin, zevkli, özel bir muhafazakâr olduğu mesajını vurgular gibiydi.

Masanın önündeki iki deri koltuktan soldakini seçip oturdum. Nurettin, ona bıraktığım lüks, rahat koltuk yerine ayakta dikilmeyi tercih etti. Sağ eli hâlâ belindeki silahın kabzasını okşuyordu.

"Ayhan Bey biliyorsunuz, rahmetli eşiniz İran'la ilgili nükleer malzeme konusunu araştırıyordu..." diyerek gecenin en önemli perdesini açtı Halil İbrahim Sarıca. Fakat bu beklemediğimiz giriş beni de Nurettin'i de şaşırtmıştı. Milletvekili zeki bir adamdı, gözlerimizdeki soru işaretlerini kaçırmadı.

"Galiba en baştan anlatmam gerekecek," dedi. "Sizden gizlemeyeceğim, her şeyi bilmek hakkınız çünkü. Nil Hamm iyi bir insandı, masumdu. Başına gelenler bizi de çok üzdü. Böyle olmasını asla istemezdik. Fakat Akif Bey'in size anlattıkları... Size verdiğini düşündüğüm yalan yanlış bilgiler yüzünden bana geleceğinizi düşünüyordum. Nitekim geldiniz ama..."

"Akif Bey sizi işaret etti, bu doğru. Ama sizi herhangi bir şeyle suçlamadı. Ben de suçlamıyorum. Önce karım, sonra en yakın arkadaşım arka arkaya öldürüldü. Tek bildiğim sizin bir şeyler bildiğiniz. Neler olduğunu, niçin öldürüldüklerini ve en önemlisi onları kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. En iyisi, en baştan başlayarak bildiklerinizi bana anlatın."

"Anlatacağım," dedi Halil İbrahim Sarıca. "Konunun esasını bilmediğinize göre, önce siyasi bir çerçeve çizeceğim. Olayları o çerçevenin içine yerleştirdiğimde beni daha iyi anlayacaksınız... Biliyorsunuz, Ortadoğu her zaman bir sorunlar yumağı olmuştur, bu bölgede her ülke, her rejim mutlaka bir başkasıyla mücadele içerisindedir. Fakat bölgenin liderliği için yüzyıllardır süren mücadele diğer tüm kavgalardan farklıdır. Türklerle İranlılar arasındaki mücadele, Türklerin Anadolu'ya doğru göçlerinin başlangıcında, ilk karşılaştıklarında başladı, zaman zaman şiddetlendi, bazen yatışmış gibi göründü. Fakat bu mücadele günümüzde de devam ediyor. Savaş meydanlarında değil ama politik arenada, tüm şiddetiyle üs-

telik. Fakat İran'ın, genel İslam odağını kaybedip mücadelesini Şii topluluklar üzerinden sürdürmesi, bölge ülkelerinin neredeyse tamamında Şii nüfustan kaynaklanıyormuş gibi görünen karışıklıklar yarattı. İran'ın, yarattığı gerilimin üzerine kendi rejimini ihraç etme çabası da eklenince bölge ülkeleri Türkiye'nin liderliğini tercih etme eğilimine girdi. Bu arada Türkiye, özellikle son on yılda ekonomisiyle, dış politikadaki ataklarıyla, Batı'yla kurduğu sıkı işbirliğiyle arayı hızla açmayı başardı. Bütün bu gelişmelerden dolayı İran, giderek artan izolasyonun da etkisiyle farklı bir stratejiye yönelmek zorunda kaldı: korku stratejisi! Bu strateji doğrultusunda güçlü silahlara sahip askerî bir güç olması gerekiyordu. Son yıllarda askerî teknoloji alanında hatırı sayılır ilerlemeler kaydetmeyi başardılar. Fakat geliştirdikleri konvansiyonel silahlar İran'ın korkulan bir güç olmasına hiçbir zaman yetmeyecekti. Fark yaratmak için kitle imha silahlarına sahip olmak zorundalardı. Yani atom bombasına. Nitekim nükleer teknolojide kat ettikleri mesafe gizli bir şey değil. İşte tam bu noktada sadece Türkiye için değil, tüm dünya için, özellikle de Amerika için tehdit haline geldiler..."

"İsrail'i unuttunuz!" dedim. Adamın tartışma programlarında her gün konuşulan konuları yeni fikirlermiş gibi anlatmasına gıcık olmuştum. Öte yandan İran'ın nükleer meseleleriyle Nil arasında nasıl bir bağlantı kuracağını merak ediyordum.

"Tabii, İsrail için de önemli bir tehdit oluştu," diyerek geçiştirmeye çalıştı. "Fakat İsrail Amerika'nın onayı olmadan müdahale edemez. Etmeye kalksa bile bütün İslam dünyası ayağa kalkar, İran kendini mağdur ilan eder. Dolayısıyla İran'ı durdurabilecek tek güç Amerika'dır. Ayhan Bey, İran'ın nasıl büyük bir tehdit oluştur-

duğunu şöyle anlatayım: Dünyada birçok ülkenin elinde nükleer silahlar olduğunu biliyoruz. Fakat bu ülkelerin hiçbiri nükleer güçlerini kullanamazlar çünkü nükleer silahların, kullanmak için değil caydırmak için olduğunu bilirler. Atom bombasının yıkıcı gücü sadece düştüğü yeri değil, atanı da mahvedecektir. Diktatörler bile kullanamaz çünkü iktidarlarını sürdürmek, kendilerinden sonra yakınlarına devretmek isterler. Atom bombasının düşmanlarıyla birlikte kendilerini de yok edeceğini bilirler. Fakat İran'ın iç dengeleri tamamen kendine özgü ve tüm ülkelerden farklı. Seçilen kişiye, başta olduğu sürece neredeyse sınırsız bir güç sağlıyor ama iktidardaki adam bir gün mutlaka gideceğini biliyor. Çılgın bir lider nükleer gücü rahatlıkla kullanabilir. Anlık bir deliliğe bakar ve maalesef İranlı liderlerde bu potansiyel var. O nedenle, Amerika bir gün mutlaka İran'a müdahale edecek. Bugün olmazsa yarın ama atom bombasını üretemeden İran'ın tüm nükleer tesislerini yok edecekler. Öte yandan Irak'taki durumu hatırlayınız, müdahaleden sonra kimyasal silahların bulunamaması, Amerikan yönetiminin başını hem içeride hem de dışarıda çok ağrıtmıştı. Bunu bir kez daha yaşamak istemiyorlar. Kısacası İran'ın nükleer teknolojiyi sadece enerji üretmek için kullanacağı iddiasına karşı Amerika'nın güçlü delillere ihtiyacı var. Duruma Türkiye açısından bakarsak, Amerika'nın müdahalesi sonrasında İran onlarca yıl geriye gidecek ve Türkiye bölgenin mutlak lideri olacak. İşte bu noktada Türkiye'nin geleceği için devreye girmeye karar verdik."

"Hangi sıfatla devreye girdiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani siz kimsiniz? Hükümetin bir kolu mu? Başbakan bu işin neresinde?"

"Hükümeti tabii ki destekliyoruz. Sonuçta iktidar

partisinin milletvekiliyim ben. Ama hükümetin bu işle ilgisi yok, olamaz da... Hükümet Türkiye'yi yönetiyor, ülkemizin geleceği için çalışıyor. Bizim işimiz ülkeyi yönetmek değil, hiçbir zaman böyle bir isteğimiz olmadı. Biz olayları, zamanı, mekânları çok farklı bir pencereden izler, gerekli olduğunda hükümetin müdahale etmesi mümkün olmayan durumlarda devreye gireriz. Hükümetin haberi bile olmaz ama yaptıklarımız hükümetin daha da güçlenmesini sağlar. Bunun için teşekkür beklemeyiz. Zaten kimsenin haberi bile olmadığından, teşekkür söz konusu da olmaz."

"Yeni derin devlet dedikleri sizsiniz yani!" Nurettin yüzünde alaycı bir ifadeyle adamın anlattıklarına kendi yorumunu getirmişti.

"Derin devlet ifadesinin çok farklı anlamları var. Böyle konumlandırılmayı kabul edemeyiz. Biz sadece ülkesi için çalışan vatansever, geleneklerine bağlı, muhafazakâr bir grubuz."

"Derinlerde dolaşıyorsunuz işte arkadaşım, Türkiye'nin derin devleti değilseniz Amerika'nın derin maşasısınız demektir!" Nurettin'in kelimeleri seçmeye gerek duymadan suratına attığı laftan çok rahatsız olduğu belliydi fakat Nurettin'le tartışmaktan korkuyordu, bir kez daha işine gelmeyen konuyu geçiştirmeye çalıştı:

"Günümüzün politik ortamında Amerika'nın dışarıda kaldığı bir siyaset izleyemezsiniz. Bizim gibi dört yanı tehlikelerle çevrili her ülke Amerika'yla çıkarların kesiştiği noktada durmak zorundadır. Aksi takdirde yok oluruz. Konumuza dönecek olursak, süreci hızlandırmak için Amerika'ya kanıt sunmaya çalışıyoruz, bu doğru. Fakat Amerika için değil, ülkemiz için yapıyoruz."

Gereksiz tartışmanın benim için anlamı yoktu, asıl konuya dönüp karımın bu işlerin neresinde olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Nasıl bir kanıt?" diye sordum.

"Nükleer silah yapmak için İran'ın U235 adı verilen zenginleştirilmiş uranyuma ya da plütonyuma ihtiyacı var. Uranyum, nispeten elde edilmesi kolay bir cevher. Fakat nükleer enerjide kullanılan U235 formu doğadan elde edilen uranyumda ancak binde yedi oranında bulunuyor. Plütonyum ise daha rahat elde edilse de hem yüksek bir teknoloji hem de yüksek miktarlarda işlenmemiş materyal gerektiriyor. İran'ın, çok zor bir işlem sürecinin sonunda elde edilebilen bu iki maddeye ihtiyacı var. Bir miktar ürettikleri biliniyor ama yeterli değil. Üstelik ellerindekini nükleer enerji santrallerinde yakıt olarak kullanacaklarını iddia ediyorlar. Şimdiye kadar ihtiyaç duydukları işlenmiş nükleer materyali dışarıdan alamadılar çünkü bu teknolojiye sahip ülkeler Amerika'nın gazabından çekiniyorlar. Her neyse, çerçeveyi çizmiş olduk. Şimdi sizin asıl öğrenmek istediğiniz ayrıntılara girebiliriz.

Bizim planımız şöyleydi; İranlı ajanları, istediklerine yakın miktarda plütonyum sağlayabileceğini iddia eden, eski KGB ajanlarından ve emekli Kızılordu komutanlardan oluşan bir Rus örgütüyle temasa geçirecek pazarlıklarda aracılık edecek ve teslimat gerçekleşirken yakalanmalarını ve olayın ortaya çıkmasını sağlayacaktık."

"Ülkemiz için ne büyük bir fedakârlık," dedi Nurettin aynı alaycı ifadeyle. Fakat benim tek istediğim adamın konuşmasıydı, onu yargılamak gibi bir niyetim yoktu. Hemen devreye girdim:

"Peki, Rusya'da gerçekten böyle bir örgüt var mı?"

"Var," dedi kendinden emin bir sesle. "Rusya halen çok karışık. Bugün devleti yönetenler aslında Sovyet Rusya'yı yönetenlerle aynı insanlar, bilinmeyen bir şey değil. Devlet içinde ve dışında birçok grup var. Eski bürokratlar, generaller, ajanlar, 'oligark' denen sınırsız para-

ya sahip yeni işadamları, hepsi iç içe geçmiş durumda. Rusya'nın tüm kaynakları bu insanların elinde... Bizim bağlantı kurduğumuz örgütün elinde olduğunu iddia ettiği nükleer madde gerçek mi bilmiyoruz. Gönderdikleri numune çok küçük bir miktar ama gerçek! Sadece bir grup dolandırıcı da olabilir. Belki de İran'a gönderecekleri varillerden sadece nükleer atık çıkacaktı... Bizim için önemli değildi çünkü gönderecekleri madde hiçbir zaman İran'ın eline geçmeyecekti. Ne gönderirlerse göndersinler, atom bombası için gerekli malzeme olarak ilan edilecek ve amacımıza ulaşmış olacaktık.

Bu operasyonun ne kadar önemli, ne kadar zor ve tehlikeli olduğunu takdir edersiniz. Bize operasyonu yönetmek için çok güvenilir ve donanımlı biri gerekiyordu..."

"Bulmuşsunuzdur," dedim. Bu boyutta bir işi bunların çekip çevirmesi mümkün olamazdı. CIA'den yardım almadan beceremezlerdi. Amerikalı bir diplomat ya da işadamının ismini vermesini bekliyordum.

"Operasyonun sorumluluğunu Galip'e verdik."

"Galip! Hüseyin Hoca'nın tekkesindeki Galip mi? O mollanın casusluk yaptığını söylemeyin bana, hiç inandırıcı olmaz!"

"Doğru söylüyorum, Galip eğitimli bir arkadaşımızdı. Mısır'dan sonra eğitimine Amerika'da devam etmişti. Ayrıca bildiği diller sadece İngilizce ve Arapça değildi. Oldukça iyi seviyede Rusça konuşurdu."

"Halil İbrahim Bey, eşimin hazırlamaya çalıştığı yazı dizisi ya da kitap, her neyse, müsveddelerine ulaştım ben. Galip'i o notlardan biliyorum. Nil'e ne Amerika macerasından ne de Rusça bildiğinden bahsetmiş."

"Galip, Nil Hanım'a bilmesi gerektiği kadarını söylüyordu. Daha fazlası Nil Hanım için tehlikeli olurdu. Ayrıca Galip'in Rusça bildiğini Ruslar da bilmiyordu. Bu

sayede Ruslar aralarında konuşurken tedbiri elden bırakıyorlardı. Bu taktikle çok önemli şeyler öğrendi."

"Nil bildikleri yüzünden mi öldü?"

"Hayır, onu bizim öldürdüğümüzü kastediyorsanız çok yanılıyorsunuz. Nil Hanım'dan beklentimiz, İran'ın nükleer ticaretini haber yapması, sonra da yazı dizisini yayımlamasıydı. Planımızın son aşaması Nil Hanım sayesinde gerçekleşecekti. Nil Hanım'ı bizim öldürmemiz kadar saçma bir şey olamaz! İzin verin anlatayım."

"Peki, buyurun, devam edin." Önce bütün hikâyeyi dinlemek istiyordum. İnanıp inanmamaya sonra karar verebilirdim.

"Galip operasyonun merkezindeydi. İranlı ajanlarla Ruslar arasındaki görüşmelere aracılık ediyordu. Her şey planladığımız şekilde yürüyordu. O aralar Nil Hanım'ın yaptığı araştırmayı duyduk. Şehirden şehre dolaşıyor, dinî cemaatlerle görüşmeler yapıyordu. İlgimizi çekti, kendisini izlemeye başladık. Yeterince tanınmış bir gazeteciydi. Dürüst, güvenilir bir insan olduğunu öğrendik. İktidara yakın basınla ilgisi olmaması bizim için avantajdı. Tek eksiği tamamlıyordu, zamanı geldiğinde nükleer alışverişi ortaya dökmek için ondan daha uygun birini bulamazdık. Bir şekilde Nil Hanım'ı Hüseyin Hoca'nın tekkesine yönlendirmeyi başardık. Fakat Hüseyin Hoca önce görüşmeyi kabul etmedi. Devreye ben girdim, Hüseyin Hoca'dan Nil Hanım'ın isteğini kabul etmesini, hatta Galip'in yardımıyla tekkeyi tanıtmasını rica ettim. Bizi kırmadı sağ olsun. Bundan sonrası Galip'e kalıyordu. Nil Hanım'la dinî konularda, cemaatler hakkında sohbet edecek, güvenini kazanacak, sırası geldiğinde İranlılarla ilgili bir duyum aldığını söyleyecekti. Nil Hanım'ın böyle bir haberle ilgileneceğinden emindik. Operasyonla ilgili bilgileri Nil Hanım'a aktarmaya başlayacaktı..."

"Neden 'başlayacaktı' dediniz? Ters giden bir şey mi oldu?"

"Bilgi vermeye başlamıştı. Nil Hanım konuyla düşündüğümüzden de fazla ilgilendi. Hatta araştırmasına ara verip tamamen bu habere odaklandı, diyebilirim. Fakat birdenbire işlerin kontrolünü kaybetmemize neden olan gelişmeler oldu..."

"Sizin parlak çocuk, karıma âşık olunca kendine saklaması gerekenleri de yumurtlamaya başladı değil mi?"

"Evet, öyle oldu maalesef. Böyle bir şey olabileceği aklımıza gelmemişti doğrusu. Fakat bundan daha önemli bir gelişme daha oldu. Galip bir taraftan İran ajanları adına Ruslarla görüşüyor, diğer taraftan nükleer pazarlığın belli detaylarını Nil Hanım'a aktarıyordu. Tabii kendisinin de işin içinde olduğunu söylememişti. Bir ara Nil Hanım kanıta ihtiyacı olduğunu, haber kaynağıyla tanışmak istediğini söyleyince pazarlıkları fotoğraflamaya karar verdik. Bu fotoğraflarda Galip'in yüzü görünmeyecekti. Bir süre fotoğraflarla zaman kazanacak, son aşamada birini bulup haber kaynağı olarak Nil Hanım'la tanıştıracaktık. Biz sona yaklaştığımızı düşünürken Ruslar birdenbire fiyat yükselttiler. Aslında makul bir artışı İranlılar kabul edebilir, etmeseler bile değiştokuşu asla gerçekleşmeyeceği için önerilen fiyat ne olursa olsun kabul etmiş gibi davranabilirdik. Fakat Galip gereksiz bir şekilde pazarlığa girişti. Daha inandırıcı olacağını düşünüyordu... Pazarlıklar sırasında Rusların aralarında yaptıkları Rusça tartışmalardan, başka bir alıcı daha olduğunu öğrendi. Bize danışmadan fotoğrafçı arkadaşı Rusları izlemekle görevlendirmiş. Çocuk denileni yapmış ve diğer aracıyı görüntülemeyi başarmış. Emniyet teşkilatındaki arkadaşlarımız aracılığıyla kısa sürede aracının kim olduğunu da, kime çalıştığını da öğrendik."

"Polis işin içinde miydi?"

"Biz her yerdeyiz. Mecliste, polis teşkilatında, üniversitelerde, kamu kuruluşlarında, bürokraside, her yerde..."

Kapıya vurulduğunu duyunca sustu. Nurettin'in adamlarından biri gümüş bir tepsiyle odaya girdi. Üç çay bardağım çalışma masasına koyduktan sonra Nurettin'e dönüp, "Başka bir şey lazım mı abi?" diye sordu. Nurettin, gerekirse onu çağıracağını söyleyip kapıyı adamın arkasından kapattı.

"Kimmiş ikinci alıcı?" diye sordum hemen.

"Akif Bey," diye yanıtladı gayet sakin. Vereceğim tepkiyi tahmin etmiş olmalıydı.

"Akif Bey böyle bir işe girmezdi!" dedim oldukça yüksek bir sesle. "Mümkün değil!"

"Kusura bakmayın ama Akif Bey para kazanmak için kanalizasyona bile girerdi."

Halil İbrahim Sarıca'nın restini görüp görmemekte kararsız kaldım çünkü haklıydı. Akif Abi iş ve para konusunda sınırsız bir hırsa sahipti. Paradan çok parayı kazanmak önemliydi onun için. Ve kazanmak için her riski göze alabildiğine defalarca şahit olmuştum. Karadeniz'in yağmur ormanlarıyla kaplı vadilerini kazıp hidroelektrik santralleri inşa ederken ya da Kaz Dağları'nı oyup maden ararken ne tabiatın içine ettiğine ne de köylülerin hayatlarını mahvettiğine aldırır, kazanacağı parayla orantılı olarak ne kadar başarılı olduğunu düşünürdü sadece. Öte yandan devletle başının derde girmesinden her zaman korkar, vergisini son kuruşuna kadar öder, yasal olmayan işlere girmez, girecekse de o işi mutlaka yasalara uygun hale getirirdi. Böyle bir boka bulaşması uzak ihtimaldi.

"Bilemiyorum," diye mırıldandım. "Galip'i kim öldürdü? Akif Bey mi?"

Alacağım yanıtı korkuyla bekledim. Galip'i kimin öldürdüğü beni çok da ilgilendirmiyordu aslında. Ama

onu öldüren, karımı da öldürmüş olabilirdi. Aman Allahı'm, bu korkunç bir şüpheydi.

"Akif Bey'in hırslarının bu kadar uç noktalara varacağını sanmıyorum doğrusu. Fakat Ruslarla pazarlığa giriştiğinden eminiz."

"Öyle olsun, peki sonra ne oldu?"

"Galip, Nil Hanım'a diğer alıcıdan bahsetmiş. Dahası, Nil Hanım'la tanıştığını bilmediği için Akif Bey'in ismini de vermiş. Sonrasında operasyonun kurtarılabilir tarafı kalmadı zaten... Nil Hanım doğruca Akif Bey'i görmeye gitmiş. Akif Bey istihbarat teşkilatına yardım ettiğini söyleyip sıyırmaya çalışmış ve suçlu olarak beni göstermiş."

"Sizce Akif Bey, o maddeye gerçekten ulaşmış olsa İran'a satar mıydı?"

"Bilemem. Akif Bey bu işte tek başına olamaz. Ortakları satmasını istemişse satabilirdi. Ortaklarının kim olduğuna bağlı. Muhtemelen arkasında uluslararası güçler vardı."

"Ya sizin arkanızdakiler?"

"Bizim gücümüzü küçümsemeyin. Biz ülkemiz için çalışırız."

"Nil'le görüştünüz mü?"

"Evet, Ankara'da beni görmeye geldi. Ama mecliste değil, ofisimde görüştük. Her şeyi inkâr etmekten başka çarem yoktu. Galip'in bir hayalperest olduğunu söyledim. O andan sonra operasyonu durdurmak gerekiyordu. Fakat Galip kendini kaybetti, bize karşı çıktı, işleri kurtarmaya çalıştı. Boşuna bir çabaydı... Galiba eşinize küçük düştüğünü düşünüyordu. Büyük ihtimalle o aşamada operasyondaki rolünü de itiraf etti. Sonra o kaza oldu."

"Kaza değildi!"

"Evet, değildi, nasıl ifade edeceğimi bilemedim."

"Galip ölünce ortalık sakinlemiştir."

"Doğru, herkes sustu, köşesine çekildi. Gürültü kesildi."

"O sessizlik en çok size yaramış olmalı..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama hayır, sizi temin ederim, biz öldürmedik. Biz asla ama asla, hangi nedenle olursa olsun cinayet işlemeyiz. Sizin gibi bizim de öldürmek için kendimizce haklı nedenlerimiz olabilir ama biz öldürmeyiz." Yediğimiz haltı biliyordu ama henüz hikâyenin o bölümüne gelmemiştik. "Biz, başta hukuk olmak üzere medeni yollarla görürüz işlerimizi."

"Hakimler, savcılar, polis sizin kadronuzda, öyle değil mi?"

"Gazeteler öyle yazıyor," diyerek gülümsedi. "Birçok devlet kurumunda dostlarımızın olduğu bilinmeyen bir durum değil."

"Galip'i kim öldürdü?" diye sordum bir kez daha.

"Biz yapmadık. Akif Bey'in kendisi değilse bile arkasındaki güçler olabilir. Ya da Ruslar... Ruslar izlendiklerini fark etmişlerdi ama fotoğrafçı arkadaş izini kaybettirmeyi başardı."

"Fotoğrafçınız polis miydi?"

"Konusunda uzman biriydi diyelim..."

Sustum, yorulmuştum. Buraya gelirken de yorgundum aslında. Yeni bir şey değildi. Konuşmaya, düşünmeye, acı çekmeye, kıskanmaya halim kalmamıştı bir süredir. Sabrım da...

"Karımı kim öldürdü?" diye sordum bu defa, gözlerinin içine bakarak.

"Karınızın katili belli. Önünde arkasında kimse yok. Katil tek başınaydı, cinayet tam bir saçmalıktı. Yazık oldu, çok üzüldüm gerçekten. Fakat eşinizle ilgili tek gerçek bu, eminiz."

"Nasıl?"

"O deli, yaptığı şeyi, her ayrıntıyı Hüseyin Hoca'ya itiraf etmiş. Kendisine sorabilirsiniz."

Sormama gerek yoktu. Hüseyin Hoca'nın bana karımın katilini neden açıkça işaret ettiğini şimdi çok daha iyi anlayabiliyordum. O katil etrafında dolaştıkça huzur bulamayacak, kendisi, ailesi ve müritleri için korkacak, benden sonra polisler, sonra gazeteciler yaşlı adama hayatı zindan edeceklerdi. Kurtulmak için bulduğu ilk fırsatı değerlendirmişti. O olmasa katile ulaşma şansım çok daha az olurdu.

"Galip ölünce bu işe bulaşan herkesin hayatının tehlikede olduğunu düşündük. Biz, çalışma arkadaşlarımız, Akif Bey ve tabii ki Nil Hanım... Fakat böyle korkunç bir cinayet kimsenin aklına gelmezdi. Tüm bu olanları önünüze koyup düşündüğünüzde Nil Hanım'ı öldüren o caninin arkasında birileri olduğunu düşünmenizi anlayabiliyorum. Gerçekten de birileri kanınızı öldürmek istiyor olabilirdi. Ama bu şekilde yapmazlardı, yine kaza süsü falan verirlerdi. Fakat öyle birileri varsa bile fırsat bulamadılar, o deli önce davrandı."

"O delinin öldükten sonra canlanıp polisle çatışmaya girmesi, tekrar öldürülmesi hikâyesi neydi? Sizin marifetiniz değil miydi?"

"Arkadaşlarımızın fikriydi. Sizin yaptığınız çok acemiceydi; hiç değilse cesedin suya batmasını, bir daha da çıkmamasını sağlamalıydınız. Düşünün, sahile vurmuş bir ceset, suratının ortasından vurulmuş, denize atılmış... Kim yaptı? Neden yaptı? Birilerinin çıkıp cesedin Hüseyin Hoca'nın tekkesiyle bağlantısını bulması kaçınılmazdı. Ardından bütün oklar size çevrilecekti. Tekkeye gidişiniz, o yoksul mahalleden ayrılırken çıkardığınız gürültü... Biz ne yaptık? Katil, polisle çatışmaya girdi ve öldü! Dosya kapandı. Temiz iş. Bu şekilde size de bir mesaj vermek

istedik. İntikamınızı aldınız, bizim gücümüzü gördünüz, artık köşenize çekilin ve uslu durun diye... Ama anlamadınız."

"Anladık anlamasına ama neyse..."

Cümlemi tamamlayamadım. Söylediklerinde çok haklıydı. Ne büyük hatalar yapmışız! Daha önce bu tür işlere bulaşmamış biri olarak benim bu ayrıntıları düşünememiş olmam normaldi ama Nurettin nasıl yapabilmişti bunca hatayı? Artık adamın her soruya bir yanıtının olduğunu bilmeme rağmen sormadan edemedim:

"Ya karımın bilgisayarının çalınması, telefonuyla oynanması... O da polisin işiydi öyle değil mi? Yani sizin!"

"Evet, bizim arkadaşlar cinayeti öğrenir öğrenmez böyle bir önlem almak istemişler. Çirkin bir davranış olduğunu kabul ediyorum. Fakat bu notların gereğinden fazla meraklı birinin eline geçmesini, tüm bu bilgileri başkalarının öğrenmesini engellemek zorundaydık."

"Peki, Cemil'i kim öldürdü?" diye bağırdı birden Nurettin, onca hazır cevap karşısında öfkelenmişti. "Bilmiyorum diyeceksin, hiç yorulma! Ben biliyorum, kendi arkadaşları öldürdü, polis arkadaşları! Senin arkadaşların!"

"Daha önce söylediğim gibi Nurettin Bey, yine söylüyorum: Biz adam öldürmeyiz. Sizi temin ederim, arkadaşınızı polis öldürmedi. En azından bizim arkadaşlarımız değildi. Fakat bizden olmasa bile eğer o kazanın arkasında emniyetten birileri olsaydı mutlaka bilirdik. Ne bizden ne de başka gruplardan polisler yaptı."

"Ulan, kim yaptı o zaman?"

Nurettin'in kükremesi, ne halde olduğunu anlamamı sağladı, karşımızdaki adamın Cemil'in ölümünün arkasındaki isim olmasını istiyordu. Buraya o umutla gelmişti. Cemil'in ölümüyle Halil İbrahim Sarıca arasında ufak bir bağlantı bulması yeterli olacaktı. Bana kimsenin zarar görmeyeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen

gözünü kırpmadan adamı indirecek, buradan intikamını almış, içinde kabaran o dizginlenemez öfkeden kurtulmuş olarak ayrılacaktı. Oysa adamın ya da arkadaşlarının, cemaatinin ya da her neyse bunların ne Cemil'in ne de karımın, hatta Galip'in ölümüyle bile ilgisi varmış gibi görünüyordu. Bu durumda başka bir suçlu bulma şansımızın kalmaması olasılığı Nurettin'i delirtmeye yeterliydi.

Halil İbrahim Sarıca ısrarla "biz yapmadık" diyordu. Emin olamazdım ama içimden bir ses adamın doğru söylediğini haykırıyordu. Doğru ama eksik! Ülkenin tüm kurumlarında etkinliğini ortaya koymuş, sadece Türkiye'nin değil, neredeyse dünyanın her köşesine yayılmış bir ağa sahip, politik ve finansal olarak sınırsız bir güç haline gelmiş böyle bir yapılanmanın en üst basamaklarına ulaşmış birinin cinayetlerin arkasındaki gerçekleri bilmiyor olması inandırıcı değildi. Evet, onlar yapmamış olabilirlerdi fakat Nurettin'in son sorusunu yanıtlaması gerekiyordu; Galip'i ve Cemil'i öldürenler kimlerdi? Halil İbrahim Sarıca hiçbir şeyi gizlemeyeceğine söz vermişti. Havada kalan o soruyu da yanıtlayacağını düşünüyordum. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda, çalışma masasının üzerindeki kitapların, dosyaların, kalemliklerin, çay bardağının yüzeyinde gezinen kırmızı noktaya takıldı gözleri. Ben de fark ettim, en fazla mercimek tanesi büyüklüğünde kırmızı bir nokta, hızla hareket eden bir böcek gibi masada dolaşıyordu. Hareketli noktanın ne olduğunu düşünmeye fırsatım olmadı, galiba sadece Nurettin anlamıştı. "Yere yatın!" diye bağırdı ama ben olduğum yerde donup kaldım çünkü o anda Halil İbrahim Sarıca'nın suratı adeta patladı. Kan ve et parçaları masaya yayılırken adamın başı, artık olmayan yüzüyle birkaç saniye için dimdik kaldı, sonra yavaşça öne doğru eğildi, masaya devrildi. Ne bir patlama ne de

silah sesi duymuştum. Tek duyduğum belli belirsiz bir çıtırtıydı, hepsi o kadar... Sonrasında Nurettin'in elektrik düğmesine avucunun içiyle vurduğunda çıkan ses, karanlıkta üzerime atlayıp beni yere yuvarlarken çıkan patırtı çok daha gürültülüydü.

Sessiz diyaloglar XXVIII

"Her şeyin sonu bu işte: ölüm! Çevremizde dolaşıyor Azrail, kaçınılmaz sonu işaret ediyor sürekli. Savaştan zaferle çıksa da bir komutan, sınırsız güce ulaşsa da bir diktatör, sayamayacağı kadar para kazansa da bir tüccar, sonu değişmeyecek. Yoksulluğun karanlığı da bitecek, zenginliğin ihtişamı da... Öyleyse ne anlamı var bu kadar ısrarla asılmanın hayata?"

"Hayatın anlamı tek ve basit aslında, olmamalı amacı mutluluktan başka!"

"Mutluluksa eğer, neden o zaman yarattığımız bunca keder? Neyin hırsı bu, ölümle sonlanacaksa tüm hikâyeler?"

"Yazgısı bu olmalı insanoğlunun, debelenmek kısacık hayatın içinde sonuna kadar. Hâlâ karamsarsın, çıkar artık o kara gözlükleri, görebilirsin hayatın renklerini."

"Nedeni sensin, anla! Şimdi biliyorum, sadece yaparken işini, anlayamadığım bir aşkla, nasıl da batmışsın vıcık vıcık bataklığa. Manası kalmadı yaşamanın, sen yoksan kötülüğün örümcek ağı gibi sarmaladığı bir dünyada."

"Çıkabilirsin o bataklıktan, arkanda bırak pis kokulu çamuru. Senin elinde, neden anlamıyorsun, sadece yıkan ve geleceğe bak umutla."

29 Mayıs 2008
Perşembe

Nurettin'in nasıl bu kadar korkusuz olduğunu ilk kez anlıyor gibiydim. Artık ben de korkmuyordum. Oysa birkaç saat içinde ikimizin de ölmüş olacağından emindim. Bu durumun cesaretle ilgisi yoktu, ölümü geçmişten gelen eski bir dost gibi kabul ettiğim anda korkunun anlamı kalmamıştı.

"Gel de şunun nasıl kullanılacağını öğreteyim."

"Nesini öğreteceksin? Sen hazırlayıp verirsin, ben de tetiğe basarım."

Nurettin bana ters bir bakış fırlatıp yaptığı işe döndü. Elindeki kısa namlulu, katlanabilir dipçikli otomatik tüfeğin yuvasına şarjörü taktı, daha önce hazırlayıp sehpanın üzerine dizdiği diğer silahların yanına bıraktı. Uzi tüfekler, tabancalar, el bombaları, iki Kalaşnikof tüfek, önceden doldurduğu yedek şarjörler, iki çelik yelek... Önceki gece kullandığımız iki gece görüş dürbünü de oradaydı.

"Adamlarını neden gönderdin?"

"Bu herifler bizi öldüreceklerse her şekilde öldürürler. Sonu belli bir işe onları bulaştırmak istemedim. Yazık, yaşları daha genç."

"İyi de, madem her şekilde gebereceğiz, sabahtan beri ne halt etmeye cephaneliğe çevirdin burayı?".

İki yanı keskin, uzun, ince bir bıçağı, kabzası aşağı gelecek şekilde montunun koluna gizlenmiş plastik yuvaya yerleştirinceye kadar yanıt vermedi. İşini bitirince başını kaldırıp sırıttı.

"Yalnız gitmeyelim oğlum, öbür taraftaki sorguda şahit lazım. 'Bizim ölmeye niyetimiz yoktu ama bu herifler zorla öldürdü,' deriz. Belki melekler halimize acır da bizi cennete gönderirler."

"Cenneti unut," dedim geceden kalan içki şişelerini göstererek. "Cennete gidecek olsak gözümüzü yetimhanede açmazdık."

"İyi lan işte, yetimhaneyi hafifletici neden sayarlar belki."

Aslında fena espri değildi ama içimden gülmek gelmedi. Ben giderek içime kapanırken Nurettin hareketlenmeye başladı. Evin odalarını dolaşıyor, tekrar salona dönüyor, arka bahçeye çıkıyor, saldırının nereden geleceğini hesaplıyordu. Aradığı bir şeyi bulamıyor gibiydi. Sonunda, hâlâ kapalı durumda bulunan telefonunu açtı, bir numara çevirip konuştu. Telefonu kapatır kapatmaz yerinden fırladı, bana hiçbir şey söylemeye gerek duymadan hızlı adımlarla salondan çıktı. Pencereden bakınca malikânenin ön bahçesine çıktığını gördüm. Otomobilleri park ettiğimiz alanın az ilerisindeki kapalı garaja girdi. Beş dakika kadar sonra, tam pencerenin önünden ayrılacakken onu tekrar gördüm. Boynuna astığı halka şeklinde sarılmış farklı renklerde kablolar, her iki elinde alet çantalarıyla garaj kapısında göründü, mermer merdivenlerde sanki dağa tırmanır gibi zorlanarak ağır ağır yukarıya, ana kapıya çıktı. Kapıyı tekmeyle açtığını duyunca ona yardım etmek için yanına gittim.

"Haydi," dedi telaşla. "Yukarı çıkıyoruz."

Elindeki alet çantalarından birini aldım. Oldukça ağırdı. O önde, ben arkada merdivenleri tırmanmaya baş-

ladık. En üst kata ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Nurettin'in kondisyonu bana göre oldukça iyi sayılırdı. Elimizdeki alet çantalarını ve Nurettin'in boynuna asılı elektrik kablolarını merdivenin başına bırakıp hızla odaları dolaştık. Çatı katında dört oda vardı. İkisi binanın iki yanına bakıyordu. Bu iki küçük oda üçgen şeklindeki çatı pencerelerinden ışık alıyordu. Birer yatak, dolap, lavabo bulunan odalar evin önceki sahipleri tarafından kıdemli hizmetlilere ayrılmış olmalıydı. Ön ve arka odalar diğer ikisine göre daha büyüktü. Öndekinde üç, arkadakinde dört yatak yan yana dizilmiş, aralarına birer komodin yerleştirilmişti. İki oda ön ve arkada küçük birer terasa açılıyordu. Nurettin arka odanın terasında dikilip bir süre manzarayı seyretti.

"Ben aşağıya iniyorum. Sana seslenince bu üç kablonun ucunu aşağıya sarkıtacaksın. Ben tamam deyince her birini yatakların ayaklarına bağla, kayıp düşmesinler."

Güçlükle yukarıya taşıdığımız alet çantalarından küçük olanı alıp gitti. "Madem indirecektin, neden buraya kadar çıkardık?" diye sormak geldi içimden. O aşağıdan bağırdıkça kablo rulolarını açıp sırayla aşağıya gönderdim. Bende kalan uçları terastan içeriye çektim, Nurettin'in söylediği gibi yatakların ayaklarına bağladım. O sırada aşağıda ne yaptığını göremiyordum. Yarım saat kadar sonra tekrar geldiğinde ter içinde kalmıştı. Günün son ışıklarından yararlanarak pense ve kerpeten yardımıyla kabloların uçlarına plastik birer düğme kutusu monte etti. Önceden hazırladığı üç kısa kabloyu kutuların diğer tarafından çıkarıp uçlarına birer fiş taktı, fişleri de duvarda bulduğu prizlere soktu. Bomba düzeneği hazırladığını düşünüyordum. Gerçekten de düğmelere bastığında arka bahçenin aydınlandığını fark ettim. Fakat patlama falan olmadı.

"Çalıştı!" diye bağırdı sevinçle.

"Bu kabloların ucuna ne bağladın sen?"

"Gel!" diye emretti sadece. Birlikte terasa çıkınca ne yaptığını anlayabildim. Üç kabloyu aşağıda, en alt katın bahçeye bakan duvarındaki şalter kutusuna bağlamıştı. Buradan arka bahçenin aydınlatması kumanda ediliyordu ama o kumanda şimdi teras katında, bizim kontrolümüzdeydi.

"Bak kardeşim," diyerek anlatmaya başladı. "Ön bahçedeki aydınlatmayı açık bıraktım. Orada yüksek duvarlar var ama ağaç yok. Savunması kolay. Ama arka taraf orman gibi ağaç dolu. Ben buraya saldıracak olsam arka taraftan gelmeyi tercih ederdim. Ağaçları geçtikten sonra saklanıp ateş edebilecekleri tek yer var: havuz! Bu düğmeyle havuzun aydınlatmasını açıp kapatabiliyoruz."

Mavi kabloya bağladığı düğmeye basınca boş havuzun ışıkları karardı.

"Önce bunu açıp havuza saklananları halledeceğiz. Sonra şu iki düğmeyle projektörleri kontrol ediyoruz."

Kırmızı ve beyaz kablonun düğmelerine basar basmaz arka bahçe alacakaranlığın içinde oynaşan koyu gölgelere dönüştü.

"Projektörleri açınca on-on beş saniye kör olacaklar. Projektörleri patlatmayı akıl edinceye kadar indirebildiğimiz kadarını indiririz."

Silahları çatı katına taşımak için merdiveni üç kez inip çıkmak zorunda kaldık. Bir sefer de yiyecek ve su çıkarmak için yaptık. Bir ara içki dolabına yöneldiğimde Nurettin'in engellemesiyle karşılaştım.

"Bu gece içmek yok! Uyanık kalmalıyız."

Nurettin ön bahçedeki aydınlatma hariç bütün binayı kararttıktan sonra Kalaşnikofları ve yedek şarjörleri, gece görüş dürbünlerini, el bombalarının bir kısmını arka terasa özenle dizdi. Uzileri ve kalan el bombalarını

merdiven çıkışındaki dar koridora yerleştirdi. Bir tabancayı belindeki kılıfa yerleştirdi, diğerlerini merdivenin en üst basamağına bıraktı.

"Seninki dolu mu?"

Belimdeki kılıfı okşadım, doluydu. Bir türlü kullanamadığım silahım belki bugün ilk ve son kez işe yarayacaktı. Tüm bunların yanında el fenerlerimiz, sandviçlerimiz, suyumuz ve sigaramız vardı. Savaşmaya hazırdık.

Önceki gün Halil İbrahim Sarıca gözümüzün önünde öldürüldüğünde dehşete düşmüş, o an bizim de sonumuzun geldiğini düşünmüştüm. Fakat başka mermi atılmadı. İlk şoku atlatıp Nurettin beni dışarı sürüklediğinde bir defa daha şaşkınlık içinde kaldım. Orada büyük bir kaos olmalıydı, adamların sağa sola koşuşturarak keskin nişancının peşine düşeceklerini, birbirlerine bağırıp çağırarak komutlar vereceklerini, karanlığa rasgele ateş edeceklerini falan düşünüyordum. Oysa hepsi gayet sakin, Nurettin'in emirleri doğrultusunda görev yerlerinde bekliyorlardı. Aslında Nurettin beni korumak için üstüme atladığında çıkan gürültüden başka ses duymamış, içeride ne olduğunu anlamamışlardı bile.

"İçeride ne oldu abi? Ayhan Abi, iyi misin?"

O âna kadar yüzümün, üstümdeki giysilerin kan içinde olduğunu fark etmemiştim. Halil İbrahim Sarıca'nın dağılan kafasından bulaşan kan ve doku parçalarıyla berbat halde görünüyor olmalıydım. Mustafa'nın verdiği kumaş mendille suratımı temizlemeye çalıştım. Hâlâ kumaş mendil kullanan birileri olduğuna şaşırdım.

Hiçbiri içeride olan bitenin farkında değildi. Halil İbrahim Sarıca susturucu takılmış bir suikast tüfeğiyle vurulmuş olmalıydı. Nurettin'in yaptığı kısa bir durum değerlendirmesinin ardından adamlarının hızla ama belli bir düzen içerisinde ortalığı toplamalarını beklemiş,

sonra yürüyerek minibüsleri gizlediğimiz toplanma noktasına gitmiştik. Orada da kötü bir sürpriz bekliyordu bizi, minibüslerin yanında dev adamı kanlar içinde yere yıkılmış halde bulduk. Tetikçiyle karşılaşmış olmalıydı, silahı elindeydi ve doluydu. Ateş etmeyi başarmış olsa sesi duyacak, belki de Halil İbrahim Sarıca'nın öldürülmesini engelleyebilecektik. Neyse ki dev adam yaşıyordu. Beş kişi onu kaldırıp minibüslere yerleştirdi ve hemen yola koyulduk.

Sabaha doğru Selimpaşa'ya döndüğümüzde ben sakinleşmiş, içki dolabında viski kalmadığı için hiç sevmediğim halde votkayla kafamı temizlemeye başlamıştım. Fakat Nurettin endişeliydi.

"Bunlar bizi sağ bırakmazlar artık," diyordu.

Ben sızıp kaldığım koltukta şiddetli bir baş ağrısıyla uyandığımda o çoktan silahları hazırlamış, adamlarını evden göndermiş, ruhuna savaş boyalarını sürmüştü.

Çatı katındaki bekleyişimize peynirli sandviçlerimizi yiyerek başladık. Karnımız doyunca, ateşi görünmesin diye avuçlarımızda saklayarak sigaralarımızı içtik. Terasa serdiğimiz battaniyelere uzanıp gece görüş dürbünlerini elimize aldık. Önce bir süre boş yere ağaçlıkta birilerini görmeye çalıştım ama çabuk sıkıldım. Sırtüstü uzanıp dürbünümü karanlık bulutların arasında tek tük göz kırpan yıldızlara çevirdim ama işe yaramadı. Bu dürbünler yıldızlara bakmak için üretilmemişti belli ki.

Nurettin'e, "Hava açık olsa yıldızlar ne güzel görünürdü," derken Nil'le Nişantaşı'ndaki evimizin terasında, yıldızların altında seviştiğimiz geceleri düşünüyordum. O anılar, geçmişte, çok uzaklarda kalan mutluluk kırıntılarından ibaretti artık. "Bu gece yağmur yağacak gibi duruyor, aşağıdan yağmurluk gibi bir şey getirsek mi?"

"Gerek yok," dedi Nurettin. "Islanalım, uyanık kalırız. O değil de, bu dürbünün pili bitmiş galiba... Bir bok göremiyorum."

"Al," dedim. "Benimkiyle bak. Ama bence hata yapıyoruz."

"Ne hatası?"

"Savunma hatası. En iyi savunma saldırıymış, saldırmamız lazım."

"Manyak mısın lan, nereye saldıracağız?"

"Yok be," dedim gülerek. "Laf olsun diye konuşuyorum. West Point'le ilgili bir kitapta okuduğum bir şey işte..."

"O ne lan?"

Haklı bir soruydu. Gerçi biricik dostuma ukalalık yapmak gibi bir niyetim yoktu. Öylesine yumurtladığım bir laftı işte. Hemen açıklamaya çalıştım.

"Harbiye... Amerika'nın harp okulu."

"Ha, öyle desene! Harp okulunda okumadım ama harbe katıldım. Hakkâri'de..."

"Söylemiştin ama askerliğinle ilgili başka bir şey anlatmadın. Çok mu kötü geçti?"

"Askerlik anısı çekilir mi be?"

"Cemil anlatınca dinlerdik."

"O anlatmayı severdi, ben sevmiyorum."

"Hiç çatışmaya girdin mi?"

"Yoo, dağlarda entellerle piknik yaptık! Oğlum hasta mısın, ne biçim sorular soruyorsun?" Gece dürbününü gözünden çekti, bana döndü. "Benim askerliğim başından sonuna çatışmalarla geçti. Hakkâri'de jandarma komando olursan başka ne yaparsın? Çok adam öldü, bizden de, onlardan da..."

"Ne bileyim oğlum, hiç anlatmadın ki! Kürtlerle savaştın yani?"

"Dalga geçme be oğlum, ben de Kürt'üm... Sanki

bilmiyorsun. Ben orada sadece iyi yaptığım işi yaptım. Savaş dediler, savaştım. Dağın tepesinde karşındakinin Kürt mü, Türk mü, Arap mı olduğuna bakamazsın ki! Askersin sonuçta... Onlar o taraftaydı, biz bu tarafta. Sen askerliğini Ankara'yı kurtlardan kuşlardan koruyan tankların vidalarını sıkarak geçirdiğin için bu işlerden anlamazsın."

"Ben tank vidası bile sıkmadım," dedim gülerek. "Benim askerliğim nizamiye kapısı, subay gazinosunun süs havuzu inşaatıyla geçti."

Nurettin tedbiri elden bırakıp kahkahayla gülmeye başladı. "Orada da müteahhitlik yaptın yani! Allah bilir askerde para da kazanmışsındır sen!"

Uzun bir sessizlik oldu, sonrası da gelmedi. Daha fazla konuşmadan saldırıyı beklemeye başladık. Şanssız bir başlangıcın ardından şansım hayatım boyunca hep iyi gitmişti. Son birkaç güne kadar hayatımı tehlikeye atmamı gerektirecek hiçbir macera yaşamamıştım. Dağlarda çarpışan binlerce genç insanı düşündüm. Nurettin de onlardan biriydi. Kahramandı, savaşta sağ kalmak, ölmekten daha büyük bir başarı değil miydi? Ya da sadece mecbur kaldığı için Hakkâri'de savaşmıştı. Eğer öyleyse kahraman sayılmıyor muydu? Bilmiyordum. Hayatım kahramanların değil, kahraman rolü yapan soytarıların arasında geçmişti genelde.

Günün ilk ışıkları bulutların arasından sıyrılmaya başlarken ön terasa geçtik. Duvar kenarında üst üste istiflenmiş plastik sandalyeler duruyordu. İkisini alıp ferforje parmaklıkların önüne koyduk, ayaklarımızı parmaklıkların üstüne dayayıp birer sigara yaktık. Yağmur çiselemeye başladı. Bulutların arasından huzmeler halinde yeryüzüne ulaşan ışık demetleri Marmara'yı yeşilden maviye ve grinin tonlarına kadar değişen renklere boyuyordu. Acemi bir ressamın elinden çıkmış, ucuz bir tab-

loya benziyor olsa da iyi geldi, insana yaşadığını anlatan bir manzaraydı.

Nurettin, "Yine ölmeyi beceremedik kardeşim!" diyerek noktayı koydu.

Sessiz diyaloglar XXIX

"Ölüm, onu isteyenlere gelmez de bir türlü, beklenmedik bir anda yakalar hayatı dolu dolu yaşamayı hak edenleri."

"Ölüm aldı beni ama seni bekliyor gelecek, bilmelisin değerini."

"Gerçekten değer mi?"

"Değer, inan bana! Yüz yıl bile olsa kısa sürecek bu güzel yaşam, sevinçler de olacak başka yaslar da kuşkusuz... Fakat ne olursa olsun, her ânı değer yaşamaya."

30 Mayıs 2008
Cuma

Hava aydınlanırken iyice rahatlamıştım. Gerçi başıma gelebilecek her şeyi kabullendikten sonra gece boyunca tuhaf bir aldırmazlık içindeydim, ölüm yazılmışsa kurtuluş yoktu. Fakat hâlâ hayattaydık ve yaşamak güzeldi. Sabahın körü de olsa, evde ne kaldıysa içmek, kafayı bulmak, hayatı kutlamak istiyordum. Fakat Nurettin izin vermiyor, "Belli olmaz, biraz daha uyanık kalmalıyız," diyordu. Uykusuzluğa direndim ama uzun süre dayanamadım, çatı katında hizmetlilere ayrılan yataklardan birine kıvrılıp uyuyakaldım.

Öğle saatlerinde, belimde şiddetli bir ağrıyla, aşağı katlardan gelen seslere uyandım. Ev kalabalıktı, merdivenlerden inince neler olduğunu anladım; Nurettin önce adamlarını, sonra eve bakan hizmetlileri çağırmıştı. Ben uyurken yukandaki silahlar çoktan kaldırılmıştı. Evdeki herkes işinde gücündeydi. Ben ortalıkta dolaşırken Nurettin'in adamları beni saygıyla selamlıyor, kenara çekiliyor, bir yere gitmeye niyetim olmasa da bana yol veriyorlardı.

Sonunda Nurettin'i bulduğumda, "Sucuk aldırdım," dedi. "Sucuklu yumurta yaptırıyorum. Çay da hazır. Haydi kahvaltı yapalım." Neşeli ama hâlâ silahlıydı. Ben de öyle, belimdeki ağrının nedenini o zaman anladım.

Tabancamı kılıfından bile çıkarmadan, üzerine yatmıştım. Az sonra sucuklu yumurtaya taze ekmek banarken, "İyi uyudun mu kardeşim," diye sordu.

"Belim tutulmuş," diye yanıtladım yaptığı kinayeyi anlamazlıktan gelerek.. "Dün gece terasta üşüttüm galiba. Umarım hastalanmam."

"Bir şey olmaz, git sıcak bir banyo yap."

"Senin ufaklıktan haber var mı?"

"Var," dedi Nurettin mutlulukla. "İyileşecek, bir mermi yetmemiş!"

Az sonra sıcak suyla dolu küvette belimi ovalarken bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. Nil'in ve Cemil'in öldürülmesiyle ilgili olabileceğini düşündüğümüz son bilgi kaynağımız da öldürülmüş, Nurettin ve ben, ölümün kıyısına kadar gelmiştik. Nil'in, yazı dizisi ya da kitap yüzünden vahşi hayvanlarla dolu bir arenaya düştüğü kesindi. Fakat ölümü büyük olasılıkla aslanların, kaplanların pençeleri arasında değil, tamamen rastlantısal olarak bir delinin elinden olmuştu. Öte yandan arenadaki oyunun ortaya çıkması, oyunu oynatan güçlerin işine gelmiyor, arenaya girmeye kalkan kim olursa olsun yok etmekten çekinmiyorlardı. Nurettin'le ben o güçlerin yanında birer böcekten farksızdık. Artık bu pis oyundan çıkmamız gerekiyordu ama nasıl yapacağımızı bilmiyorduk. Kanlı arenadan çıkmamıza izin vermelerini ummaktan başka çaremiz yok gibiydi.

Kurulandım, giyindim, salona döndüm. Nurettin orada değildi. Kendime bir kahve almak için mutfağa gidince Nurettin'i hâlâ kahvaltı sofrasında gazete okurken buldum. Karşısındaki sandalyeye oturdum, ekmekten bir parça kopardım, biraz tereyağı, üzerine reçel sürdüm, ağzıma attım. Nurettin sırıtarak başını okuduğu gazeteden kaldırdı, birkaç saniye suratıma baktı, gazeteyi katlayıp önümdeki boş tabağın üstüne fırlattı. İri puntolarla yazıl-

mış "MECLİSTE BİR ÖLÜM DAHA" başlığı, başlığın altında Halil İbrahim Sarıca'nın meclis kürsüsünde yemin ederken çekilmiş fotoğrafı bana bakıyordu. Ekmek boğazıma takıldı, öksürmeye başladım. Sakinleşince Nurettin'in önündeki ince belli bardağı kapıp bir yudum çay içtim, heyecanla haberi okumaya başladım.

İktidar partisi birkaç gün içerisinde ikinci milletvekilini kaybetti. Ankara milletvekili Akif Demircioğlu'nun ABD'de geçirdiği kalp ameliyatı sonrası ölümünün ardından Sakarya milletvekili Halil İbrahim Sarıca'nın dün Sapanca'daki evinde beklenmedik bir şekilde hayatını kaybettiği bildirildi. Sarıca'nın ölüm nedeninin yüksek tansiyona bağlı beyin kanaması olduğu açıklandı...

"Beklenmedik ölüm yazmışlar, ölüm nasıl beklenir ki? Beyin kanamasından mı, nasıl yani?" diye şaşkınlıkla gevelerken Nurettin sözümü kesti.

"Yalan değil," dedi. "Adamın beyni gözümüzün önünde kanadı."

Fakat ben, adamın ölümünü hiç de gülünç bulmuyordum. "Adamı intihar ettirmeleri daha mantıklı olurdu," dedim o şaşkınlıkla. "Senaryoda beynine bir kurşun sıkmış olsaydı savcıya, adli tabibe kafasının o halini açıklamak daha kolay olurdu."

"Tamam işte, zor olam seçmişler! Berbat bir cinayeti masum bir ölüme çevirdiler. Bize ne kadar yetenekli, ne kadar güçlü olduklarını gösteriyorlar!"

"Nurettin, bu adamlar kimdir, nedir? Ellerinde nasıl bir güç var böyle? Ne biçim bir boka bulaştık biz?"

"Siktir et boku sidiği! Anlamıyor musun, yine yırttık lan! Bize ilişmeyecekler."

Nurettin'in kafası benimkinden farklı işliyordu ama doğru söylüyordu. Maşukiye'deki keskin nişancı istese

bizi de vurabilirdi. Orada beceremedi diyelim, dün gece işimizi bitirebilirlerdi. Ya da son dönemin tarzına uygun olarak bizi hapiste çürütebilirlerdi. Anlaşılan bir şekilde hayatta kalmamızı, hatta normal yaşantımızı sürdürmemizi istiyorlardı.

"Haklısın," dedim neşesine katılmadan. "Yaşamamıza bir kez daha izin verdiler. Peki, bu durumda ne yapacağız?"

"Sen ne dersen onu yaparız."

"Diyecek ne kaldı Nurettin? Önce Nil'in katilini arıyorduk, bulduk. Adam manyağın teki çıktı. İnanmadım, yetinmedim, Cemil'i burnunu pisliğe sokması için zorladım, onu da kaybettik. Şimdi devam etsek ne bulabiliriz? Cemil'i öldürenleri bulabilir miyiz? Bu adamlar Nil'in katiline can verip yeniden öldürdüler. Hüseyin Hoca'nın tekkesindeki oğlanı ezip kaza süsü verdiler. Cemil'in otomobiline kim bilir ne yaptılar... Koskoca milletvekilinin beynini gözümüzün önünde patlattılar. Bir de beyin kanamasından öldüğünü yazmışlar. Yuh artık!"

"Yani?"

Attığım nutuk Nurettin için anlamsızdı, o somut bir öneri bekliyordu.

"Bitti," dedim. "Buraya kadarmış."

"Bence de," dedi beni şaşırtarak. "Bu son uyarıydı. Ama sen ne dersen öyle olacak."

Bu işi daha fazla deşmemizin anlamı olmadığını, ölmeyi göze alsak bile Cemil'in katillerine ulaşmaya gücümüzün yetmeyeceğini o da biliyordu. Ölmekten korkmuyordu ama o da benim gibi yaşamak istiyordu. Arkamızda bıraktıklarımızı unutmadan hayata asılacak, gücümüz yettiğince yaşamaya devam edecektik. Hayat güzeldi.

"Anlamadığım bir şey var Nurettin, biz çok dikkatliydik. Ceptelefonlarımızı yanımıza almamıza bile izin vermedin. Oraya otomobillerimizle gitmedik, bizim ol-

mayan, plakası değiştirilmiş minibüsler kullandık. Telsiz bile yoktu, el fenerleriyle haberleştik. İyi ama bu adamlar Halil İbrahim Sarıca'nın evinde olduğumuzu nasıl anladılar?"

"Adamı dinliyorlarmış demek ki... Hatayı orada yaptım. Yanımıza bir jammer almalıydık, düşünemedim."

"Nasıl anladın?"

"Adam milletvekiliydi. Üstelik cemaatin önde gelenlerinden biriydi. Öyle cart diye gözden çıkarılabilecek biri değildi. Bize bülbül gibi şakıdığını duyunca herifi indirmekten başka çareleri kalmadı."

Nurettin'in kurgusu mantıklıydı ama hâlâ eksikleri vardı.

"Peki, neden daha önce öldürmediler? Adam bildiği her şeyi anlattı sonuçta."

"Mümkün değil! Bize her şeyi anlatmış olsa öldürmeleri için neden kalmazdı. Basbayağı organize bir kuruluştan söz ediyorum. Hatta bir devlet kuruluşu olmalı, belki de başka bir devlet. Uluslararası bir bokun içine düştük hepimiz. Bunlar adam öldürüyorlarsa mutlaka mantıklı bir nedenden dolayı yaparlar. Öyle intikam almayı düşünecek, konuştu diye ceza verecek tipler değil bunlar. Evi izlemiyorlardı. Zaten adamın arada bir geldiği bir mekândı. Eve birkaç böcek yerleştirmişler anlaşılan. Tedbir amaçlı yani... Fakat bizim oraya gelmemizi beklemiyorlardı. Hazırlıksız yakalandılar. Adam ötmeye başlayınca apar topar birini gönderdiler. Biz eve saat 22.00 gibi girdik. Tetikçi saat 00.00'te harekete geçti. İstanbul'dan ancak gelmiş olmalı. Fakat dediğim gibi, adam anlatacaklarını bitirmiş olsaydı, olan oldu der, vurmazlardı. En azından bizim gözümüzün önünde yapmazlardı. Bize anlattıklarından çok daha fazlasını biliyor olmalıydı, çok önemli sırları... O sırları vermiş olsa bizi de yok etmek zorunda kalacaklardı. Göze alamadılar."

"Neden bizi de temizleyip rahat etmiyorlar?"

"Nil gazeteciydi. Ölümüyle ilgili dosya kapanmış görünüyor. Ama özellikle sen ölecek olursan, öyle ya da böyle birileri çıkacak, mesela Nil'in gazeteci arkadaşlarından biri ya da hükümetten birileri olayların göründüğü gibi olmadığını düşünecek ve yeni baştan araştırmaya başlayacak. İşler daha da karışacak. Ayrıca senin elinde ne olduğunu bilmiyorlar. Belki de ölürsen birilerine verdiğin bir dosya aydınlığa çıkıverecek."

"Öyle bir dosya yok ki!"

"Bunu başkalarına söyleme sakın!"

Bir an Nurettin'in böyle bir dosyası olabileceği aklıma geldi ama karanlık düşüncelerin beni daha pis bir bataklığa sürükleyeceği belliydi. Düşünmemeyi tercih ettim. Üzgündüm. Benim yüzümden ölen insanların arasına önceki gece bir kişi daha katılmıştı. Nurettin böyle korkunç ölümlere kim bilir kaç kez şahit olmuştu, belki de alıştığı için fazla etkilenmiş gibi görünmüyordu. Oysa ben o berbat sahneyi, adamın ölüm ânını düşüncelerimden silmeyi beceremiyordum. Nurettin aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı:

"Bak kardeşim, iyi düşün, o milletvekili, gerçekten bu milletin vekili miydi? Kafasını dağıtan mermiyi gönderenlerin efendisi büyük ihtimalle onun da efendisiydi. Birileri bizim memleketi dışarıdan yönetmek için bir sistem kurmuş. Bir gün sistemin kontrolden çıkma riskini azaltmak için kendi kurdukları sistemin karşısına başka bir sistem daha koymuşlar. Kusura bakma ama karşı sistemin temsilcisi senin Akif Baba gibi görünüyor, belki o da bunların kurbanıydı ya da gerçekten eceliyle öldü, bilemem tabii... Bu iki güç belli bir dengede tepişirken Nil tesadüfen araya girmiş, ortalık karışmış. Belki Nil'i onlar öldürecekti ama o meczup önce davrandı. Belki o meczup gerçekte meczup değildi, bunlardan birinin adamıy-

dı. O gece milletvekilinin anlattıklarından benim anladığım bu. Maalesef gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ama öyle ya da böyle, bunlar sevdiklerimizin ölümüne sebep oldular. Nil ve Cemil'e her zaman üzüleceğiz. Onların acısını yanlarına gidene kadar içimizde hissedeceğiz. Ama sakın geberip giden diğerleri için ağıt yakmak gibi bir dangalaklık yapmaya kalkma! Kardeşim demem, dalarım sana!"

Birlikte arka bahçeye çıktık. Kamelyanın ahşap koltuklarına yayılıp hizmetlilerden birinin Kütahya işi porselen fincanlarda getirdiği az şekerli kahvelerimize eşlik etmesi için birer sigara yaktık. Gökten düşecekmiş gibi duran yağmur bulutlarının arasında kalan minik bir boşluktan sızan güneşin sıcaklığı, o an sanki koskoca yeryüzünde bir tek bizi ısıtıyordu. Uzun sürmeyeceği belliydi ama ölümü bekleyerek geçirdiğimiz uzun geceden sonra bu küçük mucizenin tadını çıkarmamamız için bir neden yoktu.

"Neden?" diye sordu Nurettin. "Neden altı senedir çocuk yapmadınız?"

"Klasik hikâye, kariyer meselesi... Nil önce mesleğinde bir yere gelmek istiyordu. Yani bana söylediği buydu. Şimdi düşünüyorum da... Belki de benim iyi bir baba olacağımdan emin olmak için bekledi."

"Kadınlar seçtikleri erkeğin iyi bir baba olacağını bilirler. Onun için evlenirler. Bence Nil iyi bir anne olacağından emin olmak istemiş!"

Nurettin böyle bir adamdı, olaylara çoğunluğun baktığı açıdan değil, ters köşeden bakar, hiç beklenmedik zamanlarda büyük laflar söylerdi. Galiba bu, az konuşan insanlara özgü bir özellikti.

"Ben yakında baba olacağım."

"Ne!" diyerek oturduğum koltuktan zıpladım, adam sanki akşam maça gideceğini söyler gibiydi. "Ne diyorsun oğlum sen?"

"Çocuğum olacak diyorum."

"Nasıl yani? Oğlum manyak mısın sen be? Bu haber böyle mi verilir?"

"Ne bileyim ben, söylüyorum işte..."

"Ne cins adamsın ya! Anlat lan heyecanlandım!"

"Bir kız var... Kıbrıs'ta... Türk değil, Rus."

"Evet, sonra? Doğru dürüst anlatacak mısın?"

"Tamam, tamam, daha alışamadım baba olma fikrine. Benim otellerden birinde, kumarhanede bir kızla tanıştım. Krupiye olarak çalışıyordu. Sevdim işte... Kız şimdi hamile. Üç aylık... Evleneceğiz. Sen de nikâh şahidim olacaksın."

"Sonra da amca olacağım. Nurettin bu müthiş bir haber!" Mutluluğum dudağımdaki gülümsemede donuverdi. "Ama baba olacakken... Geberiyorduk az daha... Ölsen çocuğa ne olacaktı? Çocuğun babasız mı doğacaktı? Sen nasıl bir adamsın? Nasıl bir delilik bu ya?"

"Ölseydim... Yani ölseydik, gerekeni yapmıştım aslında. Çocuğa hayatı boyunca yetecek bir şeyler hazırlamıştım."

"Bravo! Ne kadar büyük düşünmüşsün! Hay senin kafana sıçayım! Ulan çocuğa para bırakmakla... dünyaya bir yetim daha bırakmaya ne hakkın var!"

"Uzatma işte, ne yapsaydım? Nil gitmiş, Cemil gitmiş, kusura bakma, ben bebek bekliyorum, sana kolay gelsin diyemezdim."

"Demeliydin. Bilseydim hayatta izin vermezdim."

"Biliyorum," dedi sırıtarak. "O yüzden söylemedim."

"Nasıl bir kafa, nasıl bir mantık... Neyse, ne zaman evleneceksiniz?"

"Sen şahidim olmaya hazır olduğun zaman."

"Ben yarın Dubai'ye gidiyorum, iki hafta kalacağım."

"Ben de sana onu diyecektim. Bir süre ortadan kaybolmamız lazım. Ben de gidiyorum."

Nurettin bugün sürprizlerle doluydu. Anlaşılan her şeyi önceden planlamış, kafasında sıraya koymuş ama bana anlatmak için hayatta kalmayı beklemişti.

"Nereye gideceksin?"

"Önce Azerbaycan, sonra Romanya, Bulgaristan. Birkaç işi halletmem gerekiyor."

İşlerinin ayrıntısına girmeyeceğini biliyordum. Sorsam da yanıt vermezdi normalde. Fakat Nurettin'in sürprizleri bitmemişti.

"Ne kadar sürecek?"

"Sana bağlı. Bu durumda iki hafta."

"İyi öyleyse, iki hafta sonra senin nikâhta buluşuruz."

"Girne'de evleneceğiz. İşin bitince oraya gelirsin."

Sustu, düşünmeye başladı. Ikındı sıkındı ama aklından geçenleri kelimelere dökmeyi başaramadı. Ateşi filtresine dayanan sigarasını kül tablasında ezip yeni bir tane daha yaktı.

"Aslında sana sormak istediğim başka bir şey var aklımda..."

"Sor! Ne istersen sor!" dedim mutlulukla, benden istemesini umuyordum, ne isterse istesin, yeter ki istesin. Yeter ki sonunda benim de onun için yapabileceğim bir şey olsun.

"Ayhan, biz şimdi evleneceğiz."

"Evet?"

"Bir de çocuğumuz olacak..."

"Evet?"

"Yani artık bir ailem olacak..."

"İnşallah Nurettin. Ama ne soracaksan sor artık, çatlatma insanı!"

"Ben bu işleri bırakmak istiyorum."

"Hangi işleri?"

"Biliyorsun işte, benim işleri. Bak kardeşim, ben bık-

tum. Artık normal bir adam olmak istiyorum. Sabahları işine giden, akşam olunca evine dönen, çocuğuyla oyun oynayan, ailesiyle akşam yemeği yiyen, gece karısına sarılıp uyuyan ama yastığının altında silah olmayan bir adam..."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Galiba gerçekten anlıyordum onu. Bizim gibi hayata yetimhanede başlayan, çocukluğunu, gençliğini sıcak bir yuvada değil, devletin verebildiği kadarıyla resmî bir şefkat ortamında geçiren insanların hayattan tek isteği, yaşama amacıydı bu; sadece bir aileye sahip olmak, akşam eve döndüğünde sıcak bir öpücükle karşılanmak, hayatı paylaşabileceği bir eşe sahip olmak, çocuklarıyla oynaşmak, kısacası sadece sevmek ve sevilmek. Bizim gibilerin rüyalarını süsleyen güç, para, şöhret değildi. Fakat benim ve Nurettin'in payına düşen bunlar olmuştu. Çoğu insan için normal yaşam döngüsünde, basamaklardan biri olan aile kavramı bizim için ulaşılması en zor, en yüksek zirveydi.

"Olursun," dedim inanmasam da. "Eğer gerçekten istiyorsan evli barklı, çocuklu, mutlu bir adam olursun."

"Kolay değil," diyerek yanıtladı, düşünceliydi. "Yardımın lazım."

"Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun. Elimden ne gelirse..."

"O kadar kesin konuşma. Hayat tarzımı değiştirmeden bunları elde etmem mümkün değil. Yani yeni bir hayata başlayacaksam... Bak kardeşim, mecbur değilsin, olmaz dersin, olur biter."

"Nurettin geveleyip durma! Ne söylemek istiyorsan lafı dolaştırmadan anlat. Az sonra yağmur başlayacak, ıslanmadan bitirelim şu işi!"

"Benimle ortak olur musun?"

Beklediğim soru kesinlikle bu değildi. Fakat bir saniye bile tereddüt etmedim.

"Ne istersen o oluruz seninle!"

"Önce bir düşün istersen. Bak kardeşim, şimdi beni iyi dinle. Ben bu kızı çok seviyorum. Adı Olga. İlk kez başıma geliyor. Yani şimdiye kadar hayatta kaybedeceğim bir şey yoktu. Sahip olduklarımın yok olması olasılığı hiçbir zaman umurumda olmadı. Yaşamak iyi bir şey ama hayatta bir amacın yoksa ölüm öyle korkunç bir son gibi gelmiyor. Sonuçta biraz erken, biraz geç, herkesin sonu aynı. Ama birden her şey değişti. Şimdi öleceksem ölümümün bile bir amacı olmalı, diye düşünüyorum. Şu hayatta uğruna ölmeye değer iki kişi kaldı: biri sen, diğeri Olga. Tabii bir de çocuğum geliyor... Ama artık ölmek istemiyorum. Sevdiklerimi kaybetmek istemiyorum. Param var. Oteller, gece kulüpleri, kumarhanelerim var. Fakat bu işlerde hiçbir şeye tek başına sahip olamazsın. Bizim sektörde yazılı anlaşmalar, noter tasdikli sözleşmeler olmaz ama her zaman ortaklar olur. Bu ortaklar tekin tipler değildir, tehlikelidirler. Ben onlardan korkarım, onlar da benden. Bu işleri bırakmaya karar verince oturup bunlarla konuştum. Bir çeşit takas yapmayı kabul ettiler. Bunların sözüne güvenilmez ama galiba onlar benden, benim onlardan korktuğumdan daha çok korkuyorlar. Aslında bir de şey var... Benim gibilerin modası geçti artık. Yani insanlar bizim gibilere mafya falan diyorlar ya... Baksana asıl mafya iş dünyasında, politikada artık. Adamların elinde silah yok ama öyle bir güç var ki, isteseler benim de ortaklarımın da tozunu attırırlar. Benim ortaklar da durumun farkında, onlar da değişmek, kendilerini çağa uydurmak istiyorlar. O yüzden kabul ettiler. Yaptığımız anlaşmaya göre Kıbrıs'ta iki otel tamamen benim oluyor. Bakü'de de bir otelin yarı hissesi... Onu da verip nakde çevirmeyi düşünüyorum. Kuşadası'nda, Bodrum'da, Varna'da, Köstence'de başka işler vardı, hepsini onlara veriyorum. Önümüzdeki iki hafta bunlarla uğraşacağım. Sonbahardan önce bütün ortaklıklar bitmiş olacak. Fakat

başka bir sorun var, ben ne otel işletmesinden ne de kumarhaneden anlarım. İşletme konusunu profesyoneller götürür. Bize yanlış yapılmayacağını bilirler. Ortaklar parayı alır, dünya döner... Öyleydi... Şimdi ne halt edeceğimi bilmiyorum."

Konuyu anlamaya başlamıştım. Üstelik tahminim doğruysa çok hoşuma gidecek bir teklif geliyordu.

"Ee, benden ne istiyorsun bakalım?"

"Bak kardeşim, eğer benimle ortak olmayı kabul edersen sen her şeyi al, işlet, ne yaparsan yap. Bana ofiste bir oda verirsin, bir de bilgisayar... Sadece bu ikisi benim için yeterli. Bilgisayar kullanmayı öğrenmek istiyorum."

O an beynim hesap makinesi gibi çalışmaya başladı. Hisselerin paylaşımı, ortaklık payı falan umurumda bile değildi. Önemli olan, hayatımda kalan tek insan, Nurettin'di. Onunla hayatımızın ilk günlerinde başlayan ve ikimizden biri ölünceye kadar sürecek olan, kopması imkânsız bağı daha da güçlendirmek için yapmayacağım şey yoktu. Kafamda uçuşan düşünceleri bir yapbozun parçaları gibi yerli yerine oturtmak için sadece birkaç dakika yeterli oldu, plan hazırdı.

"Tamam, şöyle yapıyoruz: Eşit ortak olacağız, yüzde elli, elli. Şimdilik iki ana iş kolunda faaliyet göstereceğiz, inşaat ve turizm. Aslında bir de AVM'ler var, ayrıca ona da bakarız. Türkiye'de, Bulgaristan'da, Romanya'da ne var ne yoksa hepsini devret, sıfırla gitsin. Eğer mümkünse Bakü'deki oteli verme. Bakü yakın geleceğin parlayan yıldızı olacak. Elimizde ne kadar nakit var bakalım, yeterli olursa oraya aktarır, hisselerin kalan kısmını da alırız. Fakat kumarhane olmaz. Kumarhane demek, senin eski hayatın demek, bu olmaz. Kurtulman lazım. Kiraya ver, sat, o işin kuralı neyse onu yap ama kurtul. Bu yılın sonuna kadar birleşmeyle ilgili işleri tamamlar, elimizde ne var bakarız. Kıbrıs'ta iki otel, Bakü'de bir... Hiç fena

bir başlangıç değil. Ama Türkiye önemli; gelecek yıl henüz doymamış bir yer seçip iş otelleri zincirimizin ilkini planlarız. Mesela Diyarbakır ya da Van olabilir. Belki Gaziantep ya da Kayseri'de lüks konut işine gireriz. Üniversiteden beri hep mimari harikası güzel binalar yapmayı hayal ettim ama şimdiye kadar yol, köprü dışında tek yapabildiğim alışveriş merkezi oldu. Artık yaptığım işten zevk alabilirim belki. Lüks konut işini Bakü, Erbil falan, yurtdışına da taşıyabiliriz. Bize bir de şirket binası lazım. Zaten çoktandır istiyordum, artık şart oldu. Yıl sonunda holdingi kurar kurmaz onu da planlarız. Levent ya da Maslak'ta..."

Nurettin, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle, "Olmaz!" diye bağırdı. "Levent olmaz, Maslak hiç olmaz. Boğaz'da olsun. İkimizin odası da Boğaz'a baksın."

"Pahalı olur ama," diyerek sırıttım.

"Olsun," dedi Nurettin. "Bende para var, gerekirse kredi alırız."

"Tamam be!" dedim, artık kahkahalarımı tutamıyordum. "Sen iste, denizin ortasına kurarız ofisimizi! Ama kredi almamaya çalışalım, kimsenin kucağına oturmak istemem."

"Gördün mü bak, nasıl coştun. Sen iş yapmayı biliyorsun, daha iyisi seviyorsun. Sen olmadan yapamam ben."

"Tamam oğlum, ortağız dedik ya! Bu arada hem Ay-Yapı'ya hem de otellere birer genel müdür bulmamız lazım. Bak ne diyeceğim, işlerin başına getirmek için benim şirkette güvendiğim birileri var ama olmaz dersen..."

"Demem!"

"Lan oğlum, tanımıyorsun etmiyorsun, önce bir dinle..."

"Bak kardeşim, ben Boğaz'a bakan odamda bilgisayar oynayıp akşam evime gitmek istiyorum. İşi sen yapa-

caksın. Kimi nerenin müdürü yaparsan yap, karışmam. Ama başka bir mevzu var. Mafyayla ortak oldu, diye adının çıkmasından korkmuyor musun?"

"Olabilir, herkes her şeyi söyleyebilir. İhale alamayabiliriz. Biz de insanlar alışıncaya kadar ona göre çalışırız. Devlet ihalelerine girmemeye kararlıyım zaten. Kendi yağımızla kavruluruz, krediyle iş yapmayız bir süre... Umurumda bile olmaz! Boş ver, işimize bakalım. Son bir konuda karar vermemiz gerekiyor fakat çok önemli bir konu." Yüzüm asılınca korktuğunu fark ettim. "Holdingimizin adını koymamız lazım!"

"Ha, ben düşündüm onu, isimlerimizin başını alırız, olur biter. Ayhan'ın Ay'ı, Nurettin'in Nur'u..."

"Aynur!" diye bağırdım kahkahalar içinde. "Şirkete isim arıyoruz, doğacak kızına değil. Bak Allah söyletti, kızın olacak herhalde."

"Sağlıklı olsun da kız olsun, erkek olsun fark etmez... Araya bir çizgi çekeriz: AY-NUR. Bence şahane oldu."

"Bence de! Bu da tamam. Peki, adamların ne olacak?"

"Bak kardeşim, işin başında, en azından birkaç yıl adamlarımın yanımızda olması lazım. Benim ortaklar yeni durumu hazmedinceye kadar... Sonra çocuklarla konuşuruz. İsteyen kalır, otellerin güvenliğini falan veririz. İstemeyene emekli ikramiyesini veririm, gider."

"Çoğu kalacaktır bence. Sana çok bağlılar."

"Bence de kalırlar. En azından Mustafa'nın gitmeyeceğinden eminim. Tek o bile yeter bize."

"Peki," dedim Nurettin'e fakat aklımı kurcalayan son bir konu kalmıştı. "Bir şey daha var; akrabalarla, arkadaşlarla iş yapılmaz derler. Sonunda ayrılık, küslük olurmuş. Bizim durumumuz arkadaşlığın da, akrabalığın da ötesinde bir yerde seninle... İş dünyasına çıkmak için

girilir ama bazen batar gidersin. Bir şekilde işleri batırırsam..."

Nurettin oturduğu yerden kalktı, karşıma geçip ellerini beline koyduktan sonra hasımlarını korkudan titreten bakışlarını gözlerime dikti. "Bak kardeşim, biz daha dün bu evin çatısında oturmuş ölmeyi bekliyorduk. Sadece ikimiz vardık. Şu koca dünyada sen ve ben yapayalnızdık. Para için aramızın bozulabileceğini nasıl düşünürsün? Sana bir şey söyleyeceğim: Biz asla dibe vurmayız çünkü en dipten çıktık!"

Nurettin felsefe tarihini yeni baştan yazarken yağmur damlaları alnımı ıslatmaya başladı. Eve dönme zamanı gelmişti. Ayağa kalktığım anda belimdeki ağırlığı hissettim, tabancam hâlâ kılıfındaydı. Kılıfla birlikte çıkarıp Nurettin'e verdim. Gülümsedi, koşullar ne olursa olsun kullanmayı asla beceremeyeceğimi biliyordu. Giderek şiddetini artıran yağmura yakalanmamak için hızlı adımlarla eve yürüdük.

Sessiz diyaloglar XXX

"Anlıyorsun değil mi, hayat ne harika bir armağan. Önemli değil kaç günün olduğu, uzatmak senin elinde verilen zamanı."

"Kolay olmayacak her şeyi yeni baştan tasarlamak..."

"Elbette kolay değil ama bir o kadar muhteşem yaşamak!"

31 Mayıs 2008
Cumartesi

"Size ne ikram edebilirim?"

Hostes otuzlu yaşlarında, üniformasını çok iyi taşıyan, ince, uzun boylu, oldukça hoş bir kadındı. Abartısız, hafif bir makyaj yeterli olmuş görünüyordu. Tek sorun altın sarısı saçlarıydı. Aslında iyi bir kuaförün elinden çıktığı belli oluyordu ama buğday rengi teni, kahverengi gözleri, inceltilmiş siyah kaşları saç renginin boya olduğunu yüksek sesle ilan ediyor, o minicik sahtekârlık kadının görünümündeki özenle hazırlanmış uyumu yerlere seriyordu. İlla boyatacaksa da kumral ya da kestane gibi bir renk seçmeliydi.

Bakışlarımı hostesten servis masasına çevirdiğimde muhteşem bir manzarayla karşılaştım. Fransız konyakları, yirmi dört yıllık bourbon'lar, tatlı kırmızı Porto'lar, ye beni diye bağıran minik tatlı tabakları...

"Teşekkür ederim," dedim. "Servisiniz bitince bana bir bitki çayı verirseniz sevinirim."

Dün geceden beri alkol almıyordum. Dayanabildiğim kadar içmemeye kararlıydım. Bir ayda göbeğim iyice belirmiş, ellerim titremeye başlamıştı. Kim bilir, dışarıdan göremediğim organlarım ne haldeydi. En kötüsü, böyle devam edersem yakında alkolik olacağım kesin gibiydi. Sigarayı da bırakmam gerekiyordu ama bir son-

raki aşamada olacaktı. Alkolü ve sigarayı aynı anda kesmemin başarma şansımı düşüreceğini biliyordum.

Belgin bir kadeh kırmızı Bordeaux şarabı aldı. Kokusunu, tadını pas geçip bir dikişte kadehin tamamını yuvarladı. Şaşkın bir halde ona baktığımı fark edince yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

"Uyumak istiyorum ama hiç uykum yok. Uyku ilacı niyetine içtim."

İlk kez *business* sınıfında uçuyordu. Uçak havalandıktan kısa süre sonra video sistemini kurcalamaya başlamıştı. Çabucak çözdü, çocuk gibiydi, yaptığı keşif başarıyla sonuçlanınca sıkıldı, kulaklığı çıkarıp sistemi kapattı. Bu defa koltuğuyla oynamaya başladı, yan tarafındaki kumanda düğmelerini kullanarak ayaklığı indirdi kaldırdı, temel hareketleri öğrenir öğrenmez koltuğu yatak halini alıncaya kadar düz hale getirdi. Çok hoşuna gitmiş olmalıydı, koltuğu yeniden dik konuma getirdi, sonra yine yatırdı. Birkaç defa tekrarladıktan sonra koridorun diğer tarafındaki, suratı botokstan kaskatı olmuş kadının bakışlarını üzerinde hissedip durdu.

Onu tanıdığımdan beri ikinci kez spor kıyafetleriyle görüyordum. Lastik ayakkabılar, kot pantolon ve tişört vardı üzerinde. Bu giysilerle o kadınsı görünümünden eser kalmıyordu ama bir anda genç kıza dönüşüyor, her yanından enerji fışkırıyor, ona çok yakışan farklı bir çekiciliğe bürünüyordu.

"Yemeğimi yedim, şarabımı içtim, artık uyuyacağım," dedi.

"Biraz bekle," dedim. "Havaalanına gelirken bir sürprizin olduğunu söylemiştin..."

"Bana kızmayacaksınız ama..."

"İyice meraklandım şimdi. Kızmayacağım sürpriz neymiş bakalım?"

"Ben otelde ikimiz için iki ayrı oda yerine tek ama özel bir oda ayırttım."

"Oha!" dedim içimden, aynı odada mı kalacaktık!

"Yok, anlamadınız siz... *Business* süit dedikleri özel bir dairede kalacağız. Ben biraz Dubai'nin iş kültürünü araştırdım. Müşterilerimiz çok zengin, bir o kadar da nüfuzlu insanlar. Dubaili işadamları, iş yaptıkları kuruluşların da kendileri gibi düşünmelerini isterlermiş. O açıdan seçtiğiniz otel harika oldu, zaten daha iyisi yok. Normal odalarda kalsak, misafirlerimiz otele geldiğinde onları lobide karşılayacak, görüşmeler için kiralık toplantı odalarını kullanacaktık. Fakat *business* süit farklı bir algı oluşturacak. Banyosu olan iki ayrı oda var. Bu iki oda dışında geniş bir salon ve ayrıca bir toplantı odası daha var. İstendiğinde toplantı süresince kalacak bir çalışan gönderiyorlar. Müşterilerimizi otele davet ederseniz bir sonraki toplantıyı süitteki bu özel odada yapabilirsiniz. Böylece müşterilerin gözündeki prestijiniz çok farklı olacak."

O an rahatladım mı yoksa bir tarafımı kabartan umudun sönmesiyle hayal kırıklığına mı uğradım bilemedim. Fakat bu kıza bir defa daha hayran oldum. Onun yerine bir başkasını koymak çok zor olacaktı.

"İyi yapmışsın," dedim sadece. Bozuldu tabii, heyecanlanmamı, bu düşüncesinden dolayı onu kutlamamı bekliyor olmalıydı. Fakat aklımda benim ona yapacağım sürpriz vardı. Sorması zordu, vereceği yanıtı tahmin edememek daha da zordu. "Ben de sana bir sürpriz hazırlamıştım."

"Benim için bu seyahat bile sürpriz oldu," diye yanıtladı soğuk bir ses tonuyla.

"İyi o zaman, sürprizi başka bir zamana erteleriz."

"Ama ağzınızdan çıktı bir kere, söylemezseniz aklım kalır, çalışamam. Size hiç faydam olmaz Dubai'de."

"Peki," dedim ciddi bir ifadeyle. "Sana bir iş teklif edeceğim."

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla, şaka yapmadığımı anlamıştı. "Nasıl bir iş?"

"Önce şirketle ilgili bir gelişmeyi anlatmam lazım. Çok yakın bir dostumla ortak oluyorum. Onunla birlikte bizim şirketin yönünü değiştirip büyüteceğiz. İnşaatla alışveriş merkezlerini birbirinden ayırıyoruz. AVM'ler için ayrı bir şirket kuracağız. Ayrıca turizm işine giriyoruz. Ortağımın birkaç oteli var. O alanda da büyümeye çalışacağız."

"Hayırlı olsun," dedi, düşünceliydi, parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Biraz dikkatli bakınca anımsadım, Garipçe'ye gittiğimiz gün ona aldığım yüzüktü. "Sizin için sevindim," diye mırıldandı.

"Daha bitmedi ama... Ortağım yorulmuş, dinlenmek istiyor. Fakat ben bütün bu işlere tek başıma yetişemem. Güvenebileceğim profesyonel yöneticilere ihtiyacım olacak. Kısacası, otellerin başına seni getirmek istiyorum. Şimdilik üç otelle işe başlıyoruz. Her otelin kendi müdürü olacak ama tepede sen olacaksın. Kabul edersen tabii."

"Ama ben otel işinden anlamam ki..."

"Sen işletme mezunu değil misin?"

"Evet ama..."

"Tamam işte! Üç oteli işleteceksin. İşleri rayına sokunca bize nasıl büyümemiz gerektiği konusunda yol göstereceksin. İşadamları için otel zinciri gibi fikirler üreteceğiz."

"Çok ani oldu. Gurur duydum ama ya güveninize karşılık veremezsem..."

Onu duymazdan gelip sözünü kestim. "Fakat otellerin ikisi Kıbrıs'ta, biri Azerbaycan'da. İşler oturuncaya kadar Kıbrıs'a yerleşmen gerekecek. Ayrıca sık sık İstanbul'a ve Bakü'ye seyahat etmen lazım. Kısacası çok çalışmanı isteyeceğim."

"Beni tanıyorsunuz, çalışmayı severim. Ama olmaz. Yani Kıbrıs'a gidemem. O yüzden..."

"Neden gidemezmişsin?" diye sordum. Vereceği yanıtı biliyordum.

"Annemi bırakamam. Üstelik kız kardeşim seneye üniversite sınavına girecek."

"Ben onlar için de bir şeyler düşündüm. Kıbrıs'ta bir lojmanın olacak. Genel müdüre yakışan bir lojman bulacağız sana. Deniz kıyısında bir villa. Hizmetçilerin olacak, şoförün olacak. Annen artık ev işleriyle uğraşmayacak. Televizyon seyreder, bahçeyle uğraşır, tatlı bir emeklilik yaşar, ne isterse onu yapar. Kız kardeşine gelince, Kıbrıs'ta İngilizce eğitim veren çok başarılı üniversiteler var. İşi kabul edersen ona da şirketten burs veririz."

Yanıt vermek yerine düşüncelere daldı. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra başını iki yana çevirerek, "Teşekkür ederim ama kabul edemem," dedi.

Sıraladığım onca olanaktan sonra beni geri çevirmesini beklemiyordum. Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Senden uzakta olmak istemiyorum. Yaşadığın acılar bu kadar tazeyken aramızda bir şey olmasını beklemiyorum ama bu kadarı bile bana yeter. Yıllardır yetiyor. Senden hiçbir şey beklemeden yıllardır yanında oldum. Sana olan duygularımı, içimden geçenleri bilemezdin, ben de bilmeni istemedim. Ama öyle işte... Sadece senin yakınında olmayı istedim. Sen istediğin sürece böyle kalması bile benim için yeterli. Ben böyleyim işte..."

Bir an ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Şaşkınlık içindeydim. Âşık olmadığım bir kadınla ama harika bir kadınla mutlu olabilir miydim? Beni mutlu etmek için çırpınacağını biliyordum ama ben onu mutlu edebilir miydim? Bu tek taraflı aşkın muhteşem bir bencillikten öte bir anlamı olabilir miydi? Yanıtlanması imkânsız sorulardı bunlar. Belgin kendi dünyasında ne varsa ortaya

dökmüş, gerçek bir korkuyla bekliyordu. Gözlerindeki endişeyi görünce daha fazla beklemedim, eğildim, o harika dudaklarını uzun uzun öptüm.

"Ben her fırsatta Kıbrıs'a geleceğim, senin de İstanbul'a çok sık gelmen gerekecek."

"Geldiğimde beni Fenerbahçe maçlarına götürecek misin?"

Hiçbir zaman hayatımın kontrolünü elime alamamış, hayatın akışında sürüklenip durmuştum. Fakat kader her defasında beni cennet gibi kıyılara çıkarmıştı. Son bir ay hariç... Galiba sahip olduklarım için bedel ödemem gerekiyordu ve son zerresine kadar ödemiştim. Şimdi kendimi yine akıntıya bırakmak istiyordum. Akıntı ne kadar kuvvetli olursa olsun...

Korkmuyordum.

Sessiz diyaloglar XXXI

"Beni affedebilecek misin?"

"Hangisi daha doğru, affetmek mi yaşananları yoksa olduğu gibi kabullenmek mi? Ben hâlâ bilmiyorum aşk her şeyi affeder mi fakat Tanrı biliyor, seni ne çok sevdiğimi."

Temmuz 2013
İstanbul

1 Mayıs günü hayatım tamamen değişti. Yıllardır kalbimi, beynimi, tüm enerjimi sonuna kadar kullanarak kurduğum dünyam darmadağın oldu. O gün birileri karımı öldürdü. Biricik karımı, ailem olarak tanımlayabileceğim tek kişiyi, deli gibi sevdiğim kadını elimden aldılar... Otuz dört yıllık gencecik bir hayat, yaşayacaklarını yaşayamadan aktı gitti yerküreden...

Mayıs, çok sevdiği gazeteci eşi canice katledilen işadamı Ayhan'ın romanı. Ayhan, cinayet gününün hemen ertesinde katillerin peşine düşer. İlk iş olarak karısı Nil'in yayımlanmamış araştırmalarına yönelir ve güç de olsa bazı belgeleri elde etmeyi başarır. İntikam için geriye, belgelerde geçen isimlerin hangisinin ya da hangilerinin katil olduğunu tespit etmek kalmıştır.

Olaylı 1 Mayıs 2008 günüyle başlayan roman, bir aylık zaman diliminde; içine Türkiye'deki birçok büyük oluşumu katarak ilerliyor ve adım adım takip edilecek bir kovalamacaya dönüşüyor.

Fatih Öcal'dan, Türkiye'deki dinî gruplar, mafya ve devlet kurumları arasındaki kirli ilişkilere dair kanıt niteliğinde, sürükleyici bir ilk roman.

ISBN: 978-975-07-2201-1

can